

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARCY COATES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

DEAD

OF

WINTER

KIŞIN ÖLÜMÜ

DARCY COATES

Copyright © 2022 by Darcy Coates

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı Erin Fizzsimmons'a ait

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1	Bölüm
<u>2</u>	<u>Bölüm 3</u>
Bölüm 4	Bölüm
<u>5</u>	<u>Bölüm 6</u>
Bölüm 7	Bölüm
<u>8</u>	<u>Bölüm 9</u>
Bölüm 10	Bölüm
<u>11</u>	<u>Bölüm 12</u>
Bölüm 13	Bölüm
<u>14</u>	<u>Bölüm 15</u>
Bölüm 16	Bölüm
<u>17</u>	<u>Bölüm 18</u>
Bölüm 19	Bölüm
<u>20</u>	<u>Bölüm 21</u>
Bölüm 22	Bölüm
<u>23</u>	<u>Bölüm 24</u>
Bölüm 25	Bölüm
<u>26</u>	<u>Bölüm 27</u>
Bölüm 28	Bölüm
<u>29</u>	<u>Bölüm 30</u>
Bölüm 31	Bölüm
<u>32</u>	<u>Bölüm 33</u>
Bölüm 34	Bölüm
<u>35</u>	<u>Bölüm 36</u>

[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)

1

Ağzımda kar var. Burnumda. Rüzgâr beni dağın yamacına dolanmış bir kumaş parçası gibi savururken gözlerimi yakıyor.

Kiernan yardım için çılgık atıyor. Sesi çığ ve çatlak. Elimi o kadar sıkı tutuyor ki canım yanıyor. Bu kadar uyuşmuş olmasaydım daha çok acıyacağından şüpheleniyorum.

"Benimle kal Christa," diye tekrarlıyor ve sözleri şiddetli rüzgârlar tarafından sürüklenip götürülüyor. "Beni bırakma."

Kar yığınları dizlerime kadar yükseliyor. Zorlukla görebildiğimiz bir manzarada pençelerimizle ilerlemeye çalışıyoruz. Nereye gittiğimizi bilmiyorum. Kiernan'ın da bildiğini sanmıyorum ve bu düşünce dehşet verici.

Etrafımızdaki hiçbir şey tanıdık değil. Artık güneşi, zirvenin ne tarafta olduğunu ya da tökezleyerek ilerlediğimiz karın altında bir patika olup olmadığını göremiyorum. Görebildiğim tek şey, boşluğun içinden fırlayan siyah kaya parçalarının kesintiye uğrattığı beyaz. Manzara misafirperver değil. Pürüzlü ve sert, insanlık dışı. Yaban hayatı bile burada yaşamak istemiyor.

Siyah ceketim kar tabakasının altında griye döndü. Kalbim gümbür gümbür atıyor, her nabız kaburgalarımın arkasını zedeliyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Atkım çeneme doğru kaymaya devam ediyor ve yüzümü kar fırtınasının şiddetine maruz bırakıyor. Burnum yanıyor. Kan damarlarının patladığını ve cildime kırmızı çizgilerden oluşan bir ağ yaydığını hayal ediyorum.

Eşarbbı tekrar yukarı çekip yerinde tutmaya çalışıyorum ama engebeli arazide ayağım kayıyor ve tökezliyorum. Kiernan bana sarıldı. Beni yukarı çekmeye çalışıyor ama uzun süredir kar fırtınasıyla mücadele ediyoruz ve ikimiz de yorgunuz. Onun yerine yanımda dizlerinin üzerine çöktü.

Yüzünün büyük bir kısmı görünmüyor, sadece boyunluğu ve termal şapkası arasındaki ince çizgi kısık gözlerini ve soluk tenini ortaya çıkarıyor. Kaşlarına ve kirpiklerine buz benekleri yapışmış.

"Çok uzak değil," diyor. Rüzgâr etrafımızda uğulduyor, kulakları sağır ediyor ve sesini duyabilmem için bana doğru eğiliyor. "Sadece biraz daha ilerlememiz gerekiyor."

Bunu daha önce de söyledi, neredeyse bir saat önce.

Böyle olmaması gerekiyordu. Kimse fırtınayı beklemiyordu. Ya da görüş mesafesi düştüğünde yolu ne kadar hızlı kaybedeceğimizi.

Kiernan beni çekiştiriyor, eldivenli elleri beni yukarı çekmeye çalışırken ceketimden kayıyor. "Hadi, Christa." Bir kez daha çekti. "Çok uzak değil."

Çok yorgunum. Açıkta kalan tenim ya uyuşmuş ya da yanıyor. Kalkmak için çabalıyorum ve Kiernan beni kendine doğru çekiyor. "İşte gidiyoruz," diyor ya da ben öyle sanıyorum, fırtınanın altında. Eli elimi bulana kadar kolumda geziniyor, sonra onu kavırıyor ve ben de elimden geldiğince şiddetle kavırıyorum.

Medeniyetten belki de yüz mil uzaktayız. Tur otobüsünün penceresinden gördüğüm manzara seyrek yürüyüş parkurlarıydı ama ev yoktu. Barınak yok. Sadece uçsuz bucaksız, acımasız vahşi doğa: sarp, karanlık kayalar ve seyrek, kansız çam ağaçları. Sıradağlar önümüzde yükseliyor ve ufuk çizgisini kırık bir bıçak gibi kesiyordu. Gerçekten, inanılmaz derecede yalnızdık.

Burada öleceğiz, diye düşünüyorum ve korku dilimde aside dönüşüyor.

"Merhaba!" Kiernan boşluğa doğru bağılıyor. "*Merhaba!*"

İlk başta onunla birlikte çığlık atmıştım, sesimi uğuldayan rüzgârların üzerine çıkarmaya çalışmıştım, ta ki soğuk havada çatlayana ve kendimi bile duyamayana kadar. Şimdi tek yapabildiğim ayakta kalmak. Hareket etmek.

Eşarp yine kayıyor ve sanki derim zımpara kağıdıyla kazınıyormuş gibi hissediyorum. Başımı fırtınaya doğru çeviriyorum ve Kiernan bunu fark ediyor. Kendi atkısını boynundan çekiştiriyor. İkimiz arasında daha iyi giyinmiş olan oydu. Daha iyi hazırlanmıştı. Buradan çok da farklı olmayan bir bölgede büyümüştü; ne kadar huysuz olabileceğini biliyordu.

Eşarbbı bana doğru uzatıyor. Başımı sallıyorum. *Ona ihtiyacın var.* Eli ceketimin yakasını buluyor ve kalın merinos yününü etrafımda dolaştırırken beni kendine çekiyor.

"Bu konuda benimle tartışmayın," diyor.

Eşarp sadece boynumda durmuyor, yüzümün alt yarısını kaplıyor ve neredeyse gözlerimi kapatıyor. Nemli, Kiernan'ın nefesi ve ter kokuyor. Kendi sıcak nefesim her nefes verişimde yanaklarımda dolaşıyor.

Kiernan başlarımızı aynı hizaya getirmek için eğiliyor. Burnunu örtmek için yukarı çektiği boyunluğunu hâlâ takıyor ama atkı olmadan çok hafif görünüyor. Gözlerinin kenarlarında kristaller oluşmuş ve bunun keskin rüzgârın bir etkisi mi yoksa gözyaşlarına karşı koyup koymadığını anlayamıyorum.

"Birlikte kalmalıyız," diyor. "Bu taraftan."

Etrafımızdaki manzara değişiyor, dikey olarak büyüyor, siyah kaya parçaları başımızın üzerinde yükseliyor. Etraflarında derin kar yığınları var ve her adım bir mücadele. Midemin çukurunda korkunç bir batma hissi oluşuyor. Burası otobüsün durmak zorunda kaldığı bölgeye hiç benzemiyor. Yanlış yönde ilerliyoruz. Kiernan'a seslenip geri dönmemiz gerektiğini söylemeye çalışıyorum ama boğazım düğümleniyor ve sesim kendimin bile duyamayacağı cılız bir fısıltı olarak çıkıyor.

Solumda buzla kaplanmış düzensiz duvarlar yükseliyor. Sağımda uçsuz bucaksız bir beyazlık uzanıyor. Kar kümeleri botlarımdan üzerinden yuvarlanıyor ve içinde kayboluyor. Geri çekiliyorum, Kiernan'a yaklaşıyorum, bir uçurumun kenarında olduğumuzu haber vermek için kolunu tutuyorum. Hareketlerimi görüyor.

"Sorun yok," diye sesleniyor ve sesi rüzgârın altında ince ve kırık çıkıyor. "Sadece bunun etrafından dolaşmamız gerekiyor. Duvara yakın durun. Gitmesine izin verme.

benden."

Kiernan'ı daha önce hiç korkmuş görmemiştim. Bu onun için yabancı bir duygu gibi. Doğal olmayan bir şey, ait olmayan bir şey.

Ama yine de ilerliyor.

Elini tutup onu geri çekmeye çalışıyorum. Bu çok tehlikeli. Adımlarımızı tekrar takip etmeliyiz. Bakalım nerede yanlış yaptığımızı ve hangi yolun bizi tur grubuna geri götüreceğini bulabilecek miyiz?

Bana bir şeyler söylüyor ve tekrar öne eğiliyor. Başımı sallıyorum ama o görmüyor. Kendini uçurumdan olabildiğince uzak tutarak ona yaklaşırken omzu kaba taşa sürtünüyor.

Onu geri getiremem. Bu da takip etmem gerektiği anlamına geliyor.

Kar bu kadar kalınken emin olmak zor olsa da zemin engebeli gibi geliyor. Kiernan'ın hareketlerini taklit ediyorum ve çıplak taş yüzeye bastırıyorum, eldivenim hareketlerimi yönlendirmek için pürüzlü yüzeyde geziniyor. Kar fırtınası o kadar yoğun ki uçurumun kenarının ne kadar yakın olduğunu söyleyemiyorum. Bacaklarımın etrafındaki karı zar zor görebiliyorum, rüzgârın sürüklediği pulların altında beyaz ve bulanık. Belli bir noktada, artık zemini hiç göremiyorum. Net bir kenar yok. Ne kadar yakın olduğum konusunda beni uyaracak keskin bir çizgi yok. Sadece hiçliğin içinde kayboluyorum.

Kiernan hızlı hareket ediyor. Omuzlarının açısındaki çaresizliği hissedebiliyorum ve aklıma bir düşünce geliyor: *Burada öleceğiz*. Acaba bu fikir henüz aklına geldi mi? Üzerinde durup durmadığını.

Ağzımdan çıkan sıcak hava, eşarbın içine hapsoluyor ve hasarlı cildime iğneler batırıyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum ama atkıyı çekip almak beni rahatlatmıyor.

Hâlâ sağımdaki vadinin kenarını göremiyorum ama ayaklarımın altındaki zemin oraya doğru eğiliyor. Solumdaki kayalara sertçe bastırıyorum. Botlarım buzun üzerinde kayganlaşıyor. Kiernan önden gidiyor. Yavaşlaması için ona seslenmeye çalışıyorum ama sesim ılık gibi çıkıyor.

Rüzgâr çıplak kayaların üzerinde hızla ilerliyor ve beni onlardan uzaklaştırmaya çalışıyor. Kalbim vahşice atıyor ve kalbimin bir kas olduğunun hiç bu kadar farkında olmamıştım çünkü sanki kopmak üzereymiş gibi hissediyorum.

Kiernan bir şey söylemek için döndü. Bir sesli harf yakalıyorum ama sözlerinin geri kalanı kayboluyor.

İleri doğru adım atarken yere değil, onun yüzüne bakıyorum. Ayağım karın içine dalıyor ve altında sağlam bir şey bulamıyor.

Daha az bitkin olsaydım -reflekslerim daha keskin olsaydı, daha hazırlıklı olsaydım- geri çekilebilirdim. Bunun yerine aşağıya daldım, ağzım açık bir şekilde, asla tam olarak gerçekleşmeyen bir çığlık attım. Ağzıma kar girdi. Kollarım uzanıyor, parmaklarım herhangi bir yere tutunmak için uzanıyor ama sadece taze kar buluyorlar, ufalanmış ve narin.

Kayıp gittiğimi hissediyorum. Kenara doğru, boşluğa doğru. Tırmalıyorum ve tekmeliyorum ama bu havayı kavramak gibi bir şey.

Bir el benimkini yakaladı. Kiernan, gözleri kocaman ve vahşi, bana tutunuyor. Bu yeterli değil.

Tutuşundan kurtulduğumda acı koluma yayılıyor. Daha iyi kavramak için kavırıyor, ben düşmeden önce eldiveni ve elimin arkasından bir deri şeridi alıyor.

Çığlık atacak nefesim bile yok. Yüzüm gökyüzüne dönük, sırtım altımdaki boş beyaz boşluğa dönük, dalarken arkamda bir kar dalgası taşıyorum.

2

Kıpkırmızı beyazın üzerine akıyor.

Gözlerim yanıyor. Ciğerlerim ağrıyor. Bacağımda ve kalçamda ağrı spazmları yükseliyor ama rahatlamak için dönmeye çalıştığımda zar zor hareket edebildiğimi fark ediyorum. Baktığım her yer beyaz, kırmızı noktalarla dolu ve buzun baskısını üzerimde hissetmeme rağmen, artık rüzgarın itici gücünü yaşamadığımı fark ediyorum.

Karın altındayım.

Bu düşünce içime bir dehşet dalgası gönderdi. Tekrar hareketsiz kalmadan önce itiyorum, çırpınıyorum. Nefes almak zorlaşıyor ve atkının içindeki havanın bayatladığını hissedebiliyorum.

Çığa yakalanan kayakçıların genellikle kendilerini kurtarmak için hangi yolu kazmaları gerektiğini bilmedikleri için telef olduklarını duymuştum. Yeni çalkalanmış karın katmanları altında sıkışıp kalmak, hangi yönün yukarı olduğunu söylemeyi neredeyse imkansız hale getirir. Tavsiye tükürmektir: tükürüğünüzün hangi yöne damladığına bakın, sonra o yönden kazan.

Ağzım kupkuru ve aptal olduğumun farkına varmadan önce dilimi nem aramak için çalıştırmaya başlamıştım bile. Tükürük Kiernan'ın atkısına karışacak, atkı yüzümü o kadar sıkı sarıyor ki dudaklarımı zar zor oynatabiliyorum.

Yine de ışığı görebiliyorum. Çok değil, ama biraz, karların arasından süzülüyor. Bir elimi ona doğru uzattım. Kar etrafımda kayıyor, ağırlaşıyor ve sonra elim serbest kalıyor ve buz gibi havanın ısırığını hissediyorum.

Kar yüzüme bastırıp beni boğmaya çalışırken tekrar çırpınmaya, yüzeye doğru tırmanmaya ve tekmelemeye başlıyorum. Zaten bitkin düşmüştüm. Fazladan harcadığım her santim, kaslarıma çivi çakılmış gibi hissettiriyor ama mücadele ediyorum, mücadele ediyorum ve sonunda başımı kardan kurtarıyorum.

Başım ve omuzlarımla uçları karın dışında, orada asılı dururken ve atkının katmanları arasından derin, yutkunarak temiz hava emerken ciğerlerim yanıyor. Fırtına muazzam. Gözlerimi kısarak açtığımda bile beyazın umutsuz genişliğinden başka bir şey göremiyorum.

Beyaz ve kırmızı. Elim önümdeki kara uzandı. Kiernan beni yakalamaya çalışırken derisi yırtılmıştı. Parlak kırmızı çizgiler sırtından aşağı akıyor ve ceketimin kolunda kayboluyor. Sanırım kanaması durdu; rüzgâr üzerinde yırtıklar oluştururken kan çoktan kurumaya başladı. Pek bir şey hissetmiyorum. Elimin tamamı uyuşmaya başladı ve parmak uçlarım korkutucu bir beyaza büründü.

Etrafımdaki alanı görmek için dönmeye çalışıyorum. Eğer herhangi bir işaret varsa, kar fırtınası onları gizliyor. Sesler varsa, uğuldayan rüzgarlar onları yutuyor.

Kiernan'a ne oldu? O da mı düştü?

Derin derin nefes alırken buz gibi hava ciğerlerimi yakıyor ve ardından çatlak sesimin izin verdiği kadar yüksek sesle çığlık atıyorum: "Merhaba!"

Yakınımda olsa bile beni duyabileceğini sanmıyorum. Hareket etme düşüncesi vücudumu ağrıtıyor, ama kendimi tekrar mücadele etmeye zorluyorum, her seferinde bir santim karda sürünerek çıkıyorum. Yüzeye ulaşıp yere yığılıyorum, ciğerlerim çok ileri itilmiş bir yarış atı gibi hava almak için çırpınıyor.

Bir işe yaramayacağını bilsem de tekrar deniyorum. "Kiernan!"

Rüzgâr gözlerime doluyor ve onları ağlatıyor. Bacağımdan ve kalçamdan ağrı sancıları yükselmeye devam ediyor. Kötü olduğunu sanmıyorum -burkulma ya da sinir sıkışması- ama yürümemi zorlaştıracak.

Dinlenmek ve nefesimi yeniden kazanmak günahkârca çekici geliyor. Bunu karşılayamayacağımı biliyorum. Zaten donmaya çok yakıным. Bir ya da iki dakika bile otursam, bir daha ayağa kalkabileceğimden şüpheliyim.

Böylece ellerimin ve dizlerimin üzerinde yuvarlanıyorum, uyuşmuş parmaklarım karın içine gömülüyor, sonra nihayet ayağa kalkmayı başarırken inliyorum.

Yavaşça genişleyen daireler çizerek sendeliyorum. Kar dizlerimi aşıyor ve her bir santimi kazanmak için mücadele etmem gerekiyor ama Kiernan'ın da benimle birlikte uçurumun kenarından aşağı inmiş olma ihtimalini göz ardı edemiyorum. Dar geçit tehlikeliydi ve kendi düşüşüm buz parçalarını sürükleyerek serbest bıraktı. Eğer düştüyse, hâlâ karın altında olabilir, mücadele ediyor ama kaçamıyor olabilir.

Yüzeye çıktığım delik hâlâ görülebiliyor ama şiddetli rüzgâr tarafından hızla dolduruluyor. Bir insanın sıkışıp kalabileceği başka bir kar yığını olmadığından emin olana kadar bölgeyi dolaşıyorum.

Çıkıntılı kayalar düştüğüm yamacın tabanını işaretliyor. Tepeyi göremiyorum. Yüzeye tırmanmaya çalışıyorum ama eğim birkaç metre içinde artıyor ve geri kayıyorum.

Dişlerim takırdıyor. Kollarımı ve bacaklarımı hissetmek giderek zorlaşıyor ve ayaklarım altımdan kaymakla tehdit ediyor.

Oraya geri dönmeliyim. Acımasız uçurum yüzü sağa ve sola doğru devam ediyor. Ne kadar uzakta olduğunu söylemek imkansız. Sola dönüyorum.

Fırtınanın uğultusu arasında garip sesler geliyor. İnsan mı, hayvan mı, yoksa kayalardaki dar aralıklardan geçen rüzgârın ıslığı mı olduğunu anlamak imkânsız hale gelene kadar bulanıklaşıp kayboluyorlar. Bazen çığlık gibi geliyorlar. İnsan ciğerlerinin dayanabileceğinden daha uzun süren çığlıklar, çığlıklar ve çığlıklar.

Ayaklarım neredeyse her adımda tökezliyor. Ne kadar yol aldığımı karar vermek için arkama bakıyorum ama bıraktığım izler içimdeki tekinsiz

beyazda kayboluyor

anlar. Uçurumlar artık yanımda değil. Onlardan ne zaman sendeleyerek uzaklaştığımı bilmiyorum ama uzaklaştım.

Diğer tarafımda karanlık bir şey yükseliyor. İnsan şeklinde ama belli belirsiz, sanırım bir gövdenin genişliğini seçebiliyorum. Enerji tekrar içime akıyor ve ona ulaşmak için yükselen kar yığınlarının arasından yolumu zorluyorum.

Şekil bir ağaca dönüşüyor, alt dalları rüzgârla sıyrılıyor ve çığlık atmak istiyorum.

Burada öleceğim.

Bu düşünce bir akbaba gibi etrafımda dolaşıyor. Önceden, bu bir korkuydu. Şimdi ise neredeyse bir kesinlik. Bacaklarım beni taşıdığı sürece yürüyeceğim ve bu istediğim kadar uzun olmayacak. Yere yığıldığımda, vücudum soğuğun baskısı altında katlanmadan ve beni uyanamayacağım bir uykuya sürüklemeyen önce, şanslıysam belki bir saatim olacak.

Ben ondan uzaklaştıkça ağaç arkamda kayboluyor. Görüş alanımın kenarında karanlık bir sırt belirliyor. Yolumu düz tutmak için başka bir işaret olmadan, ona doğru nişan alıyorum.

İlk başta küreksiz elimi korumak için diğer kolumla vücudumun arasına sokmaya çalışıyorum, ama her sendeleme ve çırpınma beni tekrar serbest bırakmaya zorluyor ve sonunda denemekten vazgeçiyorum.

Çığlıklar ısıklık çalan rüzgârdan tekrar tekrar yükseliyor, her zaman çok uzun sürüyor, kulaklarımı acıtana kadar devam ediyor. Ne kadar zamandır yürüdüğümü bilmiyorum. Dik durup tökezleyerek ilerlemeye devam ederken bile bilincimin kanadığını hissedebiliyorum. Kiernan'ı bulmaya çalışıyordum ama artık hangi yönde olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Manzara öngörülemeyen şekillerde yükseliyor ve çöküyor. Tek bildiğim, daireler çiziyor olabileceğim. Mümkün olduğunda yokuş aşağı bir yol seçiyorum, ancak bu hiçbir zaman uyuşmuş bacaklarımın istediği kadar uzun sürmüyor.

Uğuldayan rüzgârın arasından yeni bir ses geliyor. Zihnim o kadar uyuşmuş ki algılamam bir an alıyor. Başımı kaldırıyorum. Ağzım ağrıyor

kuruyor ve gözlerim yanıyor. İleride puslu, soluk bir boşluktan başka görececek bir şey yok. Duruyorum, nefesim kesiliyor, dinliyorum.

Ses tekrar geliyor. Rüzgardan daha keskin ve daha yüksek. İnsan yapımı. Bir düdük.

Bu sefer bacaklarımı hareket ettirmek için zorlamam bile gerekmiyor. Tökezleyerek ilerliyorlar, beni körlemesine taşıyorlar. Başka bir uçurumun kenarıyla karşı karşıya olabilirdim ve bundan haberim bile olmazdı. Ama ıslık sesleri giderek yükseliyor ve zihnimde kaynağa ulaşmak için duyduğum kör arzu dışında hiçbir şey yok.

Görüş alanımın kenarlarında karanlık şekiller titreşip duruyor. Çam ağaçları. Öncekinden daha fazla. Düzensiz bir şekilde kümelenmişler, rahatsız edici açılarla eğilmişler, kökleri kendilerini içinde buldukları ortama inat edercesine ince toprağa yapışmış.

Ve sonra, onların ötesinde, daha koyu, daha geniş bir şekil. Bir an için yerden yükselen başka bir taş duvar gibi görünüyor, ama sonra çok keskin, çok düz olduğunu fark ediyorum. Bir tür bina.

Ve binanın içinde bir ışık var.

3

Altı Saat Önce

Blackstone Alpine Lodge.

Kapalı olması gerekiyordu. Yılın bu zamanında hava çok sert, yollar ise konukları içeri ve dışarı taşımak için çok güvenilmezdir.

Bütün mekan bize kalacak.

Özel tur otobüsü dar yolda tedirgin bir şekilde sallanıyor. Kucağımdaki broşürü tutuyorum. Ön yüzdeki fotoğrafta ahşap süslemeli, yıpranmış güzel bir taş bina görülüyor. Çok büyük. Bir pansiyondan çok bir malikâne gibi. Yoğun sezonda muhtemelen iki yüz misafir ağırlayabilir. İçindeki küçük metinde göl manzarası, kayak olanakları ve bölgede dolaşan yabani geyik ve keçiler anlatılıyor. Bu açıklamalar, karla kaplı çamların ve koyu kırmızı örtülü yatakların fotoğraflarıyla noktalaniyor.

Yanımda Kiernan enerjisini kontrol altında tutmaya çalışıyor. Sabahtan beri vızır vızır çalışıyor, çantalarımızı düzenliyor, bizi gezi programımıza bağlı tutuyor, tur rehberinin otobüsü hazırlamasına yardım ediyor. Broşürü biraz fazla sıkı tuttuğumu fark etmiş olmalı. Eli yılan gibi kıvrılıyor, narin ve arkamı okşuyor. Bunu her zaman yapması hoşuma gidiyor, elimi tutmayı talep etmek yerine istiyor.

Yanıt olarak kendi parmaklarımı açıyorum ve ellerimizi birbirine geçirirken içimdeki endişenin bir kısmının dışarı aktığını hissediyorum.

Onunla ilk tanıştığımda bana fazla gelebileceğini düşünmüştüm. Çok neşeliydi, hayata karşı çok coşkuluydu, hepsi parlak, taze ve lekesizdi.

I...

Berbat durumdaydım. Başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. Her gün mutlu olma hakkını kazanmak için bir savaş gibi geliyordu ve bu savaşları kazanmaktan çok kaybediyordum. Kiernan'a enerji veren şeyler beni tüketiyordu - kahvaltı hazırlamak, alışverişe gitmek, film seçmek. Kiernan için sıradan şeyler bile yeni ve iyi bir şey keşfetmek için bir şans gibi görünüyordu. Benim içinse engellerdi ve onları aşmayı her başaramadığımda inciklerim sıyrılıyordu.

Kiernan'ın başparmağı benimkinin üzerinde geziniyor. Bir hatırlatma: nefes al. Rahatla. Deniyorum.

Uzun zamandır kimseye güvenmemiştim, ama tüm sağduyuma rağmen Kiernan'a güvenmeye başladım.

Bu gezi onun tasarımıydı. Sıradağların altındaki küçük kasabalardan birinde büyümüştü ve bana yıllarını sarp kayalıkları ve rüzgârla savrulan ağaç parçalarını keşfederek geçirdiğini anlatmıştı. Bu manzara bir bakıma onun ruhuna işlemiş. Ve bunu benimle paylaşmak istiyor.

Nedense bu bir tatilden daha önemli geliyor. Sanki bu bizim için bir *sonraki adım* gibi. Dört ay bir evlenme teklifi için çok erken olmalı. İrtibatta olduğum birkaç arkadaşım bana biraz ağırdan almamı söylerdi. Ama Kiernan'ın seyahatten bahsedişinde bir şeyler vardı - gülümsemesinde gergin bir heyecan, gözlerinde bir niyet parıltısı - bana yanılmadığımı düşündürdü.

Otobüs, pelüş, çoğunlukla temiz koltukları ve geniş pencereleri olan bir charter. Tam olarak yarısı dolu değil. Kiernan ve ben arka tarafa yakın oturuyoruz, bu da bana yol arkadaşlarımızı izleme şansı veriyor. Sekiz kişi saydım. Şoför ve koordinatör Brian'la birlikte dokuz.

Kiernan bu geziyi özellikle kalabalıktan kaçınmak için seçti. Sadece bir avuç katılımcının olduğu özel bir tur buldu. Blackstone Alpine Lodge'da çok az stresle iki hafta geçireceğiz. En azından amacımız bu.

Görebildiğim kadarıyla eklektik bir grubuz. Önümüzdeki sırada oturan yaşlı bir çift usulca konuşuyor. Sağımızda, soluk tenli ve sert yüz hatlarına sahip genç, sarışın bir kadın otobüsün yan tarafına yaslanmış, camdan geçip giden düzensiz manzaraya bakıyor. Kadının iki sıra ilerisinde, saçları profesyonelce yapılmış gibi görünen bir kesimle şekillendirilmiş bir adam oturuyor.

Otobüsün ön tarafına yakın bir yerde, biri yaşlı, diğeri benden birkaç yaş küçük iki adam sessizce oturuyor. Baba oğul olduklarından şüpheleniyorum. Sonra, otobüsün karşı taraflarında iki kadın daha: biri genç, kahverengi saçları omuz hizasında kesilmiş, bronz tenli, bir tür günlük ya da deftere bir şeyler yazıyor; diğeri ise daha yaşlı, solgun ve gri saçları o kadar kısa kesilmiş ki başının üstünde diken diken duruyor.

Önümdeki kadın sanki otobüsü incelediğimi hissetmiş gibi koltuğunda dönüyor. Saçları kahverengiye boyanmış, diplerinde gri tonlar var ve beni süzerken gözleri kurnazca bakıyor.

"Huh," diyor. "Sende de o suratlardan var."

Sesim fısıltı gibi. "Özür dilerim?" *Yumruklamak istediğin o yüzlerden biri mi? Nefret etmeyi sevdiğin yüzlerden biri mi?*

Parmağını kendi yüz hatlarında gezdiriyor; geniş ve cesur: büyük bir burun ve gıdaların ilk ipuçlarını taşıyan kare bir çene. "Tanıdık gelen türden bir yüz. Son birkaç yıldır Louisiana'ya gitmediniz, değil mi?"

Kalbim istediğimden biraz daha hızlı atıyor olsa da gülmeyi başarıyorum. "Hayır, asla. Oradan mı geliyorsun?"

"Evet. Ben ve hub. Gerçi o çok seyahat eder. Kamyoncu, bilirsin."

İşaret üzerine yanındaki adam döner. Dondurucu soğuğa rağmen beyzbol şapkası takıyor. Beyaz sakalı Vandyke tarzında kesilmiş.

Dudaklarını çevreleyen ve çenesinin altında kaybolan saçlar. Yeterince uzun süre birlikte yaşayan evli çiftlerin bazen birbirlerine benzemeye başladıklarını duymuştum ve bu teorinin işlediğini görebiliyorum. Yüzleri benzer bir kare şekline sahip, gözlerinin altında sıvı ağırlıklı cilt ve burunlarında rosacea ipuçları var.

"Steve," diyor kamyoncu koca ve elini koltuğunun arkasına doğru uzatıyor. Kiernan hemen içeri dalıyor ve benim yerime elini sıkıyor, buna minnettarım. "Karımın adı Miri," diye devam ediyor Steve. "Bu geziyi ilk duyduğumuzda, biraz avlanacağımı düşünmüştüm. Eve bir on pointer götüreceğimi. Ama silahımı getirmeme izin vermediler."

Kiernan, "Zaten yılın bu zamanında bölgede çok fazla geyik olmaz," diyor. Arkadaş canlısı ama spor amaçlı avlanmayı sevmediğini biliyorum. "Göl de donmuş olacak, yani balık tutmak da yok."

Steve inliyor ve arkasını döndüğünde bir yelek giydiğini görüyorum. Arkasında sudan fırlayan büyük bir balık deseni işlenmiş, ağzında bir kanca var ve olta uzaktaki bir balıkçıya doğru ilmek atıyor. Gölle ilgili haberler ekstra bir darbe olmalı.

"Yapacak bir şeyler bulursun," diyor Miri, sevecen ama anlayışsız bir şekilde. Bana göz kırpmıyor. "Neredeyse on yıldır ilk kez doğru dürüst bir tatil yapacağız. Öyle ya da böyle bu evliliğe biraz renk katmamız gerekiyor."

Tam olarak açıklayamadığım bir şekilde kendimi rahatsız hissetmeme rağmen kıkırdıyorum. Miri ve Steve arkadaş canlısı görünüyorlar ama kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor.

Otobüsün sallanma ve devrilme hareketinde bir değişiklik olur. Yavaşlıyor, motoru gürlüyor. Koltukların arkasını görebilmek için vinçle kaldırıyorum.

Ön ekrandan yolun bir kısmını seçebiliyorum. İleride hantal ve karanlık bir şey var gibi görünüyor.

"Sorun mu var?" diye soruyor bir adam ama herkes benden uzağa bakıyor ve kimin konuştuğunu anlayamıyorum.

"Olabilir. Bir göz atacağım."

Tur rehberi Brian'ı sevdim. Neşeli, neredeyse cıvıl cıvıl, yapmacık olmayan bir şekilde. Kalkışta bizi otobüsün listesinden kontrol ederken, bana hafifçe Kiernan'ı hatırlattı: sadece boyuyla değil - uzun boylu, ince tarafta - ama aynı zamanda tavrıyla da. Sanki bu yolculuk bizim için olduğu kadar onun için de bir maceraydı.

"Bir dakika burada bekle," diyor Brian. Otobüsten iniyor ve kapıları arkasından kapatıyor.

Kiernan görmek için vinçle bakıyor. "Henüz kulübeye varmış olamayız, değil mi?"

"Hayır." Önümüzde duran, yeleşine balık işlemeli adam Steve, pencereye o kadar yakın duruyor ki nefesi camı buğulandırıyor. "Görünüşe göre bir ağaç devrilmiş."

Otobüsteki diğer insanlar da heyecanlanıyor. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor kısa gri saçlı kadın. "Geri dönmek zorunda mı kalacağız?"

Otobüsün kapıları açılırken gıcırıyor ve Brian içeri dalıyor. Hâlâ gülümsüyordu ama soğuk havanın acısı tenini lekeli bir hale getirmişti. "Tamam, hızlı bir güncelleme. Yolun üzerine bir çam devrildi."

"Geçemez miyiz?" Miri soruyor. "Sakın bize yolculuğun iptal edildiğini söylemeyin." "Kesinlikle olmaz." Brian ellerini çırpıyor. "Bir testerem ve kartonlarım var.

tam da bu tür durumlar için yakıt. Parçalara ayırmak biraz zaman alacak ama yardım edecek birkaç gönüllü bulabilirsem daha hızlı çalışırız."

Önce otobüsün ön tarafındaki yaşlı adam ayağa kalkıyor. İri yarı, 1.80 boylarında ve kır saçları omuzlarına kadar sarkıyor. Hareket ettikçe ceketini sırtına doğru geriliyor. Yanındaki genç göz teması kurmamaya çalışıyor gibi görünüyor, ama yaşlı adam omzuna dokunuyor - kabaca değil, ama nazikçe de değil - ve genç omuz silkip ayağa kalkıyor.

"Sırtım ağrıyor," diyor dikenli gri saçlı kadın, alttan kesimli adam zıplayarak Brian'ı takip ederken.

Steve nefesini tutup Miri'nin bacağını sıvazladı. "Adamların işe koyulma vakti geldi."

Yanımda Kiernan ceketine uzanıyor. "Burada kalabilirsin," diye mırıldandı bana. "Biraz sakın ol."

"Hayır, ben gelirim." Bütün gün oturduktan sonra biraz kaslarımı esnetmek için can atıyorum. Ayrıca, otobüsün yalıtımı kar için tasarlanmamış. Motor kapalıyken soğuk içeri sızmaya başladı bile. Kiernan mutlu görünüyor ve ben baş üstü deposundan kendi ceketimi ve atkımı alırken bekliyor.

Otobüsten dışarı çıktık ve kimsenin geride kalmadığını fark ettim. Sırtı ağrıyan kır saçlı kadın bile orada yalnız kalmak istemiyordu.

Buz gibi hava etrafımda dolaşıyor ve ben aceleyle ceketimin fermuarını çekiyorum. Arkamdan gelen Kiernan, paketlediğim örgü eldivenlerden ikisini uzatıyor ve minnetle onları giyiyorum.

Sabahın erken saatlerinde nispeten canlı bir mavi olan gökyüzü şimdi acı, çukurlu bir gri. Dağlar çok güzel. Pürüzlü zirveler her yönde yüzlerce kilometre boyunca uzanıyor. Bulutlar başımızın üzerinde asılı duran fırtınalı bir okyanus gibi yuvarlanırken onları zar zor görebiliyorum ve fırtınaya yakalanmak üzere olmadığımıza dair güvence almak için Kiernan'a bakıyorum. Yine de o önümüzdeki barikata odaklanmış durumda ve ben de onu takip ederken ceketimi boğazıma daha sıkı sarmak için kamburumu çıkarıyorum.

Ağaçlar yolun her iki tarafında da büyüyor. Tam olarak sık değiller ama görüşü zayıflatacak kadar çoklar. Bunlardan biri - gövdesi bir adamın gövdesinden daha kalın - yolun üzerine çökmüş. Yeşil uçlu dallar parçalanmış, etrafına bir hale şeklinde dağılmış.

Brian ıslık çalan rüzgârın üzerinden bizimle konuşabilmek için yanlara doğru yürürken, "Şu anda kötü görünüyor ama sorun değil, temizleyebiliriz," diyor. "Eğer verimli olursak, akşam yemeğinden önce kulübede olabiliriz. Sırtınıza dikkat edin, tamam mı hanımefendi?"

"Blake," diyor ama paltosundaki kürk ağzını kapatıyor ve kelimeyi boğuyor. Dikenli gri saçlarının üzerine bir bere geçirmiş. Kısa boylu ve tıknazdır ve ağaca yaklaşmaya hiç niyeti yoktur. Uzakta değil

Miri kenara dönerek cebinden bir paket sigara çıkarır ve bir tane yakar.

"Ağacı kütükler halinde keseceğim," diyor Brian. "Birkaç gönüllüyle birlikte yaklaşık bir saat, belki bir buçuk saat sürer. Odun taşıma havasında olmayan herkes otobüste kalabilir ya da dağlardaki ilk gününüzün tadını çıkarma ve etrafa göz atma fırsatını değerlendirebilirsiniz. Sadece fazla uzaklaşmayın. Hepiniz için sigortam var ama kullanmak zorunda kalmak istemiyorum."

Soğuk rüzgar sırtıma vuruyor. Arkamıza bakıyorum. Dışarıda geçirdiğimiz birkaç dakika içinde bulutlar daha da yoğunlaşmış ve kararmış gibi görünüyor.

Kiernan kayalara değil, yukarı doğru çıkan yamaca bakıyor. "Yürüyüşe ne dersin?"

Gülümsüyorum. Bu dağ sırtına yakın bir yerde doğmuş, muhtemelen birkaç yüz milden fazla uzakta değil. Burası gibi yerler ona ikinci evi gibi geliyor olmalı. "Öyle mi?"

"Şuradaki dağlarda bir boşluk görüyorum." Heyecanı artıyor. Dişlerini gösteren hevesli bir sırıtışla elimi tutuyor. "Bu, yakınlarda muhtemelen iyi bir gözetleme yeri olduğu anlamına geliyor. Bulmaya çalışmak ister misin?"

Diğer misafirlerden bazıları otobüsten uzaklaşmaya başladı bile. Çoğunlukla yolu takip ediyorlar, ya patikanın ilerisini keşfetmek için ağacın üzerinden atlıyorlar ya da bitkilere daha yakından bakmak için kenara çekiliyorlar, elleri ceplerinde ve omuzları soğuğa karşı kambur.

"Kulağa hoş geliyor." Uzun bir gündü ve tamamı otobüste neredeyse yabancılarla geçti. Özellikle Kiernan'la bir saat sessizlik fikri çok cazip.

"Brian!" Kiernan sesleniyor. "Dağ manzaralı bir yer bulabilecek miyiz diye bakmaya gidiyoruz. Çabuk olacağız."

"Elbette, sorun değil, sadece çok uzaklara gitme."

"Tamam mı?" Kiernan bana soruyor, eli benimkinde sıcak.

"Tamam" diyorum ve ilk kar tanesi yanağıma değdiğinde titrememeye çalışıyorum.

Kiernan hızlı bir yürüyüşçü ama ben kar altında gizlenmiş ağaç dallarına ve kayalara takılıp düşerken bana sabırla eşlik ediyor. Bir yürüyüş yolunu mu takip ettiğimizi yoksa artık vahşi bir araziye mi girdiğimizi söylemek zor. Otobüsten bu kadar uzaklaşmış olmamız hoşuma gitmiyor. Ama Kiernan her zaman iyi bir yön duygusuna sahip olmuştur ve yönümü kaybetmeye başladığımda bile yolu göstermesine izin veriyorum.

"Çok uzakta olmamalı," diyor gülümseyerek ve nefes nefese. "Bak -Önümüz açık!"

Açık bir gökyüzü göremiyorum. Sadece kalınlaşan, koyulaşan bulutlar, kar taneleri daha hızlı ve daha kalın geldikçe etrafımızda alçak ve sarkık bir şekilde büyüyor. Keşke daha kalın bir ceket getirseydim. Rüzgar şiddetlendikçe atkı bile yetersiz geliyor.

Ne zamandır yürüyorsunuz? Arkama bakıyorum. Yamaç, sivri kayalar ve ağaçlardan oluşan düzensiz bir karmaşa. Yürüdüğümüz yolu görmek giderek zorlaşıyor. Brian otobüsün bir saat içinde kalkmaya hazır olacağını söyledi. Hava kötüleşiyorsa... otobüsün kara saplanma riski varsa... bizi daha ne kadar bekleyebilirler ki?

"Kiernan-"

Kendimi tutuyorum. Bana bakıyor ve gözlerinde o kadar büyük bir sevgi var ki kalbim kırılıyor. "İyi misin? Soğuğa biraz daha dayanabilir misin? Mükemmel bir yer bulmak istiyorum. Sana güzel bir şey göstermek istiyorum."

Başımı sallamaktan başka yapabileceğim pek bir şey yok. Uzanıp elimi tutuyor ve birlikte sonsuz beyazlığın derinliklerine doğru adım atıyoruz.

4

Şimdi

Ağzımın tadı kötü: ekşi ve pütürlü, kan tadı var. Kalçam hala ağrıyor. Her yerimde küçük ağrılar var: ayaklarımda, baldırlarımda, ellerimde, yüzümdeki kaslarda.

Ama acı hayat demektir. Uyuşturan kardan kurtulduğum anlamına geliyor.

Oda bulanık. Sadece gözlerim odaklanmadığı için değil; ışıklar düşük, gölgeler içinde bırakıyor.

Biri yanıma çömeldi. Kiernan mı? Göz kırıyorum. Hayır. Bir kadın. Yüzü çok solgun. Onu tanıyorum: otobüste karşıımızdaki koltukta oturuyordu, pencereye bakıyordu, sarı saçlarını geriye doğru atkuyruğu yapmıştı. O zaman da acılı görünüyordu, şimdi de acılı görünüyor, elimi tutarken narin yüz hatları sıkışmış.

"Bu donma," diyor bir ses ve kulağıma çamurlu geliyor. "Ampute etmeliyiz."

"Hayır," diyor kadın ve tek söylediği bu. Şekiller çevresel görüş alanıma girip çıkıyor. Sis içinde mücadele ederek zorlanıyorum. İçimde bir korku nabızı atıyor. Onu buldular mı? Kiernan burada mı?

Tanıdık bir şekil odanın karşı köşesine doğru kayıyor. Bu Kiernan. Rahatlama çok yoğun. Grubun arka tarafına yakın, yüzü bana dönük. I

neden daha yakın olmadığını anlamıyorum. Onu görmek istiyorum. Yaralanmadığından emin olmalıyım.

En azından ayakta ve bilinci yerinde. Bu rahatlatıcı olmalı. Bunun yerine, midemde küçük bir şüphe kıvranıyor. Bacaklarımı oynatmaya çalışıyorum ve kaslarımı kesen bıçak gibi ağrılar hissediyorum. Elim üzerinde çalışan kadın hareket ettiğimi hissetmiş olmalı ama hiçbir şey söylemiyor. Gözlerime bakmak için başını bile kaldırmıyor.

Tehlike hissi, yanlışlık hissi giderek artıyor. Kötü bir şeyin yaklaştığına dair bir önsezi. Kopmak üzere olan bir fırtına gibi.

Bu hissi görmezden gelmemeyi öğrendim. En son 8 Ağustos'ta denemiştim. Ve bunun bedeli çok ağır oldu.

Ama Kiernan orada, ellerini saçlarında gezdiriyor. Bu yeterli olmalı. Ama hala bana bakmıyor. Neredeyse odanın diğer ucuna kadar gitmiş durumda. Ona seslenmek için ağzımı açıyorum ama sesim ancak bir fısıltıya dönüşüyor ve azalan enerjimin son damlalarını da tüketiyor. Bilinçsizliğe geri kayıyorum.

Rüyalarım yırtık pırtık, acımasız şeyler gibi geliyor. Fanteziler değil, anılar, birbiri üzerine yığılıyor ve geçerken beni ısıyor. Kenardan kayarken Kiernan elimi pençeliyor. Gerçekte bir saniyede bitiyordu ama rüyamda dakikalarca sürüyor, parmakları beni yakalamak için çaresizlik içinde etime batıyor.

Sonra onun sesi, şakacı, mutlu, bir köknar ağacı kümesinin arasından yolumuza devam ederken: "Sadece bu bölgeyi geçmemiz gerekiyor. Bahse girerim bu yükseklikten tüm vadiyi görebileceğiz."

Sesi tekrar duyulduğunda, hafif kar serpintisi daha sinsi bir şeye dönüşürken ve rüzgâr hızlanırken heyecanı yerini belirsizliğe bırakmıştı. "Yol buradaydı, değil mi?"

Ve sonra, dönüş yolumuz olduğuna inandığımız şey bir çıkmaz sokakla sonuçlandığında gerçek korku kıvılcımlandı. "Bana yakın dur, Christa. Geri döneceğiz. Sadece benimle kal."

Hatırladıkça parmaklarım seğiriyor. Denemiştim. Çok uğraşmışım.

Yeni bir ses, bir anı değil ama taze ve istilacı bir şey, rüyalarımı kesiyor. "Kapat şu lanet telefonu, olur mu?"

Bir erkek sesi cevap verir. "Sana zarar vermiyor."

"Biraz saygılı ol." Yine ilk ses. "Orada bir adam öldü."

Ölü bir adam mı? Uykunun kalıcı izlerinden kurtulmak için mücadele ediyorum. Beynim halsiz, sarhoş gibiyim. Hareket etmek zor. Oda dalgalanıyor ve gözlerim odanın karşı tarafındaki figüre takılıyor. Kiernan küçük ahşap bir masanın üzerine eğilmiş, bir şeyler üzerinde çalışıyor. Hâlâ orada. Tanrıya şükür.

Ona seslenmeye çalışıyorum ama sesim vıraklayarak çıkıyor. Dönüyor.

Kiernan değil. Tur rehberi. Brian. Aynı çerçeve, farklı saç rengi. Bilinçaltım fark etmişti, beni uyarmaya çalışmıştı ama ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar yorgundum.

Damarlarıma taze bir korku saplanıyor. Oturmak için çabalamama yetiyor. Çoğunlukla soyundum; giysilerim yanımdaki duvara kuruması için asıldı. Sadece iç çamaşırım kaldı.

"Kiernan?" Bu sefer kelimeyi zar zor anlayabiliyorum.

Odadaki şekilleri seçmekte zorlanıyorum. Küçük ve kalabalık ve ışıklar o kadar az ki figürleri mobilyalardan zar zor ayırabiliyorum. Yine de hepsi tur otobüsündeki insanlar. Omuzlarına kadar uzanan saçlarıyla günlüğünü göğsüne bastıran genç kıızı görüyorum. Yaşlı adam, uzun boylu ve tüylü, insandan çok ayıya benziyor. Genç kız, titizlikle duvara bakıyor.

Hepsi orada, aralıklarla dizilmiş, bazıları ayakta, bazıları mevcut birkaç sandalyede, diğerleri yerde oturuyor. İlk başta yatak odası sandığım mekân bir kulübe gibi görünüyor. Duvarlar ahşaptan yapılmış.

Hepsi kaba ve el yapımı olan mobilyalar, mekânı klostrofobik derecede küçük hissettiriyor.

Kiernan'ı göremiyorum.

Kimse bana cevap vermiyor. Çoğu bana bakmıyor bile. Tekrar deniyorum. "Kiernan nerede?"

"Ah, tatlım," diyor bir ses ve kamyoncunun karısı Miri'nin yakınlarda oturduğunu fark ediyorum. Yün kasketi kucağında ve onunla oynuyor. "Geri dönebilmen bir mucize."

Hayır. Hayır.

Etrafımda dönüyorum. Yatağım yerde, eski battaniyeler ve yedek paltolardan yapılmış. Başımın üzerinde bir pencere var. Dar ve donuk, camın temizlenmeye ihtiyacı var. İçini görebilmek için dizlerimin üzerine tırmanıyorum. Kar camı kaplamış, sadece küçük boşluklar bırakmış.

Parmak eklemlerim -en azından sağlam elimin parmak eklemleri-pencere pervazına tutunurken şişiyor ve beni dik tutuyor. Diğer elim yoğun bandajlarla sarılmış. Katmanlar arasında kırmızı lekeler oluşuyor. Bandajlar bileğimden parmaklarımın etrafına kadar uzanıyor ve elimi bir sopaya dönüştürüyor; onu bu şekilde kullanabilsem de altındaki kasları ya da eklemleri hareket ettiremiyorum.

Dışarıdaki dünyanın parçaları bir görünüp bir kayboluyor. Fırtına devam ediyor; cama çarpıyor, çerçevesini sarsıyor ve boşluklardan geçerken ısılık çalıyor. Ağaçlar titreyerek görünür hale gelir, dalları gerilir ve gövdeleri saldırı altında acı verici bir şekilde eğilir.

Kiernan da dışarıda bir yerde.

"Bayan Bailey?" Brian'ın sesi çekingen, sanki daha yüksek bir sesin altında ezileceğimi düşünüyor. "Christa? Çok özür dilerim-"

"Cesedini buldunuz mu?" Bu en kötü soru. Başka bir durumda, daha yumuşak, rahatlatıcı bir dille sarabileceğim türden bir şey.

Yine de incelik için zaman yok. Cevaba ihtiyacım var. Herkesin bana vermek istediğinden daha hızlı ihtiyacım var.

Brian çömeliyor. Ön kollarını dizlerine dayıyor. Cevabını hissederken dudakları hafifçe kuru ve yapışkan.

Kendimi tekrar ediyorum, daha yüksek sesle ve daha sert, sesim çatlıyor. "Cesedini buldunuz mu?"

Brian sonunda, "Hayır," dedi.

Sanki bir uçurumun kenarından geri adım atıyormuşum gibi hissediyorum. Pencere pervazına tutunduğum elimi bırakıyorum ve onun yerine derme çatma yatağımın üzerinde asılı duran giysilere uzanıyorum. Hâlâ nemliler. Onları tüylerim diken diken olmuş tenimin üzerine çekmekte zorlanıyorum.

"Christa," diyor Brian ve kelimeler, cenazeler ve hastane bekleme odalarında verilen kötü haberler için ayrılmış o korkunç, dikkatli tonla sarılmış. "Kiernan'ı elimizden geldiğince uzun süre aradık. Çok üzgünüm ama-"

"Dışarıda bir yerde," diye bağıyorum, ağrıyan bacaklarımı tekmeleyerek pantolonun içine sokmaya çalışıyorum. Soluk tenim taze çürüklerle benek benek. "Onu aramama yardım et."

Brian cevap vermiyor. Diğerleri korkunç derecede sessiz. Sanki utanç verici, görmek istemedikleri bir şey yapıyormuşum gibi, çoğu hâlâ bana bakmıyor. Karanlıkta, başka yöne çevrilmiş gözlerin parıltısını ve bükülmüş dudakların etrafındaki gölgeleri seçebiliyorum, ama daha fazlasını değil.

Pantolonumu giydim. Kazağım yamuk ama yeterince yakın. En son ceketini alıyorum ve derme çatma yataktan sendeleyerek kalkıyorum. Ayaklarım sanki bıçakların üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyor. Bıçak saplanır gibi ağrılar onlardan uyluklarıma doğru ilerliyor. "Christa, dışarı çıkamazsın." Brian benimle birlikte ayağa kalkıyor. Kapıyı ararken beni dinlemiyor. Karanlıkta bulmak kolay değil, ama birkaç adım ötede buluyorum. Kapıyı açmadan Brian kolumu yakalıyor. "Lütfen, dur. Şu anda hayatta olman bile küçük bir mucize. Seni ve ortağınızı neredeyse sekiz saat boyunca aradık, ta ki biz de hipotermiye girene kadar. Eğer şimdi dışarı çıkarsan, çok büyük bir tehlikeye davetiye çıkarmış olursun. ölmekten."

"Kiernan dışarıda." Ben asla bağırمام. Şimdi buna çok yaklaştım. "Onun kıyafetleri benimkilerden daha sıcaktı. O burada büyüdü. Soğuğa karşı nasıl giyineceğini biliyordu. Bunu başarabilir."

Brian'ın kendi sesi yükselir. Yine de kızgın değil; korkmuş ve bunu telafi etmeye çalışıyor. "Saatlerdir bilincin yerinde değil. Gece oldu. Görüş mesafesi sıfıra yakın ve sıcaklık her dakika düşüyor." Titreyen bir nefes alıyor. "Lütfen, güven bana. Eğer onu bulma şansımız olduğunu düşünseydim, denerdim. Sizi güvende tutmayı her şeyden çok istiyorum. Ama buna bu binanın içindeki insanları korumak da dahil."

Yüzümdeki ifadeyi görüyor ve yarım adım daha yaklaşıyor, sesi daha da yumuşuyor. "Acil müdahale ekiplerine bir uyarı gönderdim. Mümkün olan en kısa sürede uygun arama ekiplerini ve helikopterleri getirecekler."

"Bu ne zaman olacak?" Geri adım atmayacağım. "Bu gece mi? Bu fırtınayla mı? Yoksa yarın bir ara mı? Havanın her geçen dakika daha da soğuduğunu kendin söyledin. Hâlâ hayattaysa, onu orada öylece bırakamayız."

Brian yutkunuyor. Önce göz temasını keser.

Yüzüm yanıyor. Ağlayamayacak kadar susuz kaldığımı sanıyordum ama gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Ondan vazgeçebilirsin. Ben vazgeçmeyeceğim."

"Christa-"

"Ben onunla gideceğim," diyor biri. Konuşmacıyı bulmak için odaya göz gezdiriyorum. Altan tıraşlı adam gözüme çarpınca başını sallıyor ve ona sarılabiliyorum. Benim yaşlarımda ve iri yarı, çok uzun değil ama geniş ve kaslı, esnek, etkileyici bir yüzü var. Sol kulağında iki gümüş piercing ve bir küpe parıldıyor. "İsterse eşini aramaya hakkı var. Ben yardım edeceğim." Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Ben Hutch, bu arada."

Brian iç çekiyor. Elini yüzünde gezdiriyor. O sabah bizi otobüste karşıladığında olduğundan on yıl daha yaşlı görünüyor. "Tamam. Üçümüz tekrar dışarı çıkacağız. Diğer herkes burada kalsın. Lambayı almamız gerekecek ama ateşi yanık tutalım ki dönüş yolumuzu görebilelim."

Diğer iki figür ayağa kalktı. Elimi tedavi eden sert, sarışın kadın ve uzun boylu, kır saçlı adam. Kadın masadan eski moda bir fener alıyor ve bana uzatmasını bekliyorum ama onun yerine kapıya yaklaşırken tek eliyle ceketinin fermuarını çekiyor.

"Ben gitmiyorum," diyor Steve. Miri ile aynı kanepeyi paylaşıyor, kollarını kavuşturmuş ve bacaklarını sınırlı yürüme alanını dolduracak şekilde açmış. "Bu ölü bir adam için intihar görevi."

Brian'ın da aynı fikirde olduğunu sanıyorum, ama kapıyı açarken Steve'e el salladı.

Kar yüzüme yağıyor ve nemli giysilerimi çekiştiriyor ama geri çekilmek yerine ona doğru eğiliyorum.

O ölmedi. Henüz ölmedi.

Beşimiz azgın kar fırtınasının içine adım attık.

5

Havadaki buz nefesimi kesiyor. Boğazım ve gözlerim yeniden ağrımaya başlıyor. Atkımı yanıma almayı akıl edemedim ve üzerime geçirmeyi başardığım kıyafetler hala nemli ve kulübeden uzaklaşırken hemen enerjimi tüketmeye başlıyor.

Burada uzun süre dayanamayacağımın farkındayım. Ama ben ne kadar acı çekiyorsam, Kiernan o kadar kötü durumda. Diğerleri saatlerce uyuduğumu söyledi. Bu koşulların o süre içinde bir insana neler yapabileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Biri koluma dokunuyor. Hutch'ın saçları yüzüne doğru savruluyor. Fırtınanın içinden bağırışını duyabileyim diye yakınımaya eğiliyor. "Onu en son nerede gördüğünü hatırlıyor musun?"

Keşke sorusuna daha iyi bir cevabım olsaydı. Keşke dolaşırken daha dikkatli olsaydım. "Yüksek bir yerdeydi," diye cevap verdim. "Buraya gelmeden önce çoğunlukla aşağıya doğru yürüdüm."

Brian uzaktaki ağaçlara doğru başını sallar. "Sizi o yönden gelirken bulduk. Muhtemelen başlamak için en iyi yer orası. Herkes birbirine yakın dursun. Açık izler bırakın; onları geri takip etmeniz gerekecek."

Ayak izlerimiz fırtınada uzun süre dayanmaz, ama Brian daha kalıcı işaretler koymak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Aramayı mümkün olduğunca kısa tutmayı planladığını fark ediyorum. Buna karşı çıkmak istiyorum ama herhangi bir tartışma muhtemelen aramayı reddetmesiyle sonuçlanacak.

Brian, "Eğer gruptan ayrılırsanız ve dönüş yolunu bulmanız gerekirse, çamı arayın," diye ekliyor. Eliyle işaret ediyor ve ben de görüyorum: kulübenin yakınında devasa bir çam büyüyor. Kulaklarımı tırmalayan rüzgârda bile gıcırdadığını duyabiliyorum. Yüzlerce yıllık olmalı. Sadece en yüksek dalları hala sağlam ve yeşil, başımızın çok üzerinde donuk bir renk bloğu oluşturuyor. Üçte ikisinden aşağıya doğru her dal çıplak, gövdeden uzanan keskin ve sivri açılar. Muhtemelen uzun bir mesafe için en net yer işaretidir.

İlerliyoruz. Hutch yanımda duruyor, sanki benim için bir tür sorumluluk üstlenmiş gibi. Brian sağımda, sert sarışın kadın onun diğer yanında ve tüylü dev adam da onların arkasında. İleride ne olabileceğini görmek zor. Kar tabakaları boş arazide yarışıyor, bizi kör ediyor ve aralarındaki kısa boşluklarda bir şeyler yakalamak için mücadele ediyorum. Uzakta devasa ve karanlık bir şey var. Dağ duvarlarından biri mi?

Onları kar fırtınasında uçurum kenarlarını görmenin zor olduğu konusunda uyarmalıyım ama dilimi ısıtıyor. Eğer yaparsam, Brian bizi kulübeye geri sürükler. Ve ben geri dönemem. Kiernan hala burada.

"Merhaba!" Hutch'ın sesi derin ve güçlü, ama yine de kar fırtınasının sağır edici ses tonu altında kayboluyor. Derin bir nefes çekiyorum ve dilimde karın tadını alıyorum, sonra ortağımı çağırırken ona katılıyorum.

"Kier!"

"*Merhaba!*"

Brian katlarının altından bir düdük çıkarır ve dudaklarına götürür. Donmuş çelik canını yakıyor olmalı, ama üflerken hiç ürkmüyor. Net, yüksek bir ses çıkıyor ve fırtınayı kesmek için bizim sesimizden daha iyi.

Grubumuz yavaş yavaş dışarıya doğru yayılıyor. Sarışın kadını zar zor görebiliyorum. Uzun boylu adam tamamen ortadan kayboldu. Kör edici karda zorlanıyorum, buzun içine dalmak için her kaldırdığımda ayaklarım ağrıyor.

Seslerimiz düdükten gelen tiz ılıa karışan bir koro oluşturuyor. *Alo, alo, Kiernan, beni duyabiliyorsan cevap ver.*

Tekrar alamamaya çalışıyorum. Gözyaşlarım sadece yüzümde donacak ve tenimi yakacak. Ama tutunduğum umut parmak uçlarımdan kayıp gitmeye başlıyor. Bu dağlar o kadar büyük, o kadar karışık ki Kiernan'ı bulmak için tek şansımız ona rastlamak. Yalnız bir adam böyle dağlar tarafından yutulabilir. O kadar derinlere gömölür ki kemikleri bile bulunamaz.

Rüzgar daha da şiddetleniyor. Beni tökezletecek kadar sert çarpıyor ve Hutch beni yakalıyor. "Sakin ol," diye sesleniyor.

Neredeyse uzaktaki dağın gördüğüm yüzüne varmak üzereyiz ve yolumuz ondan kaçınmak için sağı dönmek zorunda. Ağaçlar kayaların etrafına kümelenmiş, sığınaklara tutunmuş ve dikenli iğneler ben onları ittikçe cildimi çiziyor. Rahatsız ettiğim dallardan kar kümeleri düşüyor ama daha yere düşmeden rüzgar tarafından kapılıp götürölüyorlar.

"Geri dönmeliyiz."

Ses kemiklerime bir hastalık gönderiyor. Brian bir düzine adım arkamda duruyor, düdüğü yanında tutuyor. Başını geldiğimiz yöne doğru eğiyor. "Onu bu şekilde bulamayacağız. Geri dönüp sabah tekrar deneyeceğiz."

Bağırarak, geri çekilmek, kendi başıma ilerlemek istiyorum ama kırıldım. Fırtınanın içinde elli dakikadan fazla kalmış olamayız ama şimdiden çökmek üzereyim.

"Feneri bırakabiliriz," diye tekrar seslendi Brian. "Işığı doğru çekilebilir. Bu onu kulübeye geri götürecektir."

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkinim.

Ciddi kadın feneri açtıktaki bir ağaç dalına asar. Bir başkası ceketinin belinden bir ip çıkarır ve onu eski metali yerine bağlamak için kullanır, böylece fırtına tarafından çekilip koparılmayacaktır. Brian

Fenerin hemen altındaki ağaç gövdesine çizikler atılmış: kulübenin yönünü gösteren bir ok.

Geri dönmeye başladılar. Bir an daha oyalandım. Fener pille çalışıyor. Piller taze olduğu sürece gecenin çoğunu geçirebilir. Cam tarafına dokunup sessiz bir dua bırakıyorum. *Lütfen Kiernan. Lütfen bizi bul.*

Rüzgâr sanki dileğime inat yeniden şiddetleniyor. Fırtına yükseliyor ve kaya oluşumlarının arasından ısıklık çalarak geçerken, sesi bir insanın çığlıklarına çok benziyor.

6

Karda izlerimizi takip edip kulübeye geri dönmek uzun zaman alıyor. İçim oyulmuş, sanki biri içime bir kaşık sokmuş ve hiçbir şey kalmayana kadar kazımış, kazımış, kazımış.

Fener olmadan, mabedimizin kapısına ulaştığımızda belli belirsiz siluetlerden başka bir şey değiliz. Binanın ne kadar uzandığını göremiyorum ama büyük olduğunu sanmıyorum. Kesinlikle hedeflediğimiz kulübe değil. Ayakkabılarımızdaki ve giysilerimizdeki karı sürükleyerek içeri giriyoruz.

Oda bıraktığımızdan daha karanlık. Odanın arka tarafındaki küçük bir şömine tek aydınlatma kaynağımız ve sıcaklığı dayanılabilir bir seviyede tutuyor.

Diğerleri -kalanlar- içeri girerken bizi izliyor, sayımızı hesaplıyorlar. Teker teker, yalnız döndüğümüzü görünce gözlerini kaçırıyorlar. Tek istisna kamyoncu Steve. Kıkırdıyor. "Bir şey bulamayacağınızı söylemişsiniz."

Zihnimin gözünde, kendimi kulübenin karşısına geçip ona tokat atarken hayal ediyorum. Ama bacaklarım titriyor, ciğerlerim yanıyor ve cevap olarak tutarlı bir cümle kurabileceğimden bile emin değilim. Bunun yerine, uyandığım derme çatma yatağa uzanıyorum ve nemli kıyafetlerimi tekrar çıkarmaya başlıyorum. Sol elim sargılı olduğu için bu aşamalı bir süreç.

"Yakında düzgün bir arama yapılacak." Brian bizi incelerken üstündeki karları silkeliyor. "Güvenli olur olmaz helikopterleri getirecekler."

Fırtına diner dinmez. Görüş mesafesi geri gelir gelmez. Yakında, yakında, yakında, ama yeterince yakında değil.

Battaniyeleri uyuşmuş bedenime doluyorum ve duvara yaslanıyorum. Diğer arama görevlileri teker teker odanın kendilerine ayrılan bölümüne dönüyorlar. Üç kişiye küçük gelebilecek türden bir alan. On kişiye klostrofobik. Oturmak için yeterli yer yok, pek çok kişi yerde, sırtları duvara dönük ve başkalarının alanına girmemek için bacaklarını garip bir şekilde katlamış durumda.

Miri beni izlerken ağzını büzüyor. Kararlı bir şekilde içini çektikten sonra kocasıyla paylaştığı ikili kanepeden kalkıyor ve bana ulaşmak için ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Yanımda yere otururken döşeme tahtalarının titrediğini hissediyorum.

"Buraya gel tatlım," diyor ve dirseğiyle beni dürtüyor. "Hayat bazı günler acımasız olabiliyor."

Sanki sevdiğim adamın öldüğü ya da korkunç acılar çektiği gerçeğinden değil de düşen bir dondurmadan bahsediyormuşuz gibi hızlı ve inançlı bir şekilde söylüyor.

"Onu rahat bırakın," diyor sarışın kadın. Arama ekibinin bir parçası olmasına ve hepimiz kadar yorgun olmasına rağmen hâlâ ayakta duruyor, sırtı duvara dönük ve kollarını kavuşturmuş. Kat kat giysilerinin altında emin olmak zor ama spor salonu üyesi olduğunu ve onu kullandığını tahmin ediyorum. Kaşları mavi gözlerinin üzerinde düşük duruyor ve teni neredeyse yarı saydam. Bir model olabilir. Vücut dili ve yüzüne sabitlenmiş kaşları bana bunu çok duyduğunu ve hoşuna gitmediğini söylüyor.

Miri ellerini çırpıyor ve boğazının arkasından belli belirsiz bir ses çıkarıyor. "Ona yardım etmeye çalışıyorum. Christy, değil mi? Yaşananlar korkunç ama bağırıp çağırmak hiçbir şeyi düzeltmeyecek."

Boğazımın arkasındaki safra yanıyor. Konuyu değiştirmek için bir şeye -herhangi bir şeye- uzanıyorum. "Burası neresi?"

Kısa gri saçlı kadın Blake, "Blackstone Lodge olmadığı kesin," diyor. Sağımızdaki tahta sandalyede, ateşe yakın bir yerde oturuyor, kollarını ve bacaklarını sıcağı emmek için uzatmış.

Brian başıyla üzerimizdeki çatıyı işaret ediyor. "Onu bulduğumuz için şanslıyız. Otobüs kar için tasarlanmıştı ama yine de kar fırtınasına dayanamadı. Fırtına ciddi bir şekilde başladığında devrilen ağacı yoldan kaldırdık. Siz ve ortağınız dönmeyince diğerlerini sığınağa götürmeye çalıştım ama yolu kaybettik ve otobüs karda sıkıştı. Kulübeye yürüme mesafesinde olabileceğimizi düşünmüştüm. Oraya giden bir yol bulmaya çalışmak için ayrıldım ama onun yerine..." Etrafımızdaki duvarları işaret ediyor. "Bunu buldum."

"En azından otobüsten daha iyi," diyor Miri. "Marjinal olarak."

Brian, "Bu büyük olasılıkla kış boyunca boş bırakılmış bir av kulübesi," diyor. "Bu gece için bizi sıcak ve kuru tutacaktır."

Odanın ortasını bir masa kaplıyor. Dağınıklık her yerde: eski kitaplar, eski CD'ler, eski havlular ve vahşi doğadan toplanıp kupa gibi yerleştirilmiş kemikler. Duvarlarda solmuş tablolar asılı, her biri farklı boyutlarda, hala zanaat öğrenen birinin işi. Mobilyalar el yapımı, hatta kanepenin minderlerine kadar. Her şey yıpranmış gibi. Bu bina her neyse, içinde yaşanmış.

"Haneye tecavüz gibi bir suçtan başımız derde girecek mi?"

Bu gencin konuşmasını ilk kez duyuyorum ve sesi beklenmedik derecede derinden geliyor. Burada olmak istemiyormuş gibi görünüyor.

"Kısa cevap, hayır," diyor Brian. "Bu gibi bölgelerdeki insanlar misafirperverlik kurallarına uyma eğilimindedir. Eğer birisi zor durumdaysa, onu barınaktan ya da yiyecekten mahrum bırakmazsınız. Burayı derli toplu bıraktığımızdan emin olacağız ve sahipleri baharda döndüğünde masanın üzerine bir not koyacağız."

"Kapı kilitli değildi," diyor Blake. "Sanki bazı zavallıların buraya sığınmak zorunda kalacağını biliyorlarmış gibi."

"Muhtemelen bu ilk kez olmuyor." Brian şömineye doğru ilerler. Alevlerin hemen dışında içi su dolu bir kap duruyor. Bir fincana biraz su dolduruyor ve bana geri getiriyor. "Bu kulübenin sahibi her kimse, muhtemelen bir başkasının misafirperverliğine bel bağlamak zorunda kalmıştır. Bu bölgede hava bir anda değişebilir."

"Bulduğumuz gibi." Steve ellerini dizlerine vurur ve ses tonunu değiştirir. "Madem bu kadar yakın bir yerde sıkışıp kalacağız, bari doğru düzgün tanışalım, ha? Ben Steve Peltz ve eşim Miri ile birlikte buradayım. Ben bir kamyoncuym. Miri dört çocuğumuzu da büyüttü, ki bu bir insanın ihtiyaç duyabileceği kadar büyük bir iş. Ben ve karım vahşi doğada iki hafta geçirmeyi dört gözle bekliyorduk, ancak bu beklediğimizden biraz daha fazla oldu."

"Uyum sağlıyoruz," diyor Miri ve sanki bir tür rol model olduğuna inanıyormuş gibi kolumu okşuyor.

Kısa bir duraklama oldu. Sıcak su bardağını beceriksizce tutuyorum. Kimse bir sonraki adımı atmaya hevesli görünmüyor. Sonra Hutch öne doğru sallanıyor, bir eli ani bir dalgayla dışarı fırlıyor. Piercingleri loş ışıktaki parlıyor. "Ben Hutch. Hutch Huang. DJ'im ve ziyaret ederseniz hepinizi So Cal'daki en iyi kulüplere sokabilirim."

Steve garip bir oflama sesi çıkarır. "Senin dağları ziyaret etmek isteyecek türden biri olduğunu düşünmemiştim. Burada hiç parti yok, biliyorsun."

Hutch omuz silkiyor. "İş ve eğlenceyi karıştırıyorum. En azından planım buydu. Gelecek yıl yapılacak bir düğünün mekânı olup olmadığını kontrol etmek için pansiyona gidiyordum. Damatlardan biri kayak yapmayı, diğeri de uzak inzivaları seviyor ve her ikisine de yetecek bütçeleri var. Karar vermeden önce mekanın ışık ve ses sistemini kaldırabileceğini teyit etmek istediler ve keşif işini yapmam için bana ödeme yaptılar."

"Ben de bedava bir geziyi geri çevirmezdim," diyor Blake. Geri kalanımıza bakıyor. "Blake Shorey. 911 memuru olarak çalışıyorum. Eskiden öyleydim. Emekli oldum."

sadece birkaç hafta önce. Vücudum hala kaldırabiliyorken bu ülkenin bir kısmını görmem gerektiğini düşündüm."

"Oh, hey," diyor Steve, yüzü aydınlanıyor. "Ailemde ilk müdahale ekipleri var. İçlerinden biri eskiden orduda görev yapmıştı. Onları tanıyor olabilirsin-"

"Simone Wall," diye araya giriyor sert sarışın kadın. Dikkatler ona çevriliyor, ama o daha fazla ayrıntı vermiyor - ne iş ne de yolculuk nedeni - ve işinin bittiğini belirtmek için başını duvara doğru eğiyor.

Sessizliği doldurmak için küçük bir ses yükseldi. "Alexis Barras."

Öne doğru eğildim. Omuz hizasında saçları olan kadın. Ten renginden daha açık olan perçemi kaşlarının üzerinden sıyrılıyor. Sol yanağında iki ben var. Onda bir tuhaflık var ve ne olduğuna tam olarak karar veremiyorum. Benden daha yaşlı değil, en fazla yirmili yaşların ortasında ama ağzının kenarlarında kırışık çizgiler var. Hevesle konuştuğunu ve özgürce güldüğünü hayal edebileceğim türden bir insan ama odanın köşesinde, eski bir kitaplık ile uzun boylu, tüylü adamın oturduğu koltuk arasında kambur duruyor, dizlerini göğsüne çekmiş. Konuşana kadar neredeyse mobilyaların arasında kaybolacaktı. Bunun onun hoşuna giden bir şey olduğu fikri beni etkiledi. Elinden gelse görünmez olacaktı.

O da Simone kadar kısa konuşuyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. Dikkatimiz uzun boylu adama ve yanındaki gence kayıyor. Adam iç çekiyor ve sanki odanın havasının yarısını ciğerlerinde tutuyormuş gibi büyük bir ses çıkarıyor. "Denny Olstead," diyor, açık sözlü ve misafirperver değil. "Tamirci. Ve oğlum Grayson."

Grayson sessizce onaylamak için iki parmağını kaldırır.

"Ve hepiniz beni tanıyorsunuz," diyor Brian. Gülümsemesi kısa ve gergin. "Brian Hernandez. Rehberiniz. Aktif bir ilk yardım sertifikam ve vahşi doğada hayatta kalma niteliklerim var. Sizi mümkün olan en kısa sürede buradan çıkaracağım. Bu arada herhangi bir sorunuz olursa bana gelebilirsiniz. Yardım etmek için buradayım."

"Bir sorum var," diyor Blake. Ruju mum ışığında şaşırtıcı derecede parlak. "Bundan sonra ne olacak? Bugünkü olaylara duyarsız kalmak istemem ama yine de kulübeye gidecek miyiz?"

Brian gergin bir şekilde kıkırdıyor. Bana doğru kısa bir bakış gönderiyor. "Tüm bunlara yarın, kurtarma görevlileriyle konuştuktan sonra karar vereceğiz. Yolculuğun devam edebileceğini tahmin ediyorum. İsteyenler için."

Eşleri vahşi doğada kaybolmayanlar için.

Midem bulanıyor. Battaniyeleri bir duvar gibi etrafıma daha sıkı sarıyorum.

Dışarıda onu aramalıyız.

İşte o zaman, uzun zamandır hissettiklerimden daha güçlü bir önsezi beni vuruyor - 8 Ağustos'takinden bile daha güçlü - ve bedenimi soğuk bir ter kaplarken öne doğru eğilip gözlerimi kapatıyorum.

Hiçbirimiz buradan canlı çıkamayacağız.

7

Fırtına durmayacak.

Kulübemizin dışındaki ağaçları parçalıyor. Bazen dalların koptuğunu duyuyorum ve Kiernan'ın bu zorlu arazide savaşılarak ilerlemeye çalıştığını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Battaniyeleri toplayıp kulaklarıma bastırıyorum ama bu ulumaları engellemeye yetmiyor.

Diğerleri huzursuz. Dolapta biraz yiyecek var ve Brian her birimize bir tabakta ya da bir fincanda birer porsiyon vererek dağıtıyor: fasulye, kraker ve ateşte pişmiş pilav. Kendime yemek yediriyorum. Enerjiye ihtiyacım olacak. Şafak ufukta yükseldiği anda dışarı çıkıp Kiernan'ı tekrar arayacağım. Diğerlerini tekrar benimle dışarı çıkmaya ikna edebileceğimden şüpheliyim. Ama bir şans varsa -kağıt kadar küçük bir şans bile olsa- ondan vazgeçmeyeceğim.

İnsanlar daha kötülerinden de kurtuldu. Kendilerini tundralar ve çöller boyunca sürüklediler. Bazen aylarca okyanustaki su kütlelerine tutunmuşlardır. Hatta kaskatı donduktan sonra hayata döndürülen insanlar bile var.

Kiernan güçlü. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Yaşadıkları başka birinin ışığını söndürebilirdi ama onunkini daha da parlattı. O yaşayacak.

Yapmak zorunda.

Sohbetler kısa sürüyor. Konuklardan bazıları raflardaki kitapları karıştırıyor, ancak bunlar çoğunlukla kurgusal olmayan ve eski kitaplar. Brian sandalyesinde öne doğru oturuyor, soruları yanıtlarken ve güvence verirken yüz ifadesi açık.

Barınağımızda tuvalet yok. Tuvalet ihtiyacımızı gidermek istediğimizde dışarı çıkmamız ve kulübeyi gözden kaybetmeden güvenli bir şekilde kulübeden olabildiğince uzağa yürümemiz gerekiyor. İnsanlar kapıyı kurcalarken utanmış gibi görünüyorlar, sonra gözlerini kısarak ve suratları asık bir şekilde geri geliyorlar.

Kitaplığın en üst rafında bir saat var. Küçük, bronz ve ateş ışığında okunması zor. Akrep ve yelkovanın sabahın en çiğ saatlerine gömülüştüğünü izliyorum. Derme çatma yatağıma kıvrılıp kendimi uyumaya zorladığımda saat neredeyse ikiydi.

Rüzgar çığlık atıyor. Başımın üstündeki pencere tıkırdıyor ve neredeyse birinin diğer tarafta, açık elini çılgınca cama vurduğunu hayal ediyorum.

Diğerleri, dolapta bulunan battaniyeleri ve yastık olarak kanepenin minderlerini paylaşarak kendi yatak versiyonları üzerinde çalıştılar. En iyi parçalara sahip olacak kadar şanslı olmayanlar ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar. Hutch yan yatmış, başının altına yedek bir ceket sarmış. Cep telefonunu çıkarmış ve ekranı yüzünü aydınlatıyor. Ben kendimde değilken Steve'in birine cep telefonu ile ilgili bağırdığını hayal meyal hatırlıyorum. Acaba o Hutch mıydı?

Uyku, her kırıdayışında beni benden alıyor. Ciddi bir kadın olan Simone ve dev gibi bir adam olan Denny dışında hiçbirimiz iyi dinlenemiyor gibiyiz. Steve ve Miri kanepeli paylaşmaya çalışıyorlar ama çok kalabalık ve homurtuları ve fısıltılı azarlamaları sessizliği tekrar tekrar kesiyor.

Saat ikiyi geçiyor. Kendisine birkaç battaniye verilen Blake iç çeker ve onları bir kenara fırlatır. Ayağa kalkıyor ve kitaplığa doğru ilerliyor, görünüşe göre dikkatini dağıtacak bir şey arıyor.

"Uyuyamıyor musun?" Miri yanından geçerken fısıldıyor.

"Sırtımdaki cehennem gibi." Blake kanepeye bakıyor. "Oturmam için yer olduğunu sanmıyorum. Sadece bir dakikalığına?"

Miri onu itince Steve inler. İkili ayaklarını sürüyerek yanlarına gidiyor ve Blake yanlarına çökerken iç çekiyor. Yerde yattığım yerden göremiyorum ama kanepenin geniş olmadığını biliyorum. Kalçaları birbirine yapışmış olmalı.

"911 görevlisiyken gece vardiyasında çalışıyordum," diyor Blake, *sesi* yumuşak ama ıslık gibi çıkıyor. "Hâlâ normal bir uyku programına alışmaya çalışıyorum."

"Buranın yardımcı olmadığına eminim." Miri'nin sesi halsiz ve uykulu. Ayaklarını sürüyerek rahatlamaya çalışıyor. "Bize vaat edilen on iki yüz iplikli pansiyon değil."

Blake, "Parmaklar yarın için çapraz," diyor. Bir duraklama olur. "Duygusuz görünmek istemem. O kız için üzüldüğümü söylemeliyim. Ama bir müdahale görevlisi olarak bazı şeylere çok sıkı tutunmamayı öğreniyorsunuz."

"Sanırım buna mecbursun," diye mırıldandı Steve.

Biraz ses çıkarmak için bacaklarımı sürüyorum, umarım ipucunu anlarlar ve benim hakkımda konuşmayı bırakırlar.

"İş yerinde duyduğunuz şeyler bir insanın kanını buza çevirebilir." Blake umursamaz görünüyor. Başını arkaya yatırıp iç geçiriyor. "Özellikle geceleri ve özellikle hafta sonları. Emekli olmadan kısa bir süre önce bir çocuğun arabası yoldan çıkmıştı. Yüzünün tamamı kesilmişti. Derisi tamamen parçalanmıştı. Hala hayattaydı ve hareket ediyordu. Arkadaşı arabadaydı ve beni arayan oydu ve sürekli "*Kasları görebiliyorum, kemikleri görebiliyorum*" diyordu. Birinin bunu nasıl geçebileceğini hayal bile edemiyorum."

Ağızma ekşi bir tat yayılıyor. Hikâyeden mi yoksa Blake'in küstahça anlatış tarzından mı kaynaklandığından emin değilim. Sanki üzerinde durabilmek için ara sıra hatırladığı bir anı gibi. Sanki bütün bir zihni

Bunların kataloğu: tüyler ürpertici ve ürkütücü olanları, sessiz bir iki anı olduğunda gözden geçirilmeye ve yeniden sindirilmeye hazır.

Biri -Hutch, sanırım- fısıldayarak, "Uyu artık," diye sesleniyor ve Blake cevap olarak i  çekip koltuktan kalkıyor.

Başımın üstündeki pencere tıkırdıyor. Yüzümü duvara dönüyorum, gözlerim kocaman ve yanıyor. İnsanlar tuvaleti kullanmak için çıkarken kapı gıcırdayarak açılıp defalarca kapanıyor. A zım kuruyor. Orada ne kadar uzun süre yatarsam, görmezden gelmek o kadar zorlaşıyor, bu yüzden yataktan sürünerek çıkıyorum ve su kabının kömürlerin hemen yanında durduğu   mineye geçiyorum. Kupamı içine daldırıyorum, sonra pencerenin altındaki yerime ve ötesindeki manzaraya bakarken onu kucaklıyorum.

Rüzgâr dış dünyayı sürekli hareket halinde bırakıyor. Uzaktaki ağaçları bile g remeyinceye kadar kar sağanıkları pencerenin önünden parazit gibi geçiyor.

Brian'ın ateşin yanındaki yeri boş. Tuvalete gitmesi gerekmiş olmalı. Oturduğu yerde bir yığın kağıt var.

Diğerleri hareketsiz ve sessiz, ya uyuyorlar ya da uyumak üzereler. Eğildim. K ğıtlar kamaradaki başka hiçbir şeyle uyuşmuyor; net ve beyazlar. Yeni.

Bir tanesini çeviriyorum ve Kiernan'ın imzasını görüyorum.

8

Kâğıtları dikkatlice yere sererken ellerim titriyor. Kâğıdın alt kısmındaki tanıdık isim acı verici bir şekilde tanıdık geliyor: Kiernan Marshall, ardından da düzenli bir şekilde karaladığı imzası.

Sayfaları çeviriyorum ve başka isimler görüyorum. Denny Olstead. Blake Shorey. Simone Wall.

Ve sonunda, benimki. İmzam biraz titrek. Yazdığımı hatırlıyorum. Hem uykulu hem de gergindim, yeni tükettiğim kahve kaygımı artırıyor ama sisi dağıtmıyordu.

Bu belgeleri önceki sabah, bizi dağlara götürecek otobüse binmeden önce imzalamıştık.

Bunlar sorumluluk tazminatı sözleşmeleri idi.

Brian bunları otobüsten inerken yanında getirmiş olmalı. Yiyecek, içme suyu ya da bavullarımızdan herhangi birini almayı düşünmemişti. Ama formları getirmişti.

Ve onları okuyordu. Yorgunluk füğüne kapıldığımda, Simone elimi sararken ve Brian'ın kamburlaşmış halini Kiernan'ınkiyle karıştırdığımda, onu masanın üzerine eğilmiş, bir şeyi incelerken görmüştüm. Kağıtları.

Hepimizin imzasını aldığından emin olmak istemişti. Sadece bir sayfa tutan ifadenin su geçirmez olduğundan.

Kiernan dışarıda ölürken, o da sorumlu tutulamayacağından emin olmaya çalışıyordu.

Öfke midemin derinliklerinde yanıyor. Sözleşmeleri şömineye atasım geliyor. Artık imzası olmazsa Kiernan'ı aramaya daha hevesli olacağından eminim.

Ellerimi sabitliyorum ve kâğıtları bulduğum gibi yüzüstü yere bırakıyorum. Brian hâlâ dönmedi. Soğuk su bardağımı yatağımın yanına getiriyorum ve içimdeki öfke daha kontrol edilebilir bir seviyeye inene kadar oturup yudumluyorum.

Bu Brian'ın suçu değil. Kötü bir şey olduğunda korunmak istediği için onu suçlayamam.

Bir keresinde ben de aynısını yapmıştım.

Göz kapaklarımın arkasında görüntüler yanıp sönüyor. Çalkalanan su. Sesler. "Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Kan kollarımdan aşağı akıyor.

Ne kadar yakın olursam olayım, kendimi bırakamam. Odaklanmak zorundayım. Battaniyenin altındaki zemin sert ve acımasız. Gün ışığı birkaç saat içinde doğacak ve Kiernan'ı bulacaksam en azından biraz dinlenmem gerek.

Fırtınanın sesi daha yüksek, daha öfkeli. Dinmiyor. Fırtına dinene kadar resmi bir arama yapılamaz -helikopterler yok-.

Bir şekilde uyuyorum. Rüyalarım dağınık ve öfkeli. Kapı her açıldığında ya da biri yatağında döndüğünde uyanıyorum. Ateş azalıyor ve oda daha da soğuyor.

Gözlerimi açtığımda, soluk bir ışık yukarıdaki ahşap tavanı parlatıyor. Şafak vakti. Bu da tekrar aramaya başlayabileceğim anlamına geliyor.

Yataktan sıçrayarak kalkıyorum ve dışarıdaki buzdan kurtulmak için ihtiyacım olan dış katmanları giymeye çalışıyorum. Yanımdaki kanepenin kenarına yarı sarkmış olan Miri, bu rahatsız edici durum karşısında mırıldanıyor.

"Brian'ın nerede olduğunu bilen var mı?" Blake soruyor. Yeni uyanmış gibi görünüyor; kısa, gri saçlarının bir tarafı düzleşmiş ve ruju dağılmış. Şöminenin yanında duruyor, ayakkabısı neredeyse kâğıtlara değiyor, elinde bir bardak ılık su tutuyor.

Brian'ın evi hâlâ boş. Odayı tarıyorum ve diğerlerinin kıpırdadığını görüyorum. Alexis, soluk saçlı kız, kansız görünüyor. Neredeyse korkmuş. Dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini önünde yere dayamış, odayı incelemek için öne doğru eğilmiş.

Simone, "Herhalde tuvalete gitmem gerekti," diyor. Onu son gördüğüm pozisyonun aynısında: sırtı duvara dönük, bacakları çarpık, kollarını kavuşturmuş. Başı aşağıda, çenesi göğsüne yaslanmış, açısı gözlerini gizliyor.

"Erken uyandım," diyorum. "Saatler önce. O zaman da gitmişti."

"Zayıf mesane mi?" Blake teklif ediyor ama biz birbirimize bakarken kelimeler kayboluyor.

Çok daha muhtemel cevap ise kaybolmuş olması. Bölgeyi kirletmekten kaçınmak için bizi kulübeden olabildiğince uzağa yürümeye teşvik etti. Ayrıca ışığı gözden kaybetmemenin önemini de vurgulamıştı ama kar fırtınasında bu her zaman kolay değildi. Geri dönmüş olabilirdi. Yanlış yöne doğru birkaç adım atabilirdi. Ve bizi tamamen kaybedebilirdi.

İçimden küçük bir umut heyecanı geçiyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Ama Brian da kaybolursa yol arkadaşlarımdan etrafımızdaki araziye aramaya daha istekli olacakları gerçeğini görmezden gelemem.

İnsanlar paltolarını giymeye başladı bile. Denny'nin ceketini XXXL olmalı ama yine de üzerinde çok küçük duruyor. Simone at kuyruğunu şapkasının altına sıkıştırıyor. Hutch botlarını giymek için mücadele ediyor.

Hepsi de bir önceki gece arayışında bana katılan insanlardı. Steve'e bakıyorum ve sonunda iç geçirip ceketine uzanıyor.

"Rehbere bir dakika verin," diyor Blake. "Geri gelecektir."

Sağ elim montumun fermuarıyla uğraşıyor. Sol elim hâlâ sargı bezinin içinde kapalı. Elimin arkası korkunç derecede acıyor ama parmaklarımı hissedemiyorum. Üzerinde çok fazla durmadan önce zihnimi bundan uzaklaştırıyorum.

Simone çoktan kapıya geldi. Köşenin demirbaşı olduğunu düşündüğüm Alexis'in de bizimle geldiğini görünce şaşıyorum. Miri bile kayıtsızca da olsa ceketini silkelemeye başladı.

Dışarı çıkıyoruz. Kar kapının etrafına savrulmuş ve üzerinden tırmanmak zorundayım. Rüzgâr hâlâ yüksek, kar izlerini peyzaj boyunca savuruyor. Görüş mesafesi geceye göre biraz daha iyi. Uzaktaki dağ duvarlarını belli belirsiz görebiliyorum. Geri dönüş yolunu bulmak için mümkün olduğunca çok yer işaretine ihtiyacım olabileceğini bildiğimden, şu anda bulunduğumuz yere göre onları not ediyorum.

"Nereye?" Hutch rüzgârın sesini duyurmak için bağıyor.

"Dağılın." Bu Denny. En yakın ağaç parçasına doğru dönüyor. "Karda ayak izleri arayın."

Dışarı doğru dallanırken hareketlerimiz tereddütlü. Karı aramak için eğilmem gerekiyor. Görebildiğim kısımlar lekesiz görünüyor. Bu kısır rüzgarın ayak izlerini doldurmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Büyük ihtimalle çok uzun sürmez. Önceki akşamki izlerimiz kaybolmuş.

Şafak söküyor, ama çok az. Kulübe ve yoldaşlarım, gri-beyaz araziye karşı hastalıklı kırmızı renkte siluetlerden başka bir şey değil. Soğuk şimdiden nefesimi alıyor ve açıkta kalan yüzümü yakıyor. Brian ya da Kiernan olsaydım ve daha fazla yürüyemeyecek olsaydım, en azından bir sığınak bulmaya çalışırdım diye düşünerek ağaçlara doğru yöneliyorum.

Dallar, ben aralarından geçerken toz halinde kar yağıdırıyor. Gövdeler rüzgarda sallanıyor. Korkunç sesler çıkarıyorlar - inleme, gıcırdama, çatlama

-Sanki her an yıkılıp beni ezebilirlermiş gibi. Gövdelerin etrafında düzensiz, büzüşmüş şekiller olmadığından emin olacak kadar uzun süre kalıyorum ve sonra geri dönüyorum.

Kümedeki son ağaçlardan birine küçük bir nesne tutunmuş. Zayıf ışıktaki ve karlı havada onu fark etmem bir anımı alıyor. Önceki gece orada bıraktığımız fener.

Işığı söndü. Ama pilleri bittiği için değil. Birisi onu parçalamış.

9

Kalbim boğazımda.

Lamba, karmakarışık bir metal yığını ve kırık cam parçalarından başka bir şey değil. Hala ağaca bağlı: onu yerine bağlamak için kullandığımız kordon onu orada sabitliyor. Ama düzensiz bir şekilde sallanıyor, rüzgarda takırıyor ve kalan az sayıdaki camı da yerinden oynatmakla tehdit ediyor.

Bunu fırtına mı yaptı?

Bu pek mümkün görünmüyor. Güçlüydü ama metal çerçeveyi bu şekilde büküğünü hayal edemiyorum. Daha çok biri taşla vurmuş, parçalamış ve ışığı söndürmüş gibi geliyor. İçindeki ampul paramparça olmuş.

Bunu kabindeki insanlardan biri mi yaptı?

Yapabilirlerdi. Birçoğu dün gece tuvalete gitti. Zamanlamaya hiç dikkat etmedim. Birisi kolaylıkla yarım saatini dışarıda geçirmiş, öfkeyle feneri kırmış olabilir.

Neden peki?

Tur grubundan biri değilse, o zaman kim?

Fenerden uzaklaşıyorum. Kötü bir alamet gibi hissediyorum. Çok yaklaşmamam gereken bir şey gibi.

Bir ses yüksek sesle çağırıyor. Bir şey bulmuşlar.

Dikkatimi dağıttığı için minnettarım, harap olmuş fenere sırtımı dönüyorum ve koşmaya başlıyorum.

Hutch kulübenin yakınındaki ağaçların arasından çıkıyor, karda yürürken kapüşonunu tutuyor. Denny ormanın farklı bir bölümünden çıkıyor ve kulübeye yakın duran Blake de onunla yarı yolda buluşmak için bana katılıyor.

"Bir bina buldum," diyor Hutch nefes nefese. Kalın eldivenleriyle az önce geldiği koruyu işaret ediyor. "Baraka gibi bir şey."

Blake öne doğru eğildi. "Brian içeride mi?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Kapı kilitli." "Hayır, o zaman," dedi Denny. "Aramaya devam et."

Tekrar ayrıldık, Blake kulübenin etrafındaki korunaklı alana çekildi, Denny tarlayı geçerek uzaktaki karanlık uçurum duvarlarına doğru ilerledi, Hutch ağaçların olduğu yöne geri döndü.

Kulübenin etrafında dönüp diğer tarafını araştırıyorum. Orada zemin engebeli hale geliyor, kar sivri kayaları gizliyor. Onlardan birine tırmanıp biraz yükseliyorum ve ötesindeki genişliği görmek için boynumu eğiyorum.

Kulübe çanak benzeri bir vadinin içinde gibi görünüyor. Daha önce de bu şekilde tesadüfen bulmuştum; araziye yokuş aşağı takip ederek oraya doğru sürüklenmişim. Bölgeyi süsleyen yüzlerce vadiden birine değil de bu vadiye girdiğim için minnettarım.

Kulübenin bu tarafındaki arazi çok engebeli ve çok tehlikeli. Karın altında görünmeyen kayalar arasındaki boşluklar bilekleri bükme ve kemikleri kırmakla tehdit ediyor. Brian'ın da Kiernan'ın da buralarda yürümek isteyeceklerinden şüpheliyim. Geri dönüyorum.

Kulübenin yakınındaki devasa çamın boyu yaklaşık yüz metre olmalı. Bu şekilde tek başına dururken, rüzgârın onu şimdiye kadar devirmemiş olması bir mucize. Üst dalları -üzerinde kalan tek yeşil- rüzgârın şiddetiyle önce aşağıya, sonra da geriye savruluyor. Gözlerim uzunluğu boyunca, dibine kadar uzanan kırık ve çürümüş dalları izliyor.

Orada biraz renk var. Kör edici kara karşı gözlerimi kısarak yavaşça yaklaşıyorum. Canlı kırmızı bir leke beyaz alanı renklendiriyor. Bu

büyük ölçüde taze karla kaplanmıştı, ancak renkler hala akıyordu.

Bu kan. Bu düşünceyi bastırmaya çalışıyorum. Birçok şey olabilir. Karın altına gömülmüş hurda metalin pası, atılmış boya, hatta burada kaybolmuş kırmızı bir giysi parçası. Önceki gece hava, zemini göremeyecek kadar karanlıktı. Tek bildiğim, yıllardır burada olabileceği.

Daha iyi görebilmek için çömelirken bacaklarımdaki acıyı görmezden geliyorum. Devasa çam ağacı gölgesini üzerime düşürüyor. Ahşabından gelen yavaş, gıcırtilı, çatırtılı yankılar ısılk çalan rüzgârdan yükseliyor ve gövdenin parçalanmasını düşünmemeye çalışıyorum.

Eldivenli elimle karı eşeleyerek daha fazla renk ortaya çıkarıyorum. Kesinlikle bir çeşit sıvı. Karın içine işlemiş ve büyük, keskin kristaller halinde donmuş. Avucumda sıkıldığında buruşuyorlar. Koklamak için bir avuç kaldırıyorum ama burnum hassasiyetini büyük ölçüde kaybetmiş. Altında metalik bir akıntı olabilir. Emin değilim.

Kıpkırmızı buzu bırakıp birkaç adım geri çekiliyorum. Burada, çamın bu kadar yakınında olması tesadüf gibi görünmüyor. Başımı yukarı eğip hemen üstündeki dallara bakıyorum.

Orada bir şey var. Bir şekil, yuvarlak ama düzensiz. Bir kuş yuvası mı? Hayır. Büyük bir eşek arısı yuvası mı? Bu bölgede pek olası değil. Ökse otu ya da başka bir mantar veya parazit çıkıntısı mı?

Benim açımdan görmek zor. Yükselen şafak bir arka ışık gibi davranarak onu siluet haline getiriyor. Daha iyi bir açı yakalamak için etrafta dolanıyorum. Yan tarafları pürüzsüz ama tepesi bir şekilde yırtık pırtık, narin bir şeyin telleri rüzgârda ince otlar gibi dalgalanıyor. Ölü dallardan birinin ucundan çıkıntı yapıyor.

Bir adım daha atıyorum ve görüntü birden anlam kazanıyor. Ağzım kuruyor.

Dalın ucunda korkunç derecede tanıdık bir şey var. Brian'ın kafası.

10

Hepimiz burada öleceğiz.

Rüzgâr kafayı çekerken kafa sallanıyor. Brian'ın saçları tepesinde gevşek bir telaşla savruluyor. Çenesi gerilmiş, ağaç dalının sivri ucu ikinci bir dil gibi çıkıntı yaparak delip geçiyor. Gözleri açık ama donuk, tıpkı teni gibi. Donmuş. Bir süredir orada.

Arkamdan boğuk, nefes nefese bir çığlık geliyor. Miri eldivenli elinin tersini ağzına bastırarak sesi aniden kesiyor. Gözleri şişiyor, kapakları etraflarındaki derinin içinde kayboluyor gibi görünüyor, sonra arkasını dönüyor.

Diğerleri duydu. Ayak sesleri bize doğru koşuyor. Önce Denny geldi, Hutch hemen arkasındaydı, Simone karda bir hayalet gibi belirdi. Arkasından daha fazlası yaklaştı. Teker teker önce Miri'ye, sonra bana yaklaşıyorlar, cevapsız sorular soruyorlar, sonra da ağaca doğru göz çizgimi takip ediyorlar.

Denny kafasına bakarken tamamen sessizdir. Steve bir küfür mırıldanıyor. Yumuşak, neredeyse saygılı.

Uyuşmuş hissediyorum. Bağlantım kopmuş. İlk şok, inançsızlığa dönüşüyor. Brian öldü.

Ölüden daha fazlası. Katledildi. Parçalandı. Sergilenmiş.

Bu mümkün görünmüyor. Birkaç saat önce buradaydı, gülümsüyor, soruları yanıtlıyor ve yatıştırmaya çalışıyordu. Kiernan'ı aramama yardım etti. Bugün için bir plan üzerinde çalışıyordu.

Ağaçtaki kafa onun olamaz.

Ama yine de öyle.

Ağaç dalı, kesik boynundan girip et ve kaslara saplanarak açık ağzından dışarı çıkar. Saçları başının üstünde dans ediyor, rüzgârla savruluyor ve birbirine karışıyor. Kansız derisinin bazı kısımlarına kan bulaşıyor.

Tur rehberimiz son birkaç saat içinde kulübeden ayrılmış. Ve öldürüldü.

Arkadaşlarımın yüz ifadelerini okumaya çalışarak dönüyorum. İlk ışıktaki ayırt etmek zor. Miri hâlâ ağaca bakmıyor ama gitmeye de çalışmıyor. Steve onun omzunu kavriyor, çenesi gergin. Grayson'ın kaşları kalkıyor, yüzünü geriyor ve zaten iri olan gözlerini genişletiyor. Simone kaskatı kesilmiş, boğazında ve alnında damarlar belirmiştir. Hutch arkasını dönmüş, bir elini karnına bastırmıştır.

Alexis'in yüz hatları sert, kaşları düşük, bakışları çelik gibi. Ondan beklediğim tepki bu değildi.

Blake kafaya analitik bir havayla bakıyor, dudakları büzülmüş, 911 memuru, diye hatırlatıyorum kendime, gerçi bu bir açıklamadan çok ince bir mazeret.

Sessizliği ilk bozan Steve oldu. "Bunu kim yaptı?"

Sanki birimizin elini kaldırmasını bekliyormuş gibi. *O bendim. Rahatsızlık için özür dilerim.* Kimse konuşmuyor ama gözler bir yüzden diğerine kayıyor. Rahatsız edici bir süre boyunca birden fazla gözün üzerimde olduğunu hissediyorum.

"Ayılar," diyor Miri. Kül beyazı. "Ayılar var mı...?"

"Vahşi hayvanlar bunu yapmaz, aşkım," diyor Steve. Çenesi çalışıyor, yüzündeki kıllar ışığı yakalıyor. "Kafası tamamen kesilmiş. Bu bir

insan. Bizden biri."

Hutch kafasını kaldırdı. "Sence bizim gruptan biri...?"

Steve bir kolunu uzatarak etrafımızı saran seyrek vahşi doğayı işaret ediyor. Tam olarak bağırıyor ama sesi de sakın değil. "Fazla alternatif yok, değil mi?"

"Dur ve bir dakika düşün." Blake tedirgin bir şekilde ayaklarını yere vuruyor. "Buraya geldiğimizde kulübenin kapısı kilitli değildi. Hatırladın mı? Öylece açıldı."

"Hatırlıyorum," diyor Simone.

"Çünkü sahipleri hiç ayrılmadı," diyor Blake. "Bahse girerim hâlâ buralarda bir yerdedirler. Yakınlarda kalıyorlar. Ve misafir istemiyorlar."

Simone kaşlarını çatarak, "Onlar olmak zorunda bile değil," diyor. "Yürüme mesafesinde başka konaklama yerleri de olabilir. Bu bölgede kaç kişinin yaşadığını bilmiyoruz."

"Yani..." Steve tepemizdeki kafaya doğru başını sallıyor. "Komşunun biri kar fırtınası sırasında etrafta dolaşırken bir adamın işemek için kulübeden çıktığını görmüş ve kafasını kesip bir ağaca asmaya karar vermiş. Bunu mu demek istiyorsun?"

"Kes şunu." Miri'nin sesi canlı ama cebinden sigara paketini ve çakmağı çıkarırken elleri titriyor. Bir tane yakıyor, sonra derin derin, neredeyse umutsuzca çekiyor. Dumanı dışarı verirken çenesi titriyor.

"Burada yaşayan insanlar olduğuna ben de inanamıyorum," diyor Hutch. "Ne zamandan beri buradayız? Dün öğleden sonra. Bu süre içinde ne yapıyorlardı? Nerede kalıyorlardı? Fırtınada dışarıda olamazlar; donarlar."

Blake başını sallıyor. "Diğer seçenek ne? İçimizden birinin onu öldürmesi mi?"

"Fırsatımız olurdu." Bu Grayson. Sesinin derinliği beni yine hazırlıksız yakaladı. Sersemliği üzerinden atmayı başardı ama

Başına doğru bakarak. "Çoğumuz uyuyorduk. Rehber zarar vermek isteyen biri onun dışarı çıkmasını bekleyebilir ve onu takip edebilirdi."

Steve, "Yine de bir nedene ihtiyacınız olacak," diyor.

Blake bana dönüyor, gözleri dar ve soğuk. "Arkadaşını aramana yardım etmek istemedi. Bu seni oldukça kızdırmışa benziyor."

Bu beni şoktan kurtarmaya yetti. Yüzümde ısı çiçekleri açıyor. Sesim titriyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. "Tur rehberimize saldırmanın beni Kiernan'ı bulmaya yaklaştıracığını mı düşünüyorsun?"

"Ama eğer kızgın olsaydın-"

"Kızgınlık umurumda değil. Erkek arkadaşımı bulmayı önemsiyorum." Sesim tamamen boğuluyor ve beni yarı yolda bıraktığı için öfkeleniyorum. "Brian bu bölgeyi hepimizden daha iyi biliyor. Yardım edebilirdi. Ona ihtiyacım vardı."

"Hepimiz yaptık," diyor Denny. Devasa omuzları kayıyor. "Bizi buradan çıkaran oydu."

Grubun üzerine sessizlik çöküyor. Kafaya tekrar bakmak istemiyorum ama kendimi zorluyorum. Çenesinden ve boğazından kandan yapılmış küçük buz sarkıtları sarkıyor. Bulunduğum açıdan görmek zor ama boynunun koptuğu yerdeki açıkta kalan et bazı yerlerde pürüzlü, bazı yerlerde pürüzsüz görünüyor. Kafası iki ya da üç darbeye mi koparılmış? Yoksa yetenekli bir kasap tarafından mı kesilmiş?

"Nerede öldürüldüğünü bilmemiz gerekiyor," diyor Hutch. Kollarını gövdesine sarmış ve bunun sadece soğuktan olduğunu sanmıyorum. "Ormanın içinde mi? Kulübenin arkasında mı?"

Blake sessizce buza karışmış kanı işaret ediyor. Kesik kafadan damlamış olabileceğini düşünmüştüm ama şimdi bunun için çok fazla olduğunu fark ediyorum. Derinlere işlemiş.

"Onu tam burada öldürdüler," diyor Blake, açık sözlülükle. "Biz uyurken kulübemizin dışında. Gece garip sesler duyan oldu mu? Boğuşma sesleri ya da onun gibi bir şey?"

Pencereye en yakın olan bendim. Geçmişini düşünmeye çalıştım. Rüzgâr şiddetliydi, kulübenin duvarlarına vuran yüzlerce el gibi ses çıkarıyordu.

gece boyunca.

"Fırtınadan kimse bir şey duyamazdı," diyor Hutch. "Ve burada öldürölmüş olabileceğini sanmıyorum. Ceset yok."

Blake omuz silkiyor. "Onu sürükleyip götürdüler. Bir yere sakladılar."

"Tamam ama *neden*?" Hutch tedirginleşmeye başladı. "Cinayeti gizlemek için değil çünkü kafayı bırakmışlar."

"İnsanlar tuhaf şeyler ve tuhaf nedenlerle yaparlar," diyor Blake. "Bunu tüm o telefonlara bakarken öğrendim. Bazen uyuşturucudur. Bazen kafada bir sorun vardır. Bazen üzerinde çalışan bir psikolog heyeti olsa bile bunun nedenini asla bulamazsınız."

"Ama-"

"Bir adam iki yaşındaki oğlunu boğduğunu söylemek için beni aradı. Olabildiğince sakindi. Neredeyse özür diliyordu. Normal bir gündü; o ve karısı her zamanki gibi yatmışlardı, ama gece yarısından biraz sonra tekrar kalkmış, banyo yapmış ve çocuğu banyoya taşımıştı. Bunu neden yaptığını sorduğumda, 'Bilmiyorum, yapmak zorundaymışım gibi geldi' dedi. Yani, evet, buna ben de inanabilirim."

Üzerimize korkunç bir sessizlik çöktü. Şüphelerimde haklıydım: Blake'in daha sonra düşünmek üzere dosyaladığı bir hikaye koleksiyonu var.

"Şimdi ne yapacağız?" Miri hâlâ kocasına yakın, yanaklarındaki kırmızı lekeler dışında yüzü bembeyaz. Sigarası neredeyse sönmüş; ayaklarının etrafındaki beyaz karın üzerinde is lekeleri var.

Denny elini kaldırıp işaret ediyor. "Hutch şu tarafta bir kulübe buldu. İçinde kimse olup olmadığını bilmemiz gerek."

11

Kulübenin arkasındaki rüzgârla savrulan ağaçların oluşturduğu düğüme bakıyoruz. Gözlerimi kısarak eğik dalların ve sürekli yağın karın arasından görmeye çalışıyorum ve uzakta karanlık ve iri bir şey seçebildiğimi sanıyorum.

"Beklemeliyiz," diyor Blake. Üst dudağında ter lekeleri var. "Brian dün arama kurtarma ekiplerini aradı. Her an burada olabilirler."

"Yapmayacaklar." Denny gökyüzünü işaret ediyor. Yukarıda hırçın bulutlar olmalı, ama örtücü, çılgın kar sayesinde görünmezler.

Demek istediği çok açık. Hava bizi rahatlatana kadar helikopter falan olmayacak.

"Bekleyebiliriz," diyor Simone, "orada biri ya da bir şey saklanıyor mu diye merak edebiliriz ya da o kulübeyi açıp emin olabiliriz."

Steve grubun arka tarafına yakın bir yerde duruyor. "Hiç silahımız yok. Birden fazla olabilirler. Ya silahları varsa?"

Denny etkilenmemiş. "Öyle olsaydı, rehberin kafasını kesmek yerine onu vururlardı."

Onun inancını paylaşabileceğimden emin değilim ama ağaçlara doğru ilerlemeye başladı bile. Simone da onun uzun adımlarına ayak uydurarak peşinden gidiyor. Diğerleri tereddüt ediyor, sonra damlalar halinde peşinden gitmeye başlıyorlar.

Yürürken yol arkadaşlarıma göz atmaktan kendimi alamıyorum. Özellikle de ceketlerinin kollarına ve eldivenlerine. Eğer içlerinden biri

Brian'ın ölümünden sorumlu olduğuna dair işaretler olmalı. Cinayet vahşi bir şekilde işlenmiş olmalı. Çok fazla kan sıçramış ve kara karışmış.

Bana en yakın olanlarda kırmızı bir şey göremiyorum ama saldırının ne kadar iyi planlandığını bilmiyorum. Kulübeye dönmeden önce yedek kıyafet giyip üzerlerini değiştirmiş olabilirler. Hatta ateşin yanındaki sudan biraz alıp yıkanabilirlerdi. Hepimiz uyuyorduk ya da en azından komşularımızı görmezden gelmeye çalışıyorduk. Katilin kendini temizlemesi saatler sürebilirdi ve yine de fark edilmeyebilirdi.

Bir cana kıymış birinin yanında yürüyor olabileceğinizi bilmek garip bir duygudur. Teknik olarak, bu konudaki istatistikler normal bir günde çirkindir: ortalama bir insanın yaşamı boyunca üç ila on katille yolunun kesişmesi muhtemeldir, geniş sosyal gruplarında bir katil olma olasılığı da önemsiz değildir.

Yine de bu karşılaştığım şeyden daha iyi. Etrafımdaki sekiz kişiden birinin katil olma ihtimali.

Bir anı zihnimi zorluyor. 8 Ağustos. Adamın yüzünü tekrar görüyorum. Kızıl-sarı saçlar. Vahşi gözler. Çok gençti. Tenim soğuyor ve başımı eğiyorum.

Ağaç gövdeleri arasındaki dar bir geçide girdiğimizde ağaç dalları çatırdıyor. Kulübeyi şimdi daha net görebiliyorum. Kulübe gibi ahşap ve çok da küçük değil. Penceresi yok, sadece bir kapısı var, binanın ön cephesine tam olarak oturtulmuş. Bir asma kilitle kapatılmış.

Kapının etrafında gevşek bir yarım daire oluşturuyoruz. Denny kilidi tıkırdatıyor ama sağlam duruyor. Homurdanarak yana dönüyor, karı karıştırıyor ve bir an sonra yumruğu büyüklüğünde bir taşla geri dönüyor.

Geldiğini biliyorum ama yine de taşın metale çarpma sesini duyduğumda irkiliyorum. Denny taşı tekrar kaldırıyor ve ikinci kez indiriyor. Ceketinin altında vücudunun hareket edişi beni şaşkına çeviriyor. Kaslar dolgu katmanlarını şişiriyor. Bir kafayı koparmakta ya da bir cesedi sürüklemekte hiç zorlanmayacaktır.

Üçüncü bir darbe. Metal kırılıyor, sesi kulaklarımda çınlıyor. Kulübenin çengeli kopuyor, vidaları tahtadan sıyrılıyor ve Denny onu çekip bir kenara fırlatıyor.

Steve, "Bir silaha ihtiyacımız var," diye tekrarlar ama Denny çoktan kapıyı açmıştır.

Kocaman vücudu girişi kapatıyor. Donup kaldım, ellerim yanlarımda gevşek, artan bir endişeyle izliyorum. Kafasının parçalanmasından korkuyorum, iyi hedeflenmiş bir mermi kemiği ve beyni kesecek. Ya da bir balta etini oyarken ağır, etli bir tokat çıkacak diye. Öne doğru eğiliyor, ellerini kapının iki yanına dayıyor ve ofluyor. "Ateşi olan var mı?"

"İşte." Hutch öne doğru adım atar. Elleri titriyor ama cebinden telefonunu çıkarıp el fenerini açtı.

Denny onu alıyor ve odaya doğru çeviriyor. Ahşap ve metal yüzeyler dışında omuzlarının etrafını hâlâ göremiyorum. Sonra Denny içeri girdi.

Işığı bir o yana bir bu yana sallarken uzak bir gölgeye dönüşüyor. Kulübe genişliğinden daha uzun ve o da içindekilerin karmaşasında daha da derine iniyor.

Simone onun arkasından geliyor. Kapıyı geri çekip arkasını kontrol ediyor ve hareketi o kadar yumuşak ki, acaba alıştırmayı mı yaptı diye merak ediyorum. Hutch duraksıyor, geriye kalan gruba gergin bir bakış attıktan sonra içeri giriyor.

Sesler yankılanıyor. Botların gümbürtüsü. Ağır, soluk soluğa nefesler. Bir takırtı: metalik bir şey devriliyor.

Daha fazla dayanamayacağım. Miri'yi geçip kapıya doğru ilerledim.

12

Alan, kabinden çok daha dağınık. Ömür boyu biriken eşyalar neredeyse her santimetrekareyi dolduruyor. Bahçe aletleri görüyorum; yaz boyunca karlar yeterince erimiş olmalı ki buna izin veriyor. Kimi kırık, kimi rengi solmuş hasır sandalyeler, duvarlara mide bulandırıcı gölgeler düşüren bir küme halinde istiflenmiş.

Raflar üst üste yığılmış, aciz bir kategorizasyon denemesi. İçlerinde pompalar, motorlar, makineler var. Çoğu o kadar tozlu ve paslı ki artık çalışacaklarından şüpheliyim. Kulübenin arka tarafına yakın bir yerde, eşyalar istiflemenin orta aşamaları gibi yığınlar halinde bırakılmış. Tozdan korumak için bazı bölümlerin üzerine brandalar örtülmüş.

Denny barakada bir tur attı ve yığınlardan birinin üzerinden tırmanarak kapıya ulaştı. "Boş," diye onaylıyor.

Tepkiler karışık. Miri kalbinin hızla çarptığını belirtmek için göğsüne vurur. Blake hızlı ve üstünkörü bir hareketle başını sallar. Grayson hayal kırıklığı olarak yorumlanabilecek bir hareketle ayakkabısını sürter.

Grubun arkasına yapışmış olan Alexis başını öne eğmiş. Püskülünün altından gözlerini göremiyorum. Bu hoşuma gitmiyor.

Denny hepimiz dışarı çıkana kadar bekliyor, sonra kapıyı tekrar iterek kapatıyor. Kırık kilit için yapacak bir şey yok. Sahipleri dönene kadar açık kalmak zorunda.

"Şimdi ne olacak?" Miri soruyor. Arkamızdan kulübeye doğru bakıyor. "Yani, bundan sonra ne yapmamız gerekiyor?"

Hiçbirimizin bildiğini sanmıyorum. Uzak bir tatil sırasında arkadaşınızı öldürdüğünde ne yapacağınıza dair bir el kitabı yok.

"Burada telefon çekmiyor," diyor Hutch, telefonunu cebine koyarken. "Dün gece denedim zaten. Ve şimdi tekrar denedim. Sıfır çubuk."

Simone konuşuyor. "Yardım yolda. Kurtarma ekipleri gelene kadar burada kalacağız."

Miri'nin kalın kalın yutkunurken boğazının düğümlendiğini görebiliyorum. "En azından Brian'ın kafasını ağaçtan indirebilir miyiz?"

Korkunç bir soru ama onu ilk gördüğümünden beri aklımın bir köşesinde gizleniyordu. Cevabı zaten biliyorum ve Simone cevabı verirken gözlerimi kapatıyorum.

"Orası bir suç mahalli. Ona dokunamayız."

Miri hafif, mutsuz bir ses çıkarıyor. "Kulübenin hemen dışında."
_"

"Ve eğer ona elini sürersen, kendini de bu işe bulaştırmış olursun." Simone'un ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor ve Miri soruyu geçiştiriyor.

Bir an orada öylece duruyoruz, omuzlarımız buz gibi rüzgara karşı kamburlaşmış. Sonra Simone konuştu, sesi gür çıkıyordu. "Brian'a ne olduğunu bilmiyoruz. Ama burası artık güvenli bir yer değil. Kulübeye geri dönüyoruz. Yardım gelene kadar kimsenin ayrılmasına izin verilmeyecek. Anlaşıldı mı?"

Zayıf onay mırıltıları var. Diğerleri birer birer ağaçların arasından geçerek kaldığımız kulübeye doğru yürümeye başlıyor. Kalbim boğazımda düğümleniyor. Simone'a yetişmek için koşuyorum. "Kiernan'ı aramalıyım."

"Kimse gitmiyor," diye tekrarlıyor, keskin ve acımasız.

"O dışarıda. Yardıma ihtiyacı var. Onu terk edemem."

Blake, hemen arkamda, havlarcasına bir kahkaha atıyor. "Belki de Brian'ı öldüren odur. Geride bırakılmanın intikamı."

Ona elimden gelen en sert bakışı gönderiyorum. O sadece daha çok gülüyor.

Sakin olun. Odaklan. Kiernan'ın sana ihtiyacı var. Kavgaya karışmak onu kurtarmaz.

"Eğer gelmeyeceksen, en azından yalnız gitmeme izin ver," diyorum Simone'a. "Artık sabah oldu. Görüş mesafesi daha iyi. Bu onu bulmak için son şansım olabilir." "Eğer b u l u r s a n , bire yüz ihtimalle bir ceset bulacaksın."

Simone benden yarım kafa daha uzun ve sanki daha uzunmuş gibi geliyor. Bana bakarken bakışları bir parça yumuşuyor. "Sana iki saat veriyorum."

Üzerimde hiçbir otoritesi olmaması gereken bir kadından neden zaman sınırlaması kabul ettiğimi bilmiyorum ama hiçbir şeyi geri çeviremeyecek kadar çaresizim. "Elbette."

"Bekle." Bu Grayson, genç olan. Uzun siyah saçları kürek kemiklerine kadar iniyor. Sırım gibi, babasından daha zayıf, ama onun boyunun bir kısmını miras almış. Denny'nin aksine Grayson bunu gizlemek için kambur duruyor. Benden Simone'a bakıyor, çökmüş gözleri çelişkili. "Ya bunu Brian'a o yaptıysa? Kaçmaya çalışıyor olabilir."

"Gerçekçi olmak gerekirse," diyor Simone, yürüyüşümüze geri dönerek, "eğer birini öldürmüş olsaydı, onu gerçekten bizimle birlikte kulübede tutmak ister miydin?"

Bu tartışma sona erdi. Diğerleriyle birlikte kulübeye dönüyorum ama üzerimdekileri çıkarmak yerine duvardan Kiernan'ın atkısını alıp boğazıma doluyorum.

"Bu bir intihar görevi," diyor Steve belli belirsiz bir eğlenceyle.

Be

n. Onu görmezden geliyorum.

Sonra Denny yaklaştı. "Kızım," diyor dikkatimi çekmek için.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Christa."

Hafifçe omuzlarını devirmesi, adımı bilmekle ilgilenmediğini gösteriyor. Bir atkı tutuyor. Kulübenin dolaplarından geldiğinden şüpheleniyorum; bu sıcaklıklar için yeterince kalın değil, omuzlara örtülmek veya saçları arkaya bağlamak için tasarlanmış. Koyu kırmızıya boyanmış.

İzlediğimi görmek için bekliyor, sonra yan taraftaki birçok gevşek iplikten birini seçip çekiyor. Yaklaşık bir ayak uzunluğunda, temiz bir kumaş şeridi kopuyor. Bana hem atkıyı hem de gevşek ucu uzatıyor.

"Giderken ağaç dallarına şeritler bağla," diyor, çoktan benden uzaklaşmış. "Böylece geri dönüş yolunu bulabilirsin."

"Oh." Malzemeyi sıkıca kavradım. Önceki gün Kiernan'ı aramaya yardım eden birkaç kişiden biri olduğunu hatırlıyorum. "Bana yardım eder misin? Zıt yönlerde gidebiliriz-"

"Hayatta olma umudu olduğu sürece birini arayacağım." Tüm söylediği bu, ama sandalyesine geçerken ne demek istediğini anlıyorum.

Ona göre Kiernan öldü.

Ondan vazgeçmekle hata ediyorlar. Şansı az olabilir ve her geçen saat azalıyor olabilir ama Kiernan bir savaşçı. Bundan daha kötülerini de atlattı.

Kulübeden çıkıyorum, dışarıdaki donmuş dünyaya dönerken kalın örgü atkıyı yüzümün alt yarısına kadar çekiyorum. Miri, "İyi şanslar!" diye sesleniyor ve sanırım bu cümle Alexis tarafından yankılanıyor, ancak emin olmam için çok sessiz.

Kalçam hâlâ ağrıyor ve çok sayıda yara bere uzuvlarımı sertleştiriyor ama kulübeden uzaklaşırken hızlı bir tempo tutturuyorum. Kiernan'ın atkısı hâlâ onun gibi kokuyor. Gözlerim yaşıyor.

Fırtına dinmedi ama ilerleyebileceğim kadar yavaşladı. Ağaca bağlı ezilmiş fenerin yanından geçiyorum. Kulübeye giden yolu oradan biliyorum, bu yüzden zihnimde onu ilk işaret olarak belirliyorum. Sonra, tam fener görüş alanımın sınırında kaybolurken, başka bir ağacın yanında duruyorum ve kıpkırmızı kumaşın ilk şeridini oraya bağlıyorum, düğümü gitmem gereken yönü gösterecek şekilde açıyorum.

Eşarp çok kırmızı. Zihnim ağacın altındaki kan gölüne dönüyor. Üzerinde durmamaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum, sonra ciğerlerime ısıracı bir hava çekip ilerliyorum.

VahŖi doğada dört saatten fazla zaman geçirdim. Birkaç dakikada bir Kiernan'a sesleniyorum ve belli belirsiz, uzaktan bir yanıt alıp alamayacağımı görmek için bekliyorum.

Beni hareket ettiren, *nefes almamı sağlayan* o küçük umut parçasından vazgeemem. Ama etkili bir Ŗekilde aramıyorum. Tepelerde ve vadilerde tökezliyorum, yolum uçurum duvarları ve her fırsatta tehditkâr dŖŖlerle kesiliyor. Ne kadar uęraŖsam da izgilerim düz değil. Körlemesine yürüyorum, mutfakta kaybolmuŖ bir karınca gibi dağın yamacında yolumu takip ediyorum. evre çok geniŖ. Bildiğim kadarıyla, daha önce yürüdüğüm bir zeminde ilerliyor olabilirim.

Son kırmızı kumaŖ Ŗeridini bağlarken gzyaŖlarım kirpiklerimde donuyor. Ŗimdiden çok yorulдум. Kendime kızgınım. ılgına dnmŖ ve aynı anda iim boŖalmıŖ.

Odaklan. Dilimi dudaklarımda gezdiriyorum ve yapıŖkan köpüğün tadını alıyorum. *Neyi daha iyi yapabiliriz?*

Bir haritaya ve pusulaya ihtiyacım var. Arama yapılan bölgeleri iŖaretlemem gerekiyor. Bölgeyi bir ızgaraya ayırın. nce en olası yerleri seçmeye alıŖın -vadiler ve yarıklar- ve oradan devam edin. Kalbim göğsümde ne kadar çılgınca atarsa atsın ya da çaresizlik ne kadar bastırırsa bastırsın, kendimi çılgınca savuramam. Nasıl aradığım konusunda dikkatli olursam Kiernan'ın Ŗansı daha yüksek olur.

Eve doğru kırmızı iŖaretlerin oluŖturduęu ince izi takip ederken, değerli vaktimi tamamen boŖa harcamadığım fikrine tutunuyorum. İŖaretlere rastlayabilir. Onları takip etmesi gerektiğini anlayabilir. Onları bağladığım yerde bırakıyorum.

YryŖn yarisına gelmeden boğazım iflas etti ve Ŗimdi dnŖ yolunda Kiernan'a seslenemiyorum bile. Brian'ın düdüğü

Yardım etti. Cesedini bulmuş olsaydık, onu kurtarabilirdim. Yüzümü buruşturdum, bu düşünce yüzünden kendimden nefret ettim.

Dar bir geçitten çıkıp kendimi kırık fenerin görüş alanı içinde bulduğumda öğleden sonra gölgeleri vadide birikiyor. Fırtına hafifliyor. Gerektiği kadar hızlı değil, ama görüş mesafesi her saat biraz daha iyileşiyor; bir metreden on metreye, yirmi metreden kırk metreye.

Bacaklarım titriyor. Ciğerlerim yanıyor ve kendimi kulübeye doğru iterken bir şeyler içmek için yanıp tutuşuyorum. Ateş ışığı pencerelerden içeri giriyor ve bir an için neredeyse bir Noel fotoğrafı gibi görünüyor: ahşap kulübe, tüm yüzeyleri kaplayan lekesiz kar, penceredeki altın ışık.

Sonra sesleri duyuyorum. Yükselmiş, bağırıyor. Kulübenin içinde bir şey kırılıyor. Biri çığlık atıyor.

13

Ben kapı koluna uzanırken kapı titriyor. Simone'un sesi gürültüyü bastırıyor, "Dur!"

Kapıyı açtım. Uzuvarlar, saçlar ve hırlayan dişlerden oluşan bir karmaşa yerde kıvranıyor. Grayson ve Hutch kavga ediyor.

Ona çok yaklaştıklarında Miri çığlık atıyor. Duvara sıkıca bastırılmış, tiksinti yüz hatlarını bozmuş, Steve bir kolunu önüne uzatmış, yanında duruyor.

Denny oğlunu arbededen çıkarmak için ona uzanır. Yırtılan kumaşın elektrik çarpması sesi duyulur ve ardından Grayson Denny'nin elinden kurtulur.

Simone tekrar bağılıyor ve bu tutarlı bir kelimedenden çok bir öfke havlaması. Onları ayırmak için eğiliyor, sonra bir dirsek kaval kemiğine çarpınca homurdanarak geri çekiliyor.

Steve, "Onları ayırın," diye bağılıyor ama hâlâ duvarın yanındaki yerinden kıpırdamıyor.

Kavga eden bedenlerin arasından Blake'i görüyorum. Masanın diğer tarafında, öne doğru eğilmiş, gözleri geniş ve istekli, ağzının kenarları yukarı doğru seğiriyor.

Sonra Denny kavgaya uzanır ve kollarını Grayson'a dolar. Geri çekiliyor. Genç bir öfke yumağı, kıvranan bir vahşi kedi, dişlerini göstermiş

ve tıslıyor. Kurtulmak için mücadele ediyor ama Denny'nin tutuşu o kadar sıkılaşıyor ki kemiklerin çatırdadığını duymaktan korkuyorum.

Hutch geri çekilir, bir elini yüzüne bastırır. Parmaklarının arasından kan lekeleri fişkırıyor.

"Şu çocuğu kontrol altına alın!" Steve bağılıyor.

Buna ihtiyacı yok. Grayson durgunlaşıyor, enerjisi tükenmiş. Uzun, siyah saçları tükürük ve muhtemelen gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne doğru sarkıyor.

Hutch, "Bu da nesi?" diye sorar. Kanı görmek için elini indiriyor, sonra tekrar yerine bastırıyor.

Kendimi küçük, kapana kısılmış hissediyorum. Odanın atmosferi zehirli. Kapıyı arkamdan kapatıp duvar boyunca ilerlerken kimse bana dikkat etmiyor.

Denny sonunda onu bırakarak, "Otur oğlum," diye mırıldandı. Grayson terli saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için kolunu kullanıyor. Dudağı yarılmış; kırmızı bir iz dudağından uzağa bulaşıyor. Odayı geçerken topallıyor, duvara yığılmadan önce Hutch'la arasına mümkün olduğunca mesafe koyuyor.

Simone yüzünü incelemek için Hutch'ın önünde çömelir. Ondan uzaklaşıyor, yerdeki küçük ve gümüş bir şeye uzanıyor. Midem bulanıyor. Çivilerinden biri kavga sırasında çıkarılmış.

Ne olduğunu bilmem gerek. Simone yine de kaynıyor, yüzündeki terde parlak bir öfke parlıyor. Steve ve Miri birbirlerine fısıldıyor. Blake karşı duvara yaslandı ama gözleri hâlâ iri ve keskin.

Alexis kitaplığın yanında, gölgelerin arasında yarı gizli bir şekilde duruyor. Buradaki en az tehditkâr kişi o. Steve ve Miri'nin yanından sürünerek geçiyorum ve Miri, Steve'in yanına dönmeden önce beni onaylamak için kolumu hızlıca sıkıyor.

Alexis'in yanında dururken "Hey," diye fısıldadım. "Ne oldu?"

Gözleri koyu renk, tam siyah değil ama yakın. Bana gergin bir gülümseme verirken yanağındaki iki ben sallanıyor ve alnını kaşıyor,

saçakların bir kısmını iterek. "Gerçekten bilmiyorum."

Duraklıyor, gözleri diğerlerine kayıyor. Grayson asık suratlı ve kızgın bir şekilde oturuyor, Denny ise ona doğru eğilmiş, sessiz ama acımasız bir sesle konuşuyor. Simone, Hutch'a yüzündeki kesiklere bastırması için bir bez verdi ve ateşin yanında su kaynatıyor. Alexis boğazını temizliyor ve bana biraz daha yaklaşıyor. "Grayson ve Hutch konuşuyorlardı. Sanırım Hutch bir şaka yaptı ve bu da Grayson'ı kızdırdı."

"Oh." Bunu dosyaladım. Grayson değişken ve muhtemelen bazı konularda hassas.

Alexis bir kenara bakar ve tekrar boğazını temizler. "Özür dilerim. Daha önce söyleyemedim ama ortağınızın başına gelenler için üzgünüm. Evli miydiniz?"

"Hayır." Bu soru derin bir sızı yarattı. Yirmi dört saat önce, nişanlanmaya yakın olabileceğimizi düşünüyordum. İçime çökmek için kendimi çok ama çok zor tutuyorum. "O benim erkek arkadaşım."

"Ah." Karıştırıyor ve ağzı bükülüyor. Etkileyici bir ağız. Bir kez daha herhangi bir gruptaki en canlı arkadaşın o olacağı izlenimine kapılıyorum. Neşeli arkadaş, gülen, alkışlayan ve dans pistine gitmeyi ilk öneren kişi. Bu zihinsel görüntüyü yanımdaki kadınla bağdaştırmak zor: sessiz, endişeli. Kendini gölgelerin içinde saklamaya çalışıyor.

Bana bir bakış daha gönderiyor ve dili ağzının içinde çalışıyor. Bir şeyler çiğniyor, konuşup konuşmayacağına karar vermeye çalışıyor. Sonra dudaklarını birbirine bastırıyor ve arkasını dönüyor.

İşareti alıp yanından ayrılıyorum, pencerenin altındaki yerime dönmeden önce bir içki almak için şömineye geçiyorum. Ben yokken biri battaniyemi almış. Belki de geri dönmemi beklemiyorlardı. Yere oturuyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Simone Hutch'la çalışmayı bitirdi. Neden ilk yardım görevlisi olarak onun belirlendiğini merak ediyorum; önceki gün de elime bakmıştı, her ne kadar

Brian ilk yardım sertifikasını gündeme getirdi.

Bandajların kenarlarıyla oynuyorum. Kırmızı noktalar paslı bir kahverengiye dönüşmüş. Altındaki parmakları esnetmeye çalışıyorum ve kemiklerimde derin bir acı hissediyorum.

Hutch huzursuz. Kulübede volta atıyor, eşyaları topluyor ve sonra tekrar yere bırakıyor. Yüzünün yan tarafına kare şeklinde bir bandaj yapıştırılmış, yırtık deriyi örtüyor. Denny kıpırtısız ve sessiz ama bir fırtına kadar güçlü bir öfkeyle oturuyor, yanında oğlu var. Grayson kamburunu çıkarmış, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturmuş ve başını dizlerinin arkasına gömmüştür.

Atmosfer olabildiğince zehirli. Sadece su ihtiyacımı giderecek ve mümkünse bir harita bulacak kadar kalacağım, sonra da aramaya geri döneceğim. Hepsinin dikkati o kadar dağınık ki gittiğimi fark etmeyebilirler.

"Kurtarma ekiplerinin buraya gelmesine daha ne kadar var?" Steve sorar. Kavgaya karışmamıştı ama odanın ekşi tonunu özümsemişti. Ve belki de başka bir şey daha vardır. Önceki geceden beri orada kaynayan ve giderek daha da kötüleşen bir şey.

Bir içki istiyor, fark ettim. Kulübeye vardığımızda bir bira ya da belki daha sert bir şeyler içmeyi umuyordu ama şimdi bir günden fazladır hiçbir şey içmemiş.

Midem bulanıyor. Kulübede alkol olmamasına sevindim. Kulübe kadar büyük bir yerde Steve'den kaçınmak kolay olurdu ama şu anki barınağımızda saklanacak yer yok.

"Fırtına hafifliyor," diyor Simone. "Helikopterle geliyorlarsa şimdiye kadar varmış olmaları gerekirdi. Brian onlara bir adamın kayıp olduğunu ve muhtemelen öldüğünü söyledi mi?"

Rahatsız edici bir sessizlik var. Simone boğazını temizler. "Aradığını duyan oldu mu?"

"Otobüse binmedi." Miri dikkatle konuşuyor. "En son ben indim ve o da benden hemen sonra indi."

Alexis sesini yükseltiyor. "Bir arama yaptığını söylerken şuradaki telsizi işaret etti."

Dikkatimiz masanın üzerinde, kirli tabaklar, atılmış kitaplar ve kavanozlardan oluşan dağınıklığın içinde yarı kaybolmuş küçük, gri plastik bir kutuya yöneliyor.

Hutch onu alır ve ters çevirir. Bazı düğmelerle oynadıktan sonra arkasını sert bir çatırtıyla açmaya zorluyor.

"Onları tekrar arayabiliriz," diyor Miri. "Herkesi arayın. Haberleri ara. Dağlarda mahsur kalan dokuz kişi var. Biraz medya sıcaklığı insanları harekete geçirecektir."

"Brian'ın acil müdahale ekiplerini aradığını söylerken bunu işaret ettiğinden emin miyiz?" Hutch telsizi incelerken yüzü telsizin arkasına gizlenmiştir.

"Evet," diyor Alexis ama pek emin görünmüyor.

"Ben de hatırlıyorum," diye ekliyor Simone.

"Peki. Peki bu aramayı yaptığını gerçekten *duyan oldu* mu?" Sessizlik var.

Hutch telsizi indirir. Yüzü g r i l e ş m i ş t i . "Çünkü bu bozuk."

14

Simone hızlı adımlarla odayı geçer ve radyoyu ondan alır. Aynı hareketleri yapıyor: düğmelere basıyor, ters çeviriyor, arkasını açıyor. Yemin ediyor.

"Ciddi misin sen?" Steve koltuktan kalktı.

Simone telsizi masaya geri fırlatır, narin yüz hatları granit gibi sertleşmiştir. "Brian'ın bunun çalıştığını düşünmesine imkân yok. İçi boşaltılmış."

Vücudum soğuyor. Bandajları daha hızlı karıştırmaya başladım.

"Paniğe kapılacağımızı düşündü." Miri parmaklarının ucuyla dudaklarına hafifçe dokunuyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış. "Bu yüzden yalan söyledi. Güvende olduğumuzu düşünmemizi sağlamak ve gerçek bir çözüm bulmak için kendine biraz zaman kazandırmak için yalan söyledi."

Ve zamanı doldu. Bulduğum açıdan ağacın üzerindeki kafayı göremiyorum ama gözümde canlandırabiliyorum. Ağzı dalın ucuna sığacak kadar geniş. Gözler geniş ve görmüyor. Donmuş.

"Şart değil." Gölgelelerin arasında kamburlaşan Blake'in gözleri keskinleşiyor. "Aramayı yaptıktan sonra içimizden biri kırmış olabilir."

Bandajları daha sert çekip bir kenarını sıyrıyorum. O haklı. Dün gece biz uyurken biri kabloları çekip çıkarmış olabilir. Ya da hatta

Grayson ve Hutch arasındaki kavgayı kılıf olarak kullandı. Bu nedenle, o sabah dokuzumuzun da Brian'ı aramaya katılıp katılmadığını hatırlayamıyorum.

Daha uyanık olmalıyım. Sayılarımızı daha sık saymalı, kimin ne kadar süreyle ayrıldığını takip etmeliyim. Ama her zaman bu kadar odaklanmak zor. Önceki gece yediğim fasulye ve pilavdan beri bir şey yemedim. Uykusuzum. Her şey bulanıklaştı ve normalde güvendiğim içgüdülerimi köreltti.

Simone başını sallar. "Ya da kulübenin sahipleri tamirat yapmak için kulübeyi parçalara ayırmış ve buradan ayrılırken de burada bırakmış olabilirler. Bunu bilemeyiz. Ama" -pencereyi işaret ediyor- "güneş yakında batacak ve kimse bizi almaya gelmeyecek."

Miri inliyor ve yere yığılıyor. Kurutma makinesi ya da fırçası olmayan kahverengi saçları gevşiyor ve tenine yapışıyor. "Ne yapacağız?" diye soruyor.

Steve onun sırtını iki kez sıvazladıktan sonra Simone'a döner. "Eee? Planın nedir?"

İç geçiriyor ve bir elinin parmak uçlarını burnunun üstüne bastırıyor. "Otobüs hâlâ dışarıda. Yollar pek kolay olmayacak - çok kar yağdı - ama bir yere varabiliriz."

Alexis çoktan dış ceketini çıkarmaya çalışıyordu. Diğerleri bir süre onun paltoyla boğuşmasını izledikten sonra kendi paltolarına uzanmaya başlıyorlar.

"Bir haritaya ihtiyacımız var." Diğerleri gitmeye hazırlanırken sesim kıyafetlerin hışırtısı ve yumuşak homurtular arasında kayboluyor. Dudaklarımı yalayıp tekrar deniyorum. "Bir haritamız olmalı. Tabii içinizden biri dönüş yollarını hatırlamıyorsa?"

Bu sefer beni duydular. Birbirlerine bakarken elleri hareketsiz kalıyor. "Ben..." Steve başlar ama kaybolur.

"Bir harita aramalıyız." Kulübenin her parçası -el yapımı mobilyalardan yerel faunanın amatör resimlerine kadar- uzak sığınaklarından derin bir gurur duyan sahiplerini anlatıyor. Karşıya geçiyorum

Kitaplık. "Bu kulübe, sadece topografik bir harita olsa bile, böyle bir kulübe sahibi olabilecek türden insanlara aitmiş gibi hissettiriyor."

"İyi karar," diyor Simone. "Herkes baksın."

Ona Kiernan için haritaya ihtiyacım olduğunu söylemedim. Onlara dağdan inerken eşlik etmeye niyetim olmadığını. Çıkmak için yol tariflerini aldıklarından emin olacağım, ama sonra araştırmama geri döneceğim. Ne kadar sürerse sürsün.

Rafları karıştırıyoruz. Lagos, Bali ve Tayvan gibi yerler için sayısız seyahat rehberi var - birçoğu yıpranmış ve yıpranmış. Ev sahiplerimizin seyahatleri için büyük hedefleri vardı. Acaba şu anda orada mı bulunuyorlar -kış için uzak bir ülkeye kaçıyorlar, uygun kitabı bavullarına sıkıştırıyorlar.

Birisi bir harita bulduğunda, onu masanın üzerine atar. Atmadan önce yerel bölgeyi kapsayıp kapsamadığını anlamaya çalışıyoruz. Bulduğumuz ilk harita küçük bir Ohio kasabasına ait. Sonraki, Kaliforniya sahili. Ondan sonra, Britanya adalarından biri.

Yavaşlayın. İyice düşün.

Kitaplığın içindekileri boşaltırken yerde kitap yığınları oluşuyor. Görünüşe göre kulübenin sahipleri harita toplamayı seviyorlardı, peki yerel bölgelerine ait bir haritayı nerede saklıyorlardı? Diğer haritaların yanına değil. Hayır, dağlardaki evlerine tutkuyla bağlılar. Daha önemli bir yerde olmalı. Daha görünür bir yerde.

Gözlerim kitap rafının yanına iliştirilmiş geniş bir mantar panoya kayıyor. Rengârenk eşyalarla dolu -Noel kartları, doğum günü kartları, telefon numaralarının yazılı olduğu kâğıtlar, uzak yerlerden gelen kartpostallar. Ortasına yakın, yaklaşık kafam büyüklüğünde bir boşluk var, sanki önemli bir şey oraya aitmiş gibi.

Odanın karşısına geçip önünde duruyorum. Kayıp parçanın ait olduğu yerdeki kartlar ve kâğıtlar üst üste binmiş, ama eskiden nerede olduğunu görebiliyorum. Başka bir yerdeki yüzey, yüzlerce kartın basılıp çıkarılmasından dolayı çukurlaşmış.

ancak boş kare, köşelerindeki dört küçük delik dışında bozulmamış. Altındaki mantar altının biraz daha koyu bir tonunda, başka yerlerdeki tahtalardan daha zengin. Güneşin soldurucu etkilerinden korunmuş. Buraya dikdörtgen bir şey tutturulmuş ve yıllarca, muhtemelen on yıllarca yerinde kalmış.

"Harita buradaydı," diyorum ve diğerleri kitaplığın içindekileri karıştırmayı yavaşça bırakıp bana bakıyorlar. Elimle işaret ediyorum, midemde yavaş yavaş bir endişe oluşuyor. "Geldiğimizde mantar panoda bir harita olup olmadığına bakan oldu mu?"

"Hatırlayamıyorum." Alexis en yakın komşularına doğru bakar. Kendi içine geri çekiliyor, daha küçük görünmek için küçülüyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı Steve. Mantar panodaki boş alanı incelemek için yanıma sokuluyor. "Harita yok o zaman."

Görünüşe göre öyle değil. İçimde bir acı kabarıyor: zaman kaybının yarattığı hayal kırıklığı, aramanın bir kez daha engellenmesinin yarattığı hayal kırıklığı. En yüksek raftaki saat öğleden sonra beşi gösteriyor. Kiernan tam yirmi dört saattir kayıp.

"Başka bir alternatif olabilir." Simone bir kucak dolusu kitabı gelişigüzel bir şekilde rafa geri itiyor ama geri kalanları yere bırakıyor. "Hernandez yanında bir harita getirmiş olmalı. Bölge tanıdık olsa bile, bu yolu daha önce yüzlerce kez gitmiş olsa bile, o bir tur rehberi ve tam da bu tür senaryolar için yedekleri olma eğiliminde."

"Doğru." Hutch'ın bandajı koyulaşıyor, pamuğun üzerine pembe bir renk yayılıyor. Yama yanağından çenesine kadar uzanıyor. Çiziklerin ne kadar derin olduğunu ve ne kadar kötü iz bırakacağını merak ediyorum. "Nerede olabilir? Otobüsün içinde mi?"

"Ya öyle ya da vücudunda." Simone ceketine uzandı. "Bakana kadar bilemeyiz."

Dokuzumuz da bir dakikadan kısa sürede kapıdayız. Kiernan'ın atkısını tekrar taktım. Ona ait bir şeye sahip olmak, ayrılırken yanımda götürmek doğru geliyor.

Kulübenin kenarında yeniden oluşan kar yığını itip dışarı doğru bastırıyoruz.

Otobüsün tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Şimdiye kadar yaptığım aramaların hiçbirinde otobüsün yanından geçmedim. Grubun arka tarafına yakın duruyorum. Simone en önde, sonsuz beyaza doğru bastırırken zar zor görülebiliyor.

Güneş alçalıyor. Ona takılmamaya çalışıyorum. Kimse kulübede bir gece daha kalmak istemiyor. Ama dağa tırmanış saatler sürdü; otobüs herhangi bir insan yerleşimine ulaşana kadar gerçekten de gece olacak. Tabii karla dolu yollardan geçebilirse.

Simone elinde kırık fenerle ağaçların yanından dönüyor. Diğerlerinin herhangi bir tepki verip vermeyeceğini izliyorum ama fark etmiş gibi görünmüyorlar. Çamların arasında daha önce görmediğim, bir arabanın geçebileceği kadar geniş bir boşluk var ve Simone bizi oraya götürüyor.

Ayaklarım dizlerime kadar kara batıyor. Rüzgâr hâlâ acımasız, bizi sürüklüyor ve dengemizi bozuyor. Önümüzdeki figürler, aramızdan fırtınalar geçerken bir görünüp bir kayboluyor.

Yürüyüş beklediğimden daha uzun sürdü. Charter otobüsü karın içinden çıktığında nefesim kesilmişti. Camları karanlık. Yanlarını kaplayan buzun altında şirketin adı zar zor görünüyor. Tekerleklerine kadar kara gömülmüş ve içime bir batma hissiyle fark ediyorum ki, onu kullanmayı düşünmeden önce kazılması gerekecek.

Sonra Denny biraz daha acil bir konuyu dile getirdi ve hepimiz durduk. "Anahtarlar."

Simone'dan Hutch'a bakıyorum. Anahtarlar Brian'da olmalıydı. Onları şöminenin yanında, sözleşmeler de dahil olmak üzere az sayıdaki eşyasını bıraktığı yerde görmedim. Üzerinde, ceplerinden birinin içinde ya da taktığı çantada olmalılar.

Simone yükselen karda ilerliyor ve otobüsün kapısını kavıyor. Kamburunu çıkarıyor ve metal inleyerek her seferinde bir santim açılıyor ve karanlık, kasvetli iç mekânı ortaya çıkarıyor.

Bize dönüyor, dişlerini hırıltılı bir sırtıyla açmış. "Kilitlenmemiş." Sesi boğuk, çaresiz. "Gir içeri."

15

Bedenler yanımdan geçerken beni itip kakıyor. Kendimi otobüsün eşiğinde buluyorum, parçalanıyorum. Kiernan'ı bırakamam. Ama önsezi zihnimin arkasını zorluyor, ısrarcı, korkutucu.

Hepimiz burada öleceğiz.

"Anahtarlar otobüste değil," diyor Simone, sürücü konsolunu yoklayıp güneşliği indirerek. "Öldürüldüğünde Hernandez'in üzerinde olmalılar. Bu da muhtemelen onu öldüren kişide olduğu anlamına geliyor."

"Bu şeye düz kontak yapmayı bilen var mı?" Steve önümü görebilmek için başını eğdi. "Peki ya sen evlat?"

Hutch çoktan otobüse binmiştir. Steve'in kendisiyle konuştuğunu fark etmesi bir saniyesini alır. "Ne?"

"Sen gençlerden birisin. Eminim zamanında ortalığı birbirine katmışsındır." Steve'in bakışları kulağında kalan piercinglere kayıyor. "Hiç düz kontak yaptın mı?"

Hutch'ın ağzından belli belirsiz bir tiksinti çıkar. "Ciddi misin sen? Ben kendi işimi yürütüyorum."

"Sokağa çıkma yasağı olmayan çocuklar için müzik yapıyorsun ve bu belli oluyor." "Elbette, kulüplerde DJ'lik yapıyorum. Bu sizin için bir sorun mu?"

Steve başını arkaya yatırır, ağzı çalışırken bıyıkları kabarır. "Senin gibi çocukları bilirim. Çalışkan insanların omuzlarında yükseliyor ve hayatın hâlâ çok zor olduğundan yakınıyorsunuz. Eminim topluma ne verdiğinizi hiç düşünmemişsinizdir."

Hutch'ın boğazında bir damar zonklıyor. Otobüsten iniyor ve nazik yüzüne rağmen yapılı olduğunu, paltolarının altında kalın kaslar olduğunu hatırlıyorum. "Elbette. Hadi yapalım şunu. Çalıştığım kulüplerde aşırı dozları tersine çevirmek için Naloxone taşıyorum. Aileleri onları evden kovduğunda gençleri evime aldım. Geçen yıl üç ay boyunca hiçbir şeyi olmayan göçmenler için ev inşa edilmesine yardım ettim. Ama sanırım bunların hiçbiri sizin gözünüzde *topluma katkıda bulunmak* sayılmıyor, çünkü bu sizin etrafınızda bulunmaktan hoşlandığınız türden bir toplum değil."

O ve Steve burun buruna duruyorlardı. Neredeyse aynı boydalar ve Hutch öfkeden kudursa da Steve'in gözleri dar ve hesapçı. Kavga edecekler. Birinin onları durdurması gerekiyor. Umutsuzca etrafıma bakıyorum ama kimse harekete geçmiyor. Alexis donmuş, gözleri kocaman. Grayson, saçları gözlerini kapatmış, belirgin bir beklentiyle izliyor. Bu durumda otoriteyi ele alması en muhtemel kişi olan Simone hâlâ otobüsün içinde, en ufak bir ilgi kırıntısıyla gözlemliyor.

Steve konuşmak için bir nefes alır.

"Kes şunu." Denny yüksek sesle konuşmuyor ama sesi bizi kesiyor. "Otobüs çalışmayacak."

Dikkatimi dağıtan bu fırsatı değerlendirip Steve'in yanından geçiyorum ve çıkmazdan kurtarmak için ona çarpıyorum. "Neden olmasın?"

Denny homurdanır ve yerdeki bir şeyi tekmeler.

Otobüsün ön tarafına dağılmış, yarısı karın altına gömülmüş gri şekiller. İlk başta onları taş sandım. Ancak yaklaştıkça, metale baktığımı fark ettim. Motor parçaları sökülmüş ve atılmış.

"Sağlam olsalardı tamir edebilirdim," diye devam ediyor Denny ve bana onun bir tamirci olduğunu hatırlatıyor. "Ama biri onları iyice parçalamış."

Metal yer yer bükülmüş, ezikler pürüzsüz yüzeyi bozmuş. Görünür bir öfke anında kırılan fenerin bir yankısı.

Simone otobüsten indi. Narin dudaklarını birbirine sıkıca bastırmış, yarı gömülü katliama kaşlarını çatarak bakıyor. "O zaman başka seçeneğimiz yok. Kulübeye geri dönüyoruz."

Miri otobüse arkasını döner ve sigara paketini çıkarır. Gözleri kırmızı ve bitkin. "Pes etmemiz gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Bildiğimiz kadarıyla kimse bizi aramıyor. Ve eve dönene kadar da bizi özlemeyecekler ve bu da en az on iki gün daha sürmeyecek."

"Burada istediğin kadar oturabilirsin," diyor Simone, artık hurda haline gelmiş bir metal parçasını tekmeleyerek.

"Bavullarımızı yanımızda götürebiliriz." Alexis'in sesi çok kısıktı. "Brian muhtemelen biraz yiyecek de getirmiştir."

Yemek. Midemde boş bir sızı ve bacaklarımda düşündükçe katlanan bir güçsüzlük var.

Diğerleri de aynı şeyi hissediyor olmalı. Otobüsün yan tarafındaki saklama bölmesinde kümeleniyoruz. Bavullar dışarı çıkıyor. Bazıları çoktan karla kaplanmıştı. Kiernan'ın çantasını görüyorum: mor ve siyah çizgili. Bunların yarış şeritleri olduğunu ve daha hızlı çekmesine yardımcı olacağını söyleyerek şaka yaptı. Ondan uzaklaşmak acı veriyor.

Kendi valizimi bulup gruptan ayırıyorum, sonra da bir bekçi köpeği gibi başında dikiliyorum. Eşyalarım bu kadar kıskançlıkla göz dikmek bana göre değil ama bu valiz, geldiğimden beri sırtımdaki giysiler dışında *bana ait olan* ilk şey.

Bagajların arkasında yiyecek kutuları bulununca rahat bir nefes alınır. Miri alkışlıyor. Çok fazla yok. Blackstone Lodge'da kalacağımız iki hafta boyunca on birimizin ihtiyaç duyacağından daha az. Bu dükkânın muhtemelen acil durum yedeği olduğunu fark ettim; Brian'ın büyük olasılıkla ayrı bir taze yiyecek teslimatı planlanmıştı.

Yine de, en azından bir ya da iki gece için bizi doyuracaktır. Plastik bidonların içinde donmuş halde duran suyu bırakıp yükleri paylaşıyoruz; hepimiz kendi yükümüzü taşıyoruz.

Bagaj ve ekstra gücü olanlarımız da yiyeceklerin bir kısmını alıyor.

Karda yürümek zorlu bir iştir. Bavullarla çok ama çok daha kötü. Tekerlekler batıyor; kapaklı çantalar arkamızdan sürükleyeceğimiz taşlara dönüşüyor. Sıkışmış kardan faydalanarak otobüse yürürken açtığımız patikaya tutunuyoruz. Yine de dönüş yolculuğu o kadar uzun sürüyor ki, kulübeyi gördüğümüzde gün ışığı azalıyor.

Kaslarıma kramp giriyor. Bandajlı elimle yemeğimi garip bir şekilde tutmak zorundayım. Yine de, tam kapının eşiğinde, Simone bizi durdurdu.

"İçeride bavullar için yeterli yer olmayacak," diyor. "Buraya bırakın."

Belli belirsiz şikayetler geliyor, en çok da Miri. "Çantam o kadar yer kaplamayacak."

"Onu dışarıda bırak." Simone'un sesine bir gerginlik giriyor ve midem bulanıyor. "İhtiyacın olan her şeyi alabilirsin, ama bunun dışında sadece yiyecekleri kabine getiriyoruz."

Bavullar kara düşerken gümbürdüyor. Bavullarımızı sıraya diziyoruz: dokuz tane, her birimiz için bir tane. Mantıksız bir şekilde, keşke Kiernan'inkini de yanımda getirseydim diyorum. Onu bulduğumda yanımda olmasından memnun olurdu. Burnuma ve gözlerime nem doluyor ve kendime kızarak arkamı dönüyorum.

Haritaları ve kitapları masanın üzerinden itiyor ve yiyecek kaplarımızı boş alanlara bırakıyoruz, sonra da aç hayvanlar gibi onları karıştırıyoruz. Bir kutu enerji barı; yırtılıp açılmış. Sadece sekiz tane var. Ben bir tane bile almadım. Alexis'in elleri de boş. Biri iki tane almış olmalı. Etrafa bakıyorum ama kim olduğunu göremiyorum.

Diğer kutularda sebze konserveleri ve kuru meyve poşetleri var. Bu sefer ikincisinden bir avuç alıyorum. Alexis'in de alıp almadığını kontrol ettikten sonra yarım kayısıları ağızıma atıyorum. Donmuşlar ve dişlerimi acıtıyorlar.

ve çiğnemeye çalışırken diş etlerim. Yutabilecek kadar çözümlerini beklerken onları ağızımda tutarak ürperiyorum.

Bir de kuru gıdalar var. Pirinç ve yulaf. Miri bir torba pirinç çıkarıp şömineye taşıyor. Kömürler sönmüş. Hiç odun kalmamış. Miri şöminenin üstündeki raftan bir tencere alıyor. "Biri bana odun getirebilir mi?" diye omzunun üzerinden sesleniyor.

"Kulübede biraz vardı," diyor Denny ayağa kalkarak. Geçerken oğlunun omzuna dokunur ve Grayson ayağa kalkar, babasını dışarıda takip ederken kollarını kavuşturur.

Miri, tencereyi temiz karla doldurup erimesi için kömürlerin üzerine koyacak kadar dışarı çıkıyor. Kuru kayısılar nihayet yere düştü ama sadece içimdeki açlığı kaşıdılar ve uyandırdılar. Dikkatimi dağıtmak için pencereye yöneliyorum.

Camlar buzla kaplanmış ve dış dünyanın büyük bir kısmını gizliyor. Işık hızla azalıyor. Devasa çam ağacının silüetini zar zor seçebiliyorum. Brian hâlâ orada bir yerde, ama solan ışıktaki onu görmek imkânsız.

Pencere kenarındaki bir şey gözüme çarpıyor. Dışarıda, taze karla kabuk bağlamış küçük şekiller sıralanıyor. Öne doğru eğilip kaşlarımı çatıyorum, gördüklerimden şüphe ediyorum. Nefesim camın üzerinde yoğunlaşıyor.

Şekilleri soluk beyazdır ve koyu kırmızı benekleri vardır.

Bunlar...

Tanıdığımı fark ettim. Geri çekiliyorum, çığlık atmamaya çalışırken bir elimi ağızıma bastırıyorum.

16

"Ne oldu?" Alexis oyuktan yarım adım dışarı çıkar. "Yaralandın mı?"

İki büklüm oluyorum, bir elim karnımda, diğeri ağzımda. Başım dönüyor. Mide bulantısı. Konuşamıyorum.

Hutch bana doğru ilerliyor, bir elini çekingen bir şekilde uzatıyor. "Neler oluyor?"

Bakışlarımı tekrar pencere pervazındaki kanlı görüntüye çevirmeye zorluyorum, hata yaptığımı inanmak yerine dua ediyorum. Hata yapmadım.

"Dişler," diye idare ediyorum.

Diğerleri içeri girip etrafımda kümелendiler. Vücutlarından ısı yayılıyor, boğucu ve nemli. Mide bulantımı tekrar artırıyor. Aralarına dalıp kulübeyi birkaç adımda geçiyorum, sonra Denny ve Grayson diğer tarafta belirince kulübenin kapısından içeri giriyorum.

Pencere pervazını dışarıdan görmek için bavulların yanından sendeleyerek geçerken onların sorgulayan bakışlarına cevap vermiyorum. Daha net bir görüş dehşeti azaltmıyor.

Birisi pencere kenarına bir sıra insan dişi bırakmış.

Donmuş kanla kaplanmışlar. Bazılarında hala sinir uçları var.

Manzarayı değerlendirirken sığ nefesler alıyorum. Eşiğin bir tarafından başlayıp diğer tarafına yakın bir yerde biten bir sıra halinde yerleştirilmişlerdi. Uçları

ürkütücü bir sanat sergisi gibi eğri büğrü yönlerle doğru uzanıyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor tanıdık bir ses. Dönüyorum. Steve hemen yanımda duruyor, gözlerini kısarak dişlere bakarken yün şapkasının altını kaşıyor. Arkasında, düşük ışıktaki zar zor görülebilen başka cesetler kümeleniyor. Grubun hepsi orada. Emin olmak için sayıyorum ve yanıldığımı fark ediyorum: bir Miri eksikiz.

Grayson pencere kenarındaki dişlerinden dönüp devasa çam ağacına bakıyor. Hepimiz yavaşça onu takip ediyor, yaklaşıyor ve gözlerimizi kısarak Brian Hernandez'in kafasına bakıyoruz.

Ağzı açık. Bu kadar uzaktan ve yüz hatları buzla kaplıyken görmek zor ama pürüzlü tahtayı çevreleyen dişlerini görebildiğime eminim.

Pencere pervazına geri dönüyorum. Karın içine sıkıca bastırılmış, donmuş kırmızıyla çevrelenmiş küçük beyaz şekiller midemi bulandırıyor.

"Bir insanın ağzında kaç diş vardır?" Alexis sorar.

Blake'in yanıtı anında gelir. "Otuz iki."

Onları sayıyorum. Ekranda bir eksik var. Emin olmak için tekrar saydım. Pencere kenarında otuz bir diş var. Sekiz kesici diş, dört köpek dişi, yedi azı dişi, on iki azı dişi. Bir küçük azı dişi eksik.

Bu sefer gerçekten midemdekileri kaybediyorum, binanın kenarında tökezliyorum ve safra tükürüyorum. Kulaklarımda dinmeyen bir çınlama sesi var. Yüzümün yan tarafını tokatlayarak kendimi sarmaldan kurtarmaya çalışıyorum ama daha da kötüleşiyor.

Diğerleri hâlâ konuşuyor, sesleri çok yüksek çıkıyor. "Bir hayvana ait olmadıklarından emin miyiz?"

"Hayır." Yine Blake. "Bunlar kesinlikle insan."

"Dişleri nasıl çıkarıyorsun ki?" Steve soruyor. "Sağlam yani? Kerpeten kullanabilirsin ama kırılmazlar mı?"

Denny, "Dikkatli olursan olmaz." diyor.

Midem tekrar kabarıyor. Aşağıya eğilip ağzımı açıyorum ve kar tanecikleri dilimin üzerindeki ince mide asidi tabakasıyla birleşiyor. Hiçbir şey yok.

getirmek için sola.

Kiernan'ın sadece otuz bir dişi vardı. Süt dişleri döküldükten sonra hiç çıkmayan bir azı dişi eksikti. Nereye bakacağınızı bilmiyorsanız, gülümsediğinde bile bunu anlayamazdınız.

İçimde derin, öfkeli, uluyan bir sefalet yükseliyor. Boğazım bunu dile getiremeyecek kadar daralıyor. Ellerimi yüzüme bastırıyorum, bandajlar tenime sertçe vuruyor.

Hiçbir şey ifade etmek zorunda değil. İç sesim çaresiz, paniklemiş. Onun dişleri olmak zorunda değil.

Umut zaten o kadar zayıftı ki yer yer yırtılıyordu. Kenarlarına tutunmuş, her şüphe sesine karşı onu bir arada tutmak için savaşımtım, ama şimdi, tutduğum duygu umuttan çok hayal.

Omzuma bir şey dokundu. İrkildim ve Hutch'ın yanıma çömeldiğini gördüm. Yüzündeki pamuklu gazlı bez kırışırken kaşlarını çatıyor ve endişeleniyor. "İyi misin?"

Onlara dişleri açıklayamam. Onlara Kiernan'ın eksik küçük azı dişini ya da öpüştüğümüzde boşluğun dilimin altında nasıl hissettirdiğini anlatamam. Bu bizim sırrımızdı. Bu yüzden kendimi "Tabii." demeye zorluyorum.

Bana inandığından emin değilim ama üstelemiyor. Onun yerine nazıkçe gülümsüyor. "Hadi içeri girelim. Dışarısı soğuk."

Kolunu altıma sokup kaldırmama yardım ediyor. Ayaklarımı buldum. Diğerleri çoktan gitmiş, sadece ayakkabılarının girintileri grubumuzun bir zamanlar durduğu yeri işaretliyor. Yanlarından geçerken yine dişlere bakıyorum. Kendimi durduramıyorum. Otuz bir diş kana bulanmış. Elimin hızlı bir hareketiyle pervazdan fırlayıp usulca karın içine düşüyorlar. Parmaklarım kıpırdıyor ama kendimi tutamıyorum.

Umarım çekildiklerinde çoktan ölmüştür.

İçerisi sessiz. Herkes kendi köşesine çekilmiş, birbirinden olabildiğince uzak ama yine de birbirimizin kokusunu alabileceğimiz kadar yakın.

vücut kokusunu ve komşularımızın nefes alışlarını duyuyoruz. Miri ateşin üzerine çömelmiş, pirinç tenceresini karıştırıyor. Bu manzarayı görmek için tek başına dışarı çıkmadı.

Pencerenin altındaki boşluk beni bekliyor. Orada, dış sırasının altında oturmak zorunda kalmak istemiyorum ama fazla seçeneğim de yok. Kabinde o kadar az yer var ki, başka bir yere oturmak başka birinin alanını işgal etmek anlamına gelir. Sırtımı duvara vererek yere çöküyorum ve zihnimi kapatmaya çalışıyorum.

Yolculardan bazıları bagajlarından eşyalarını çıkardı ve şimdi onları tasnif ediyor. Yeni giysiler. Kitaplar. Steve bir çift okuma gözlüğüyle oynuyor.

"Telefonu olan var mı?" Grayson soruyor.

Hutch kurcaladığı telefonunu kaldırıyor. "Burada telefon çekmiyor."

Grayson homurdanıyor. Yolculuk başladığında saçları neredeyse yağlıydı; şimdi ise karışmaya başladı. Dudağının etrafındaki şişliği gizlemek için yüzünün bir kısmına düşmesine izin veriyor. "Her neyse. Babam benimkini getirmeme izin vermedi."

"Broşürde yazıyordu." Yemeği karıştırırken Miri'nin saçlarının önünü buhar ıslatıyor. "Teknolojinin fişini çekmek ve doğayı deneyimlemekle ilgili bir şey."

"Biz de bundan payımızı alıyoruz, ha?" Steve gülüyor. Başka kimse katılmıyor.

Kendi telefonum valizimde bir yerde. Kiernan ve ben otelden ayrılmadan önce bizimkini saklamaya karar verdik. Telefonun çekmeyeceğini biliyorum ama yine de telefonumu bulup denemek için içimde bir istek var.

Miri bezelye ve mısır konservelerini sıvılarıyla birlikte pilav tenceresine boşaltıyor, sonra da ateşten alıyor. Hepimiz etrafına toplanıyoruz, fincanlarımız, kâselerimiz ve tabaklarımız hazır, o yemekleri kaplarımıza doldururken. Yeterince çatal bıçak olmadığı için yemeği parmaklarımla yiyorum. Yemek cildimi yakacak kadar sıcak ama durmuyorum. Safranın tadını değiştirecek bir şeye ihtiyacım var. Boş midemi yatıştırmak için.

Miri tencereyi ateşe koyduğunda tencere devasa görünüyordu, ancak ikinciler ve üçüncüler için geri döndüğümüzde hızla küçülüyor. Sadece iki torba pirinç ve iki torba yulaf daha var. Bize uzun süre yetmeyecekler.

Diğerleri de aynı şeyi düşünüyor olmalı. Simone boş tabağını bir kenara bırakıyor. Ateşin ışığında yüzü daha uzun, daha solgun görünüyor. "Plan yapmaya başlamalıyız," diyor. "Belli ki bir gece daha burada kalacağız. Nasıl hayatta kalacağımızı bulmamız gerek."

Pencerenin dışı karanlık. Gece çökmeden önce Kiernan'ı tekrar aramayı planlamıştım. şansımı kaybettim. Artık pek bir önemi yok sanırım. Parmaklarım kaşınıyor. Dikkatimi dağıtmak için bandajımın kenarını karıştırıyorum. Sürekli kara maruz kaldığı için malzeme nemlenmişti.

Simone duvara yaslanır. Ağır ağır iç çekiyor, kaşları düşük, kollarını kavuşturmuş. "Dün gece içimizden biri öldü. Dışarıdan biri de olabilirdi, kin besleyen biri. Ya da bizden biri olabilir." Bakışları sırayla her birimizin üzerinde geziniyor. "Hâlâ tehlikede olma ihtimalimizi göz ardı edemeyiz. Bir gece nöbetine ihtiyacımız var. Her seferinde iki kişi."

Steve başını öne eğerek tırnaklarını sakalındaki bir kaşıntıya batırır. "Aptalca bir fikir değıl. Ama burada emirleri senin vermeye başladığını da fark etmeden edemiyorum. Brian'ı senin öldürmediğini nereden biliyoruz ve şimdi de dikkatimizi dağıtmak için imparator gibi davranıyorsun?"

Bakışları keskin. "Bilmiyorsun. Hiçbirimiz bilmiyoruz."

"Huh." Kaçınmaya devam ediyor. Tırnaklarının kesilmesi gerekiyor. Onları kırışıklıkları kazırken, deri katmanlarını sıyrırken hayal ediyorum. "Biliyor musun, senin hakkında biraz daha fazla şey bilseydik yardımı olurdu. Mesela bu yolculuğa neden çıktığınız gibi. Ya da neden kendini ilk yardımdan sorumlu yaptın. Bildiğimiz kadarıyla, o kızın eli şu anda enfeksiyon kapmış olabilir."

O kız beni kastediyor. Bandajıma bakıyorum. Sırtımdaki paslı kırmızı lekeler nemle yayılıyor, kırılmış camdaki çatlaklar gibi dallanıp budaklanıyor.

Simone kaşlarını kaldırıyor, gruba göz gezdirirken değer biçiyor. Hepimiz onu izliyoruz. Ve eminim ki hepimizin aklında Steve'le aynı sorular var.

"Simone Wells," diyor sonunda, sesi kısık. "Şu anda işler arasında gidip geliyorum, gerçi araba kiralama ve kuryelik de dahil olmak üzere pek çok işte çalıştım ve ondan önce ordudaydım. Orada pratik yara pansumanı öğrendim. Mecburdum. Blackstone Lodge'da eski bir arkadaşımın iki hafta geçirmem gerekiyordu ama gitmeden bir gün önce iptal etti. Bu yeterli mi?"

"Ordu, ha?" Steve'in tavrı belli belirsiz değişir. Elini bırakıp öne doğru eğildi, duruşu daha açıktı. "Şimdi anlıyorum. Yürüyüşünden belli. Buna saygı duyabilirim. Orduda bazı akrabalarım var. Onları tanıyor olabilirsiniz. _"

"Şüpheli." Kenara dönüyor. "Ben yıllar önce ayrıldım. Saat konusunda anlaştık mı?"

Başını sallıyor.

"Güzel. Her seferinde iki kişi olmak üzere iki vardiyaya ihtiyacımız olacak. Gönüllü var mı?"

Bir saniye tereddüt ettikten sonra Blake iç geçirir. "Elbette, sanırım. Sevk görevlisiyken hep bu saatte uyanık olurdum."

"Güzel. Başka kim var?"

Hutch omuz silkiyor. "Yapabilirim." Steve ya da Grayson'la aynı nöbete takılıp kalmamak için gönüllü olduğundan şüpheleniyorum.

"Bu bizim ilk setimiz." Simone yavaşça döner. "Şu andan itibaren iki buçuğa kadar nöbet tutacaklar. Sonra bizi şafağa kadar taşıyacak ikinci bir nöbete ihtiyacımız olacak."

Denny elini kaldırır. "Ben ve oğlum."

Simone bir an tereddüt eder. "Birbiriyle ilgisi olmayan kişiler istiyorum. Sen ve ben ikinci nöbeti tutabiliriz, Denny. Diğer herkes için uygun mu?"

Toplananlardan belli belirsiz onay sesleri yükselir. Simone duvara yaslanıp ceketine uzanıyor. "Güzel. İlk vardiya, beni iki buçukta uyandır. Denny, biraz dinlenmeye çalış. Sonrası için ihtiyacın olacak."

Gece için yavaş yavaş yerleşiyoruz. Steve yanmaya devam etmesi için ateşe fazladan odun atıyor. Hiçbirimizin istediği kadar sıcak değil. Ben de dahil olmak üzere birkaç kişi valizlerimizi karıştırmak için dışarıya hacca gidiyor. Battaniyelerim alındığından uyumak için yeni bir yol bulmam gerekecek. Kabarık ceketlerimi, kazaklarımı ve atkılarımı -ne kadar varsa- sürüklüyorum ve onları bir yuva oluşturmak için kullanıyorum. İki hafta için bavulumu fazla taşıdığımdan endişelenmiştim. Şimdi keşke daha fazlasını alsaydım diyorum.

Başımın altına bir eşarp sarıyorum ve gözlerimi kapatmaya çalışıyorum. Bu açıyla, odaya bakarken pencereden içeriyi göremiyorum ama zihnim dışarıdaki dehşete sürüklenmeye devam ediyor. Ağaçtaki kafa, yavaş yavaş buzla kaplanıyor. Dişler. *Kiernan'ın* dişleri. Kalbim ağrıyor.

İlk çıkmaya başladığımızda - kütüphanede bana yaklaşıp üniversite dersiyle ilgili yardım istediği o ilk garip karşılaşmadan sadece bir ay sonra - ilişkimizi öldüreceğimden korkmuştum. Endişelerim, sakatlayıcı şüphelerim ve günlük mücadelem onu yıpratacak, onu aşağı çekecek, hayattan aldığı neşeyi yavaşça tüketec e k t i . Geleceğimize baktığımda tek görebildiğim zehirli bir sondu. Bu yüzden geri çekilmeye başladım. İlişkiyi test ediyor, yara izi bırakmadan bizi ayırıp ayıramayacağımı görüyordum. O da bunu hissetmiş olmalı. Ama incinmek ya da bana tutunmaya çalışmak yerine, birlikte bir seyahate çıkıp çıkamayacağımızı sordu. Ve beni annesini ziyarete götürdü.

Onu düşününce aklıma çamaşır suyu, eski mobilyalar ve telefonların uzak çınlamaları geliyor. Kiernan beni bir bakım tesisinden geçirerek ortak salondaki televizyonun önünde sessizce oturmuş, yüzünde çok az tanıma ifadesi olan eski bir filmi izleyen bir kadının yanına götürdü. Gülümsedi

Kiernan'ı gördüğünde ve ben tanıştırdığımda adımı tekrarladı, ama çok geçmeden kendi içine döndü, televizyona baktı, tepkisizdi.

Eve dönerken bana hayatından bahsetti. Üniversitede İngiliz edebiyatı okumak, eski bir arkadaşıyla aynı evi paylaşmak, bir roman yazma hayalleri gibi zaten bildiğim genel hatlarıyla değil. Bunun yerine bana geçmişinden daha önce dile getirmeye cesaret edemediği parçaları anlattı. Ergenlik çağındaki erkek kardeşinin bir vur-kaç olayında nasıl öldüğünü. Altı ay sonra babasının intiharı. Annesinin çocukluğundaki canlı, gülen figüre neredeyse hiç benzemeyen bir insana nasıl dönüştüğünü.

Ve ona yeni gözlerle baktım. Hayal ettiğim gibi kusursuz, naif bir figür değildi. Acıdan yıpranmıştı. Acı çekerek yaşlanmıştı. Ve tüm bunlara rağmen, neşesini nasıl yeniden yaratacağını öğrenmişti. Hayatını inşa etmek için acıyı nasıl kullanacağını.

Hayal ettiğimden çok daha fazla birbirimize benziyorduk, sadece o daha iyi, daha dolu bir versiyonu. Olmak için çabaladığım ve başarısız olduğum kişi. Bana umut verdi. Bundan da öte, güvenebileceğim biri oldu. Sevmeme izin verebileceğim biri.

Şimdi, valizimin üst üste binmiş parçalarının arasında yatarken, nem gözlerimi yakıyor. Annesini ziyaret etmem gerekecek. Kalan tek oğlunun öldüğünü ona nasıl söyleyeceğim?

Yorgunum ama önceki gece olduğu gibi uykuya dalmak neredeyse imkânsız. Ateş ızgarasında alçalırken bakışlarımı iki muhafızdan ayırmıyorum: Sağımda şömineye yakın duran Hutch ve masanın diğer tarafındaki Blake. Kambur oturuyorlar, gecenin artan soğğundan korunmak için kat kat giyinmişler. Yorgun görünüyorlar. Onları suçlamıyorum. Şafağı sorunsuz atlatabilirsek minnettar olacağım.

Yavaş yavaş uyku beni ele geçiriyor. Rüyalar bölük pörçük ve gergin. Kulübenin kapısının tekrar tekrar açıldığını, içeri kar ve belki de başka bir şeyin girdiğini hayal ediyorum. Buzlu rüzgârla içeri doğru esen tehlikeli bir şey.

Düşünce bir akbaba gibi dolanıyor: *Hepimiz burada öleceğiz.*

Rüyalar değişiyor, hatırlamak istemediğim bir güne doğru dönüyor.

Yağmur. "Bir şey yapamaz mıyız?" diyen sesler. Ve

sonra, "Nerede o?"

Rüyam kenarlarından parçalanıyor. Gözlerim sürünerek açılıyor ama uzuvlarım uykunun uyuşturan etkisiyle hâlâ ağır. Ses tekrar ediyor, daha yakın, daha yüksek ve korkunç derecede gerçek.

"Nerede o? *Miri'm nerede?*"

18

Ağırlık uzuvlarımı terk etmek istemiyor. Görüşüm bulanık. Oda karanlık. Hala şafak öncesi: tek ışığımız, kömürleri sönmüş şömineden geliyor.

Sesler üst üste biniyor: kısa, kesik kesik sorular, ne olduğunu soruyorlar. Simone ışık için bağırıyor.

Bir saniye kaos yaşanıyor ve sonra Hutch'ın telefonundan gelen ışın bizi kesiyor.

Soğuk bir ışık, ateşin kömürlerinin parıltısından çok farklı. Gözlerimde yanıp sönerken gözlerimi kısıyorum.

Simone telefonu Hutch'ın elinden kapar. Daha dikkatli davranıyor, ışığı küçük odadaki herkesin üzerinde gezdiriyor. Giderken sayıyorum. Hutch, Blake, Denny, Grayson. Steve ayakta, tükürük telleri sakalına yapışmış ve gözleri vahşi. Alexis köşede çömelmiş. Elinde bir şey tutuyor -sanırım kitabı- ama ben emin olamadan ışık yanıyor.

Simone ve ben sekiz kişiyiz. Birimiz eksik, Miri.

"Nerede o?" Steve'in sesinde çılgınca bir ıstırap var. Çenesi titriyor. "Kızım nerede?"

Işık yüksek raftaki saate doğru kayıyor. Saat sabahın dördünü geçmiştir. Simone dişlerinin arasından tıslayan bir nefes çekiyor. "Beni neden uyandırmadın?"

Telefon Hutch'a geri döner. Grileşmiş gibi görünen teninde ter damlaları var. "Özür dilerim," demeyi başarıyor. Kelimeler ona pahalıya mal olmuş gibi görünüyor.

"Ne için üzgünsün?" Simone ona doğru adım atar. Hutch irkilerek geri çekiliyor ve omuzları duvara çarpıyor. Başını sallar. Simone sesini yükselterek tekrarlıyor. "Ne için özür dilerim?"

"Uyuyakalmışım." İtiraf bir fısıltı, ince ve solgun.

Simone, Blake'e doğru savrulmadan önce öfkeli bir tıslama çıkarıyor. "Peki ya sen?"

Blake arka duvarın yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş, yüz hatları granit gibi sert. Işık gözbebeklerinin üzerinde yanıp sönerken gözbebekleri küçülüyor ama hissedebildiğim tek tepki bu. "Dün neredeyse hiç dinlenemedim."

"Sen de mi uyuyakaldığını söylüyorsun?"

Çenesini kaldırıyor. "Sırtım beni öldürüyor. Uzanmaya ihtiyacım vardı."

Kapı çarptı. Hepimiz irkildik. Işık, kabinin o yarısının üzerinden geçerken dalgalanıyor. Steve gitti.

"Çekil." Simone kapıya ulaşmak için Hutch'ı iterek geçti. Paltomu almak için çabalıyorum, bandajlı elim yardımdan çok köstek oluyor. Diğerleri botlarına ve daha sıcak tutan giysilerine uzanırken bir telaş yaşanıyor.

Zihnim dönüyor, herkesi takip etmeye çalışıyorum. Alexis solgun ve suratsız görünüyor. Denny anlaşılmaz, Grayson asık suratlı. Hutch telaşla giysilerini arıyor, sanki şimdi hızlı hareket etmek hatasını telafi edebilirmiş gibi. Hızla kapıdan içeri giriyorlar, hâlâ şapkalarını ve boyunluklarını kirli tenlerine geçirmeye çalışıyorlar.

En son çıkanlardan biriyim. Kalbim boğazımda, rahatsız edici bir hızla atıyor. Ufukta ışığın ilk izleri beliriyor ve dağların tepelerini karanlık, sivri bıçaklar gibi delip geçiyor. Işık henüz bizim vadiye dokunmadı. Sağ tarafta Simone'u görebiliyorum, telefonun ışıltısı geniş yaylar çizerek puslu şafağa doğru korkutucu bir hızla ilerliyor. Diğerleri kasvetin içinde karanlık bulanıklıklardan başka bir şey değil.

"Miri!" Hutch sesleniyor. Sesi gergin, çatlıyor. "Miri, cevap ver bana!"

Simone'un izinden gidiyorum. Aynı dönüm noktasını hedefliyoruz. Sıra sıra sivri, ölü dalları olan devasa, ağır çam ağacı.

Arkamdan bir ses bağılıyor. Kelimeler rüzgarın altında kayboluyor. *Bu şekilde ayrılmamalıyız.* Kimsenin görüş alanımdan çıkmasına izin vermek çok tehlikeli geliyor. Kimin nerede olduğunu ya da ne yaptığını takip edemiyorum. Uzun, cılız bir figür sağıma doğru ilerliyor. Sanırım Grayson, ama onu yanında Denny olmadan görmek garip.

Ağaç karanlığın içinde beliriyor. Sert LED ışığı üzerinde gezinirken kabuğu polarize tonlarda yanıp sönüyor. Derin gölgeler, keskin beyazlar. Üzerindeki kar kabuğu neredeyse kör edici.

Nefes nefese, sendeleyerek Simone'un yanında duruyorum. Kendi kendine fısıldarken dudakları seğiriyor. Işık kısa, keskin hareketlerle ağacın üzerinde çaprazlama ilerliyor. Üstümüzde yaklaşık bir basketbol topu büyüklüğünde karanlık bir şey var.

"Hayır," diye fısıldıyorum kendi kendime, Miri olmamasını dileyerek.

Işık onu bulur. Boynundan kopmuş ve dala saplanmış olan baş, buz gibi rüzgârın etkisiyle titriyor. Derisi, sanki biri onu mücevher dolu bir kâseye daldırmış gibi pırıl pırıl beyaz bir donla kaplanmış. Altında gri et ve koyu kırmızı kan parıldıyor.

Boğazım kurudu. Yutkunmak için kendimi zorluyorum. Bu Miri değil. Brian'ın kafası, fırtınanın şiddetine rağmen hâlâ ağaca bağlı.

Simone ışığı daha yükseğe taşımaya başlar, daldan dala geçerek açıkta kalan her ucu arar.

Uzaktan uluyan, inleyen çığlıklar yükseliyor. Gözlerimi kısarak sisin içinden görmeye çalışıyorum. Simone ışığını o yöne doğru tutuyor ama ışın yirmi metreden fazlasını delemek kadar güçlü değil.

Çığlık çığlığa dönüşüyor. Karda debelenerek ilerliyoruz. Yarışımıza başka bedenler de katılıyor. Boş arazide yolumuza devam ediyor, adımlarımızı karda geri takip ediyoruz. Çığlık daha düşük, daha sert bir şeye dönüşüyor. Ciğerlerim ağrıyor. Kaslarım ağrıyor. Karda koşmak bir kâbusun içinde koşmaya çalışmak gibi.

Hareket yavaş, halsiz. Kollarım uzanıyor ve kendimi ileriye doğru sürüklemeye çalışırken beyaz toza sürtünüyor.

Pusun içinden belli belirsiz bir şekil belirliyor. Yuvarlak, karda bir kaya parçası gibi. Titriyor. Simone ondan on adım ötede durur ve telefonu uzatır, yavaşça etrafında dönerken ışığı şekle doğru çevirir.

Işık hareket ettikçe farklı yönler ortaya çıkıyor. Kumaştaki kırıksıklıklar. Bir kolun kenarları. Sonra baş kalkıyor ve Steve'in lekeli ve ıslak yüzü ortaya çıkıyor. Sakalına sıvı telleri yapışmıştır. Gözlerinin altındaki şişkin deri şişmiş ve kızarmıştır.

Kolları önündeki karanlık kar parçasına doğru uzanıyor. İnliyor, karnının alt kısmından gelen derin, ağırlı bir ses. "Bak ona ne yaptılar."

19

Simone ışığa açılır ve yerdeki karanlık şekil şekillenmeye başlar.

İlk önce Miri'nin ellerini tanıyorum: eldivenli parmakları karı kavrar gibi iki yana açılmış.

Kalın dış paltosunu giyiyor. Bacakları çarpık, bir dizi içe dönükken ayağı ters yöne eğik. Karın içine birkaç santim gömülmüş, ta ki göğsü yüzeyden fazla yükselmeyene kadar. Kar yağmıyor ama rüzgâr onu gömmek için çalışıyor, giysilerine beyaz benekler sürüyor.

Gözlerimi yukarıya, kafasına doğru sürüklüyorum. Olması gereken yere. Tıpkı Brian'ınki gibi kesilmiş. Bir yığın kırmızı kan beyaz alana batıyor, yavaşça onunla karışıyor ve buza dönüşüyor.

Steve öne doğru atılıyor. O kadar derinden hıçkırıyor ki neredeyse öğürecek. Elleri vücudunun üzerinde geziniyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmak için geriye doğru çekiyor.

Simone, "Burası bir suç mahalli," diyor ama hiçbirimiz Steve'i durdurmaya çalışmıyoruz.

Alexis yavaşça grubumuzun etrafında dolanıyor. Geri kalanımızın karşısındaki tek boş alanda duruyor, sonra çömeliyor ve bir eldiven çıkarıyor. Miri'nin boynuna uzanıyor ve ceketin yakasının hemen altında, kanın damlamadığı temiz bir deri parçasına dokunuyor.

"Muhtemelen birkaç saat önce gitmiştir," diyor Alexis. Elini hızla geri çekip eldivenini yerine takıyor. "Steve, gittiğini hiç duymadın mı?"

"Hayır, hayır." Adam sallanıyor, kocaman gözyaşları karısının paltosuna damlıyordu. "Yeni uyandım ve gittiğini gördüm."

Alexis çömelmeye devam ediyor ama kesik boynu görmek için ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Ona doğru eğilirken yüzü buruşuyor, sonra tekrar geri çekiliyor ve hızla gökyüzüne doğru göz kırpmıyor.

Daha yakından bakma fikri midemi bulandırıyor ama bakmak zorundayım. Bunun nasıl olduğunu, *ne* olduğunu anlamam gerek. Miri'nin yakasının arkasını görmek için eğildim.

Boynu et, kas ve bir parça beyaz kemikten oluşuyor ama hepsi sızan canlı kırmızı kanla kaplı. Derisinin kenarları kasapta kesilmiş bir et gibi pürüzsüz görünüyor. Bu keskin bir bıçakla yapıldığı anlamına mı geliyor? Ya da pala gibi daha büyük bir şeyin tek bir darbesiyle mi?

Kan gölü geniş bir alana yayıldı ve hızla battı. Kenarından ötesine bakıyorum. Kırmızı damlacıklar en az bir metre ötedeki karla gölgeleniyor. Etraflarında dolanırken eğiliyor, yüzeye savrulan taze karın arasından onları görmeye çalışıyorum. Çok fazla damlacık var. Suç mahalleri hakkında pek bilgim yok ama bana öyle geliyor ki kafası, sıvının püskürmesine neden olacak kadar kan basıncı varken hızla çıkarılmış.

Miri dış ceketini giyyordu, bu da kulübeden kendi isteğiyle ayrıldığı anlamına geliyordu. Birisi onu dışarıya çekmiş olabilirdi -belki de daracık odamızda paylaşılamayacak özel bilgiler vaat ederek- ya da belki de tuvaletini yapmak için çıktı ve pusuya düşürüldü. Eğer ilkiyse, yanında kim varsa ona güvenmiş olmalı. İkincisiyse, herhangi biri olabilirdi.

Karlara bakıyorum. Boş araziye dağılmış ve Miri'nin cesedinde birleşen yeni izler var. Ama daha eski izleri de görebiliyorum. Miri'nin c e s e d i n i n etrafında karmakarışık izler var, sonra daha belirgin izler.

bir açıyla ilerliyor. Katile ait olmalı; taze ve kenarları sivri olan bizim izlerimizin aksine, eski kanallar rüzgârın etkisiyle yumuşamış. Hiçbir ayrıntısını okuyamıyorum; ne ayakkabının markası ne de numarası. Altı saat içinde muhtemelen tekrar dolacaklar.

Miri'nin cesedinin etrafındaki zemini, herhangi bir olay dizisini anlayamayacağım kadar kötü bir şekilde bozduk. Sadece bir iz görebiliyorum, sağa ve uzağa giden. Bu katilin gelişi olabilir. Ya da katil ayrılıyor da olabilirdi. Gözlerimi kısarak izlerin nereye gittiğini tahmin etmeye çalışıyorum ve şafak sökerken devasa çam silüetini görüyorum.

Ağaca ulaşmak için karda ilerlerken nefesim daralıyor. Net bir şekilde görebilmek için henüz çok erken ama dağın tepelerinden sızan ışık, bir fenerin yardımı olmadan çamın şeklini seçmeye yetiyor. Brian'ın kafası hâlâ orada. Dünya aydınlandıkça ağacın geri kalanını görmek de kolaylaşıyor. Başımı arkaya eğip gözlerimi kısarak her dala bakıyorum.

Onu Brian'ın üstünde buldum. Ölü dal yukarı doğru eğilmiş. Miri'nin kafası ona saplanmış. Yüzünün etrafındaki et gevşemiş, ağzı zar zor açılıyor. Gözlerinin kenarlarından kan sızıyor. Kahverengi ama saç çizgisinde bir karış gri olan saçları, beyazlamış teninin etrafında telaşla uçuşuyor.

Simone ve Alexis beni takip etti. Alexis bir şey söylemiyor -sadece bakıyor- ama Simone kulübeye geri dönmeden önce nefesinin altından küfrediyor.

Ayrılmamalıyız. Arkadaşlarımın her birinin nerede olduğunu takip etmeye çalışıyorum ama giderek daha da dağılıyorlar. Hutch hâlâ Miri'nin cesedinin başında ağlayan Steve'in yanına çömelmiş durumda. Blake kulübeye doğru ilerliyor. Denny ve Grayson ortadan kayboldu.

Hepimiz burada öleceğiz.

Boğazımın arkasındaki safra yükseliyor. Ağaçtan uzaklaşıp sığınağa geçiyorum ve Blake'in hemen ardından içeri adım atıyorum. Simone barınağın önünde duruyor.

Şömine, elleri pantolonunun ilmiklerine takılmış ve ağzında ciddi bir yara açılmış bir halde titreyen kömürlere bakıyor.

Pencerenin yanında duruyorum. Eşikte otuz bir küçük kırmızı nokta var. Dişler gitmiş ama; geriye kalan tek şey küçük kan lekeleri.

Arkadaşlarımdan biri onları temizlemiş olmalı. Kanıt sayılabilecek hiçbir şeye dokunmamamız gerekiyordu, ama muhtemelen onlar da bu şiddet gösterisinden benim kadar rahatsız olmuşlardı.

İçgüdülerim bir şeye takılıyor. Geri sarıyorum. Önceki gece uyumaya gittiğimde dişler oradaydı. Hepimiz Steve tarafından uyandırıldık ve sonraki dakikalar etrafıma dikkat edemeyeceğim kadar kaotikti.

Kimin hangi yöne doğru ayrıldığını çok iyi takip edemedim ama hiçbirinin kabinin penceresine yaklaştığını sanmıyorum.

Dişler gece boyunca çekildi.

Damarlarımda buz dolaşüyor. Eğer dişler gece çekildiyse, büyük ihtimalle onları oraya yerleştiren kişi tarafından çekilmiştir. Miri'yi öldüren aynı kişi. Kasap üstümdeki pervazdan dişleri teker teker toplarken ben tam altında, uykuda ve habersiz yatıyordum.

Daha fazla insan içeri girerken kapı gıcırıyor. Denny, kocaman ve iri yarı, onu Grayson, Hutch ve Alexis izliyor.

Dilimi dudaklarımda gezdiriyorum. Sesimin titremesine izin veremem. "Hey, dişleri kim temizledi?"

Birkaç yorgun kafa bana doğru dönüyor, ama cevap olarak sadece titriyorlar.

Sakin olun. Doğal olun. "Sadece teşekkür etmek istiyorum. Beni rahatsız ediyorlardı. Yine de onları polis için kanıt olarak saklamalıyız."

Gruba göz gezdiriyorum. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum; suçlu bir vicdanın kızarması mı? Kaçırılmış gözler mi? Tedirginlik mi?

Sadece yorgun ve sinirliler. Denny ateşe taze yakıt atmaya başladı.

Steve hâlâ dışarıda. Sanki yanında biri olmalıymış gibi hissediyorum. Yine de bu his beni kapıya doğru götürmeye yetmiyor. Dışarıda iki ölüm meydana geldi. Yoldaşlarımdan hiçbirine sırtımı dönmek bana güvenli gelmiyor.

Katilin kulübenin içinden biri olması gerekmediğini kendime hatırlatıyorum. Başka teorilerimiz de vardı. Belki de yakınlarda yaşayan biri, kendi bölgelerinde duracak kadar şanssız olan turistleri hedef alıyordu.

Yine de bu teori zayıf kalıyor. Saldırgan karda izler bırakmış. Kulübeden uzaklaşan ya da yola doğru giden bir iz görmedim. Yine de itiraf etmeliyim ki çok iyi aramadım.

Pencerede biri bana katılıyor. Simone'un uzun sarı saçları omuzlarından sarkıyor. Onu ilk kez bu kadar açık görüyorum. Uzaklara bakıyor ve ben de dikkatini çeken şeyin ne olduğunu bulmak için dışarıdaki kasvetli manzaraya bakıyorum. Uzaktaki bir şekil sisin içinden zar zor seçilebiliyor. Steve, hâlâ ölü karısının başında diz çöküyor.

"Sadece bana mı öyle geliyor"-Simone bana şık ve sorgulayıcı bir bakış gönderiyor-"yoksa bu performatif mi hissettiriyor?"

Cevap vermeme fırsat vermiyor. Dönüp uzaklaşıyor, dikkat çekmek için sesi yüksek çıkıyor. "Buradaki herkesi arayacağız."

Kelimeler içimde dalgalanmalar yaratıyor ama Steve'in uzaktaki figürünün başını sallayışını izlerken hâlâ kan lekeli pencere kenarından kıpırdayamıyorum.

20

"Eşyalarınızdan uzaklaşın," diye sesleniyor Simone. "Hepiniz. Derhal."

"Bizi aramaya hakkınız yok." Blake duvarın yanındaki yerinde duruyor, çenesi çalışıyor. "Mahremiyet hakkımız var."

"İkinci bir ölüm yaşadığımız anda bunu kaybettin." Simone Blake'e doğru ilerler ve onun kolunu kavrar. Simone onu kabinin diğer tarafına sürüklerken Blake acı dolu bir iniltiyle haykırır. "Hepiniz kapının yanına."

"Bu *acıtıyor*."

Simone cevap vermiyor. Buz mavisi gözleri üzerimizde geziniyor ve ben kendimi kapı aralığında diğerlerine yaklaşıırken buluyorum, omuzlarım ve sırtım kalın paltolarına sürtünüyor.

Simone teker teker üstümüzden geçiyor, giysilerimizi yokluyor ve ellerini ceplerimize sokuyor. Grayson'ın ceketinden bir fiş çıkardı - belli ki yolculuktan hemen önce satın almıştı - ve Blake'in ceketinden bir ruj tüpü. Başka bir şey yok.

Sonunda eldivenlerini çıkardı ve bize de aynısını yaptırdı. Ellerimizi inceliyor, kan izi ararken parmak uçlarımızı karıştırıyor. Arkadaşlarım aranırken onları yakından izliyorum ama belirgin bir şey göremiyorum.

"Doğru." Simone derin nefes alıyor. "Yapacağımız şey şu. Her bir kişinin eşyalarına teker teker bakacağız. O kişinin hiçbir şeye dokunmasına izin yok ama izleyebilir. İyice arayın. Şüphelimiz beklenmedik yerlere kanıt saklamış olabilir."

Steve ve Miri'nin kanepesinde başlıyoruz. Miri otobüsten dönerken çantasını da yanında getirmişti. Çakmaklarını ve hediye çeklerini karıştırmak saygısızlık gibi gelse de bunu yapıyoruz ve çantanın içindekileri iyice kontrol edene kadar elden geçiriyoruz. Steve'in giysileri dışında nispeten az eşyası var ama yine de tüm ceplerini defalarca yokluyoruz.

Sonra, kendi yuvam. Diğerleri eşarplarımı ve ceketlerimi silkelerken sırtım masaya dönük bir şekilde durmak zorunda bırakıldım. Saklayacak bir şeyim yok ama yine de kendimi son derece istilacı hissediyorum. Giysilerimdeki her lekeyi ve her noktayı inceliyorlar, hatta Kiernan'ın atkısını çekiştirerek yünün içinde gizli bir şey olup olmadığını kontrol ediyorlar.

Sonra, Alexis'in yeri. Blake onun küçük çantasını ararken Hutch günlüğü karıştırıyor.

"Tuhaf bir günlük," diyor Hutch.

Alexis'in yüzü ağır bir kırmızıya döndü. "Bu kişisel bir mesele."

"Bıçak." Blake bize doğru dönüyor, öfkeli bir gülümseme kırmızı dudaklarını geriyor. "Bıçağı var."

Elinde küçük metal bir şekil tutuyor. Bir düğmeye basıyor ve bir bıçak çıkıyor. En fazla üç santim uzunluğunda ama ucuz da görünmüyor. Alexis'in rengi derinleşiyor. "Bu benim korunmam için."

"Ver onu bana." Simone bıçağı pencereye taşır ve ışığa doğru tutar. Bıçağı gözlerinden sadece birkaç santimetre uzakta tutarak çevirmek ve farklı açılardan bakmak için zaman harcıyor.

"Kan izi yok," diyor sonunda. "Kırıksıklıklara ve birleşim yerlerine baktım. Eğer temizlediyse, oldukça titiz bir iş çıkarmış."

"Temizlememe gerek yoktu çünkü hiç kullanmak zorunda kalmadım." Alexis'in sesi neredeyse bir fısıltı. Titreyişinde hem utanç hem de öfke seziyorum. "Ben

yalnız seyahat eden bir kız. Güvenliğimi düşünmemek aptallık olurdu."

Bu fikir aklımın ucundan bile geçmedi ama bunun tek nedeni Kiernan'la birlikte olmamdı. Tek başıma olsaydım, yanıma bir çakı ya da bir kutu biber gazı alacağımdan oldukça eminim.

Simone çakıyı Alexis'in giysi bohçasının içine geri atar. Hutch ona dudak bükerek gülümser ve defteri de yerine koyar.

Sırada Denny ve Grayson var. Eşyalarından geri çekilirken bir birim olarak hareket ediyorlar. Onları aramak için görevlendirilen dört kişiden biriyim. Grayson'ın getirdiği spor çantasının kapaklarını açıyorum, içindekileri karıştırırken kendimi hafif kirli hissediyorum. Çoğunlukla yedek kıyafetler var. Bazıları eski ve kenarları yırtık pırtık. Diğerleri giyilmemiş gibi görünüyor. Ceplerden birine uzandığımda yumuşak ve nemli bir şey hissediyorum.

Giysilerimizin ıslak olması alışılmadık bir durum değil; kapıdan her geçişimizde içeriye gereğinden fazla kar sürüklüyoruz. Ama ıslak giysiyi çıkarıp yere bırakırken içimde küçük bir belirsizlik duygusu beliriyor.

Bu bir mendil. Kanla ıslanmış. Sıvı bir uçtan diğer uca tam olarak yayılmıyor ama parmak uçlarımda kıpkırmızı bir iz bırakmaya yetiyor.

Diğerleri malzemeye bakarken etrafımdaki hareketlilik korkunç bir şekilde durgunlaşıyor. "Bir kavgaya karıştım." Grayson'ın sesi gergin. Panik içinde. "Dudağım patladı açık."

Ona bakıyorum. Saçları yüzünün yarısına kadar sarkıyor. Titreyen elleriyle geri çekiyor.

Hutch'la mücadelesinden dolayı dudağı hâlâ şiş. Sağ gözünün hemen altındaki boşluk da öyle: orada bir kan kabarcığı oluşmuş.

Mendili dolduracak kadar kanamış olabilir mi? Yutkunurken boğazım kurudu. Gece boyunca ceketinin cebinde kaldıktan sonra hala nemli olabilir mi?

Suya dayanıklı polyester bir tasarım. Doğru şekilde örtüldüğünde, muhtemelen havanın malzemenin etrafında dolaşmasını engelleyebilirdi. Ve ben asla

Grayson'ı ya da kavgadan sonra ne kadar kan kaybettiğini iyice görebildim; her şeyden çok ondan kaçmaya çalışıyordum.

Denny öne doğru kayıyor. Gözleri bir köpekbalığınıninki kadar karanlık. "Oğluma kefil olabilirim," diyor. "Bu onun kanı."

"Bunu saklamamız gerekecek," diyor Simone, elini uzatarak. Kıpırmızı neme dokunmamaya çalışarak mendili usulca içine yerleştiriyorum. "Adli tıp bunu test etmek isteyecektir."

"Hiçbirine zarar vermedim." Grayson hızlı hızlı nefes alıyor. "Neden vereyim ki? Burada olmak bile istemiyorum."

"Herhangi bir suçlamada bulunmuyoruz." Simone mendili dikkatlice katlıyor ve masadaki kırık radyonun altına yerleştiriyor. "Ama içimizden birinin bu cinayetlerden sorumlu olma ihtimali çok yüksek. Öğrenene kadar ekstra önlemler almalıyız."

Sırada Simone'un kendi eşyaları var. Biz onun eşyalarını incelerken o geride duruyor, soğuk ve ilgisiz. Bir çakmak -sigara yok- ve kulübenin depolarından aldığı kısmen kullanılmış ilk yardım çantası dışında kayda değer bir şey yok.

Sonra sıra Blake'e geldi. Bir önceki gece paylaşmamız gereken enerji barlarından iki paket buluyorum. Bir parçam olay çıkarmak istiyor ama bu dürtümü yutuyorum. Buna değmez. Pencerenin dışında iki başımız varken olmaz.

Hutch alayda sonuncu. Geri kalanımız yatağını ararken Alexis telefonunu karıştırıyor. Çok fazla video çekmiş olmalı; teneke hoparlörlerden kısa ses klipleri geliyor. "Hey, millet, tahmin edin neredeyim? Rocky Dağları, bebeğim! Şu anda-"

"Bunu geldiğimiz öğleden sonra çektim," diye açıklıyor. "İşler kötüye gitmeden önce. Sosyal aktivitelerim içindi."

"Son videolara ve fotoğraflara baktım." Alexis bunu Simone'a yöneltiyor. "Ama daha binlercesi var. Çok fazla pil harcamak istemiyorum. Bir telefona ihtiyacımız olabilir."

"Elbette," diyor Simone.

Cep telefonu da dahil olmak üzere her şeyi bir yığının içine bırakıyoruz. Sonra Simone'un talimatıyla dışarıya, seyahat çantalarına doğru ilerliyoruz.

Oradaki süreç biraz daha akıcı. Hepimize bize ait olmayan bir dava veriliyor. Bana Alexis'inki verildi. Şaşırtıcı derecede seyrek. Yedek kıyafetler ve tuvalet malzemeleri buluyorum ama bir insanın tatile çıkarken yanında getirmesini bekleyebileceğim pek bir şey yok. Roman yok, teknoloji yok, bir paket kart bile yok. Ben bile kart getirmiştım.

İşim bitince geri koyup fermuarını çekiyorum. Diğerleri hâlâ kendi ödevleri üzerinde çalışıyorlar. Sertleşmiş kaslarımı gevşeterek esniyorum ve etrafımızı saran boşluğa bakıyorum.

Bir şey bulamamamız sürpriz değil. Dişlerini düzgün bir şekilde sıraya dizecek ve ertesi gece tekrar temizleyecek kadar sabırlı biri nasıl çalıştığına dikkat edecektir. Eşyalarını ya da yedek kıyafetlerini saklayabilecekleri çok sayıda yer var. Kulübenin etrafında kümelenmiş çam ağaçları bolca oyuk sunuyor. Kulübenin diğer tarafındaki yırtık pırtık kayalar kuytu ve yarıklarla dolu. Kulübeyi daha tam olarak aramadık bile.

Bir beden puslu beyazın içinde hareket ediyor. Steve. Yürüyüşü karmakarışık, dengesiz. Uzun süredir soğukta dışarıda. Kasları muhtemelen sertleşmiştir. Ama Simone'un sözleri geri dönüyor: *Performatif hissettirmiyor mu?*

Yüzü lekeli. Simone onunla buluşmak için çantaları yarı yolda bırakıyor. Ona ne dediğini tam olarak duyamıyorum ama ne yaptığımızı açıkladığını tahmin edebiliyorum.

"Peki." Birkaç kelimedden sonra onu itip geçiyor. Buz, kesilmiş sakalını ve oluşmaya başlayan kirli sakalını kabuklandırıyor. "Bu konuda ne yapacağımızı bilmek istiyorum."

Her birimize meydan okuyan ifadeler kullanıyor.

Simone ağır bir şekilde nefes veriyor, üzerinden bir buğu bulutu yükseliyor. "Sanırım burada kalamayacağımız çok açık. Kasabaya kadar yürümeyi deneyeceğim.

Gelmek isteyen herkese kapımız açık."

21

Kaşlarımın kalktığını hissediyorum. Otobüs yolculuğu saatler sürdü. Yürüyerek ne kadar süreceğini hayal bile edemiyorum.

Ama sonra.

Kimsenin gelmeyeceği hepimiz için acı verici bir şekilde netleşiyor. Brian radyo hakkında yalan söyledi. Dış dünyayla iletişim kurmanın hiçbir yolu olmadığına göre, en az on iki gün daha özlenmeyeceğiz.

Belki de kasabaya yürümek tek şansımızdır.

Hutch omuz silkiyor. "Ben varım. Doğru dürüst bir medeniyete ulaşamasak bile, bir ev bulabilir ya da telefon sinyali alabiliriz."

"Miri'yi terk etmiyorum." Steve'in vücudu titrer. "O dışarıda bir yerde ve onu gömmemiz gerek-"

Simone bir elini arkasına atarak şişmiş beyaz tümsekleri işaret ediyor. "Nereye, Steve? Onu karın neresine gömeceksin?"

Cevap vermiyor. Ona bakmıyor bile.

"Yürüyüşün kolay ya da burada kalmaktan daha güvenli olacağını iddia etmeyeceğim," diyor. "Öyle olmayacak. Bunun almak istediğiniz bir risk olup olmadığına karar vermek size kalmış. Kalmayı tercih eden herkes kalabilir. Sizin için yardım göndereceğiz. Ama gelmeyi tercih edenler için üç dakika içinde ayrılıyorum."

"Tamam." Hutch eldivenlerini çekiştiriyor, endişeli. "Yapacağım."

"Grayson ve ben gidiyoruz." Denny kulübeye doğru döner.

Oğlu çenesini çalıştırıyor, elleri yumruk halinde yanında. "Ben burada kalmak istiyorum."

"Grayson." Tek bir kelime ama içinde çok fazla ağırlık var. Sıraya girmesi için bir emir.

Genç boyun eğmiyor ama babasının gözlerine de bakmıyor. "Yürüyerek hiçbirimizin bir yere varabileceğini sanmıyorum. Burada kalmalıyız. Hâlâ bir kurtarma ekibi olabilir."

Denny'nin yüz ifadesini okumak zor. Kaşları ağır ve sakalı ağzının açısını gizliyor. Tek bildiğim, bu bakışların bana yönelmesinden gerçekten korkacağım.

"Çocuk kendi kararını kendi verebilir," diyor Simone. "Gitmek istemeyen birini getirmeyeceğim."

Denny arkasını dönüyor.

"Ben de kalacağım." Alexis bize bakmıyor. Ağaca bakıyor.

"Sırtım ağrıyor," diyor Blake. Kulübenin karanlık penceresine bakıyor ve dudakları seğiriyor. "Eğer seçimim burada oturup öldürülmeyi beklemek ya da vahşi doğada dolaşıp ölmek arasındaysa, sanırım kalacağım. En azından burada yiyeceğimiz var."

"Kimse ölmeyecek," diyor Hutch ama son kelimede sesi titriyor. Grubumuzdan biri beyaz örtülü tepelerde kayboldu bile.

Rocky Dağları binlerce kilometre boyunca uzanıyor. Haritasız ve pusulasız, takip edebileceğimiz bir yolun işaretlerini bulmayı umarak ve sonra da bu yolların bizi yorgunluktan düşmeden önce medeniyete götüreceğini umarak körlemesine yürüyeceğiz.

Sağlam elimi esnetiyorum. Yaralı olan hala hareket etmiyor.

Kalmak demek, her fırsatta arkamı kollamak demek. Pencerenin önünden her geçtiğimde yoldaşlarımin kafalarına bakmak demek. Boğazımda bir bıçak hissetmemek için uykuyla savaşmak demek.

Ayrılmak, ağrıyan kaslarımı zorlamak demek. Kat kat giyinmek, aynı anda hem üşümek hem de sıcaktan kavrulmak demek. Doğanın gazabını göze almak demek. Ve potansiyel olarak yok olmak demek.

Ufukta yükselen uzak kaya duvarlarına bakıyorum. Onlardan nefret ediyorum. Onlardan korkuyorum. Ama aynı zamanda çok ama çok ihtiyacım olan bir şeyi de barındırıyorlar.

Cevaplar.

Kiernan'a ne oldu?

Beni Simone'a doğru iten düşünce bu. Bir şey bulma ihtimalimiz düşük ve cevapları beğenme ihtimalim daha da düşük ama yine de gitmesine izin veremem. "Ben varım."

Başıyla kısa bir selam veriyor. "Yolu işaretlemek için bavuldan birkaç parlak kıyafet al. Ve varsa bir su şişesi getirin. Giysilerinizin altına takın. Bu suyun donmasını engelleyecektir."

Neyse ki valizimde boş bir şişe var. Aramadan sonra çantanın içindekiler dağıldı ve onu bulmak için tabanına kadar kazmam gerekti. İçine baktıklarında kapağı bile çıkarılmıştı. Sinirlenmemeye çalışıyorum. Başka hiç kimseye bu kadar hafif davranılmamıştı.

Cep telefonum da çantamda. Şarjının dörtte üçü dolu. Servis çubuklarını kontrol etmekten kendimi alamıyorum ama tabii ki hiç yok. Yine de. Dağın daha aşağısında telefonun çekmesi ihtimaline karşı cebime sokuyorum.

Hutch çoktan şöminenin yanındaki tencerenin yanına diz çökmüş, kendi su şişesini dolduruyor. Benimkine biraz ılık su dökmek için kabı eğerken bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Gerçekten birini bulma ihtimalimizi nasıl buluyorsun?"

Ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylemenin ikimize de bir faydası olmayacak. "Denemeden bilemeyiz."

"Mm." Yanağındaki bandajı buruşturarak gülümsüyor. Benimki gibi onun da kenarları nemleniyor. "Bu iyi bir tavır."

Dördümüz ayrıldık: Simone, Hutch, Denny ve ben. Diğerleri - Alexis, Blake, Steve ve Grayson - bizi uğurlamak için kulübenin dışında bekliyorlar. Grayson hâlâ babasına bakmıyor.

Bir önceki gün otobüsü bulduğumuzda izlediğimiz yolu takip ediyoruz. O zamanki ayak izlerimiz çoktan silinmiş ve ilerleyişimizi takip etmek için işaretlere güvenmek zorundayım. En azından hava daha açık. Soğuk havada hâlâ beyaz bir pus var ama uzaktaki kaya oluşumlarını seçebiliyorum.

İyi bir tempo tutturduk. Ceketim, altındaki su şişesiyle biraz fazla sıkı ve sürtünmesini önlemek için kendimi sık sık ayarlarken buluyorum.

Denny gruba liderlik ediyor. Kalın bacakları karı oyuyor. Geri kalanımız tek sıra halinde onu takip ediyor, tabiri caizse onun kayma akımından faydalaniyoruz.

Kulübeden ayrıldığımızda sabah hâlâ tazeydi. Şafaktan bir saat sonra yola çıktık. Yine de zamanın akıp gittiğini hissedebiliyorum, gölgeler yavaşça eğilirken ve uzaktaki kaya duvarlarının yeni yüzleri gün ışığına çıkarken karşılayabileceğimizden daha hızlı ilerliyor.

Otobüsü vadinin girişinde bulduk. Denny ve ben bize yardımcı olabilecek herhangi bir alet bulma umuduyla bagaj bölmesini açarken Simone ve Hutch bir dakika boyunca içeriği arıyorlar. Beş dakika sonra Simone tekrar aşağı atlıyor. "Hiçbir şey yok. Harita yok, pusula yok, iki yönlü telsiz yok."

"Burada da bir şey yok." Kiernan'ınki de dahil olmak üzere terk edilmiş bavulları otobüse geri yığdım.

"Yanında bir şeyler getirmeliydi." Hutch yüzünü gözlerine kadar kapatan bir boyunluk takıyor. Rüzgâra karşı gözlerini kısarken etrafındaki deri buruşuyor. "Bunların hepsi dağlarda iki hafta geçirmek için yanınıza alacağınız temel malzemeler, değil mi?"

O haklı. Ya Brian çılgınca, tehlikeli bir şekilde hazırlıksızdı - ve bana öyle bir insan gibi gelmedi; eğer bir şey varsa, nasıl olduğuyla gurur duyuyordu.

ya da bir başkası gelip otobüsteki önemli eşyaları temizledi.

Bu en kolay Brian'ın öldürüldüğü ilk gece olabilirdi. O zaman nöbet yoktu; hiçbirimiz çok uyanık değildik. Katil fark edilmeden saatlerce ortadan kaybolabilirdi.

Eğer kulübenin içinden geldilerse. Dışarıdan geldikleri fikrini hala göz ardı edemiyorum, her gece fırsatçı bir şekilde bizi avlamak için içeri dalan biri.

Yolumuza geri dönüyoruz. Artık otobüsü geçtiğimize göre, yolumuzu işaretlemek için ağaçlara renkli kumaş şeritleri bağlamaya başlıyoruz. Denny hâlâ önden gidiyor ama Simone yönleri söylüyor. Otobüsün kulübeyi bulmak için izlediği yolu takip etmeye çalışıyor. Anladığım kadarıyla Brian, Kiernan ve beni aramak için geri dönmeden önce hepsini kulübeye ulaştırmaya çalışıyordu. Ancak yollar kar altında kaybolmuş ve otobüs batağa saplanmıştı ve birinin fırtınanın içinden kulübeyi görebilmesi küçük bir mucizeydi.

Bu da yakınlarda bir yol olduğu anlamına geliyor. Sadece nerede olduğunu bilmiyoruz. Doğal kanallar kayaya oyulmuş ve kar her yüzeyi kapladığından, çıkmaz bir sokağa ya da geçilemeyen ağaç veya kaya parçalarına rastlayana kadar insan yapımı yolları taklit etmekte iyi bir iş çıkarıyorlar.

Simone'un bir planı var gibi görünüyor. Bizi dar vadilerden ve karın altında kayan engebeli zeminden geçiriyor. Ağzım kurudu ama ne kadar su içtiğimi kontrol etmeye çalışıyorum. Denny'nin nefes alış veriş bile zorlaşıyor.

Sonra, bir otobüsün hiçbir şekilde sığamayacağı bir ağaç kümesini iterek, bir zamanlar araba taşımış gibi görünen bir kanala giriyoruz.

Alanı incelerken nefes nefese bir an duruyoruz. Açık bir arazi şeridi her iki yönde de uzanıyor. Ağaçlar ve kayalar kenarlarını işaretliyor ama ortasındaki kar lekesiz.

"Hey," diyor Hutch. Gülümsemesini göremesem de duyabiliyorum. "Görünüşe göre yolumuzu bulduk."

Simone sola dönüyor. Durmadan önce sadece iki adım atabildi. Omuzlarının sert açısında hoşuma gitmeyen bir şey var. Arkasından yaklaşıyorum, temkinli, onu neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyorum ve sonra görüyorum.

İlerideki yolda karanlık bir şey var. Bir taraftaki kayaların arasında, rüzgârdan korunuyor, ama kısmen karla kaplı olsa da, yine de açıkça insan olduğu belli.

Kiernan.

Ciğerlerim sanki içlerindeki hava emilmiş gibi boş hissediyorum. Şimdiye kadar sabit olan bacaklarım, tökezleyerek forma doğru ilerlerken sendeliyor. Sivri kayaların arasında yarı gizlenmiş bir şekilde yüzüstü yatıyor. Bir kolu başının üzerine uzanmış. Biri yana atılmış. Topallıyor.

Ağzım çalışmıyor. Ona uzanıyorum. Ellerim sırtındaki tanıdık kalın cekete dokunuyor. Bekliyorum, ceketin içinden nefes alışını hissedip hissetmediğimi anlamaya çalışıyorum. Altında sıcaklık hissi yok. Hareket hissi yok. Biraz bastırıyorum ve kaskatı kesildiğini fark ediyorum.

"Hey." Hutch arkamdan geldi. Omzuma dokunurken eli titriyor. "Belki biraz geri çekil. Belki, belki ona dokunma..."

Gözlerim Kiernan'ın vücudunu yüzünün olması gereken yere kadar takip ediyor. Omuzları var, ceketin altında ince ama güçlü. Ama kafası yok.

"Hadi ama." Hutch beni uzaklaştırmak için elini kolumun altına sokmaya çalışıyor ama ben onu silkeliyorum. Gürültü kulaklarımda ıslık çalıyor. Gözlerim olması gerektiği gibi odaklanmıyor. Bir hata yaptığımdan emin bir şekilde başının ait olduğu yere doğru uzanıyorum. Parmak uçlarım boynunun kesik uçlarına dokunuyor. Soğuk ve katı, dondurucudan çıkmış bir et parçası gibi.

Islık sesi daha da yükseliyor. Sanki kırılıyormuşum, patlıyormuşum gibi hissediyorum. İçimden bir şey koptu ve koptuğu yerde bir boşluk bıraktı.

ait, o kadar derin bir delik ki her şeyi boşluğuna çekiyor, tüm yoğunluğuyla bedenimi paramparça ediyor.

Ağzım açık kaldı ama çığlık atamıyorum. Ağlayamıyorum bile. Hiçbir şey kalmadı. Sadece acı, o kadar ani ve ezici ki diğer tüm motor işlevlerimi elimden alıyor.

Bunun en olası sonuç olduğunu biliyordum. Kelimeler yankılanıyor, acımasız ve ağır. Eğer cevapları bulacaksam, onlardan hoşlanmayacağımı biliyordum.

"Ona biraz zaman ver, Hutch."

Simone'un sözleri ıslık sesi altında zar zor duyuluyor ama sesi yorgun geliyor. Kiernan'ın bedeninin üzerine çöküyorum, başımı ceketinin arkasına koyuyorum ve ona sarılıyorum.

Onun atkısını takıyorum. Hâlâ biraz onun gibi kokuyor. Orada yatarken, ağzımda onun kokusu ve başımın altında onun vücudu varken, kulağımın altında göğüs kafesinin yükselip alçaldığını hissederken, neredeyse evde olduğumuzu, film izlediğimizi hayal edebiliyorum.

Neden buraya gelmek zorundaydık ki?

İçime mantıksız bir çaresizlik çöktü. Bunu bir şekilde düzeltebileceğim fikri. Kötülüğü geri alabilirim. Hasarı onarabilirim. Eğer sadece anlayabilirsem.

Onun sert bedeninden uzaklaşıyorum. Ellerim üzerinde geziniyor, kışlık kıyafetlerin altındaki tanıdık uçakları bulmaya çalışıyorum. Sesim titriyor ama beklediğim kadar kötü değil. "Ona ne olduğunu bilmek istiyorum."

Bir saniye sessizlik oldu. Sonra Hutch, kararsız: "Hepimiz biliyoruz. Eğer polise ulaşabilirsek-"

Vücudunu çekiştirmeye başladım. "Onu çevirmeme yardım et," diyorum. "Christa-"

"Bana yardım et."

Simone bir tarafa, Hutch da diğer tarafa geliyor. Birlikte Kiernan'ı kayaların arasından çekip çıkarıyoruz ve yüzüstü yatırıyoruz.

Vücudunun altında saklanan küçük, yeşil bir eşya serbest kalıyor. İçimden bir tanıma hissi geçiyor. Bu benim eldivenim. Kiernan'ın beni yakalamaya çalışırken elimden çıkardığı eldiven. Onu saklamıştı. Beni bulduğunda geri vermek istemişti. Çünkü son anlarına kadar yapmaya çalıştığı tek şey buydu: beni tekrar bulmak.

Mideme bir yumruk gibi indi ve ağrıdan iki büklüm oldum.

Kiernan'ın yırtık derisine bakmak istemiyorum ama yine de kendimi zorluyorum, boynunu görmek için etrafta sürünüyorum. Brian ve Miri'de olduğu gibi derinin bir ya da iki yerinde yırtık var ama dilimler bir kasabınki kadar pürüzsüz.

"Ellerine ne oldu?" Hutch soruyor.

Üst kısmına o kadar odaklanmışım ki parmaklarındaki hasarı fark etmedim. Sahip olduğu o güzel, kalın eldivenleri giymiyordu. Derisi parçalanmış. Kemiklerin beyazı ortaya çıkana kadar şeritler halinde yırtılmış.

Mide bulantısı içimi sarıyor. Geçmesini beklerken gözlerimi kapatıyorum.

"Bir tür leş hayvanı," diyor Simone. Kollarını kavuşturmuş, bizden biraz uzakta duruyor. "Belki bir kurt."

O ellerin bana en son ne zaman dokunduğunu hatırlıyorum. Otobüste, benimkine sürtünerek, beni tutmak isteyerek. Daha sonra, uçurumdan düşerken, beni tutup kurtarmaya çalışıyordu.

Bir hayvan en mantıklısı. Rocky Dağları'nda bol miktarda yaban hayatı var ve hayvanlar kışın kıt aylarında her şeyi alırlar. Ama bu görüntüde doğru olmayan bir şeyler var. Zihnim aynı ipuçlarını yakalayamasa bile, yanlışlığı midemin derinliklerinde hissedebiliyorum.

Ayağa kalktım, zor nefes alıyorum. Kiernan'ın cesedi, onu sürüklediğimiz yerde karda bir çizgi bıraktı. Çizgiyi takip ederek arasında durduğu kayalara kadar geldim ve durdum.

"O burada ölmedi,"
diyorum. "Ne?" Hutch beni
takip ediyor.

Tertemiz kara bakıyorum. "Kan yok." Miri ve Brian düştükleri yerde kırmızı bir iz bırakmışlardı. Üstüne taze kar düşmüş olsa bile bu hala görünür olmalıydı. Eldivenli elimi tozlu maddeye daldırıp çevirerek bir damla bile kırmızı arıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum.

Bu ne anlama geliyor?

Başka bir yerde öldürülmüş. Sonra da yola sürüklenmiş. Neden? Biri onu bulabilsin diye mi? Gözlerimi yola çevirdiğimde içimde bir hayal kırıklığı oluşuyor. Bizi öldüren kişi şimdiye kadar yaptıklarını gizlemeye çalışmadı. Sanki insanların ne yaptıklarını görmelerini *istiyorlar*. Kafalar ağaçlarda kupa gibi sergileniyor. Ertesi sabah keşfetmemiz için dişler pencere kenarına asılmış.

Ve bir şekilde Kiernan'ı vahşi doğada kaybolmuş halde buldular. Ve onu sadece öldürmek yeterli değildi. Zaferlerinin görülmesini istediler. Acı çektirmek için. Bu yüzden onu yola sürüklediler ve kardan korunabileceği ama yoldan geçen herkes tarafından görülebileceği bir yere, kayaların arasına bıraktılar.

Bu inanılmaz bir çaba. Yakınlarda hiç kan izi yok, kesik boynunun etrafında hiç damla kalmamış. O kadar uzağa sürüklenmiş ki, bedeni son dinlenme yerine ulaşmadan çok önce kan kaybından ölmüş.

"İlerlemeye devam etmeliyiz," diyor Simone. "Şu anda tek hedefimiz karanlık çökmeden kasabaya ulaşmak olmalı."

Hutch ince, acı dolu bir ses çıkarır. "Ona birkaç dakika daha verebiliriz."

"Hayır. Gerçekten yapamayız." Simone'un gözleri bana kayıyor ve etrafımızdaki ortam kadar sert ve acımasızlar. "Zamanımız zaten son derece kısıtlı. Yürürken yas tutabilirsin."

Denny yola doğru dönüyor. Hutch tereddüt ediyor, bana sorgulayan bir bakış gönderiyor, sonra da ayağa kalkıyor.

Sevdiğim adama bakıyorum. Sanki unutulmuş gibi onu orada, yolun kenarında öylece bırakmak yanlış geliyor. Havanın karartması ve hayvanların parçalaması için açıkta bırakılmış.

Hayır.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Sonunda ellerinde beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladım. Leş yiyici bir hayvan parçalamış gibi paramparça olmuşlardı. Mantıklı geliyordu. Hayvanlar önce vücudun kolay ve açıkta kalan kısımlarına saldırır.

Ama o zaman boynundaki çıplak et neden bu kadar bozulmamıştı?

23

Simone'a "Bekle," dedim.

Cevap vermiyor ama Kiernan'ın yanına çömelip vücudunu yoklarken gözlerini sırtımda hissedebiliyorum.

Ellerindeki et ve kas parçalarının kopma şekli etobur bir hayvana, hatta açlıktan ölmek üzere olan bir geyik gibi otobur bir hayvana benziyor. Tanıdık kırısklıkların hepsi gitmiş. İzini sürmeyi sevdiğim çiller de öyle. Geriye kalanlara bakarken midem ağrıyor: açıktaki beyaz kemiklerin etrafını saran kırmızı et şeritleri.

Ancak boyun neredeyse mükemmel bir şekilde korunmuştur. Buz parçacıkları katı kasların, dokuların ve açıkta kalan omurların üzerinde kabuk bağlamış. Orada hiçbir şey yemeye çalışmamış. Vücudunun en çekici kısmı burası olabilirdi, hatta ellerinden bile daha fazla: istenen taze ete ulaşmak için yırtılacak bir deri yok.

Sonra ne oldu?

Kafası ölümünden çok sonra çıkarılmış olabilir. Belki de Kiernan ilk gece kar fırtınasına yenik düştü, korktuğum gibi. Belki de aç hayvanlar ellerine, gözlerine, ağzının içindeki diline saldırdı. En savunmasız kısımlarına. Ve bundan bir gün sonra, işkencecimiz -kasap- cesedini bulmuş ve Kiernan'ı kendi kurbanlarından biri olarak sahiplenmek için kafasını keserek daha da saygısızlaştırmaya karar vermiş olabilir.

Cesedin asıl yattığı yerden çok uzaklara sürüklenmiş olması mantıklı: bembeyaz karın üzerinde et parçaları ya da kan lekeleri yok. Leş yiyen hayvanlar bunlardan bolca bırakmış olmalı.

Gerçi...

Ellerine dönüyorum. Kalan soluk deri parçaları dondurucu soğuklar yüzünden beyazın doğal olmayan bir tonunda ağarmış.

Bu yaralar bir bıçakla yapılmış olabilir mi?

Savunma yaraları olabilir mi?

Kiernan'ın hayatı için savaştığını, ellerini kendisini eninde sonunda alacağı darbelerden korumak için kullandığını hayal ediyorum. Bir bıçak o elleri tekrar tekrar kesiyor, ta ki şeritler halinde soyulana kadar.

Dişlerimi sıkmaktan dişlerim ağrıyor. Zihnime daha fazla çirkin düşünce bulaştırmadan önce ellerden uzaklaşıyorum.

Soru, vücudunda başka bir yara olup olmadığına bakılarak çözülebilir. Ölümünden sonra kan oturmasından kaynaklanmayan morluklar, giysilerindeki kesikler.

Kiernan'a ne olduğunu *bilmenin*, sanki bu ona bir şekilde yardım edecekmiş gibi, içimi acıtan ihtiyacından dolayı yarı vahşiyim. Ceketinin üzerinden elimi geçiriyorum, sargılı elim engel oluyor, kumaşta yırtık arıyorum. Orada, karnına yakın bir yerde katı bir şey var. Ceketini yukarı çekiyorum ama altında sadece otelden ayrıldığımız sabah giydiği örgü kazak var. Cebin içinde o zaman. Fermuarı açıyorum. Küçük, karanlık bir nesne serbest kalıyor.

Kalbim kırılacakmış gibi hissediyorum. Bacaklarım gevşek, vücudum uyuşmuş bir halde kar yığınının altına yığılıyorum. Önümde, beyaz yatağında keskin ve net, küçük, gece mavisi kadife bir kutu duruyor.

Ne anlama geldiğini biliyorum.

Kutuya uzanırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor ve ardından tenimden aşağı süzülerek eşarba karışıyor. Karmaşık bir şekilde yapılmış. Küçük altın bir mandal onu kapalı tutuyor. Fiske vuruyorum ve kutuyu açıyorum.

Nişan yüzüğü güzel, narin. Ortasındaki pırlanta kesinlikle onun karşılayabileceğinden daha pahalı.

Göğsümde çığlıklar yükseliyor, ancak acı veren bir soluktan başka bir şey çıkaramayacak kadar dar olan boğazımda boğuluyor.

Yolculuğun sebebi buydu. Beni çok sevdiği bir yere götürmek için. Büyük olasılıkla beni gruptan ayırıp aşağıdaki vahşi doğayı gören bir gözetleme yeri aramasının nedeni de buydu. Bana sormak için mükemmel bir yer.

Yeni nişanlanmış bir çift olarak birlikte on dört gün geçirecektik. Öpüşmek, sarılmak, yürüyüşe çıkmak ve geleceğimiz için hayaller kurmak için on dört gün.

Hepsi bir öğleden sonra paramparça oldu.

Diğerleri sessiz, ama gözlerini sırtımda hissedebiliyorum. Daha fazla beklemeyi göze alamazlar. Kiernan'ın göğsüne son bir kez eğilip ona sarılıyorum ve ne kadar üzgün olduğumu söylüyorum. Alnından bile öpemiyorum. Gözlerini kapatamıyorum. Yüzünü kapatamıyorum. Tanıdık ceketini öpmek ve sonra geri çekilmekten başka yapacak bir şey kalmıyor, kutu ve değerli yüzüğü elimde tutuyorum.

"Benden bu kadar." Fısıltı olarak kulağımdan kaçıyor. Bir an tereddüt ediyorlar, sonra dönüp aşağıya doğru inen patikayı takip ediyorlar.

Hutch hâlâ onlarla birlikte olduğumdan emin olmak için birkaç kez arkasına bakıyor. Yardım etmek istiyor ama ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. Yalnızlık bana verebileceği en iyi şey. Küçük keçe kutuyu ceketimin cebine, parçalanmış gibi hisseden kalbime en yakın yere yerleştiriyorum. Kanı uzuvlarıma iten her nabız, onun hor gördüğü bir zorunluluk. İzin versem kapanacak.

Baştan çıkarma orada. Gruptan sessizce ayrıl. Bir daha bulunamayana kadar yürümek. Kat kat giysilerimi teker teker çıkarıp karın üzerine uzanmak ve soğuğun beni canlı canlı yemesine izin vermek.

Ama yapamam.

Birisi Kiernan'a zarar vermiş. Kafasını oymuşlar. Dişlerini skmşler. Ellerini parçalamışlar. Onlara zarar verecek tek bir şey yapmamıştı ve onu o kadar kötü sakatladılar ki, annesinin hatırı için açık tabutlu bir cenaze töreni yapmak bile mümkün değil.

Kim olduklarını bulacağım.

Ve Kiernan'ı incittikleri gibi ben de onları inciteceğim.

24

Diğerleri Kiernan'ın kalıntılarından farklı şekillerde etkilenmiştir. Hutch gergin ve rahatsız. Simone daha gergin görünüyor. Denny ise neredeyse hiç tepki göstermedi. Bizi karda götürürken sırtını izliyorum. Her adımda hafifçe sallanıyor, başı o kadar yüksekte ki neredeyse yolumuzun üstündeki dallara değecek.

Yolu takip etmek ilk başta kolay. Geniş taramalarla aşağı doğru iniyor ve yolumuzu işaretlemek için gövdelere bez bağlamayı bırakıyoruz.

Yine de açık zemin uzun sürmez. Çok geçmeden ağaçlar, olmaması gerektiği şekilde yolla örtüşmeye başlıyor. Ağaç gövdeleri yolun ortasında beliriyor. Kayalar, boş olması gereken zemini işgal ediyor.

Simone'un gerginliği artıyor ama bizi ileriye doğru itiyor. Yol zannettiğimiz yerde on dakika daha ilerledikten sonra beyaz örtülü bir köknar kümesi yolumuza barikat kuruyor.

"Buradan hiçbir araba geçmeyecek," diyor Denny, kesin bir ifadeyle.

Simone elini yüzünde gezdiriyor. Solgun teni sıkışmış ve çökmüştü. "Bir sapağı kaçırmış olmalıyız. Geri dönelim."

Yolumuz en azından karda hâlâ görülebiliyor. Geçit tekrar netleşene kadar yokuş yukarı yürüyoruz. Simone bizi farklı yönlerle yönlendirerek patikanın devamını arıyor. Eğer varsa bile bulamıyoruz.

Çok geçmeden ayak izlerimiz karmakarışık bir şekilde birbirinin üzerinden geçiyor, karda o kadar sık çizgiler oluşuyor ki nereden başladığımızı takip etmek zorlaşıyor.

"Geri," diye bağılıyor Simone, dişlerini göstererek. "Eğer bu taraftan çıkamazsak, ters yöne gideceğiz."

Hutch benden daha cesur ve hepimizin düşündüğü şeyi dile getiriyor. "Bu bizi dağlara götürmez mi?"

"Bu yol bir yere çıkıyor olmalı. Belki kulübeye. Tüm bu karmaşadan önce oraya gitmeye çalışıyorduk." Bakışları çelik gibi öfkeli. "Orada dış dünyayla bağlantı kurmanın bir yolu olmalı."

Teori iyi, ama sadece gerçekten yolda olduğumuz sürece. Ve ne kadar çok görürsem, bundan o kadar az emin oluyorum.

Dağlara ilk çıktığımızda yolun her iki tarafında yeni sürülmüş karlar gördüğümü hatırlıyorum. Yığınlar korkuluk gibi görünecek kadar yüksekti. Kar fırtınası ve şiddetli rüzgârlardan sonra bile, bu sert kar yığınları, sadece manzarada bir yükselti olarak bile olsa, hala görülebilir olmalıydı. Ancak yolumuzun görünen tek kenarı, açık arazinin bittiği ve çam ağaçlarının başladığı yerd.

Büyük olasılıkla, üzerinde bulunduğumuz şey bir tür nehir yatağı ya da heyelanla dolmuş bir kanal. Ağaçların büyümesine izin vermeyen yumuşak kıvrımları olan bir şey.

Kar toprağı kaplarken emin olmak imkansız. Her şeyi bulanıklaştırıyor, birleştirici beyaz tabakasının altında belirgin özellikleri yok ediyor. Simone yolda olduğumuza inanmak istiyor. Alternatif bir planım ya da daha iyi bir önerim yok. Tek sunabildiğim şüphelerim. Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum.

Yokuş yukarı yürümek zordur. Eğim dik değil ama inatçı. Su şişem boş, bu yüzden onu karla doldurup kıyafetlerimin altına geri sokuyorum, tenime değen soğğun cehennem olacağını ama yine de susuz kalmaktan daha iyi olacağını biliyorum.

Kiernan'ın yol kenarındaki yüzükoyun yatan bedeninin yanından geçiyoruz ve ona bakıp yürümeye devam etmek kalpsizce bir duygusuzluk gibi geliyor. Simone'un

bir gecikmeye daha tahammül edemezdi. Şimdi gruba liderlik ediyor, Denny'nin bile önünde, kaba bir kararlılıkla karda ilerliyor. Nefes alışverişlerimiz odun kesen testereler gibi ses çıkarıyor. Yoğuşma rüzgarları ağzımızdan sigara dumanı gibi çıkıyor.

Güneş tepe noktasını geçti ve aşağı doğru kayıyor. Geçit daralıyor, ağaçlar her iki taraftan da içeri giriyor ama Simone yine de vazgeçmiyor. Yol daha da dikleşti. Yürümek yerine tırmanıyoruz. İleride puslu gri gökyüzünü görüyorum ve bir tür uçurumu hedeflediğimizi biliyorum.

"Yavaşla," diye sesleniyorum ama Simone beni duymazdan geliyor.

Kaslarım çığlık atıyor. Onları son bir hamle için zorluyorum, Hutch ve Denny'nin yanından tırmanarak geçiyorum ve Simone'un ceketinin yakasına yapışıyorum.

Son bir ağaç katmanını daha yarıp geçerken onu geri çekiyorum. Zemin önümüzde aniden bitiyor ve en az yüz metre boyunca aşağıya doğru dalıyor. Önümüzde boş hava ve uzaktaki sıradağların puslu görüntüsünden başka bir şey yok.

Nefes nefese kalan Simone bir an orada asılı kalır, sonra tökezleyerek geri çekilir ve ağaçlardan birine tutunur.

Denny ve Hutch temkinli adımlarla iki yandan yaklaşıyor. Kar, uçurumun kenarından yuvarlanarak aşağıdaki boşlukta kaybolur.

Soluk soluğa kahkahalar atıyorum. Sınır beni korkutmuyor. Bugünden sonra, pek bir şeyin korkutabileceğini sanmıyorum. Ama kelimenin tam anlamıyla muhteşem. Bunaltıcı. Soğuk yüzümü yakıyor, rüzgâr kulaklarımda ısıklık çalıyor, kar ve çamın keskin tadı dilime dolanıyor. Ve görebildiğim kadar uzanan manzara, sonsuz vadileri, körfezleri ve ufka doğru yükselip alçalan dağ zirvelerini gösteriyor.

Kiernan'ı kaybettiğimden beri kendimi en canlı hissettiğim andı. "Gökyüzü iyi görünmüyor," diyor Denny.

Üzerimizdeki bulutlar, otobüsten indiğimiz öğleden sonra olduğu gibi aynı kızgın çelik grisi. Havada henüz kar yok ama bunu beklemiyorum.

birkaç saatten daha uzun bir süre için geçerli değildir.

"Burada hiçbir şey yok, değil mi?" Simone hâlâ aşağıdaki vadiye bakıyor, patikanın bizi Blackstone Alpine Lodge'a götürdüğü fikrinden henüz vazgeçmek istemiyor. Ağzı buruşuyor. "Hiçbir yere doğru yürümüyoruz."

"Geri dönecek miyiz?" Hutch soruyor. "Tekrar deneyelim mi?"

Telefonumu cebimden çıkardım. Cep telefonu çekmiyor. Saat neredeyse öğleden sonra üç. Kaybettiğimiz yeri geri almak bizi tehlikeli bir şekilde gün batımına yaklaştıracak. Daha fazla ilerlemek neredeyse kesin olarak geceyi dışarıda geçirmeyi garantileyecek. Hepimizin getirdiği yedek paltolar dışında herhangi bir barınağımız yok. Yiyeceğimiz de yok. Geceyi ve yaklaşan fırtınayı sağ salim atlatsak bile, boş mideyle süresiz yürüyüş yapamayız.

Simone ağacına yaslanır. Bir eli onu sabit tutmak için ağaca dolanmış. Her zaman cesur ve hesaplı kararlar veren bir güç olmuştur. Şimdi ise boş görünüyor. Kaybolmuş.

"Geri dönmemiz gerekecek," diyor. "Belki yarın tekrar deneyebiliriz, ama..."

Ama şimdilik, hayatta kalma şansımızı arttırmak için kulübeye döneceğiz. Ve belki de içerideki katile.

25

Biz otobüsü geçene kadar gece çökmüş oluyor.

Geniş, beyaz şekli görmek içimi rahatlattı. Yolumuzu kaybettiğimizi düşünmeye başlamıştım. Alacakaranlık derinlik algımızı yok etmiş ve manzaradaki tüm renkleri silip süpürmüştü. Yolumuzu işaretlemek için bağladığımız son üç kumaş şeridini bulamamıştık.

Arkamda, Hutch otobüsü görünce inliyor. Rahatlamış bir ses olduğuna eminim. Geceleri dağlarda kaybolmaktan korkan tek kişi ben değildim.

Ağaçlardan ayrılıp Hutch ve benim telefonlarımızı el feneri olarak kullanarak kulübeye giden boş araziye doğru ilerliyoruz. Kar yağmaya başladı. Henüz hafif ama daha da kötüleşeceğı benziyor.

Işığım hiçlikteki karanlık bir izi yakalıyor. Hâlâ yüzüstü yatan Miri, yağan karla yavaşça örtölüyor. Steve'in onun için istediğı cenaze töreni bu değildi.

Büyük çam ağacı karanlığın içinden yükseliyor. Kendimi durduramıyorum. Yaklaştıkça ışığımı üzerinde gezdiriyorum. Işın en yüksek dallara ulaşacak kadar güçlü değil, ama Brian'ın başını çok uzakta değil ve Miri'nin başını onun yaklaşık on beş metre yukarısında görebiliyorum. İyi gizlenmediyse başka bir şey yok. Katil Kiernan'ı ağaca eklememiş. Henüz eklemedi. Ekleselerdi hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

Kulübenin penceresinden donuk bir ışık parlıyor. Ateş kısık yanıyor olmalı. Binanın yan tarafında bir hareket duyuyorum ve arkadaşlarıma işaret ediyorum. Yavaşça, yorgun bir şekilde sesleri takip ediyoruz.

"Döndünüz, değil mi?" Steve bizi görünce sordu.

Alexis, Grayson ve Steve kulübenin arka duvarındaki kutu gibi bir şeklin etrafında toplanmışlardır. Steve bir elini kalçasına dayamış, hayal kırıklığı yüzündeki geniş kırışıklıkları belirginleştiriyor. "Yardımın yolda olduğunu sanmıyorum," diyor.

"Tekrar deneyeceğiz." Simone döner, omzunu kasten ona dayar ve onu konuşmanın dışında bırakır. "Burada bir şey mi oldu?"

Grayson'ın saçları yüz ifadesinin çoğunu gizliyor ama babasının geri dönmesinden memnun görünmüyor. Alexis ise gözleri üzerimizde gezinirken rahatlamış görünüyor.

Öne doğru eğildim ve üzerinde çalıştıkları nesneyi tanıdım. Duvara monte edilmiş bir jeneratör. "Kulübede biraz yakıt bulduk," diyor Steve, konuşmaya geri dönmeye zorlayarak. "Bugün bizi kurtaramayacağınızı anlayınca, eve doğru düzgün bir ışık koymayı deneyebileceğimizi düşündük. Ama lanet olası şey bozuldu."

Denny öne çıkıyor. Jeneratörün üzerine eğilir ve bir şeyi çeker. Tıkırdıyor. "Yakıt sisteminde hava var," diyor. "Bunu temizleyebilirim. Tabii aletlerim varsa."

Simone, "Kulübede ihtiyacınız olan şey olabilir," diyor.

Denny homurdanarak ayağa kalkıyor, ellerinin tozunu pantolonuna siliyor ve bizden uzaklaşıyor.

Simone elinin tersini alnında gezdiriyor. Yorgun görünüyor. "Denny bununla uğraşırken, biz de ateş için biraz odun toplayacağız."

Farklı yönlerde dağılırken gruptan küçük onay sesleri geliyor. Steve omzuma çarparak y a n ı m d a n geçti ve ben

alkol kokusu alıyorum. Geri döndüğüm için duyduğum rahatlama biraz azaldı. Görünüşe göre kulübede benzinden daha fazlasını bulmuş.

Alexis ben diğerlerini takip edemeden kolumu yakalıyor. Sıkı bir gülümseme sunuyor, sonra başını iki yana sallayarak sözsüz bir şekilde onunla yürümemi istiyor.

Midemde soğuk, kemirici bir endişe başlıyor. Biriyle özel olarak konuşmak için çekip gitmek büyük olasılıkla Miri'nin ölüm sebebiydi. Kiernan'ı kimin öldürdüğünü ve ondan önce neler yaşamış olabileceğini bilmek istiyorum, buna *ihtiyacım var* ama kendimi bir sonraki kurban haline getiremem.

Ve Alexis kulübeye ilk geldiğimizden beri garip davranıyor. Onu elinde günlüğü olmadan nadiren görüyorum. İşler ters gitmeden önce otobüste bile kimseyle arkadaş olmak için çaba göstermedi. Bir şeyler sakladığını hissediyorum. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Alexis tereddütümü anlıyor. "Sana bir şey söylemek istiyorum," diye fısıldıyor. "Bu çok önemli."

O küçük. Gerekirse yardım ılığı atmak için birkaç saniye onunla mücadele edebileceğimden oldukça eminim. Beni kulübeden çok uzağı götürmesine izin vermediğim sürece. Başımı sallıyorum.

Bir düzine adım yürüyoruz, Alexis takip edilmediğimizden emin olmak için arkasına bakıyor. Önce o durdu ve diğerlerine bağıрма mesafesine geldik. Büyük olasılıkla o da benimle aynı endişeleri taşıyor. Yine de gardımı düşürmüyorum.

Kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturmuş. Rüzgâr kısa, keten rengi saçlarını yüzünün etrafında savuruyor ve her güçlü esintide benleri ortaya çıkarıyor. Vücudunun üst kısmını bana doğru eğiyor ve ben de başlarımız aynı hizada olacak şekilde hafifçe eğiliyorum.

"Sanırım sana güvenebilirim." Sözleri kulağımda nefes nefese ve sıcak. "Bu yüzden seninle yalnız konuşmak istedim. Bilmen gereken bir şey var."

Arkamıza bakıyorum. Siluetler uzakta hareket ediyor. Arkadaşlarımız, yakacak odun arıyorlar. "Ne?" diye soruyorum.

"Jeneratör üzerinde çalışırken Grayson'la konuşmaya başladık." Alexis ayaklarını sürüyerek yürüyor. Gergindi. Gözleri yakındaki ağaçları tarıyor, aralarında bir hareket olup olmadığını araştırıyor. "Hutch'la neden kavga ettiklerini öğrendim. Hemen öncesinde konuşuyorlardı, değil mi? Görünüşe göre Hutch anneler hakkında bir şaka yapmış. Bu da Grayson'ı kızdırmış."

"Nedenini söyledi mi?"

"Evet. Annesi yakın zamanda öldü. Sadece altı ay kadar önce."

Grayson babasıyla birlikte burada. Bunun onlar için bir tür bağ kurma deneyimi olduğunu düşünmüştüm. Nasıl erkek olunacağını öğrenmek ya da benzeri bir şey. Denny'yi iyi tanımıyorum ama gördüğüm kadarıyla sert, taviz vermeyen bir kişiliği var. Grayson'ın saçını, kamburunu ya da tavrını onayladığını sanmıyorum.

Şimdi her şeyi farklı bir açıdan görmeye başladım. Tatil yine de bir bağ kurma deneyimi olarak planlanmış olabilir, ancak ailelerinden geriye kalanları bir araya getirmeyi amaçlıyor olabilir. Denny bir baba figürü değil. O daha çok işte uzun saatler geçiren ve evdeyken nadiren etkileşimde bulunan biri. Tüm yolculuk boyunca Grayson'ı yanında tutmuş olsa da, vücut dilleri neredeyse yabancı olduklarını gösteriyor.

Büyük olasılıkla, ailelerinin çekirdeğini oluşturan kişi karısıydı. O olmasaydı, Denny oğlunun uzaklaştığını hissedebilir ve Grayson'ın yetişkinliğe çok yaklaştığını fark ederek, işleri düzeltmek için penceresinin kapandığını anlayabilirdi.

Bu arada Grayson, sağlıklı bir şekilde ifade edemediği kederinden dolayı rol yapmaktadır. Babasının sert tavrı herhangi bir samimi paylaşımı davet etmiyor. Tatilin kendisine zorla yaptırıldığı gerçeğini de gizlemiyor. Onun bakış açısına göre, bu yolculuk için artık çok geçtir.

Kendimi geri çekmeye çalışıyorum. Çok az tanıdığım, korkunç koşullar altında hayatta kalmaya çalışan bir aile hakkında bir sürü varsayımda bulunuyorum. Çılgınca yanılıyor olabilirim.

"Neyse-" Alexis irkilerek sözünü kesiyor, gözleri ağaçların arasından duyduğu bir sese doğru kayıyor. Yağan karın içinden görmek çok zor. Boynumu büküp gözlerimi kısıyorum ama ilk birkaç ağaç gövdesinden ötesini seçemiyorum.

Alexis boğazını temizliyor ve bana doğru eğiliyor, kelimeler ağzından hızla dökülüyor. "Sana asıl anlatmak istediğim kısım bu. Grayson'a annesinin nasıl öldüğünü sordum. Çok ama çok uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı. Sonra da 'Sanırım onu babam öldürdü' dedi."

26

Ağzımın tadı ekşi. Sargılı elimi hissedemiyorum ama sağlam elim uyuştu ve karıncalanmaya başladı. Görüş alanımın kenarında Denny'nin jeneratörün üzerine eğilmiş, onunla uğraştığını görüyorum.

Alexis'e doğru eğildim, sesim kısıktı. "Grayson ne olduğunu söyledi mi?"

"Polis intihar olduğuna karar verdi. Bir öğleden sonra erkenden evi terk etmiş.

Evlerine yakın bir yerde kırmızı ışıktaki geçti ve çarpıldı."

"Tamam." Kambur duruyorum. Burnumun ucuna bir damla nem yapışıyor. "Yine de kulağa cinayetmiş gibi gelmiyor."

"Evet. Sözde frenler bozulmuş." Alexis bana anlamlı bir bakış attı.

"Ve Denny bir tamirci," diye fısıldadım.

"Aynen öyle. Grayson o arabaya titizlikle baktığını söylüyor. Genelde işe o arabayla gidermiş ama o sabah arabayı alamamasının karmaşık bir nedeni varmış. Bagaj alanıyla ilgili bir şey. Yani o sabah işe aile arabasıyla gitmiş ve karısını bozuk olduğunu bilmediği bir araçla bırakmış."

"Huh." Şüphe acı verici bir şekilde içime işliyor. "Ve polis onu şüpheli bulmadı mı?"

"Görünüşe göre hayır. Ama Grayson, olaydan önceki haftalarda anne ve babası arasında çok fazla tartışma yaşandığını söyledi. Annesi ayrılmaktan ve Grayson'ı da yanında götürmekten bahsediyormuş. Ve..." Alexis yine arkamıza bakarak bizi dinleyebilecek kimsenin olmadığından emin oluyor. "Grayson işin içinde başka bir adam olabileceğini düşünüyor. Öldüğü gün onu ziyarete gittiğini düşünüyor."

Yeni bir imaj oluşuyor: Hayatına sıkı sıkıya bağlı, sahip olduklarıyla yetinen bir adam olan Denny, aniden dış bir güç tarafından tehdit edilir. Kendisine sadık olduğunu düşündüğü kadın, daha iyi biri için onu terk etmek istediğini söylüyor. Kaynayan kıskançlık. Evinden başka bir yerde mutlu olmasına izin vermeyi reddetmesi.

"Sadece Grayson'ın söylediği bu," diye ekliyor Alexis. Omuz silkiyor, kamburu çıkmış ve gergin. "*Onun* bile bu konuda emin olduğundan emin değilim. Ama benimle paylaşacak kadar şüpheleri vardı. Her neyse. Bilmen gereken bir şey olduğunu düşündüm. Her ihtimale karşı."

Grubumuz döndüğünde yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Rahatlamıştı. Hepimizin geri dönmeyeceğinden endişelenmişti.

Arkamızdan bir vınlama sesi geliyor. Döndüm. Kulübenin penceresinden ışık parlıyor. Yerde bir dikdörtgen oluşturuyor, kasap ağacının dibini zar zor sıyrıyor. Jeneratörü çalıştırmışlar.

Alexis bana son bir kez gülümsedikten sonra ışığa doğru koşmaya başlıyor. Bir dakika daha dışarıda durup vahyin buzlu su gibi üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Teneke ıslık sesi kulaklarıma geri döndü ve sinirlerimi ateşledi. Bütün günü Denny'nin yanında yürüyerek geçirdim. Çoğu zaman elimi uzatıp sırtına dokunabilirdim.

Kiernan'ı o mu öldürdü?

İri yarı. Kolaylıkla 1.80 boyunda ve kaslı. Kiernan gibi fit bir adamı bile fazla zorlanmadan alt edebilirdi. Rehber nefes almaya bile fırsat bulamadan Brian'ı haklayabilirdi.

Ama neden? Kendisi ve oğlu için bir tatil paketi satın alıp sonra da diğer katılımcıları öldürmeye başlamak için nasıl bir nedeni olabilirdi?

Blake'in fısıltılı uyarısı kulaklarımda yankılanıyor. Bazen hiçbir sebep yoktur. Bazen bir insanın bir şeyi neden yaptığını bir psikolog heyeti bile açıklayamaz.

Ve eğer bir nedene ihtiyacım varsa, keder ya da öfke güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Duygularını bastıran sadece Grayson değil. Denny'nin karısı da çok yakın bir zamanda, kendi elleriyle ya da kazara vefat etti. Ve muhtemelen çocukluğundan beri, hatta o zamandan beri, içinde hissettikleri hakkında konuşabileceği bir alan yaratılmamış.

Kulübeye dönerken kendime bunun hiçbir şeyin kanıtı olmadığını hatırlatıyorum. Alexis'in çantasındaki bıçaktan ya da Grayson'ın çantasındaki kanlı mendilden daha fazla değil. Ama *birileri* yoldaşlarımıza karşı vahşet uyguladı. Ve cinayetler o kadar etkili ve korkunç derecede kusursuz ki, kasabın daha önce hiç can almadığına inanmak zor.

Yazlık beklediğimden daha aydınlık. Tepedeki ışık yanıyor. Alexis köşesine dönmüş, günlüğüne bir şeyler karalıyor. Başını eğmiş, hem benim hem de odanın diğer tek sakininin bakışlarından kaçıyor.

Denny karşı duvara dayalı koltuğunda oturuyor, kollarını dizlerine dayamış, ellerini iki yana açmış. Başı öne eğik, dağınık saçları gevşek. Sadece üçümüz varken kabin neredeyse boş gibi geliyor.

"Diğerleri nerede?" diye sordum.

Denny sadece başını sallar. Alexis konuşur, sesi kararsızdır. "Sanırım kulübenin dışındalar."

Kapı arkamdan pat diye açıldı. Steve, Hutch'la birlikte iki ısıtıcıyı içeri sürüklerken gülüyordu. "Bakın ne bulduk," diye gürlüyor. "Artık yangın yok. Artık duman yok!"

Büyükler, bel hizasındalar ve en az birkaç on yıllık görünüyorlar. Steve bir tanesini kitaplığa doğru sürüklerken tabanlarındaki pas kabuklarına bakıyorum. Yanımdan geçerken bir alkol esintisi daha yakalıyorum. Keyfi yerinde. Çılgınlık sınırında. Bir elektrik prizi bulup ısıtıcıyı fişe takıyor.

"Evet," diye bağılıyor makine tıkırdayarak canlanırken. "*Aynen öyle.*"

"Bu da çalışıyor." Hutch onunkini odanın karşı tarafına kurdu. Isınmaya başladığında hafifçe tıkırdıyor. Pasın ikisine de sızıntı yapacak ya da alev alacak kadar zarar vermemiş olması için dua edebilirim.

"Eğer bir gece daha cehennemde sıkışıp kalacaksak, bunu kendi şartlarımızla yapacağız!" Steve olması gerekenden bir desibel daha yüksek sesle konuşuyor. Beni izlediğimi görünce, sanki beni kucaklamak istercesine kollarını iki yana açıyor. Onun yerine yatağımı yapmakla ilgileniyormuş gibi yaparak geri çekiliyorum.

"İçimiz de dışımız da sıcacık olacak," diye gürlüyor Steve. Paltosunun içine uzanıp iki şişe viski çıkararak korkularımı doğruluyor ve onları masaya çarpıyor. Şişelerden birinin yarısı boş. "Acılarımızı boğacağız ve aynı anda moralimizi yükselteceğiz. Miri'ye içelim. Onu hatırlamanın bir yolu!"

Performatif kelimesi yine kulağımda çınlıyor. Kıyafetlerimin içine gömülürken konuşmaya cesaret edemiyorum, ağrıyan bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum.

Steve şu anda neşeli, ama bir insanın öfkesinin alkolle ne kadar çabuk değişebildiğini gördüm. Benim babam da neşeli başlardı. Bana ve kardeşime alacağı oyuncaklardan ve şekerli ikramlardan bahsederdi. Bizi şamatalı oyunlara teşvik ederdi. Bu parlak dönemdeyken onunla dalga geçmeyi ve bir saat sonra huysuzlaşıp zalimleştğini hissettiğimde hemen saklanmayı öğrendim.

Babama pek çok şey için teşekkür edebilirim. Başkalarının vücut dilini okuma konusunda aşırı gelişmiş bir yetenek, sert içkiden nefret etme, buna düşkün insanlara karşı güvensizlik.

"İçkiyi fazla kaçırmamalıyız," diyor Hutch. Steve'in yanından geçip bana bir kâse uzatıyor. Şömine tenceresindeki sıcak yemekle dolu: bir gece önce yediğimiz pirinç ve konserve sebze karışımı. Pilav yeterince pişmemiş ve içi çıtır çıtır ama yine de minnetle yiyorum. Hutch tekrar geçerken Steve'e anlamlı bir bakış atıyor. "Tetikte olmak isteyeceğiz."

"Dün gece tetikte olmak bize pek bir şey kazandırmadı," diye alay eder Steve. Hutch'ın yüzünde derin bir renk oluşuyor.

Kapı itilerek açılır ve girişte rüzgârla savrulan Simone ortaya çıkar. "Hutch haklı." Sesi soğuk ve ölçülü. Son birkaç gündür onun etrafında bu kadar çok vakit geçirmemiş olsaydım, yorgunluğun alttan alta yayıldığını fark etmeyebilirdim. "İstersen içebilirsin ama son iki gecede partimizden iki kişiyi kaybettik ve bunun bir daha olmasına izin vermeye niyetim yok."

Steve homurdanır. "Sadece bunu tekrar sorumlu yapmayın."

"Elbette. Bu adil." Hutch'ın rengi derinleşir. "Üçüncü bir ısıtıcı falan bulabilir miyim diye bakmaya gidiyorum."

Simone onun gidebilmesi için yolundan çekilir. O giderken soğuk gözleri onu takip ediyor, çenesi çalışıyor. Kapı tam kapanmamıştı ki onu yakaladı. "Hiçbirimiz dışarıda yalnız olmamalıyız," diyor. "Ben de onunla gideceğim."

Kendisine eşlik edecek gönüllü istemedi, ama Denny ayağa kalkıp her şeye rağmen kapıya yöneldi ve Alexis ile beni Steve'le yalnız bıraktı.

"Eh, keyifleri yerinde değil." Steve viskilerden birinin kapağını açıyor ve şişeden bir yudum alıyor. Eğer o benim babam olsaydı, bu noktada görünmeden odama kaçmaya çalışırdım. Onun

Benden Alexis'e bakarken göz kapakları sarkmış gibi görünüyor. "İkiniz de genç kızlarsınız. Eğlenmeyi sevmiyor musunuz?"

Alexis kitabını bir kenara bırakır. "Ben yürüyüşe çıkıyorum," diye fısıldıyor, masayı Steve'le arasında tutmak için odayı uzun yoldan geçiyor. Kapının önünde duraksıyor. "Christa? Gelmek ister misin?"

"Evet." Çoktan ceketimi kapmıştım bile. Dışarı çıkmadan önce giymek için bile beklemiyorum. Alexis kapıyı arkamızdan sıkıca kapatıyor ve uzun, gergin bir iç çekiyor.

Kulübenin ön verandasında durmuş, ceketimi tek elimle üzerime çekmeye çalışırken yağın kara bakıyorum. Kar daha da yoğunlaştı. Kulübeden gelen ışıkla bile kasap ağacının sadece bir parçasını görebiliyorum. Kabuk, bozulmuş ışıpta tuhaf görünüyor. Sanki kan damlıyor gibi.

Bu şekilde dağılmamalıyız.

Biz jeneratörün etrafında toplandıktan sonra Grayson kulübeye hiç dönmedi. Blake'i de en son o sabah gördüm.

Yalnız kalmamaları gerektiğini biliyorlar, özellikle de hava karardıktan sonra. Aynı zamanda onları suçlayamam. Bu küçük kulübede birbirimizi gıcık ediyoruz. Dışa dönük olanlar -Steve, Hutch ve daha az derecede Blake- buna daha iyi katlanabiliyor olabilirler ama istenmeyen arkadaşların sürekli baskısı hepimizi yıpratıyor. Sadece yirmi dakika yalnız kalabilmek için çok şey verirdim.

Ama mahremiyet, karşılayamayacağımız bir lüks. Özellikle de gece bastırmışken. Yoğun bulutlar ve yoğun kar yağışı görüş mesafesini neredeyse sıfıra indiriyor.

Alexis kapıya yaslanmaktan memnun görünüyor, yüzü soğuğa karşı sıkışmış. Ondan uzaklaşırken ceketimi düzeltiyorum ve telefonumu çıkarıyorum. "Diğerlerini toplamaya gidiyorum," diyorum, sesimdeki gerginliği duymamasını umarak. "Beş dakika sonra burada buluşalım."

Kulübeden zorla çıkarken botlarımın altında taze kar çıkartıyor. Biraz daha zeki olsaydım, Alexis'le birlikte kapı aralığında, ışığa ve güvenliğe yakın bir yerde kalırdım. Diğerlerini bir araya getirmeye çalışmak beni de az önce onları eleştirdiğim duruma sokuyor: karanlıkta yalnız ve savunmasız.

Ama belki de olmak istediğim yer orasıdır. Sadece birazcık. Karda bir kuzu, kurdu saklandığı yerden çıkarıp çıkaramayacaklarını görmek için bekliyor.

Alexis'in bana bıçağını ödünç vereceğinden şüpheliyim. Verdiyse bile, tahmin ettiğimden çok daha az zeki olmalı. Ve benim kendi silahım yok. Kulübede bir şeyler bulabilirim. Bir tornavida, sivriltilmiş bir kazık. Yaklaşmasını engellemek için bir bedene saplanabilecek herhangi bir şey.

Telefonumu el feneri moduna geçiriyorum. LED'in altında kar garip görünüyor. İzler zaten önümdeki alanı boydan boya kesiyor, insanların kulübeye gidip geldikleri yerleri işaretliyor. Yine de bir tanesi sağa doğru uzanıyor, uzaktaki seyrek çam ağaçlarına doğru giden bir sapma. Onu takip ediyorum.

Karın ses üzerinde garip bir azaltıcı etkisi var. Tek duyabildiğim kendi nefeslerim, tutulan ışık ve ayaklarımın altında ezilen karın sesi. Yakınlarda başka varlıklar duyabilmek için tetikte bekliyorum. Uzakta giderek silikleşen kulübe dışında, burada yalnız olabilirim.

İleride bir ışık kıvılcımı çıkıyor. Göz hizasında yanan tek bir kömür. Karanlıkta bir canavar, kafatasında cehennem ateşi parlıyor. Telefonumun ışığını kapatıp kendimi tekrar karanlığa gömdüğümde boğazım kuruyor.

Işık parlıyor, daha da parlaklaşıyor. Elimden geldiğince sessizce ona doğru ilerliyorum. Kömür soluyor, sonra derin, acılı bir iç çekiş ve ardından havadaki tatlı duman kokusu geliyor.

Telefonumu kaldırıyorum. Sert ışığı buz tutmuş ağaçları kesiyor. Aralarında bir figür irkilerek geri çekiliyor. Avantajımı zorlayarak yaklaşıyorum, ışığım bir rahibin haçı gibi önümde duruyor.

"Bu gözlerimde," diyor Blake. Sesi titrek. Işığı indiriyorum ve dikkatimi çeken kömürü buluyorum. Parmaklarının arasında dikkatle tuttuğu bir sigara. Koyu küller ayaklarının dibindeki karı lekeliyor: iki sigara izmariti daha, çoktan sönmüş.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," diyorum.

Yutkunuyor ve sigarasını yakıyor. "Bırakmaya çalışıyordum ama bunu bana karşı kullanamazsın. Olanlardan sonra olmaz."

Eşyalarını aradığımızda hiç sigara gördüğümü hatırlamıyorum. Gerçi yedek elinde tuttuğu karton ve mavi çakmak, Miri'nin eskiden taşıdığı sigaralarla eşleşiyor.

Tartışmaya değmez. Kulübeye doğru başımı salladım. "Seni aramaya geldim çünkü ayrılmamız gerekiyordu. Özellikle de hava karardıktan sonra."

"Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var, tamam mı?" Ağzı buruşuyor. "Biraz yalnız kalmazsam orada olmak beni delirtecek. Sen yokken kamyon şoförü sürekli karısından bahsetti. Bozuk plak gibi aynı hikayeleri tekrar tekrar anlattı."

Arkamı dönmeye başladım.

"Biliyorsun," diyor. Duruyorum, bekliyorum. Sigarasından bir nefes çekiyor ve dumanı ciğerlerinde sevgiyle tuttuktan sonra dışarı atıyor. "Onca yıllık sevkıyat memurluğuma rağmen daha önce hiç ceset görmedim."

Yaptım. Bunu ona söylemem.

"Yine de pek çok kişiyle konuştum." Başını arkaya yatırıyor. Kırmızı ruju yeni sürülmüş olmalı. Sigaranın üzerinde net bir halka bırakıyor. "Ölmeden hemen önce."

Rüzgâr enseme yakalıyor ve oradaki tüyleri diken diken ediyor. Karanlıkta titreyen küçük, için için yanan ışığı bırakarak arkamı dönüyorum.

Bu kez, kulübeye doğru ilerlerken seyrek iğneli ağaçların kenarını takip ediyorum. Hutch, Simone ve Denny'nin oraya gitmiş olması gerekiyordu. Ama daha oraya varmadan orada olmadıklarını anlıyorum. Ağaçların arasında hiç ışık yok.

Arkadaşlarımın ağaçlar arasında yürüdüğü yeri işaretleyen, çalkalanmış kardan oluşan dar kanala adımımı atarken yürüyüşümü yavaşlatıyor ve nefesimi yumuşatıyorum. Rüzgâr hızlanıp dalları çekiştirirken kulaklarım her gıcirtıyı ve titremeyi yakalıyor. Kar yağıyor, omzuma yağıyor ve irkiliyorum.

Kurbanlık kuzu. Kurdu cezbetmek için yem.

Telefonun etrafındaki parmaklarımı esnetiyorum, keşke onun yerine tutacak keskin bir şeyim olsaydı. Arkamdan bir ses geliyor, kar kaymış ya da bir ayak sesi olabilir. Dönüyorum. Işığım binlerce buz parçacığından ve sonsuz çatlak ağaç kabuğundan kırılıyor. Dalların arasından görmek zor. Sanırım yalnızım. Yine de emin olmak imkânsız.

Kulübe karanlığın içinden yükseliyor. Kapısı açık, kırık hasp kilidi gevşek. İçeriden gelen sesleri duyamıyorum ama her ihtimale karşı sesleniyorum. Cevap yok.

Yaklaştıkça, ışığım barakanın girişinin hemen içine yığılmış kırık sandalyelerin üzerinde parlıyor. Ötedeki kasvetten yüzler yükseliyor gibi görünüyor. Üst üste binmiş ahşap ve metal parçalarını anlamlandırmaya çalışarak telefona sarılıyorum.

Eğer bir yabancı bizi teker teker öldürmek niyetiyle kulübenin yakınında kalıyorsa, kulübe onlara barınak sağlayacaktır. Çok yakın. Bir sürü

İhtiyaç duyabilecekleri aletler, tehlikeli şekilde keskinleştirilmiş bahçe aletleri. İp ve sicim. Hatta ağır yükleri taşımayı kolaylaştırmak için bir kızak bile olabilir. Ben burada kalırdım.

Kapının eşiğindeyim. Yansıyan ışığın titreşimi kafa karıştırıcı, sanki bir düzine göz karanlığın içinden bana parıldıyor. Bu beni paranoyak yapmaya yetiyor, izlendiğime ikna oluyorum. İçeri adımımı atarken ayakkabılarım eşiği sıyrıyor.

Rüzgârın alçak uğultusu kayboluyor. Nefes alış verişim aniden daha yüksek sesle duyulmaya başlıyor. Işık, mekanın yoğun dağınıklığı üzerinde ilerlerken titriyor.

Yanımda bir şey parlıyor. Görmek için iki sandığın üzerine eğildim. Orada, odanın köşesine sıkışmış, kolayca görülemeyecek bir yerde bir balta var. Tahta sapı duvara yaslanmış, daha ağır olan metal kafa ise yere dayanmış. Telefonumu öne doğru uzatıp yüzeyleri belirginleştiriyorum. Bıçak temiz. Ancak metalin ahşapla birleştiği yerde renk izleri kümelenmiş.

Pas.

Hayır. Kan?

LED ışığın etkisiyle gerçek rengini anlamak zor ama desen, birinin baltadaki sıvıyı temizlemeye çalışıp çatlaklardan çıkarmayı başaramamış olabileceği izlenimini veriyor. Simone, Alexis'in çakısını incelerken tam da bunu arıyordu.

Ağzımın tadı asidik. Nabzım kulağımda, hızlı ve hasta. Parmak uçlarımı baltaya doğru uzatıyorum, onu daha yakına çekmek istiyorum, daha net görmek istiyorum ama dokunmaya korkuyorum. Bıçak çok büyük. Bir boyundan daha geniş, kolayca ve sapından dışarı doğru kıvrılıyor. Acımasız bir şey. Kötücül.

Omzuma ağır bir el indi.

Kendimi geriye doğru itiyorum, bacaklarım tekmeliyor. Omzum bir çalışma tezgahının ayağına çarpıyor. Altında ve iki yanında biriken kutular geri çekilmemi engelliyor, beni hapsediyor.

Oh, küçük kuzu, gardını düşürmemeliydin.

Denny kulübenin kapısında beliriyor. O kadar iri ki, arkasından yağın karı zar zor seçebiliyorum. Gözlerinin etrafına gölgeler yapıyor. Duygusuz gözler. Bana bakan duygusuz çukurlar.

Bana doğru yarım adım attı. Geri çekiliyorum. Sırtımı kendimi kapattığım köşeye dayadım.

"Grayson'ı arıyorum," diyor.

Ağzım kurudu. Başımı küçük, belirsiz bir şekilde sallıyorum. "O burada değil."

Denny'nin gözleri köşede saklı duran baltaya kayar. İfadesinde şaşkınlık ya da meraktan eser yoktu. Orada olduğunu zaten biliyordu.

"Kurumuş ağaç özü," diyor ve metalin kenarındaki kırmızı lekeden bahsettiğini anlıyorum.

Sap değil. İmkânı yok. Bu kıvamda, bu gevreklikte değil. Ama kaçışımı engelleyen adamla tartışmak aptallık olurdu. "Evet."

Gözleri tekrar bana döndü. Beni ölçüyor. Sessizlik dayanılmaz. Sonra, "Grayson'a göz kulak ol," dedi ve arkasını dönüp

Gece.

Enerjim tükeniyor. Kendimi bir kurdun çenesinden düşen küçük bir hayvan gibi hissediyorum. Sağlam olduğum için şoktayım. Hâlâ hayatta olduğumdan emin değilim.

Denny'nin kasap olduğuna dair bir kanıt yok, diyorum kendi kendime. O sadece dikkatli olmam gereken yedi kişiden biri.

Ama baltayla bu kadar ilgisiz olması hoşuma gitmedi.

Ya da bana bakışını. Sanki bir seçimi tartıyormuş gibi.

Ayaklarımı tekrar kendime doğru çekiyorum. Bacaklarım rüzgarda kağıt gibi titriyor. Bir silaha ihtiyacım var. Bir tornavidanın bir balta karşısında yapabileceği pek bir şey yok, eğer Brian ve Miri'nin hayatlarına mal olan silah gerçekten buysa, ama bu ya da savunmasız kalmak.

Duvara asılı bir alet kemeri buldum. Bıçak yok ama deriden bir sıra yıpranmış tornavida çıkıyor. Elim en uzun olanına gidiyor ama kendimi durduruyorum. Daha uzun bir silahı saklamak daha zor olacaktır. Rahatsız bir durumda avuçlamak daha zor. Daha kısa olanlardan birini alıyorum. Metal kısmı sadece üç inç uzunluğunda. Acil bir durumda yine de yeterli hasara yol açacaktır.

Gözlerim baltanın üzerinde. Yeterince uzaktayım ki renk değişimi -sap ya da pas ya da kan- artık görünmüyor.

Onu olduğu yerde bırakmak istemiyorum. Ama ona dokunma fikri artık rahatsız edici olmanın ötesinde itici geliyor. Ve kulübe artık güvenli bir yer gibi gelmiyor.

Ben çıkarken rüzgâr açıkta kalan tenimi sıyrıyor. Fırtına daha da sertleşti. Kulübeye geri dönerken dengemi korumak için ona doğru eğilmek zorunda kalıyorum.

Odaya girdiğimde sıcaklık etrafımı sarıyor. Yoğunluğu neredeyse şok edici. Her iki ısıtıcı da en yükseğe ayarlanmış ve sıcaklığı tüm alana yayacak şekilde aç verilmiş. Arkadaşlarım ilk kez kat kat yünlerini çıkarmışlar. Steve düğmelerini açık bıraktığı bir gömlek giyiyor. Gömleğinden bir şerit

Kıvrık, gür göğüs kılları ve kızarmış bir cilt. Masanın kenarına oturmuş, bacakları aşağıda sallanıyor ve viski şişelerinden birini tutuyor. İçinde son gördüğümünden çok daha az viski var.

"Chrissy," diye bağıyor Steve. Şişeyi bana doğru kaldırıyor: kadeh kaldırıyor. "Seni neredeyse ölü sanıyordum. Gel de bir içki iç."

Dehşet damarlarımda zehir gibi dolaşüyor. Denny'yle birlikte kulübede hissettiğim keskin dehşetten çok farklı bir korku bu. Bu daha yavaş, daha kaygan. Kafamı temizlemek yerine bulandıran türden. Enerji vermek yerine uyuşturuyor. Ne söylediğimden emin değilim ama kendimi küçük ve önemsiz tutmaya çalışarak odanın kenarına doğru süzülürken bir şeyler mırıldanıyorum.

Ben yetişkin bir kadıyım. Babam öleli neredeyse on yıl oldu. Ama eski yaralar bazen açılır ve taze kan akar.

Dışarıda rüzgâr şiddetleniyor, sanki bizi yakın zamanda kaçamayacağımız konusunda uyarıyor. Bir şey -muhtemelen gevşek bir dal-kulübenin arka duvarına çarpıyor. Sanki içeri girmek için kapıyı çalan biri gibi rahatsız edici bir ses.

Steve'in dikkati benim üzerimde sabit kalmıyor. Odadakilerle konuşuyor, sesi gür, şişesi kalkık ve teni lekeli. "Onunla tanıştığımda tam bir duman gösterisiydi. Bir sürü kamyoncunun kullandığı bir dinlenme tesisinde servis yapıyordu. Hepsi onunla flört etti ama o onları başından savdı. Arkadaşlarım hiç şansım olmadığını söylediler. Ama ben yine de ona çıkma teklif ettim. Ve evet dediği ilk ve tek erkek bendim. Onu gerçekten güzel bir restorana götürdüm ve biber soslu kocaman bir biftek sipariş etti ve işte o zaman onun benim için tek kız olduğunu anladım."

Duvardan aşağı kayarak yatağıma, sığınağıma yerleşiyorum. Bu bana yas tutmak gibi gelmiyor. Daha çok ilgi odağı olmanın avantajını kullanırken kederliymiş gibi davranmak gibi geliyor.

Dal duvara çarpıyor, etrafımda tutmaya çalıştığım her türlü sükunet izini parçalıyor.

İnsanlar farklı şekillerde yas tutarlar, kendime bunu hatırlatıyorum. Babam vefat ettiğinde, yaklaşık dört ay boyunca onun adını anmadım. Dışarıdan biri olsa

bunu duygusuzluk olarak okuyabilirdim. Ama orada çok fazla şey vardı. Sevgi ve öfke ve kızgınlık ve özlem. Kelimelerin beni fiziksel olarak boğduğunu açıklayamazdım.

Ve 8 Ağustos'tan sonra.

Zihnimdeki tiyatroda görüntüler yanıp sönüyor. Yağmur. Akan suyun gürültüsü. Acı. Çocuğun dehşete düşmüş gözleri.

Bir ses, bağılıyor: "Bir şey yapamaz mıyız?"

Olayın yaşandığı 8 Ağustos gecesinden sonra evimden zar zor çıktım, işimi bıraktım ve birikimlerimi market alışverişlerine harcadım.

Bunun utanmam gereken bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Bir yabancı için kendi babamdan daha fazla üzüldüğüm için.

Steve başka bir hikayeye başladı. Havayolu pilotu olacaktı. Eğitim için para ödedi ve neredeyse lisansını alıyordu ki, kıl payı atlattığı bir kaza onu bundan vazgeçirdi. Miri hikâyede sadece bir kez yer alıyor: kazadan sonra ona aptal olduğunu söyleyen kişi olarak.

Oda çok sıcak. Üzerimden rahatça çıkarabildiğim kadar katmanı çıkardım ama yine de beni boğuyor. Sol tarafımda Alexis, altındaki havayı sirküle etmek için kazağının önünü çırpıyor. Simone sıcakla ilgilenmiyor gibi görünüyor ama duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve bakışlarını tavana dikmiş durumda.

Hutch, uyumaya çalışırken başı ile duvar arasında katlanmış bir palto var.

Grubumuzdan iki kişinin hâlâ kayıp olduğunu sarsılarak fark ediyorum.

"Hey." Sesim başka bir hikâyenin başlangıcını böldü ve Steve kaşlarını kaldırdı, yüzündeki deri gevşedi. Herkesin dikkatini çektiğimden emin olmak için öne doğru eğildim. "Blake ve Grayson kayıp."

Simone yüzünü buruşturuyor. Narin cildinde kırılganlıklar oluşuyor, burnunun etrafında yoğunlaşıyor. Sanki biliyordu ama kimse konuşmadığı sürece bunu görmezden gelmeye istekliydi. "Pekâlâ. Onları en son ne zaman gören oldu?"

"Blake'i yarım saat önce geçtim." Yanlışlık ve tehlike hissi kelimeleri çıkarmamı zorlaştırıyor. "Sigara içiyordu. Ama şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Fırtına var-"

Gevşek dal kulübenin duvarına çarparak ne demek istediğimi vurguluyor. "Grayson bazen yürüyüşe çıkıyor," diyor Denny. Sesi kısık çıkıyor,

Yenildi. "Bazen yağmurda. Bazen karda. Saatlerce dönmeyecek."

Yükselen fırtına basınç uyguladıkça kabinin destek kirişleri gıcırıyor. Sesimi alçaltıyorum. "Onları orada öylece bırakamayız."

Son sözlerim ağır bir tıkırtının altında boğuldu. İrkilerek kapıya bakıyorum. Titriyor, sonra içeri doğru çekiliyor. Ağır bir şekilde paketlenmiş bir form içeri giriyor. Blake kapüşonunu kısa gri saçlarından sıyrıyor ve kendini silkeliyor.

"Gördün mü?" Hâlâ masanın kenarında oturan Steve'in ağzı gevelemeye başlamıştı, sözcükleri uzayıp gidiyordu. "O iyi."

"En azından burayı saunaya çevirmenin bir yolunu bulmuşsun." Blake

baktığımızı fark ediyor ve gözleri kısılıyor. "Biraz temiz hava almak istedim." İçime halsiz bir rahatlama girdi. Blake ayaklarını sürüyerek Steve ve Miri'nin eskiden paylaştıkları kanepeye gidiyor ve üzerine yığılıyor.

ayakkabılarını çözmeye

başlar. "Peki ya

Grayson?"

Deniyorum.

"Bulunmak istemezse onu bulamazsınız." Denny'nin ses tonunda hayal kırıklığı var. Kayıp oğlunu aramak için sokaklarda geçirdiği geceleri hayal edebiliyorum.

Bundan hoşlanmıyorum ama Denny'nin oğlunu hepimizden daha iyi tanıdığını söylüyorum kendime. Sıcaktan tenimde boncuk boncuk terler oluşurken duvara yaslanıp gevşemeye çalışıyorum. Gevşek dal tekrar duvara çarpıyor, boğuk ama ısrarlı.

"Bu ses de ne böyle?" Blake sorar. Ayakkabılarını bir kenara fırlatır.

Soru bizi sessiz bırakıyor. Ağzım kurudu. Daha acil tehditlerle o kadar meşguldüm ki - Steve, alkol, kayıp yoldaşlarım

-Sesin arka plana düşmesine izin verdim, kırık bir dal olarak görmezden geldim.

Ama öyle değil. Çok gürültülü, çok ağır.

Tekrar ediyor. Kulübenin arka duvarına çarpıyor, Denny'nin oturduğu yerden çok uzakta değil. Yavaş bir *güm*, güm, *güm*. Sanki ölü bir adam içeri alınmak için kapıyı çalıyor.

29

İlk ben kalktım. Oda o kadar sıcak ki kapıya varana kadar ceketimi taşıyorum. Arkamdan Steve sesleniyor, sinirlenirken kelimeler birbirine karışıyor. "Yine ne yapıyorsun orada?"

Yanımda bir hareket var. Hutch şapkasını boyalı saçlarının üzerine indiriyor ve bana kısa bir baş selamı veriyor. Telefonumun fenerini açıyorum.

Kar fırtınasına doğru ilerliyoruz. Kar gittikçe derinleşiyor. Birkaç adım sonra nefes nefese kalıyorum. Arkamdan sesler mırıldanıyor; diğerlerinden bazıları da bize katıldı. Onları görmeye çalışıyorum ama yağın altında bulanıklaşıyorlar.

Kulübenin etrafında dönerken eldivenlerim ahşap duvarlardaki buzları sıyrıyor. Çam ağaçları binanın arkasına yakın büyüyor, dalları çatının bazı kısımlarına yayılıyor. Yakındaki gövdelerden birinde bir şey parıldıyor. Sıvı, benim ışığımda canlı bir kırmızı. Eldivenli parmağımın ucunu içine bastırıyorum. Neredeyse donmuş, ama basınç altında bir renk lekesi çıkıyor. Kalbim sıkışıyor.

Geri çekilip ışığımı yükseltiyorum. Sıvı, ince şeritler halinde birçok ağacın üzerinden geçiyor. Damlalar ayaklarımızın etrafındaki karın üzerinde parıldıyor. Birisi - Simone? - arkamdan bir dizi küfür fısıldıyor.

Artık duramayız. İleri doğru adım atarken tornavidanın ısırığını kalçamda hissediyorum. Dallar çenemi sıyrıyor ve soluduğum nefesler buzla kaplı uçlarında kristaller halinde yoğunlaşıyor.

Ses tekrar ediyor. Derin, yavaş g mb rt ler. Yüzümü ona dönüyorum ve ışışım, aēaē kabuēu ve dalların sert çizgileri arasında doēal olmayan bir şeklin üzerinde parıldııyor.

 nce eli seēiyorum. Avuē iēi bana dönük, parmaklar hafifēe aēılmıř. Eldiven yok, ama sanırım çevremde, yakındaki karda yarı gömülü olarak görüyorum.

Elin yanında bacak yok. Işışımı kolun üzerinde takip ediyorum, Grayson'ın kabarık ceketini ışını bana geri yansıtıyor. Gövdeyi buluyorum. Yanlış yönlendirilmiş, omuzların ayrılması kalçaların daralmasının altında gerçekleşiyor. Bacaklar yukarıda uzanıyor, iplerle birbirine kenetlenmiş.

Baş ařaēı asılı duruyor.

Işışım tekrar parıldııyor. Gevşek kollarının arasındaki boşluk boş. Daha önce olduēu gibi, kafası alınmış. Geriye kalan tek şey boynunun k t ē ne yapışmış kan ve omurilik sıvısından oluşan kaygan buz sarkıtları.

Kar fırtınası etrafımızı sarıyor. Grayson'ın vücudu bu rüzgârın etkisiyle bir sarkaē gibi hareket ediyor, kolu ve sırtı her rüzgârda kulübenin duvarına çarpıyor.

Arkamdan yumuşak bir  ıttırtı geliyor: aēır ayakkabılar kar üzerinde, buza bastırıyor. Denny geçerken geri adım atıyorum. Ses çıkarmıyor ama gevşek yüzünde iēime acı veren bir boşluk var. Kocaman elleri uzanıyor. Denny'nin g ēs ne dokunuyorlar, inanamadan.

"Kesin onu," diye fısıldıyor.

Işışım bacaēına baēlı ipin üzerinde geziniyor. Ařaēıya inmeden önce en yakın çamın yüksek dalları üzerinde yükseliyor. Diēer ucu bizden    metreden daha az uzaktaki bir gövdeye baēlı.

Simone  ne çıkar. "Denny-"

"*İndirin* onu." Denny'nin sesi bir top gibi gürledi. Hepimiz geri çekildik. Sallanıyor, daēınık saçları alnına yapışıyor, dudakları yüzünü buruşturarak dişlerinin arasından sıyrılıyor. "Kız. Alexis. Bı aēın var."

Donup kaldı, kolları bacakları yerinde kilitlendi. Denny ona doğru ilerlerken gözleri bana far ışığındaki bir geyiği hatırlatıyor.

"İşte." Hutch ilerliyor. Cebinden paslanmış, tırtıklı bir bıçak çıkarır ve ipe doğru ilerler. Kesmeye çalışır ama bıçak liflere takılır.

Denny ipi ondan alıyor ve ciddi bir şekilde kesmeye başlıyor. Fırtınanın içinde bile, ipin yıpranırken çıkardığı hafif çıtırtıyı duyabildiğime eminim. Grayson'ın bedeni bir santim aşağı titriyor, sonra bir anda düşüyor.

Denny oğlunun bedenini kucaklarken geri çekiliyoruz. Ne ölüm katılığı ne de buz onu henüz ele geçirebilmişti ve Denny onu sırt üstü yatırdı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bacaklarını birleştirdi. Sonra oğlunun yanında diz çöküp giysilerini düzenler. Kırıksıklıkları nazikçe çekiştiriyor. Eli Grayson'ın başının olması gereken yere gidiyor ve saçlarını geriye doğru taramak istediğini biliyorum.

Giysilerini çıkardıktan sonra Denny birkaç dakika boyunca onun yanında kambur durur. Kar fırtınası bölgeyi kaplarken sıcaklık düşüyor ama hiçbirimiz devin sözünü kesmeye cesaret edemiyoruz. Denny sonunda ayağa kalkıyor. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor ama yanaklarında daha önce görmediğim bir gevşeklik var. Kulübeye dönmek üzere yanımızdan geçip giderken bizimle konuşmuyor, hatta yüzümüze bile bakmıyor.

Geride kalanlara bakıyorum. Hutch, Simone ve Alexis. Steve ve Blake hâlâ içeride olmalı.

"O bıçağı nereden buldun?" Simone soruyor. Bakışları mesafeli, gözleri bulutlu, sesi tehlikeli.

Hutch boğazını temizler. "Kamarada. Çekmecelerden birinin dibinde. Ev sahiplerinin yemek pişirmek için sakladıklarını düşündüm ama bulabildiğim tek şey buydu." Bir an tereddüt etti, sonra devam etti: "Daha bu akşam aldım. Kendimi savunmak için."

"Pekâlâ." Simone döner. Hareketleri çok ölçülü görünüyor. "Tamam."

Bir ağacın yanından geçerken, yumruğunu ağaca doğru savurur. Çatırtı dondurucu havada çınlıyor. Simone hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ediyor, her ne kadar çarpmanın etkisiyle kırılan kabuk parçalarını görebilsem de.

Hutch'ın nefesi titrek çıkıyor. Bıçağı tekrar cebine sokuyor ve Simone'un izinden giderken gözlerimizi kaçırıyor.

Rüzgâr taze karı Grayson'ın vücuduna savuruyor. Alexis'in gözleri beni izlerken telefonumun ışığını yakalıyor. "İçeri geliyor musun?" diye soruyor.

"Gidebilirsin." Boğazım düğümlendi. "Bir dakika içinde geleceğim. Bazı şeyleri çözüp çözemeyeceğimi görmek istiyorum."

Ceset önümde uzanıyor. Zihnim, kulübeden ayrılan ve geri dönen insanların anılarıyla dolu.

Bu karanlık, buz gibi ağaç kümesinin içinde bir yerde cevaplarımı bulacağım. Katil bu ölümle daha öncekilerden daha fazla kanıt bıraktı. Bu yeterli olmalı.

Kesinlikle.

30

Alexis başını eğiyor, dudaklarından yumuşak bir nefes dökülüyor. Gözleri etrafımızdaki ağaçlarda geziniyor, karanlıkta bir hareket olup olmadığını araştırıyor. Sonra Grayson'ın cesedine doğru ilerliyor ve kütük boynunun yanına çömeliyor.

"Temiz bir kesik daha," diyor eldivenli parmak ucuyla oluşan kar ve buz kristallerini kazıyarak. "Bu büyük bir bıçak kullanıldığı anlamına geliyor. Pala ya da kılıç gibi."

"Ya da bir balta," diyorum.

"Potansiyel olarak." Alexis bana sorgulayıcı bir bakış gönderdi. "Bu ağaçlarda öldü. Ağaç kabuklarında ve yerde başka bir şey için çok fazla kan var. Bu da demek oluyor ki saldırı onu hızlı bir şekilde, ses çıkarmadan öldürmüş olmalı."

Küçük merhametler, sanırım.

Bunun alternatifi, boğazının kesilerek açılması ve kan kaybından ölürlen sessiz bir şekilde çırpınması olabilirdi.

Cesetten uzaklaşıp karı inceliyorum. Düşündüğüm gibi, Grayson'ın kayıp eldiveni cesedinden sadece birkaç metre ötede yarı yarıya gömülü. Kısmen donmuş kanla kabuk bağlamış.

Bir tür boğuşma sırasında mı çıkmış? Ya da cesedi son dinlenme yerine sürüklenirken mi?

Tekrar ellerine dönüyorum. Denny ellerini göğsünün üzerine koymuştu ve açıkta kalan deriyi incelerken düzeni bozmamaya çalışıyorum. Ayrıca kan bulaşmış. Grayson'ın parmaklarından kan fışkırırken boynunu tuttuğunu hayal ediyorum.

"Tırnaklarının altına bak." Alexis yanıma kadar geldi. Solgun saçları nemli tenine yapışıyor. Küçük bedeninin sıcaklığını hissedebiliyorum.

Grayson'ın elini kaldırıyorum. Tırnak yatağı temiz değil ama zaten günlerdir hiçbirimiz banyo yapmadık. Alexis onları işaret etmek için serçe parmağını kullanıyor. "Çentik ya da kırık yok. Tırnakların altında deri parçası yok. Uzun süreli bir mücadele izi yok."

Bu da zaten inanmaya başladığım şeyi tamamlıyor. Saldırı sürpriz oldu: keskin, ani ve Grayson ne olduğunu anlayamadan bitti.

"Ne aramanız gerektiği konusunda çok şey biliyorsunuz," diyorum.

Alexis gözlerime tam olarak bakamıyor. "Son zamanlarda gerçek bir suç araştırması sarmalına düştüm."

Bu bana hikâyenin sadece bir kısmını anlattığını hissettiğim ilk sefer değil. Bu konuda onu sıkıştırabilirim ama önümdeki gizem daha hayati ve gereğinden fazla dışarıda kalmak istemiyorum.

"Ne kadar süredir ölü olduğunu söyleyebilir misin?" Ben soruyorum.

Alexis ellerini hissediyor, eklemleri deneysel olarak hareket ettiriyor ve kaşlarını çatarak ellerini tekrar göğsüne koyuyor. "Sadece zaten bildiğimiz kadarıyla. Hâlâ sıcak ama hızla soğuyor. Onu jeneratörde son gördüğümüzden beri, son iki saat içinde bir yerlerde ölmüş olmalı."

Işığımı bacaklarının üzerinde durana kadar vücudunda gezdiriyorum. İp hâlâ orada bağlı, ayak bileklerini birbirine bağlıyor. Sürünerek yaklaşıyorum ve ipi kaldırıyorum. Eski ve pürüzlü, büktüğümde tozlar dökülüyor. Kulübeden geldiğine oldukça eminim. Katil saldırılarını düzenlemek için ne varsa kullanıyor.

Işığımı yukarıdaki dallara doğru tutuyorum. Grayson'ın asıldığı dalı bulmak zor değil. Kabuk, ipin sürüklediği yerde çiğnenmişti.

"Sence Grayson ne kadar ağırdır?" diye sordum. Uzun boylu ama çok zayıf.

Muhtemelen altmış kilodan fazla değildir. Yine de, bu hiçbir şey değil.

Adamlar muhtemelen onun ağırlığını kaldırabilir. Simone güçlüdür. Gerçekten zorlarsam kaldırabilirim. Alexis ufak tefek ama Blake'in üst vücut gücüne sahip olduğunu sanmıyorum.

"Karşı ağırlık kullanabilirlerdi," diyor Alexis. "Halata takılabilecek ağır bir şey. Eminim kulübede böyle bir şey bulabilirsin."

"Ben de sana güvenmenin eşiğindeydim."

Kıkırdıyor. "Bu bir hata olurdu. Yani herhangi birinin masumiyetine çok fazla inanmak."

Bu kadar gerçekçi olmasından nefret ediyorum.

Sonunda cesetten ayrıldım. Telefonumun ışığı çalkalanmış kar ve kızıl lekeler üzerinde parlıyor. Çevreyi okumaya çalışarak geri dönüyorum. Sanırım Grayson'ın saldırıya uğradığı yeri tam olarak tespit edebiliyorum. İki ağacın arasında şimdi kırmızı püskürmeler var. Çömeliyorum ve köklerin arasında bir kan gölü buluyorum. Önceki ikisi gibi lekesiz değil. Bulaşıyor, ceset kurudukça kırmızı izler inceliyor. Katil cesedi hemen taşımaya başlamış. Zaman onların tarafında değildi.

Işığımı yükseltiyorum. Orada, sağımızda, barakaya giden yol ağaçların arasında zar zor görülebiliyor.

Birçoğumuz bu yol boyunca bir ileri bir geri gittik. Steve ve Hutch ısıtıcıları toplamak için. Sonra Simone ve Denny. Ben bile silah aramak için kulübeye gittim.

Olayı katilin gözünden görebiliyorum. Tam olarak benim olduğum yerde durmuş, kanlar içindeki kurbanının üzerine çömelmiş, hatta muhtemelen kafasını tamamen koparmaya çalışıyordu. Sonra, gürültü. Bir ya da daha fazla insan

izi 20 metreden daha az bir mesafede. Keşfedilmeye bu kadar yakın olan kasap hareketsiz kalacaktı. Tehlike azalır azalmaz Grayson'ın bacaklarından tutup çekecek, onu ağaçların derinliklerine ve işini bitirebileceği kulübenin barınağına doğru sürükleyecekti.

Daha önce, işkencecimizle karşılaşma umuduyla kulübeden ayrıldım. Rahatsız eden kişinin ben olma ihtimalim hiç de az değil. Yan tarafa bakıp onun kanlı formunu tam da şu anda durduğum yerde kamburlaşmış halde görebilecek kişi.

Bunu durdurabilirdim.

"Kulübeye gitmemiz gerek," diyorum.

31

Tedirginlik Alexis'in yüz ifadesini karartıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Yine kayıyorum. Ona güvenmeye başladım ve karşılığında onun da bana güvenmesini bekliyorum. Sözleri yankılanıyor: Birinin *masumiyetine çok fazla inanmak hata olur.*

"Özür dilerim," dedim. "Kulübedeki bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Ve orada yalnız olmamayı tercih ederim. Ama onun yerine kulübeye dönmek istersen seni suçlamam."

Bir saniye beni izliyor, gözleri o kadar karanlık ki neredeyse siyah görünüyorlar. Sonra "Tabii. Gelebilirim." dedi.

Ağaçlar bizi rüzgârdan korumak için çok şey yapmış. Örtülerinden çıkıp barakaya giden yolu kapatan boş alanı geçerken kamburumu çıkarıyorum. Kapısı hâlâ açık. Kar birikmiş ve rüzgâr kapıyı çektikçe kapı gıcırdayarak zorlanıyor. Işığım eşikte sönüyor, içerideki herhangi bir şeye dokunmayı reddediyor gibi görünüyor.

Alexis'in nefes alış verişi hızlı ve sık. Bana yakın duruyor. Yalnız olmadığım için minnettarım ama aynı zamanda kalabalık kulübede her türlü saldırıya karşı tehlikeli bir şekilde hazırlıksız olacağımızın da farkındayım. Elimi ceketimin altından geçirip tornavida sapının üzerine koyuyorum.

Işığım odanın tozlu eşyaları arasında titriyor. Tozda yeni izler aramak için mümkün olduğunca zemini görmeye çalışarak kaldırıyorum ve

Kar. Çok sayıda var; dar yürüyüş yolunun etrafında birden fazla set dönüyor. Kaç tane olduğunu söyleyemem. En azından bir kısmı kulübeyi ilk aradığımızda vardı. Steve ve Hutch ısıtıcıları bulduklarında daha da fazla olmalı. Ayak izlerini tek tek okumak için zorlanıyorum ama kulübeden başka birinin geçip geçmediğini söylemek imkânsız.

Onun yerine köşeye doğru döndüm. Balta hâlâ orada. Çömelip ışığımı ona yaklaştırıyorum.

Alexis kısa bir nefes alır. "Bu yüzden mi daha önce baltadan bahsettin?"

"Evet." Sapın etrafındaki lekeyi görmek için zorluyorum. Daha fazla mı var? Az mı? Son gördüğümünden beri tekrar kanlanıp temizlendi mi? Bu pozisyonda mı oturuyordu, yoksa daha solda mıydı? Hayal kırıklığı içimde kabarcıklar oluşturuyor. Fotoğrafını çekmeliydim. Sadece bu kadar çabuk referans vermem gerekeceğini düşünmemiştim.

"Doğru boyutta. Ve bu tür yaralanmalar için doğru şekil." O kadar yakın ki gevşek bir saç teli enseme gıdıklıyor. Yutkunuyor. "Onu kulübeye geri götürmeliyiz."

Ona bakıyorum.

"Üzerinde çok fazla göz olan bir yere koyun," diye devam ediyor. "Birinin gizlice kaçıp onu toplamasını imkansız hale getirin."

Bu iyi bir düşünce. Telefonumu ona verip baltanın sapına uzandım. Beklediğimden daha ağırdı. Sabitlemek için diğer elimi -sargılı elimi- altına sokuyorum ve baltayı köşesinden çıkarırken hâlâ biraz sendeliyorum.

"Burada silah olarak kullanılabilecek başka bir şey var mı?" Alexis soruyor. "Kilitlememiz gereken bir şey var mı?"

Her şeyi. Dairesel testere. Ayaklar kırık sandalyelerden koparılıp sopa olarak kullanılabilir. Daha önce aşırđığım tornavidalar. Bahçe aletleri. Odadaki her şey ya keskin metal ya da ağır ahşap.

"Bütün barakayı kilitleyebileceğimizi sanmıyorum," diyorum.

"Yeni bir çengel bulamazsak olmaz." Ağzı buruşuyor. "O zaman bile tahta çürümüş olur. Biraz kararlılıkla herhangi biri onu tekrar kırıp açabilir."

Baltayı tutuşumu ayarlıyorum. Kırmızımsı kahverengi lekeler daha fazla yaklaşma fikri beni kıvrandırıyor ama ağırlık bedenimden uzak tutamayacağım kadar büyük. İsteksizce göğsüme bastırıyorum. "Katilin tarzına uyan bulabildiğim tek şey bu. Şimdilik yeterli olacaktır."

Karın içinden zorla geri dönüyoruz. Alexis önden gitmeme izin verdi, ki bu gayet adil. Birinin arkamda balta taşımamasını ben de istemezdim.

Kulübenin dışındaki devasa çam ağacına yaklaştığımızda, ağacın boyuna bakıyorum. Seyrek ışık net görmemi zorlaştırıyor ama dallarda asılı duran üçüncü bir şekil olabileceğini düşünüyorum. Midemdeki bulantı geri dönmemi söylüyor ama bilmem gerek. Yaklaşıyorum, derinleşen gölgelerin arasından bakmaya çalışırken gözlerim sert rüzgâra karşı kısılıyor.

Haklıymışım. Üçüncü bir kafa çam ağacına yapıştırılmış. Brian'inkinden çok yukarıda değil. Grayson'ın uzun saçları bir nehir gibi akıyor, uzun süre önce ölmüş dallara dolanıyor ve ağaç kabuklarına takılıyordu. Dalın ucu boynuna saplanmış ve ucu gevşek ağzından dışarı fırlamış. Gözleri sadece bir parça açık: kalın kirpiklerin ve yüzünü kaplayan saç tellerinin altından zar zor görünen dar bir beyaz dilim.

Denny geçerken buna bakmak zorunda mıydı? Şu anda bulunduğum yerde durup oğlundan geriye kalanları mı seyretti? Bu düşünce canımı yakıyor. Kulübeye geri dönüyorum.

Nasıl görünmem gerektiğini ancak kapıyı iterken fark ediyorum. "Bir baltamız var," diye sesleniyorum ve keşke bu konuda daha rahat olmanın bir yolunu bulabilseydim. "Panik yapmayın."

Silahı sürüklediğimde çoğu hala yükseliyor. İstesem bile düzgün sallayabileceğimden şüpheliyim. En azından sol elimi kullanmadan.

Yine de kaldırmayı başarıyorum ve masanın kenarına, Steve'i son gördüğümde oturduğu yere bırakıyorum.

Alexis arkamdan içeri girerken, "Christa onu kulübede bulmuş," diyor. Sesi yumuşaktı. "Onu görünür bir yerde tutmanın daha akıllıca olacağını düşündük."

Simone kaynayan öfkesini kontrol altında tutuyor gibi görünüyor. Bana doğru geliyor ve bakışlarından bu seçimden memnun olmadığı anlaşılıyor.

İnancımın bir kısmı sarsılıyor. İçgüdülerim bana geri çekilmemi ve sessiz kalmamı söylüyor ama bunun yerine ilerliyorum. "Herhangi birinin alabileceği bir yerde bırakmaktan iyidir, değil mi?"

Yakınıma eğiliyor ve sözleri sadece benim duyabileceğim bir fısıltıya dönüşüyor. "Korkmuş insanlarla dolu bir odanız var, hepsi yorgun, aç ve dayanabilecekleri sınıra kadar zorlanmışlar. İçlerinden ikisi sarhoş. Böyle bir duruma silah sokmanın iyi bir fikir olup olmadığını sen söyle."

İki sarhoş mu? Steve kanepede, nefes nefese ve yüzü gevşek. Şişelerden biri hâlâ elinde ama diğeri kayıp. Odayı tarıyorum ve onu buluyorum: Denny'nin yanında yerde.

Simone baltayı aldı. Benim beceriksizce tutuşumun aksine, o kolayca kavradı.

Şöminenin yanındaki dolaba geçer ve kapıyı anahtarla açar.

İçeride çok az şey var. Yedek battaniyeleri ve paltoları çoktan temizledik ve şimdi sadece ateş külleri için metal bir kova ve bir baston kaldı. Simone baltayı içeri sokuyor.

"Hutch." Ona doğru dönüyor. "Senin de bıçağın var."

Adam yutkunur. "Kendimi savunmak için-"

"Bu artık bir bahane değil." Gözleri ölümcül bir soğuklukla üzerimizde geziniyor. "Kaçınız silahlandı?"

"Kör koyunlar gibi avlanıyoruz," diyor Blake. Kollarını kavuşturmuş, Steve'in yanına oturuyor. "Kendimizi korumak istememek aptallık olur."

"Şunu uzat." Simone elini Hutch'a doğru uzatır. Parmakları çok uzun ve solgundur. "Şimdi. Yoksa zorla alırım."

Bir an donmuş gibi görünüyor, sonra isteksizce paslı tırtıklı bıçağı ona uzatıyor.

"Alexis."

Teni beyaz ve çenesi sert bir çizgi halinde.

"Hayır." "Bıçağın, Alexis."

"O benim mülküm! Yasal olarak sahip olduğum bir şeyi alamazsınız-"

Simone'un eli masaya çarpıyor. Ses bir silah sesi gibi. İçimden geçiyor, kemiklerimi sarsan ağır yankılar.

"Ver onu bana." Şimdi fısıldıyor ve bu bağırmaktan çok çok daha kötü hissettiriyor. "Yoksa bana yardım et, o güzel yüzüne yaralar kazıyacağım."

Alexis hepimize bakıyor. Gözleri geniş ve çılgınca, bir şeyler söylememiz için bize yalvarıyor.

"Hadi ama." Steve'in sözleri birbirine karışıyor. Yanakları kızarmış ve yüzü terlemiş bir halde gülümsüyor. "Hiçbir soruna yol açmadı. Ve sen... güvende olmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Sen ülkemizin kahramanlarından birisin. Aktif görevdeydin, değil mi? Yani anlıyorsun-"

"Dilini ısır, Steve." Simone bakışlarını Alexis'ten ayırmıyor. "Hayatının sadece beş dakikasını için sessizliğin zevklerini öğren. Alexis, sabrımın son damlasını da kaybetmeden önce on saniyen var."

Alexis'in teni normalde zengin bir bronzdur ama şimdi hastalıklı, lekeli bir renk almıştır. Dengesiz bir şekilde elini cebine atıyor ve katlanabilir bıçağı Simone'a uzatıyor.

"Tamam." Simone'un yoğunluğu hiç azalmıyor. Odağını geri kalanımıza çeviriyor. "Başka kimse var mı?"

Tornavida keskin ve sıcak bir şekilde yan tarafıma değiyor. Hiçbir şeyi ele vermemek için yüzümü boş tutmaya çalışıyorum.

"Eğer elinizdekileri teslim etmezseniz, üzerinizi arayacağım."

Ciddi gibi görünüyor. Ve yalan söylemenin sonuçlarını bilmek istemiyorum. Tornavidayı çıkarırken boğazıma bir yumru takılıyor. Blake, Simone'a uçları tehlikeli derecede keskin bir oyma çatalı uzattı. Steve'in elinde bir

Soyma bıçağı, donmuş gölü balık tutmak için açmanın bir yolunu bulmaları ihtimaline karşı getirmiş gibi görünüyor.

Sadece Denny silahını göstermiyor. Simone eşyalarını ararken ve vücudunu yoklarken geri kalanımızı bir kenarda bekletiyor ama hiçbir şey bulamıyor. Geri kalan eşyalarımızı baltayla birlikte dolaba taşıyor ve içine yerleştiriyor. Sonra da kapıyı iterek kapattı.

"Hepiniz yetişkinsiniz. Kendinizi güvende tutacak kadar sağduyulu ve dikkatli olacağınıza güvenebileceğimi düşünmüştüm," diyor. "Görünüşe göre yanılmışım. Şu anda dört ceset karda yatıyor ve hala dış dünyadan kimse tehlikede olduğumuzu bilmiyor bile. Eğer bir şeyleri değiştirmezsek geri kalanımız bir gün içinde ölmüş olacak."

Blake kamburunu çıkararak koltuğa gömülür. "Katilin bizden biri olduğunu bilmiyoruz. Tek yaptığınız, bir dahaki sefere saldırıya uğradığımızda korunmamızı ortadan kaldırmak."

"Hâlâ katilin şu anda bu odada oturmadığını mı düşünüyorsunuz?" Simone bir kolunu uzatarak hepimizi işaret etti. "İssız bir yerin ortasındayız. Yakınlarda başka bir bina ya da yerleşim yeri olma ihtimali o kadar düşük ki, sıfıra yuvarlanabilir. Bu varsayımsal yerleşim yerlerinde ölümcül dürtüleri olan ve tesadüfen bize rastlayan birinin bulunma ihtimali daha da düşük. Hayır. Bunu içimizden biri yapıyor. Ve nedenini bilmiyorum ama herhangi birinizi silahla bırakmanın bir hata olduğundan kesinlikle, sarsılmaz bir şekilde eminim."

Arkadaşlarımın hepsi sessiz. Onları sayıyorum. Ben dahil yedi kişi. Eğer Simone haklıysa -ki her geçen saat onun haklı olduğuna daha da ikna oluyorum- o zaman etrafımdaki altı kişiden biri daha önce tanıdığım hiçbir şeye benzemeyen bir canavar.

"Silahın yerine başka bir silah bulmaya çalışan herkes gerçek bir tehdit olarak muamele görecektir." Mesajı anladığımızdan emin olmak için her birimize bakıyor. "Herhangi bir nedenle bu kabini terk ederseniz, tekrar girmenize izin verilmeden önce aranacaksınız. Bu konuda anlaştık mı?"

Kimse konuşmuyor. Simone belli ki bunu onay olarak algılıyor çünkü sırtı dolaba dönük bir şekilde yere çöküyor ve ceketini dizlerinin üzerine çekiyor. Geceyi orada geçirmeyi planlıyor olmalı, kimsenin içerideki keskin metallere ulaşmasını fiziksel olarak engelliyor.

"Bir askerden daha fazlasını beklerdim," diyor Steve.

"Öyle mi?" Narin kaşları yukarı kalkıyor ama gözleri mesafeli ve mesafeli kalıyor. "Büyüleyici."

"Bir zamanlar bu ülkeyi savundun." Kelimelerinin kenarları hâlâ gevşek ama artık elindeki şişeden içmeye çalışmıyor. "Sen... nasıl bir his olduğunu bilirsin. Savaşma ya da... ya da koruma dürtüsü."

Simone ayaklarını sürüyerek dışarı çıkıyor, ayakkabıları ahşap zeminde sürtünüyor. "Orduya katıldığımda on sekiz yaşımdaydım. Mezuniyetten hemen önce liseme gelen bir acemi asker bize bu fırsattan bahsetti. Pratik beceriler öğrenme şansı, ömür boyu sürecektir arkadaşlıklar kurma şansı. Kendinize meydan okuyun, dedi. Kasabanızdaki hiç kimsenin gitmediği yerlere seyahat edin. Gerçekten ama gerçekten *önemli* bir şey yap. En azından vaat buydu."

Öne doğru eğilip sözlerine dikkat kesiliyorum. Sözlerinde, derimde rahatsızlık hissi uyandıran acı verici bir çiğlik var. Simone daha önce benim yanımda hiç bu kadar savunmasız görünmemişti.

"Görevimin dördüncü ayında en yakın arkadaşlarımdan biri mayına bastı. Kanamayı durdurmaya çalışırken o kadar takıntılıydım ki son sözlerini duymadım. Ondan sonra ayrılmak istedim."

Derin bir nefes almak için duraklıyor ve boğazından geçerken takırdadığını duyuyorum.

"İşte o zaman, esasen bana sahip olduklarını söyleyen bir sözleşme imzaladığımı fark ettim. Ayrılamazdım. Başka bir işte, patronunuz vermek istediğinizden fazlasını isterse, işi bırakabilirsiniz. Ama burada değil." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirliyor. "Onlar karar verdiğinde uyanmak zorundaydım. İstedikleri yere gittim ve onlar işimin bittiğini söyleyene kadar orada kaldım. Ve onlar

sadece bedenimi kontrol etmiyordum. Ruhumun haklarını da devretmişim gibi hissettim. Ahlakıma, sınırlarıma onlar karar veriyordu. Neyin doğru neyin yanlış olduğuna. Bana başka bir insanı, tamamen yabancı birini öldürmemi söyleyebilirlerdi ve ben de bunu yapmak zorunda kalırdım."

Simone'un zihnindeki görüntüsü değişti. Bana her zaman kontrolü elinde tutmayı seven biri gibi gelmişti; Brian'ın gidişiyle doğal olarak liderlik pozisyonuna geçti. Bunun onun kişiliğinin bir parçası olduğunu düşünmüştüm. Bazı insanlar talimatlara uymayı sever, bazıları ise talimat vermeyi.

Şimdi, bunun daha çok bir zorunluluk olup olmadığını merak etmeye başladım. Simone hayatının dört yılını kendine ait değilmiş gibi hissederek geçirdi. Ve şimdi bu kontrolü bir daha kaybetmemek için -öfkeyle, acımasızca- savaşmaya istekli.

"Ordu bazı insanları kahramana dönüştürüyor," diye mırıldandı Steve. "Sanırım seni zayıf omurgalı bir pasifiste dönüştürdü."

"Orada geçirdiğim zaman faydasız değildi," diye karşılık veriyor. "Beni sertleştirdi. Beni keskinleştirdi. Ve diğer insanların gerçekte ne olduklarını görmemi kolaylaştırdı." Sanki dış kabuğumuzu delip geçebilecekmiş gibi her birimizi titiz bakışlarla süzdü. Bende ne gördüğünü merak ediyorum. "Yeni katılanların çoğu tıpkı benim gibiydi, sadece hayatları için daha iyi bir planları olmadığı için oradaydılar. Diğerleri ise idealist nedenlerle katılmışlardı ama bu nedenler hızla tükeniyordu. Ve birkaçı..." Ağzı buruşuyor. "Birkaçı aktif görev için salyalarını akıtıyordu. Savaşmak için her türlü düşmana hevesliydim. İlk cinayetlerini kimin işleyeceğine dair bahisler oynuyorlardı."

"Her işte çürük yumurtalar olur," diyor Steve. "Ordunun özel olduğunu mu sanıyorsunuz? Öyle değil. Geçen yıl tanıdığım kamyonculardan biri kardeşini ölene kadar dövdüğü için içeri alındı. Kötü insanlar her meslekte kendilerine bir yol bulurlar."

Elimde olmadan Blake'e doğru bakıyorum. Sert ve sessiz, ama sözleri özümserken gözlerinde bir parlaklık var.

Steve haklı. Sinsi figürler her türlü mesleğin içine sızacaktır.

"Bize olan da bu," diyor Simone. Uzun parmaklarına bakıyor. Parmak eklemleri göze çarpıyor, beyaz ve gergin, ince damarlar örümcek ağı gibi üzerlerini sarmış. "Burada birileri şiddete karşı açlık duyuyor. Bu yolculuğa bir planla çıktılar. Bizi avlamak için. Ve hepimiz ölene kadar da durmaya niyetleri yok."

Ağzım kurudu. Rüzgâr kabinin duvarlarında sürükleniyor, bulduğu her dar aralıkta ıslık çalıyor. Camı tıkırdatıyor, kemiklerimi sızlatan sabit, kırılgan bir ses.

Grayson kesildi, öyleyse neden kulaklarım hâlâ onun vücudunun duvara çarpma ritmini algılayabildiğine ikna olmuş durumda?

Kasap her şeyi biz gelmeden önce planlamış. Çirkin bir düşünce. Ama bazı geçerlilikleri var. Bir ölüm anlık bir provokasyon olabilir. İki tanesi bir tanığı ortadan kaldırmak ya da yarım kalmış işleri tamamlamak için olabilir. Ama dört? Aralıklı, dikkatlice zamanlanmış, kurbanlar görünüşe göre en iyi fırsatı sunana göre seçilmiş. Bu daha çok spor avcılığına benziyor.

İstemedenden de olsa bakışlarım Steve'e döndü. Otobüste, silahlarını getirmesine izin verilmemesinden yakınıyordu. Avlanmaya hevesliydi. Ve onun gibi bir adamın dünyanın en özel avı olan insanlar fikrinden etkilenebileceğini hayal etmek imkânsız değildi.

Ama Miri bir kurbandı. Ve Steve'in çok sevdiği bir kadını öldürdüğüne inanmak zor.

Yine de onu seviyor muydu?

Soru canımı yakarken başımı çeviriyorum. Steve'de tamamen gerçek olmayan bir şeyler var. Sanki kişiliğinin bir parçası

Bir performans sergilemek, hayranlığımızı ve sempatimizi kazanmak için.

Bir insan bu tür bir cıltın altında ne kadar saklanabilir? Toplumun tapmalarını beklediği bir eşe duydukları tiksintiyi gizleyebilirler mi?

Karısının hayatından çıkmasını isteyen bir adam, onu öldürmek için bir tatil organize edebilir miydi? Polisin cinayet vakalarında kocalardan şüphelenmekte acele ettiğini biliyor olmalıydı. Daha fazla arkadaşını katletmenin incelemenin yükünü kendisinden uzaklaştıracağını düşünmüş olabilir mi? Bu kesinlikle saldırıların hedefli değil de rastgele yapılmış gibi görünmesini sağlardı.

Ama o zaman, sadece karısını öldürmekle kalmayıp, zamanı geldiğinde performansını da sergileyebilir miydi?

Yutkunuyorum ve boğazımın arkasında ekşi bir tat alıyorum.

Denny'nin kafasında da benzer sorular var. Kendi oğlu öldürülmüştü. O da bunu yapabilir miydi?

Belki de. Dünyaları onarılamayacak şekilde parçalandığında, bir yerlerde yeni bir hayata başlamak için ayrılmadan önce karısını ve çocuklarını öldüren insanların hikayelerini duydum. Geçmiş temizlemenin bir yolu. Yeniden başlamadan önce bitmemiş işleri temizlemek için. Bu mantık ne kadar çarpık olursa olsun, belli bir tür zihin için mantıklıdır. Siyah-beyaz bir düşünce biçimi.

Denny şişesinden derin derin içiyor. Gözlerinin etrafındaki deri gevşek ve ağır, kırışıklıklar gevşek bir kumaş gibi dökülüyor.

Paranoya içimi kemiriyor. Netliğe ihtiyacım var. Olası şüpheliler listesini daraltamazsam, en azından etrafımdaki altı kişiden hangisine güvenebileceğimi bilmem gerekiyor. Sadece bir ya da iki müttefik bile beni bir gece daha hayatta tutmak için uzun bir yol kat edecektir.

Kiernan herhangi biri tarafından ve herhangi bir zamanda öldürülmüş olabilir. Onu son gördüğüm an ile cesedinin ortaya çıkarılması arasında iki günlük bir boşluk vardı. Aklıma ellerinden etinin nasıl sıyrıldığı geliyor ve midemde bir bulantı oluşuyor. Müstakbel kocamın ölümünden, çiğ ve kör edici bir keder dışında çıkarabileceğim pek bir şey yok.

Hem Brian'ın hem de Miri'nin cinayetleri bir gecede işlendi. Eğer Hutch ve Blake'in sözlerine inanırsam ve saatlerinin başında uyuyakaldıklarına inanırsam, o zaman herkes sorumlu olabilir. Herhangi birimizin sadece öldürmek için değil, sonrasını temizlemek için de zamanı olurdu.

Yine de dikkat edilmesi gereken bir şey var: Steve, Hutch ve Blake kapıya en yakın olanlardı. Bu kadar sıkışık bir kabinde, bir yere ulaşmak için birbirimizin üzerinden geçmemiz gereken bir yerde, katilin onların konumunu dikkatle seçmiş olabileceğini hayal etmek zor değil.

En önemli cinayet Grayson'ınki. Bu olay gün batarken, hepimiz hala uyanık ve aktifken gerçekleşti. Ve nispeten dar bir zaman aralığında gerçekleşti - Grayson'ı jeneratörde görmemiz ile cesedinin duvara çarptığını ilk duymamız arasında. İki saatten daha az bir süre olduğuna eminim. Bir adamın kafasını kesmek, cesedini sahnelemek ve sonrasında temizlemek için hala yeterli zaman... ama daha fazla baskı olurdu. Hatalar için daha az boşluk.

Kimi, ne zaman gördüğümü ve nasıl davrandıklarımı hatırlamaya çalışarak anılarımı tarıyorum. Hepsi birbirine karışmaya başladı. Günün büyük bir kısmını yürüdükten sonra bitkin düşmüştüm ve insanların kulübeyi terk edip durmasından rahatsız olmuştum ve şimdi olmak istediğim kadar odaklanmış değildim.

Blake en uzun süre dışarıdaydı, ağaçların arasında endişeyle sigara içiyordu. Bunu çok net hatırlıyorum. İki saatlik sürenin neredeyse tamamında dışarıdaydı.

Hutch ve Simone kulübeye gidecekleri bahanesiyle ayrıldılar ama onları aramaya gittiğimde ikisini de bulamadım.

Şüpheli olmak zorunda değil. Kulübenin dar sınırları bizi rahatsız ediyordu. Blake gibi onlar da geçici evimizin boğucu sıcaklığına dönmeden önce yarım saat karda tek başlarına durmak istemiş olabilirler.

Denny de dışarıda vakit geçirdi. Barakada baltayı incelerken beni şok etti. Bahanesi Grayson'ı arıyor olmasıydı ama

Daha sonra oğlunu aramayı önerdiğimde bu fikri reddetti.

Hayal kırıklığı artıyor. Onu yutuyorum. Zamanı ve hangi noktalarda kimleri gördüğümü daha iyi takip edebilseydim, eleme süreciyle insanları dışarıda bırakabilirdim. Bu iki saatlik zaman diliminin çoğunda kendi kafamın içindeydim.

Ama hâlâ mazeret bulabileceğim iki kişi var.

Alexis, Grayson'ı son kez canlı gördüğümüz jeneratörde yeniden bağlantı kurduktan sonra benimle konuşmak için beni kenara çekti. Oradan doğruca kulübeye geri döndü. Ben diğerlerini aramak için ayrılana kadar birlikte içerideydik. Onu ön kapıda bıraktım ve ben döndüğümde içeri girmişti.

Hala bir boşluk var. Blake'i bulup konuştuğum ve kulübeye gittiğim süre boyunca onu gözden kaybettim. Ne kadar sürmüş olabilir? Yirmi dakika mı? Yarım saat mi?

Bir insanı öldürmek ve kanlı kıyafetleri değiştirmek ne kadar sürer?

Cevap muhtemelen ne kadar hazırlıklı olduklarına bağlıdır. Temiz kıyafetlerinin ellerinin altında olup olmadığına. Kas hafızası haline gelene kadar olaylar dizisini uygulayıp uygulamadıklarına.

Dudağımı ısıırıyorum. Alexis, özellikle yüksek riskli bir konuda bilgiç ve metodik davranabilecek bir insan. Öyle olsa bile, fırsat penceresi o kadar dar ve risklerle dolu olurdu ki, bunu kabul ettiğini hayal edemiyorum. Özellikle de Grayson'ın ona kıyasla ne kadar büyük olduğunu düşünürsek. Sürpriz unsuru bir dövüşün dinamiklerini önemli ölçüde değiştirebilir ama yine de sınırları vardır.

Güvenebileceğim diğer tek kişi Steve. Kulübede hepimizden daha uzun süre kaldı. Ben ayrıldıktan sonra Alexis'in kulübeden uzaklaşmadığını varsayarsak, Steve'in görünmeden dışarı çıkma şansı olmazdı. Ayrıca çok içiyordu. Bu seviyede

Sarhoşluk taklit edilebilirdi ama kolay değildi. Ve Grayson'ın boğazına atılan temiz kesikler ve onu bağlayan dikkatli düğümler gibi incelik gerektiren her şey için ciddi bir engel olurdu.

Steve normalde takımımnda olmasını tercih edeceğim türden biri değil, ancak müttefik seçeneklerim o kadar kısıtlı ki alabileceğim her şeyi alırım.

"Bir nöbete daha ihtiyacımız var," diyorum. Altı çift yorgun ve küskün göz bana doğru dönüyor. Bu düşünceyi ilk ben dile getirdim, bu yüzden devamını getirmek bana kaldı. "Gecenin ilk yarısı için gönüllü olacağım."

"Tamam." Simone başıyla kısa bir selam verdi. "İlk nöbette Christa'ya katılacağım ama ikinci vardiya için iki kişiye daha ihtiyacımız olacak."

"Ben yaparım," diyor Hutch.

Steve alay ediyor. "Geçen seferden sonra mı?"

"Onun yerine gönüllü mü oluyorsun?" Hutch neredeyse boş şişeye doğru anlamlı bir bakış gönderir.

"Bırak ben yapayım," diyor Alexis.

"İkinci nöbete size katılacağım." Denny'nin sesi yorgun ve şişesi neredeyse Steve'inki kadar alçak, ama kimse onu sorgulamıyor.

Saat on bire yaklaşıyor. Rüzgar acımasız. Amansız. Olanlardan sonra hiçbirimiz bir gece daha geçirmek istemiyoruz ama inkâr, yorgunluğun bizi birer birer aşağı çekmesini engelleyemeyecek. Her birimiz bir noktada dinlenmek zorunda kalacağız ve şafağı görmek için hâlâ hayatta olduğumuzu umacağız.

34

Oybirliğiyle aldığımız kararla iki lambayı açık bırakıyoruz: kulübenin her iki ucunda birer tane. Canavarlarımızı kovalamak için tasarlanmış kendi gece lambası versiyonumuz. Mekândaki her nesneye iki gölge veriyorlar, rakip açılarda kesiliyorlar ve pürüzlü dişler gibi duvarlara doğru uzanıyorlar.

Isıtıcılar odayı kimsenin ateşle ilgilenmeyeceği kadar sıcak tutuyor. Son kömürleri de soğuyor ve kararıyor.

Sırtımı duvara yaslayıp dizlerimi göğsümün yanında tutarak nöbetimin bana düşen kısmına yerleşiyorum. Evden ayrıldığımdan beri tam bir gece uykusu çekmedim. Muhtemelen buradaki diğer herkes için de aynı şey söylenebilir. Yorgunluğu fiziksel bir baskı gibi hissedebiliyorum, yüzümdeki deriyi çekiyor ve her şeyin sarkmasına neden oluyor. Aynı zamanda endişe, göğsümün içine saplanan binlerce iğne gibi batıyor ve beni tetikte olmaya zorluyor. Uykuyu göze alamam. En son biri nöbet sırasında dikkatini kaybettiğinde, bu bir hayata mal olmuştu.

Simone odanın karşısında, kısmen masanın altında gizlenmiş bir şekilde oturuyor. Sırtı silahlarımızla dolu dolaba dönük. Başı aşağıda ve o kadar hareketsiz ve sessiz ki, gözlerinin kayarkenki çelik gibi parıltısı dışında çoktan uykuya daldığını düşünmek mümkün. Ben de dahil olmak üzere her şeyi izliyor.

Her sese ve her harekete karşı aşırı duyarlıyım. Denny seğiriyor, sonra bacaklarını birkaç santim daha uzatıyor. Bu hareket, kopma noktasına kadar çekilmiş bir lastik bant gibi, içimde bir endişe yaratıyor.

Blake sağımdaki kanepede uyuyor ve benim açımdan onu göremiyorum ama ayaklarını sürüyüşünü, sırtındaki kasları gererken homurdanışını duyuyorum. Alexis'in köşesinden, kalemi günlüğünün sayfalarında gezinirken alçak ve sabit bir cızırtı geliyor.

Saatler gece yarısını geçiyor ama yol arkadaşlarımdan çoğu hâlâ uyumaya direnmiyor.

Acaba hangileri dinlenemeyecek kadar endişeli ve hangileri birimizi tek başına köşeye sıkıştırmak için bir fırsat bulma umuduyla uyanık kalıyor?

Keşke tornavidam yanımda olsaydı.

Ceketimin cebinde küçük bir yumru var. Sağlam elimi fermuarın altına sokup kadife kutuyu çıkarıyorum. Çok narin bir şey. Menteşeleri yerinde tutan vidalar çok küçük. Kilidini açıp kapağını açıyorum.

İçindeki yüzük, Kiernan'ın onu ilk satın aldığı zamanki gibi tertemiz. Onu bir vitrinin üzerine eğilmiş, doğru tasarımı ararken asistana hızlı ve hevesli sorular sorarken hayal ediyorum.

Asla hızlı karar vermezdi, ama bir kez karar verdiğinde, rahat bir inançla ona yerleşirdi. Ona göre kararsızlık, bir seçim yapmanın en kötü yanıydı.

Burası cehennem.

Arkadaşlarımı rahatsız edecek sesler çıkarmamaya dikkat ederek kutunun kapağını kapatıyorum.

Kiernan ve benim aramda yaşamayı daha çok hak eden oydu. Onun daha fazla umudu vardı. Daha fazla mücadele. Sadece dolu dolu bir hayat yaşamakla kalmayıp bunu etrafındaki dünyayı daha iyi hale getirmek için de kullanabilirdi.

Hayatımın son iki yılını, dikişleri sökülmiş bir oyuncak bebek gibi hissederek, umutsuzca kopan uzuvlara tutunarak geçirdim.

İnsanlar sürekli *daha iyi olacağını* söylüyordu. Ve bu söze o kadar uzun süre sarılmıştım ki, gerçekten gerçekleştiğinde şok oldum. Kiernan'la tanıştığımda. Onun etrafındaki duvarlarımı yıkmaya başladığımda. İyileşmeye başladım.

Ve şimdi o gitti.

Dünyam küçücük bir şeye dönüştü: Kulübe, etrafındaki donmuş arazi ve burada hayatta kalmaya zorlandığım kısa zaman aralığı.

Kiernan'a ne olduğunu öğrenmeliyim. Hepimiz arasından hayatta kalması gerekirken hayatını kimin kısa kestiğini öğrenmek için.

Bundan sonra ne olacağını hayal etmek mümkün değil. Ya da beni kurtaran tek şey koparılıp parçalandıktan ve karlara atıldıktan sonra hayatımın neye benzeyeceğini.

Blake tekrar ayaklarını sürüyerek yeni pozisyonuna yerleşirken derin bir iç çekti.

Nişan kutusunu ceketimin cebine geri sokuyorum. Simone, üzerimde gezinen ve her hareketimi izleyen gözleri dışında kıpırdamıyor.

Saat sabahın birini gösteriyor. Yorgunluk daha da ağırlaştı. Neredeyse altında boğulacağım; tek yapmam gereken yana kaymak, başımı duvara yaslamak ve gözlerimi kapatmak, bir dakika içinde gitmiş olacağım.

Uyanıklığımı korumak için yapabileceğim pek bir şey yok. Tempo yapamam, dışarı çıkamam, gerinemem. Etrafımdakiler uykuya tutunmak için savaşıırken olmaz. Bunun yerine sol elimin etrafındaki bandajları çekiştiriyorum. Son iki gündür onlara neredeyse hiç dikkat etmedim. Uyanık olduğum her saat Kiernan'ı aramaya ve hayatta kalmaya çalışmaya adanmışken asla yeterli zaman olmadı.

Ama şimdi, gecenin karanlığında ve yapacak başka bir şeyim yokken, bandajları açmaya başlıyorum. Artık ilk uygulandıkları zamanki gibi bembeyaz değiller; günlerce karda nemli kalmaları onları buruşuk ve renksiz bırakmış. Sırtını gölgeleyen kan lekeleri

kumaşın çoğunda sarımsı bir leke oluşturacak şekilde sızdı. Katmanları açtığımda birbirine yapışıyor ve yırtık pırtık şeritler halinde çıkıyor.

Önce bileği ortaya çıkarılır. Oradaki deri soluk ve buruşuktur, bandajların bastırdığı yerlerde kırıksıklıklar görülür. Çok uzun süre kapalı ve nemli kalmanın bir etkisi.

Kumaşı çözdüğümde elimin daha büyük bir kısmı ortaya çıkıyor. Kiernan'ın bana son dokunuşunu işaret eden iki koyu renkli kesik sırtımı boydan boya kesiyor. Derinin ait olduğu yer eski, kabuk bağlamış kanla dolmuş. Bandajlarla birlikte pul pul dökülüyor. Bezi geri çekmek için çok acele ettiğimde taze kırmızı boncuklardan bir nokta.

Dış bandajın altında her bir parmak ayrı ayrı sarılmıştı. Onları teker teker açıyorum ve içimden garip bir duygu geçiyor. Artık elime bakmadığım hissine kapılıyorum.

Bu parmaklar benim değil. Tırnak yatakları çok açıkta. Derisi yabancı. Bir yabancının eli benimkinin ait olduğu yere nakledilmiş.

Bu, parmakların talimatlarıma neden yanıt vermediğini açıklıyor. Uzu ters çeviriyorum, kendiminkinin yerini alan yabancı uzva hayretle bakıyorum. Kopukluk o kadar sarsıcı ki, ağırlığının altında başımın döndüğünü hissediyorum.

Kulübeye ilk geldiğim andan itibaren aklımın bir köşesinden bir ses yükseliyor. *Bu donma.*

Parmaklar, ilk eklemden itibaren gri. Onları hareket ettirmeye çalışıyorum ve seğiriyorlar ama komutla bükülmüyorlar.

Daha önce donma fotoğraflarını görmüştüm. Soğuk vücudun o kadar derinlerine işler ki hem eti hem de kasları öldürür. Uzuv, birkaç gün içinde matlaşıp siyaha dönmeden önce şiddetli bir beyazlık -kan akmaz- ile başlar. Görünüşe göre ben bu aşamaların arasında bir yerdeyim.

Yeni, yabancı elim belli belirsiz bir ağrının ötesinde zar zor acıyor. Dizlerimin üstünde dinlendirmek için indiriyorum. Kiernan'la ayrıldığımız o ilk gün eldivenimi kaybetmiştim. Daha dikkatli olsaydım -elimi ceketimin içine soksaydım, atkıyı etrafına sarsaydım- böyle görünmeyebilirdi. Ama ben

Dolaşırken yarı çılgın bir haldeydim ve elimi saatlerce şiddetli rüzgârlara ve dondurucu soğuğa maruz bıraktım.

Garip bir şekilde, intikam gibi hissettiriyor. Evren, gecikmiş adaleti yerine getiriyor.

Metal çıgllıklarını duyuyorum. Yüzümde yağmuru hissediyorum. Çıgllığı tekrar duyuyorum: "Bir şey yapamaz mıyız?"

Kendimi 8 Ağustos olaylarının içine bırakalı uzun zaman oldu ama o zaman düştüm ve sarmalın beni aşağı çekmesine izin verdim.

8 Ağustos, iki yıl önce

Fırtına arabamla savaşıyordu. Ön cam sileceklerim en yükseğe ayarlanmıştı ve camı sağanak yağışa yetişemeyen bir şiddetle kesiyordu. Farlarım, yol boyunca uzanan su akıntıları üzerinde kayarak ilerliyordu. Korkuluklar. Ağaçlar.

Arabanın kaloriferi en yükseğe ayarlanmış olsa bile, yine de üşüdüğümü hissettim. Radyoyu neredeyse sağır edecek kadar açmış, yağın yağmuru bastırmak için talk show'u kullanmaya çalışıyordum. Sunucuların sarsıcı kahkahalarla noktalanan konuşmaları hâlâ anlaşılmazdı.

Yollar gün boyunca yoğun olurdu. İşim tam olarak şehrin göbeğinde değildi ama trafik ve gürültüden etkilenecek kadar yakındı. Şimdi, gösterge tablomdaki saat sabahın ikisini geçerken, sokaklar neredeyse terk edilmiş gibiydi. Trafik ışıkları, onlara ulaşmamdan birkaç saniye sonra yeşile dönüyordu. Önünden geçtiğim dar dükkânların hepsi boştu, pencereleri farlarımı bana yansıtan karanlık aynalar gibiydi.

Gece vardiyasından nefret ederdim. Ancak altyapısını bir saat bile kaybetmeyi göze alamayan milyarlarca dolarlık şirketler, 24 saat telefon desteği için iyi para ödüyordu ve ayda iki kez, gece beşte bir boşluğu doldurmak için görevlendiriliyordum. Gündüz vardiyasından daha iyi para ödüyorlardı. Ve genellikle sessizdi.

Yetişmem gereken bir bilet olmasaydı kitap okuyabilecek kadar. Ama eve dönüş yolundan nefret ettim.

Kırk dakikalık yolculuk sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu. Yollar boş, kaldırımlar bomboştu ve sanki ben ofisteyken biyolojik bir bomba patlamış ve ülkedeki diğer tüm insanları buharlaştırmış gibi kendimi boşlukta ve güvensiz hissetmeme neden oldu.

Fırtınaya karşı az sayıdaki korumam - geri dönüştürülmüş gece radyo programları ve sesli kitaplar - fırtına altında güçsüz kaldı. Bir yıldan uzun bir süredir her gün o yolu kullanıyordum ama yağmur her şeyi kayganlaştırmış, parlatmış ve zar zor tanıyabileceğim kadar yabancı hale getirmişti.

Başka bir kırmızı ışığın önünde durdum. Neon ışıltısı birkaç acı verici saniye boyunca tenimi aydınlattı, sonra hastalıklı bir yeşile döndü. Dönüşe geçtim, şehirden uzaklaşıp kenar mahallelerdeki daireme ulaşmayı hedefliyordum.

Dikiz aynamda farlar parladı. Arkama baktım ve birkaç boy arkamda bir araba gördüm. İzlediğim saniyede bile aramızdaki boşluk yok olmuş gibiydi. Yağmurda güvenli olandan daha hızlı sürüyordu. Hız limitinden de hızlıydı. Düzeltmeden önce tekerlekler çift çizgiyi sıyrarak geçti.

Sarhoş mu? Yoksa uyuşturucu mu? Çenemi çalıştırdım. Ne bu kadar yakın ne de bu kadar dengesiz sürmesi hoşuma gitmemişti. Yer olsaydı bir park yerine çeker ve geçmesine izin verirdim ama yolumuz bizi Pickett Nehri'ne doğru sürüklerken cadde daralmış, korkuluklar her iki tarafa da sıkışmıştı.

Su kütlesi şehrin içinden geçerek onu ikiye böldü ve şehir bol miktarda köprüyle karşılık verdi. Normalde sabit, sakin bir su akışıydı, ancak son birkaç gündür yağan yağmurun onu gürleyen, şişmiş bir çılgınlığa sürüklediğini deneyimlerimden biliyordum.

Tabii ki, yaklaştıkça yağmurun altında bile sesini duyabiliyordum.

Arkamdaki araba aniden direksiyonu karşı şeride kırdı. Beni sollamaya çalışacaktı. Hem de köprüden hemen önce. Çenemi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Yollar bu kadar boşken bile çıldırtıcı bir karardı. Köprüyü geçmemiz için iki dakika bile bekleyemez miydi?

Beni geçmek için hızlanırken motor kükredi. Ani bir hayal kırıklığı beni vurdu ve bir fırın gibi ısıttı. Geçmesine izin verme düşüncesine dayanamıyordum. Ben de hızımı arttırdım, onu arkamda kalmaya zorlamayı umuyordum. Köprüye tırmandığımızda yol yukarı doğru eğilmeye başladı. Motoru kulakları sağır ediyordu. Pencereden bakmak için döndüm ve tam arkamda olduğunu gördüm, yan camı benimkiyle aynı hizadaydı.

"Aptal," diye tükürdüm.

Sanki beni duyuyormuş gibi dönüp bana baktı ve hayal ettiğim gibi sarhoş, dağınık saçlı bir parti müdavimi değildi. Gençti, yüzü çökmüş ve çökmüştü. Kırmızı göz kapakları ve kırmızı burnu soluk teninde göze çarpıyordu. Ağlıyordu.

Bir önsezi bana çarptı, nefesimi kesecek kadar sert ve acı vericiydi. *Bu işin sonu kötü bitecek.* Ağzım kurudu.

Sonra tekrar ileriye baktım ve kamyonun ışıklarını gördüm.

Sonraki altmış saniye hafızamda bulanıklaştı. O değerli boşluğu bir araya getirmek için resmi raporlara güvenmek zorundayım. Fren yaptım; bunu söyleyebilirler çünkü lastiklerim yolda iz bıraktı. Sadece, yan ımdaki arabadaki adam da fren yapmaya çalıştı.

Arabalarımız düzdü. Hızlı hareket ediyorduk. Yanımdaki adamın gidebileceği hiçbir yer yoktu. Kamyon şoförü ifadesinde kornaya bastığını söyledi. Sanırım bunu hatırlıyorum: yağmurun, radyonun ve kendi gürleyen kalbimin gücünün üzerinde yükselen sağır edici, kederli bir ton.

Sonra polis yanımdaki arabanın hızlanmaya çalıştığını söyledi. Önüme geçip doğru şeride geri kaymak için. Ama yeterli boşluk yoktu. Sonra

Kamyon bizi çok geç görmüştü. Yol kaygan ve kaygandı. Yapılacak bir şey yoktu.

Anılarım yakıcı bir acıyla geri döndü. Hâlâ arabamın içindeydim ama artık hareket etmiyordum. Ellerim direksiyona o kadar sıkı yapışmıştı ki onları kurtarabileceğimden emin değildim.

Kamyon çok yakındaydı. Açılı bir şekilde dönmüştü, kabini köprü'nün korkuluklarına bakıyordu. Kör edici farlarının arasından net göremiyordum ama kabinde bir hareket gördüğümü sandım.

Ellerim direksiyondan kurtulurken acıdı. Emniyet kemerimi çözdüm. Kamyon ve kendi arabam hâlâ köprüde, tehlikeli açılarla her iki şeridi de kapatmış durumdaydı. Ama üçüncü arabayı göremiyordum. Kapımı açtım ve hemen kızarmış tenimde yağmurun acısını hissettim.

Arabayı *sürüp gittiler*, dedim kendi kendime, ama bu düşünce aklımdan geçerken bile kendimi arabamın yakınındaki korkuluklara bakarken buldum; muazzam bir güç metali kesmiş ve iki metre genişliğinde bir boşluk bırakmıştı.

Biri "Yaralandın mı?" diye bağırdı ve kamyon şoförünün kabininden çıktığını fark ettim. Bana doğru bir adım attı, sonra duraksadı ve korkuluklara doğru döndü. Küfretti, sonra kamyonuna doğru koşmaya başladı, ayakları altından kayarken elleri metali kavramaya çalışıyordu. Parlak metal tamponda keskin bir göçük oluşmuştu.

Yağmur yüzüme vurdu, saçlarımı gözlerime yapıştırdı. Silmeye çalıştım. Omzuma bir ağrı saplandı. Yere baktım ve iş gömleğimden sızan ve parmak uçlarımdan damlayan kanı gördüm. Omzumdan bir şey çıkmıştı. Sağlam elimi ona uzattım ama çekip çıkarmaya çalıştığımda içimi zayıflatan bir acı kapladı.

Daha sonra bunun yabancının arabasından kopan bir metal parçası olduğunu ve kaza sırasında ön camımı kırıp beni delip geçecek kadar büyük bir güçle koptuğunu öğrenecektim.

O anda onu orada bırakmaktan başka ne yapacağımı bilemedim. Sendeleyerek korkuluklara doğru yürüdüm. Düşüş muazzam görünüyordu. Sokak lambaları aşağıdaki dalgalı, kabarık nehre zar zor dokunuyordu.

O aşağıda. Bu düşünce zihnimde dans etti, çılgınca, inançsızca ve tuhaftı. *Şu anda boğuluyor.*

Terapistim daha sonra şok geçirdiğimi söyleyecekti. O sırada kendimi bir film izliyormuş gibi hissediyordum. Yüzümdeki yağmuru hissedebiliyordum. Kolumdan akan kanın sıcaklığını. Kamyon şoförünün telaşlı ve korkmuş bir sesle konuştuğunu duyabiliyordum. Ama bunların hiçbiri gerçek değildi.

Lastikler çılgılık atarak sersemliğimi dağıttı. Olay yerine başka bir araba gelmişti. Parlak ve gösterişliydi, kırmızı renkteydi ve yan tarafında binlerce dolara mal olmuş olması gereken bir kaplama işiyle süslenmiş parlak bir işletme adı vardı. Sürücü koltuğundan bir adam fırladı. Karanlıkta yüzünü göremedim, sadece iri yarı olduğunu ve gömleğinin yakasının minik kanatlar gibi boynundan dışarı fırladığını fark ettim.

"Bir arabanın geçtiğini gördüğümü sandım." Fırtınadan sesini duyurabilmek için bağırdı.

Cevap vermedim. Dünya hâlâ kopuk ve gerçek dışı geliyordu. Bu bir filmdi. Onu etkileyecek gücüm yoktu. Tek yapabildiğim arkama yaslanıp hikayenin çözülmesini izlemektir.

"Bir şey yapamaz mıyız?" diye bağırdı adam.

Her şey yine bulanıklaştı. Ondan sonra iki kişiyle de hiç konuşmadım - ne kamyon şoförüyle ne de gösterişli iş adamıyla. Polisin ifadesine göre köprüden çıkıp nehir kenarındaki kaldırıma oturmuşum, daha sonra beni orada buldular.

Kamyon şoförü polisi aradı. İşadamı nehre ulaşmak için setten aşağı inmeye çalıştı ancak bunun faydasız olduğunu anladı ve yarı yolda vazgeçti. Metalin çıkarılması için hastaneye götürüldüm ve iki gün orada kaldım.

Çocuğun cesedi nihayet o gün güneş doğduktan çok sonra çıkarıldı. Uçurumun kenarından atlayarak kurtulmuş ve

arabanın kapısını açıp yüzerek dışarı çıktı. Akıntıya kapılmış, sessiz bir köşede birikmiş yabancı ot ve çöp yığınları arasında sıkışmış halde bulundu.

Liam, adının Liam olduğunu söylediler. On dokuz yaşında. Dairesinden ayrılmadan kısa bir süre önce kız arkadaşıyla kavga etmiş.

Resmi raporda, kazanın gerçekten bir kaza mı olduğu yoksa kendisine zarar verme niyetiyle dikkatsizce mi araç kullandığı konusunda bazı belirsizlikler vardı.

Bu, aklımdaki diğer sorular kadar önemli değildi. Ona karşı sinirli olmasaydım - beni geçmesini engellemek için hızlanmaya çalışmasaydım - hala hayatta olur muydu?

Evet, oldukça eminim. Evet.

Bana karşı hiçbir suçlamada bulunulmadı; ne de olsa yanlış şeride girmişti.

Ama ben gerçeği biliyorum.

Ağustos'un sekizinde bir çocuğun hayatını çaldım.

36

Burası cehennem.

Sağlam elimi kullanarak, grileşmiş parmaklara hafifçe dokunuyorum. Hiçbir his hissetmiyorlar. Deri garip, doğal olmayan bir his veriyor. Çok sıkı ve tanıdık esneklikten yoksun.

Bu benim cezam. Sekiz Ağustos gecesinden beri bunu bekliyordum. Kader, suçlarımın bedelini ödemeye geliyor. Evrenin yavaş, öğütücü dişlileri her şeyi yeniden dengeye çağırıyor. Büyük acılara sebep oldum. Ve şimdi karşılığında acı çekmeliyim.

Kazadan sonra aylarca evimden çıkmakta bile zorlandım. Hâlâ geceleri araba kullanamıyorum. Sanki hayatım askıya alınmış gibiydi, benden kaynaklanan sonuçları bekliyordum. Ama zaman geçti ve çok az şey oldu. Birikimlerim tükendi ve daha az seyahat gerektiren yeni bir iş buldum; küçük bir şirkette telefon destek elemanı olarak çalışıyordum. Kiernan'la tanıştım. Ona güvenmeme izin verdim.

Neredeyse iki yıl geçti. Özgürce nefes almaya başlayabileceğimi düşünmüştüm.

Tekrar yaşa.

Ama yargıç sonunda kapıyı çaldı. Ve şimdi her şey - Kiernan, kasap, parmaklarım - hepsi kesilen bedelin bir parçası.

Evrenin tatmin olmadan önce daha ne kadarını kabul edeceğini düşünmek beni dehşete düşürüyor.

Karanlıkta bir hareket var. Başımı kaldırıp lambalardan yayılan uzun gölgelerin arasında avlanıyorum.

Alexis yuvasını terk etti. Elleri ve dizleri üzerinde bana doğru sürünüyor, her hareketi yavaş ve gürültü yaratmamaya dikkat ediyor. Püskülleri düşük kaşlarının arkasından sarkıyor ve gözlerini kısmen kapatarak ifadesini gizliyor.

Yeterince yaklaşır yaklaşmaz, "Seninle konuşabilir miyim?" diye fısıldıyor.

"Elbette," diyorum, sesimdeki kararsızlığı duymayacağını umarak. "Bir arkadaş fena olmazdı. Uyuyamıyor musun?"

Dönüyor ve sırtını duvara dayıyor. Başını bana doğru eğdiğinde omzu o kadar yakın ki benimkini dürtüyor. "Pek sayılmaz. Buraya geldiğimizden beri doğru düzgün uyuyamadım."

Gözlerinin altında koyu renkli yarım halkalar oluşmuş. Yine de hâlâ tetikte, bakışları etrafımızdaki örtülü formlar arasında geziniyor. Kimin uyanık olabileceğini görmek için izliyor. Simone uyandı: Bakışlarının bize sabitlendiğini hissedebiliyorum. Hareketsiz ama yoğun.

"Sana bir şey söylemem gerek." Alexis'in fısıltısı daha da alçak. Kulaklarım rüzgârın uğultusuna ve Steve'den gelen alçak, sabit horlamalara karşı zorlandığı için zar zor duyabiliyorum. Alexis bana doğru bastırıyor, dudakları yanağımda ve itiraf ederken nefesinin kokusunu alabiliyorum, bayat ve tatlı: "Daha buraya gelmeden önce ikimizden birinin katil olduğunu biliyordum."

Bu kelimeler vücudumda buz gibi eriyor. Hazırlanırken kaskatı kesildiğimi hissediyorum... ne için, emin değilim. Yan tarafıma, kaburgalarımın hemen altına bir bıçak mı? Çılgılığımı bastırmak için ağzımı kapatan bir el mi?

Alexis hâlâ yanımda duruyor. Vücudu neredeyse rahatsız edici derecede sıcak. O kadar yakın ki yüz hatları bulanıklaşıyor ama hâlâ bana bakmadığını fark ediyorum: gözleri etrafımızdaki bedenler arasında dans etmeye devam ediyor, hareket olup olmadığını izliyor.

"Bu benim için hiç tatil olmadı." Sesi kulağımın dibinden narin kırıntılar halinde geçiyor. "Ben... Bu biraz karışık. Sana kendi hayatımdan

bahsetmeliyim.

Kardeşim."

Karşılığında konuşmaya cesaret edemiyorum ama kk bir baş selamı veriyorum.

Alexis kazağının altından bir şey çıkarır. Bunca zamandır hararetle yazdığđ günlüğü. nn dikkatlice açıyor ve kk bir resim çıkarıyor. Bu bir yıllık fotoğrafl: bulanık bir arka planın önünde poz vermiş, iyi aydınlatılmış ve kameraya gülümseyen bir ğrenci.

"Janet," diyor Alexis. "Benden iki yaş kkt ve en iyi arkadaşımdı."

Benzerliğı görebiliyorum. Koyu bronz ten ve soluk salar. Gözler o kadar koyu ki neredeyse siyah. Nazik ve sıcak görünüyor. Benim de kendimi arkadaş olarak görebileceğim türden biri.

"Geçen yıl öldü." Fotoğrafl tekrar kitabın içine yerleştirdim. Alexis kız kardeşine gereğinden fazla bakmamı istemiyormuş gibi, bu hareket neredeyse savunmacı bir hızda gerçekleşiyor. "Kaldığđ ğrenci yurduunun oturma odasında asılı duruyordu. Onu ben buldum. Bir veda notu yazmıştı. Kötü bir ayrılık yaşamış ve niversite notlarını tutturamıyormuş. Polis de bunu gerçek kabul etti. "Kendini ldrd."

Blake pozisyonunu tekrar ayarlarken kanepede gıcırđıyor. Gözlerim saate doğru kayıyor. Saat neredeyse sabahın ikisi.

"Sanırım yanıldılar." Alexis'in dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Sözleri hâlâ sessiz, boğuk ama daha hızlı konuşuyor. "Resimde atladıkları çok şey var. Notları kötüydü ama onları düzeltmek için bir öğretmenle çalışıyordu. Sınıfında hořlandığđ bir çocukla yeni konuşmaya başlamıştı. Ve o öğleden sonra sinemaya gidecektik. Onu bu yüzden buldum. Onu almak için oradaydım. Bunu bana asla yapmazdı."

Duruyor, hikayesindeki duraklama eksikliğini telafi etmek için hızlı hızlı nefes alıyor. Bekliyorum ve bir süre sonra devam ediyor.

"Araştırmaya başladım. Bulabildiğim her şeye baktım, tutarsızlıklar aradım ve çok şey buldum. Veda notu bir kağıt üzerine yazılmıştı.

Binadaki hiçbir şeyle uyuşmayan bir kağıt. Adli tabibin raporunu okudum, bileğinde ve omzunda bazı morluklar olduğu yazıyordu. Taklit etmeye çalıştım ama kendi kendine yapmak zor. Ve sandviğin bir kısmını masada bırakmış. İnsanlar rahatsız edilmedikleri sürece yemeklerini yarım bırakmazlar."

"Sence onu biri mi öldürdü?" Ben soruyorum.

"Sadece şüphelenmiyorum. Bu bir gerçek." Bana bakıyor, sonra tekrar başka tarafa bakıyor. "Sanırım bir süredir onu izliyorlardı ve o öğleden sonra yalnız olacağını biliyorlardı. Bir şekilde onu içeri girmeye ikna etmişler ve sonra da notu yazmaya zorlamışlar. Üniversiteden tanıdığı biri olabilir. Ya da iş yerinden biri. Ya da rastgele bir saldırı olabilir. Belki de bir seri katil o bölgede aktiftir ve kız onun dikkatini çekmiştir. Hâlâ bilmiyorum. Ama ölmek istemediğini biliyorum."

Rüzgârın etkisiyle bina etrafımızda titriyor gibi görünüyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden dikkatimi verdiğimi göstermek için küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum.

Alexis, "Polis beni dinlemedi, ben de bir web sitesi açtım," diyor. "Keşfettiğim her şeyi derledim ve yeni bir şey bulduğumda ona ekledim. Ve insanlar ilgi göstermeye başladı. İlk başta sadece Janet'in üniversitesinden insanlar, ama kısa süre sonra gerçek suç blogcuları bu konuda yazmaya başladı. Ve bu bir buluşa yol açtı. O apartmanda oturanlardan biri ortaya çıkıp o öğleden sonra Janet'in kapısını çalan birini gördüğünü söyledi. Bir erkek olduğunu düşünüyorlarmış ama yüzü büyük bir kışlık şapka tarafından kapatıldığı için emin olamamışlar."

Birbirimize o kadar sıkı yapışmışız ki, kazağındaki kabarıklığı kendi paltomun içinden bile hissedebiliyorum. Uzakta rüzgâr o kadar şiddetli uğulduyor ki çığlık gibi geliyor.

"Polisin davayı yeniden açması için yeterliydi. Gerçi daha önce konuştuğum kişilerle görüşmeyi pek beklemediler. Ama ben web sitesini güncellemeye devam ettim. İnsanlara neler olduğunu hatırlattım. Janet'in unutulmadığından emin oldum. Ve gerçek suçlarla ilgilenmeye başladım.

topluluklar, öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek, bulmacaya bir ya da iki ekstra parça daha eklemeye çalışmak."

Hem Miri hem de Grayson hakkında ne kadar analitik olduğunu düşünüyorum. Cesetleri inceliyor. Ne kadar sıcak olduklarını test ediyordu. Yaraları analiz ediyordu.

Birçok insan için gerçek suçlar bir hayranlıktır. Kendini buna kaptırmış.

Alexis'in sesi hâlâ düz, ama kenarlarında bir titreme var. "Yeterince bastırabilirsem - insanların zihninde aktif tutabilirsem - eninde sonunda birinin ortaya çıkacağını düşündüm. Belki katil yanlış kişiye yanlış şeyi söyledi. Belki başka birinin akrabası da aynı şekilde öldürülmüştür ve bir bağlantı kurulmayı bekliyordur. Ve..."

Blake tekrar hareket eder ve kanepenin desteklerini gıcırdatır. Alexis hareketsiz ve sessiz kalıyor. Gözleri dalıyor, odadaki her bir bedeni okuyor. Sıkıca sarılmış. Vücudunun baskısını hissedebiliyorum: gergin, tel tel. Yüklenmiş ve en ufak bir dokunuşta patlamaya hazır bir yay gibi.

"Ve haklıydım," diyor. "Bir ay önce postadan bir şey aldım."

Küçük parmakları günlüğünün kapağının altına uzanıyor ve bir şey çıkarıyor. Bana uzatıyor.

Bu bir kart. Ön yüzünde incelikle çizilmiş soluk pastel çiçeklerden oluşan bir çelenk var. *Sempati* sözcüklerini çevreliyorlar.

Alexis başını salladı. Kartı açıyorum ve kalbimin buz kestiğini hissediyorum. İçinde, büyük, cızırtılı harflerle yazılmış kelimeler var: Haklıydın. Onu ben öldürdüm.

Buluşalım.

Alexis'in yüz ifadesini okumaya çalışıyorum. İki lambadan da olabildiğince uzaktayız ve gölgeler tenine yapışıyor, yanaklarını çukurlaştırıyor ve koyu renk gözlerinin etrafında toplanıyor.

"İlk başta bunun bir zaman kaybı olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Onlardan çok vardı. Bir yabancıyı incitmek ya da kendilerini anlatıya dahil etmeye zorlamak isteyen insanlar. Ama kartın içinde Blackstone Alpine Lodge için bir broşür ve iki haftalık konaklama için bir bilet vardı."

"Eğer bu bir şaka olsaydı, pahalı bir şaka olurdu," diye fısıldıyorum.

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm. Zamanını boşa harcayan biri bana bir kafede buluşacağımızı söyleyip sonra da gelmeyebilirdi. Ama tur şirketini aradım ve biletin gerçek olduğunu teyit ettiler ve ön ödeme yaptılar. Bu binlerce dolara mal olabilirdi. Ve varabildiğim tek sonuç bunun gerçek olduğuydu. Janet'ın katili bana onlarla yüzleşmem için bir şans teklif ediyordu. Karşılığında da beni susturmaları için bir şans."

Hatıralar zihnimin gözlerinden geçiyor. Alexis yolculuk başlamadan önce gergin ve içine kapanıktı. Otobüste bile, diğer konukların çoğu varış noktamıza ulaşmayı dört gözle beklerken, o gergin görünüyordu, gözleri durmaksızın etrafındaki insanları tarıyordu.

Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Otobüsün kapıları arkasından gıcırdayarak kapanırken ölümle yüz yüze gelebileceğini bilmek. O ilk gece boyunca uyanık kalmak için mücadele etmek, o küçük odada muhtemelen onun ölmesini isteyen birinin olduğunu farkında olmak.

Ve o ilk sabah Brian'ın ağacın üzerindeki kafasına bakarken yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Şok ya da korku değil. Sadece teslimiyet.

"Başka insanlara zarar vereceklerini düşünmemiştim." Sesinde hayal kırıklığına uğramış bir mutsuzluk var. "Yoksa polise nottan bahsederdim. Ama sadece düşündüm ki-"

Kumar oynadığı tek şeyin kendi hayatı olduğunu düşünüyordu. Kulübenin dışında durduğumu ve aynı şekilde hissettiğimi hatırlıyorum. Sunulan bir koyun. Kurdu cezbedecek bir yem. Ölüm korkusu, gerçeği öğrenme isteğinden çok daha ağır basıyordu.

"Polise gitmenin onları korkutup kaçırabileceğini düşündüm. Bu, kız kardeşime adalet sağlamak için tek şansımdı. Kaybetmeyi göze alamazdım. Ama şimdi..."

Şimdi, dördümüz öldük. Ve sayımız azaldıkça, kaçma şansımız da giderek tehlikeye giriyor.

Bana söylediği başka bir şeyi hatırlıyorum. "Herhangi birinin masumiyetine çok fazla inanmak hata olur," diye tekrarlıyorum. Yüzünü okumak zor. İfadesinde ne kadar dürüstlük olduğunu görmek zor. "Peki neden bana güveniyorsun?"

"Bu yüzden." Elime doğru başını salladı. Parmaklarım yavaşça siyaha dönüyor. "Eğer Miri ve Grayson'ın kafaları testereyle kesilmiş olsaydı, hâlâ seni izliyor olurdum. Ama kesiklerin hepsi büyük bir bıçağın birkaç darbesiyle yapıldı. Belki de balta. Çift elle kullanılan bir silah olmalı. Ağır. Tek elle yeterince güç uygulayamazsınız."

Parmaklarımı esnetmeye çalışıyorum. Seçiriyorlar ama bükülmüyorlar.

"Onları kaybedeceğim, değil mi?" Söz konusu olan bu kadar çok şey varken endişelenmek aptalca geliyor. Alexis cevap vermiyor, ben de

parmaklarımı diğer kolumun altına sakladım.

"Sana söylediklerimin hiçbirini kanıtlayamam." Alexis daha hızlı fısıldıyor, sesi boğuk. "Ama bunu artık tek başıma yapamam. Herkesi elimden geldiğince yakından izliyorum. Ve-ve henüz yüzde yüz emin değilim ama sanırım-"

Alexis aniden keser. Odanın diğer tarafında bir hareketlenme olur. Simone öne doğru eğiliyor, dolabın önündeki pozisyonundan kalkıyor. Gözleri sarı ışığı yakalıyor ve Alexis'ten bana, sonra tekrar bana bakıyor, kırpmadan.

Alexis yutkunuyor. Dudaklarını kulağıma bastırıyor ve "Sanırım kim olduğunu biliyorum," derken sesi sıcak bir neme dönüşüyor.

Simone masanın etrafında dönerken parmak uçları masanın kenarını sıyrıyor. Ayakları hafif, yuvarlanıyor, önümüzde durduğunda eskimiş döşeme tahtalarını zar zor rahatsız ediyor. Öne çıkıyor, köşemizi gereğinden fazla işgal edene kadar eğiliyor.

Alexis geri çekiliyor, kolları gövdesini sarıyor. Yüzü yine kapalı: soğuk ve mesafeli. Korunmuş. Benimle konuşurken maskesinin düşmesine ne kadar izin verdiğini fark etmemiştim.

"Nöbetiniz bir saatten az bir süre içinde başlayacak." Simone fısıldamaya çalışmıyor. Sesi yine de sessiz sayılabilirdi ama Alexis'in mırıldandığı sırlardan sonra sesi bir tokat gibi geliyor. "Hâlâ yapabiliyorken dinlenmelisin."

"Elbette." Alexis'in ağzında bir gülümseme beliriyor ve bir saniye içinde tekrar kayboluyor. Kitaplığın yanındaki köşesine geri dönüyor.

Beni terk etmeden önce kolunu yakaladım. Son sözleri beynimde bir ateş oluşturdu. Nefes almaya ihtiyacım olduğu gibi bilmeye de ihtiyacım var. *Lütfen*, ona söylüyorum.

Arkadaşımıza bakıyor. Simone hareket etmeyi reddediyor ama Gözleri buz ve kırılmış ışıktan başka bir şey görmüyordu.

Alexis yanıma doğru eğildi. Bana doğru bastırıyor, eli omzumda sıkıca duruyor, derisi acıyana kadar çimdikliyor ve son bir kelime fısıldıyor, nefes nefese ve gergin. "*Cerrah.*"

Sonra gitmiş, kendine ayrılan yere çekilmiş ve yüzü gölgeler altında gizlenene kadar battaniyeleri kendi etrafına çekmiş.

Simone üzerimde durmaya devam ediyor. İfadesi değişmedi, ama sanırım içinde bir alt akım sezebiliyorum. Hayal kırıklığı mı?

Alexis sesini çıkarmadı ama oda küçüktü. Simone konuşmamızın ne kadarını duydu?

Bakışlarıyla karşılaşıyorum, meydan okuyorum ve sonunda yana dönüyor. Ancak dolabın kapağındaki yerine geri döndüğünde zihnim dönmeye başlıyor.

Cerrah. Alexis'in söylediği buydu. Ama odadaki hiç kimse mesleğini cerrah olarak belirtmemişti. Steve kamyon şoförüydü. Blake sevkiyat görevlisiydi. Denny tamirci, Simone iki iş arasında, Hutch DJ.

Bakışlarım Hutch'ın üzerine düşüyor. Yan yatmış uyuyor ve yanağındaki beyaz pamuklu ped daha koyu tenine karşı keskin bir şekilde göze çarpıyor. O bandajı Simone uygulamıştı. Tıpkı benim elime yaptığı gibi. Alexis'in kastettiği bu muydu? Tam olarak ameliyat sayılmaz, ama o zaman-

İçimden soğuk bir nehir akıyor.

Bu donma. Ampute etmeliyiz.

Kendimde değilken bu sözleri duyduğumu hatırlıyorum. Birisi parmaklarımı kesmek istedi. Eğer beni tedavi eden Simone reddetmeseydi, kesebilirdi.

Kendi kendini tayin eden bir cerrah.

Alexis'in kastettiği bu olmalı. Sadece onun ve benim tanıyabileceğimiz bir kod.

O gecenin anısı -Kiernan'ı kaybettiğimi bile fark etmeden önce kulübedeki ilk gecem- çarpıtılmış. Kimin konuştuğunu görmedim; sadece sözlerini duydum. Ve şimdi, o sahneyi zihnimde canlandırmaya çalıştığım

Zihin, ses belirsiz ve gerçek dışı görünüyor, ses bozulana kadar çok fazla kez çalınan bir kayıt gibi.

Bir erkek miydi? Sesinin derinden geldiğine eminim. Kesik ve etkili. Denny, o zaman? Bu doğru gelmiyor. Hutch'ın konuşma tarzına uymuyor. Steve mi?

Simone olamazdı. Elimin üzerine çömelmiş olan oydu, öneriyi içine sindiremeden kapatan oydu.

Sadece yedi kişi kaldık. İçimizden biri olmalı. Ama-

Blake kanepede yuvarlanıyor. Battaniyeyi omuzlarına doğru çekerken yumuşak bir inilti yükseliyor. Oturduğum yerden onu göremiyorum ama bu küçük ses beynimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Blake'ti.

Bunu çaresiz ve rahatsız edici bir kesinlikle biliyorum. Ben yere yığılmış ve tepkisizken bana baktı ve parmaklarımı çıkarmayı önerdi.

Ağzım kurudu. Alexis gerçekten Blake'in kasap olduğuna inanıyor mu? Yaşlı kadın tıknaz ama kısa boylu. Kulübedeki diğer insanlar gibi fit de değil. Ve sırtındaki sorunları saklamaya çalışmıyor. Kanepede uyumakta zorlanan birinin Grayson'ın ağırlığını taşıyabileceğini ya da bir kafayı omuzlarından ayıracak kadar güçlü bir balta sallayabileceğini hayal etmek zor.

Yine de, eğer biri şüpheleri başka yöne çekmek istiyorsa, arkadaşlarına sürekli olarak sırtının kötü olduğunu hatırlatmak bir mazeret yaratmanın basit bir yolu olabilir. Alexis'e bakıyorum. Yan yatmış, battaniyeyi başının etrafına çekmiş, gözlerini zar zor görebiliyorum. Hâlâ uyanık ve boş boş bakıyor.

odaya.

Çok yorulmuş olmalı. Ama tehlike bu kadar yakınken dinlenmek zor.

Saat iki yirmiyi geçiyor. Rüzgâr etrafımızı saran sivri zirvelerde çığlık atıyor.

Bir Şey olmadan önce bir Şey olacağını hissediyorum. Tylerimi diken diken eden bir tedirginlik. Kafatasımın arkasında bir baskı. Önsezi giderek ağırlaşıyor: *Hepimiz burada leceğiz.*

Odanın her iki yanındaki iki lamba - güvenliğimiz, korumamız
-Aniden parlıyor ve sonra sönüyor.

Küçük kabin odası karanlığın içinde kaybolur.

38

Elektrik çarpmış gibi ürperiyorum. Gözlerim sonuna kadar açık ama görecekleri bir şey yok. Şöminedeki kömürlerin soğumasına izin veriyoruz. Fırtına o kadar yoğun ki ay ışığının hiçbir izi pencereden içeri ulaşamıyor. Kör olduk.

Etrafımdaki boş dünyadan sesler yükseliyor. Kaba tahta üzerinde parmaklar kaşınıyor.

Düzensiz nefes alıyor.

Sağımda ağır bir gümbürtü.

Blake. Tam orada. Kanepede, bir kol mesafesinden daha yakın.

Bu düşünce tam olarak aklıma yerleşmeden vücudum tepki veriyor. Çırpınarak uzaklaşıyorum, sert bir şeye çarpmadan önce sırtım duvarda sürükleniyor.

"Herkes hareketsiz kalsın!" Simone'un sesi keskin ve dehşet vericiydi.

"Neler oluyor?" Hutch'ın sesi uyku sersemi gibi geliyor. Sonra birden kelimeleri hızlanıyor ve bağırıyor: "Kim o? Bana kim dokundu?"

"Kimıldama dedim."

Bir sandalye sürtünüyor. Sesleri takip etmeye çalışırken başım dönüyor, etrafımdaki bedenlerin her birini yerleştirmeye çalışıyorum. Omzuma bir şey sürtünüyor. Geri çekilirken damarlarıma korku doluyor.

Işığa ihtiyacım var. Telefonum nerede?

Parmaklarımı uzatıp umutsuzca zemini yokladım. Ceketimin içindeydi. Ama şimdi nerede?

"Geri çekilin!"

Simone'un sesi ılıa o kadar yakın ki neredeyse tanıyamıyorum. Parmaklarım sert kumaşın etrafına dolanıyor. Ceketim. Onunla uğraşıyorum, telefonumu çıkarmaya çalışıyorum.

Bir şey duvara sertçe çarpıyor. ılgınca sesler duyulur. Bir saniyelik mide bulandırıcı bir sessizlik. Sonra biri ılık atar: "Bıçakları var. Lanet olsun, bıçakları *var*."

Saf panik patlak verir. Bedenler birbirine çarpıyor, ayaklar yere sürtünerek tutunmaya çalışıyor. Arkamdaki duvara öyle sert bir şey çarpıyor ki, yankıların kemiklerime kadar işlediğini hissedebiliyorum. Sürünerek bir sığınak bulmaya çalışırken ceketimi göğsüme bastırıyorum.

"Çekil, çekil!"

Bir homurtu. Bir acı ılığı. Ayaklar yere vuruyor, acı verici bir sesle. Yırtıcı bir hayvanla birlikte bir kutuya hapsolmuş korkmuş kuşlar gibiyiz, çırpınıyor ve kendimizi anlamsızca duvarlara vuruyoruz.

Sert ve kemikli bir şey yanıma çarptı. Homurdanarak yere düştüm. Üstüme bir vücut düştü. Ağırılığı ciğerlerimdeki havayı boşaltmaya yetiyor. Kurtulmaya çalışarak onu itiyorum ve bir el boğazımdan geçip ağzıma doğru ilerliyor.

Hayır. Hayır.

Parmaklar yüzüme bastırıyor. Tenim sıcak ve terden nemli. Burnumun üzerinde. Beni boğuyor. Basınç dudaklarımı dişlerimden ayırıyor. Yumruklarım kalın bir cekete çarparak bedene doğru ırpınıyorum. Birisi dışarıdaki fırtınaya doğru kaçarken kulübenin kapısı çarparak açılıyor. Diğerleri hareket ediyor, bağılıyor, elleriyle duvarları, pencereleri tırmalıyor. Biri uzanmış bacaklarıma takılıyor; vurulduğum yerde donuk bir ağrı oluşuyor.

Bana neler olduğunu göremiyorlar. Ve ılık atacak nefesim yok.

Çenemi açıyorum ve yabancının avucunun etinin dişlerimin arasına girmesine izin veriyorum. Sonra ısırıyorum.

Derisi ekşi ve sert. Basınçtan dişlerim ağrıyor. Nefes nefese, sessiz bir çılgılık geliyor, sonra el yüzümden ayrılıyor.

Üzerimdeki baskı yok oluyor. Hava emiyorum, öğürüyorum ve sürünüyorum.

Boşluk hissim yok oldu. Nereye baktığımı ya da bir duvara çarpmadan önce ne kadar ilerleyebileceğimi bilemiyorum ama hareket etmeyi bırakmıyorum, elini ısırdığım kişiyle arama olabildiğince mesafe koyuyorum. Ceketini hâlâ tutuyorum ama durup arama şansım yok. Fırtına çılgınca gürültülü geliyor. Kapı hala açık olmalı, fark ediyorum; dondurucu hava ısıtıcıların artık sıcaklığını odadan çıkarıyor.

Bir ışık yanıp söner. Sade ve beyaz, paniği daha da kötüleştiriyor. Dar ışık huzmesi çılgınca hareket ederek duvarlarda, zeminde ve tavanda yanıp sönüyor. İmkânsız gölgeler yay gibi uzanıyor. Duraklama yok, dinlenme yok, sadece bir flaş gibi sürekli hareket var. Anlatılmamış dehşetleri ortaya çıkarıyor ama aynı anda hiçbir şey yok.

Sesler haykırıyor, ama eğer kelimeler kullanıyorlarsa, onları anlayamıyorum. Başka bir beden bana çarpıyor ve irkiliyorum, dövüşmeye hazırlanıyorum, ama tekrar itiyor. Işık çok çılgınca, çok titrek, kim olduğunu göremiyorum. Sürünmeye devam ediyorum.

Parmaklarım kara değişiyor. Kapıdayım. Hiç düşünmeden ayağa kalkıyorum ve açıklıktan içeri giriyorum, çıkarken omzum ahşap çerçeveyi sıyrıyor.

"Uzak dur," diye bağıyor biri -Simone ya da belki Alexis-. Onları zar zor duyabiliyorum. Rüzgâr fırtına gibi esiyor, ağzıma kar dolduruyor ve gözlerimi kör ediyor. Birinin ya da bir şeyin arkamda olduğunu hissediyorum ve tekrar ileri atılıyorum. İçgüdüsel korku her uzvumu sarıyor. Kendimi bir düzine adım sonra hareket etmeyi bırakmaya zorluyorum ve bunun yerine ceketimi karıştırıp telefonumun ağırlığını arıyorum. Sağ cebimde buluyorum ve çekip çıkarıyorum.

Sol elim işe yaramıyor; telefonu tutmak ve el feneri düğmesini bulmak için uğraşırken paltomun yere düşmesine izin veriyorum. Parmaklarım

uyuşmuş. Onlar

cama bastırmaya çalıştığım da kayıyor. Düşmenin ışığı yanıyor ama etkinleşmiyor.

Sağım da bir yerden bir çılgılık geliyor. Başımı kaldırıyorum, kalbim boğazımda. Kulübenin içinden gelen sert, beyaz ışık, sahibi kapıdan içeri girerken ağaçların ve yağın karın üzerinde parıldıyor. Işığın parıltıları bir mücadeleye takılıyor. İki form, kavga ediyor, karın içine yuvarlanıyor. Ben izlerken bile parçalanıyorlar, zıt yön lere doğru çırpınıyorlar.

Parmağımı tekrar fenere bastırmak için mücadele ediyorum. Bir kez daha kayıyor ve neredeyse çılgılık atıyorum. Bir kez daha deniyorum. Bu sefer harekete geçiyor. Kendi sert, beyaz ışınım, neredeyse diğerinin aynısı, geceyi kesiyor.

Kar kör etmeye yakın. İmkânsız hızlara ulaşan kar tanecikleri ışığımın üzerinde bulanıklaşıp erişim alanını tehlikeli bir şekilde kısaltırken durağan gibi görünüyor. Arkamdan korkunç bir gıcırtı sesi geliyor. Dönüp ışığımı yükseltiyorum ve ağarmış beyaz, işkence görmüş bir yüzle göz göze geldiğimde ölümün soğukluğunun içimden geçtiğini hissediyorum.

39

Eskimiş ahşap acıyla gıcırıyor. Benimkilerle buluşan gözler ağarmış ve bir buz tabakasıyla kaplanmış. Brian'ın çenesi, açık ağzından ikinci bir dil gibi çıkan dal tarafından acı verici bir şekilde ardına kadar açılmaya zorlanıyor.

Farkında olmadan, ölmekte olan çam ağacına doğru kaçtım.

Yukarıda, başka kafalar sallanıyor. Sonsuz karanlıktan süzülüyor gibiler. Ölü yoldaşlarımın hayaletleri, görmeden ve hissetmeden beni izliyorlar.

Ağaçtan uzaklaşırken nabzım tehlikeli bir şekilde hızlı atıyor. Dönüyorum, ışığımı geniş bir alana yayıyorum, zayıf LED'in mümkün olduğu kadar çok kar fırtınasını kesmeye çalışıyorum.

Karda şekiller değişiyor. Bir figürün ileri atıldığını, tökezleyerek durduğunu ve sonra tekrar hareket ettiğini izliyorum. Diğerleriyle aralarında olabildiğince fazla boşluk bırakmaya çalışıyorlar.

Hayır. Ayrılamayız. Eğer ayrılırsak, kasap avantajlı olur.

"Işığa doğru gel!" diye bağıyorum. Sesim zayıf ve cılız çıkıyor. Boğulduktan sonra hâlâ nefesimi geri almak için savaşıyorum. Ama sendeleyerek kulübeye doğru ilerliyorum, telefon bir işaret feneri gibi başımın üzerinde duruyor. "Birlikte güvendeyiz! Işığa doğru gelin!"

Diğer ışın -kabinin içinde beni fena halde şaşırtan ışın
-Bir saniye hareketsiz duruyor, sonra yaklaştıkça sallanmaya başlıyor. Nişan alıyorum

kendi ışığını tutuyor. Hutch ışığın altında gözlerini kısıyor, yedek elini gözlerini korumak için kaldırmış. Işığı başka yöne çeviriyorum.

"Işıktaki toplanın!" Tekrar bağıyorum. Daha fazla şekil karda sendeleyerek bize doğru ilerliyor. Yaklaştıkça her bir yüzü görmek için mücadele ediyorum. Bize ilk ulaşan Simone oldu. Yarı vahşi görünüyor. Saçları dağılmış ve yüzüne dolanmış. Çenesine bir damla kırmızı kan bulaşmış. O kadar küçük ki, teni bu kadar beyaz olmasaydı fark etmezdim.

Denny bize doğru geliyor. Hemen arkasında Steve var, nefes nefese, yanakları soğuktan kızarmış. "Neler oluyor?" Fırtınadan sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. Cevap alamayınca daha da yaklaşıyor, sesi daha da yükseliyor. "Elektriği kim kesti?"

"Kapa çeneni bir dakika," diye bağıyor Simone. Boynunu bükmüş, fırtınanın içinden görmeye çalışıyor. Partimizin kayıp üyelerini arıyor.

"Senin nöbet tutman gerektiğini sanıyordum." Steve bana dönüyor ve hâlâ sarhoş olduğunu fark ediyorum. "Neden nöbet tutmuyordun? Neden sen-"

"*Kapa çeneni* dedim." Simone'un eli dışarı fırlar, parmakları pençeye dönüşmüştür.

Tırnakları neredeyse Steve'in yüzünü tırmıklıyordu.

Son anda irkilerek geri çekiliyor ve yüz hatları şokla tiksinti arasında bir şeye dönüşüyor. "Hey-hey-senin neyin var? Geri kalanınız bunu gördü, değil mi? Benim için gitti-"

"Dur," diyorum ama sesim Steve ve Simone arasında yükselen savaşın altında kayboluyor. Blake ve Alexis hâlâ kayıp. Ve onların bu fırtınanın kusursuz karanlığında kaybolduğu her saniye bizi felakete daha da yaklaştırıyor.

Hutch, Simone ve Steve'in arasına giriyor, kollarını göğüslerine bastırarak onları ayırmaya çalışıyor. Bağırıyorlar, sesleri ayırt edilemez bir gürültü, birbirleriyle boğuşurken soluk beyaz öfke, lekeli kırmızı öfkeye karşı ve başım patlamak üzereymiş gibi hissediyorum.

"Sessiz ol," diye gürler Denny'nin sesi. Steve'in yakasından tutup onu diz yüksekliğindeki karın içine yığılmasına yetecek bir güçle geri çekti.

Hutch Simone'un yanında kalıyor, uzanmış kolu hâlâ gövdesine bastırıyor ama Simone artık ona karşı koymuyor. Bunun yerine açık dişlerinin arasından havayı emiyor, parmakları iki yanında kenetlenip açılıyor.

Yutkunuyorum ve kulübenin içinde ısırdığım elin kalıntısının tadını alıyorum. "Blake ve Alexis'i kaybediyoruz," diyorum ve sesimin son kelimeye takılmasından nefret ediyorum. "Onları bulmak zorundayız. Ve hızlıca."

"Bu fırtınada *kimseyi* bulamayacağız." Steve ayağa kalktı. Burnundan bir tutam sümük akıyor ve kirli sakalına yapışıyor. Kamburunu çıkarmış, kollarını kendine sarmıştı.

Hiçbirimiz dondurucu soğuklar için giyinmemiştik. Isıtıcılar tarafından nispeten rahatlatılmış bir şekilde, hepimiz en ince katmanlarımıza kadar soyunduk: kar fırtınasından ziyade tempolu bir sabah için daha uygun olan hırkalar ve pamuklu gömlekler.

Muhtemelen haklı. Işığım ile bile bir metreyi zor görüyorum. Ama Alexis'i terk edemem. Bana söylediklerinden sonra olmaz. Hele ki Blake de ortada yokken.

İleriye doğru adım atıyorum, telefon elimde olabildiğince ileride. Diğerleri takip edebilir ya da etmeyebilir. Ama ışık bende, bu da kontrolün bende olduğu anlamına geliyor.

Önce Hutch hareket etti. Yanıma geliyor, kendi telefonunu uğuldayan rüzgâra doğru uzatıyor. Titriyor ama yüz ifadesi kararlı.

Burada on dakika bile dayanamayız.

"Alexis!" Fırtınaya karşı çığlık atıyorum.

Sağımdan, Steve'in sesi: "Blake!"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve arkamızdaki karanlıkta hareket eden üç ceset sayıyorum. Kulübe yakın olmasına rağmen kimse geride kalmamıştı.

Ağaç solumuzda. Arkamı dönüp bizi kulübenin yan tarafına, beyaz örtüyü çukurlaştıran düzensiz kayalara doğru götürüyorum.

Bir el ön kolumu tutuyor. Simone'un solgun yüzü yanımda beliriyor, gözleri geniş ve niyetli bir şekilde ileriye bakıyor. "Bunu görüyor musun?" diye soruyor.

Karın ve asılı buz parçacıklarının sonsuz bulanıklığı arasından görmek için zorlanarak onun yönünü takip ediyorum. Karanlık kayalar bir görünüp bir kayboluyor. Aralarında bir şey hareket ediyor. Çırpınıyor. Kumaş, rüzgâra kapılmış, donuk ışıktaki bir bayrak gibi dönüyor.

Hayır. Ona doğru sendeliyorum. Vücudum uyuşmaya başladı. Gördüğüm sadece kumaş değil, saçlar da var. Omuz uzunluğunda ve solgun, bembeyaz kumaşın üzerinde karmakarışık bir mat oluşturuyor.

Işığım yeterince güçlü değil. Form çözülene kadar telefonumu daha da zorlayarak yaklaşıyorum.

Alexis, karın üzerinde yüzüstü yatıyor. Kollarından biri sanki bir şeye uzanıyormuş gibi ileriye doğru uzanmış. Belki de kayalara. Diğeri vücudunun altında sıkışmış. Bacakları arkasında, gevşek ve üst üste binmiş. Çoktan karın altına gömülmüş.

Başından bir hale gibi kırmızı bir patlama yayılıyor. Renk saçına yapışıp onu koyulaştırıyor. Diğer cesetlerdeki kadar çok değil. Katilin başını tamamen kesmek için yeterli zamanı olmamış. Ama yine de çok fazla. Yerimde donup kaldım. Simone yanımdan geçti, onu Hutch takip etti.

İkisi de Alexis'in başının yanına çömelmiş, elleriyle boynunun derisini yokluyorlardı. Kendimi başka birinin rüyasında kapana kısılmış gibi hissediyorum. Her şey puslu. Kafam karışıyor. Kulaklarım çınlıyor ama artık soğuğu hissetmiyorum bile.

Sonra Simone'un sesi uğuldayan rüzgârı kesiyor: "Hâlâ hayatta. Biri onu kaldırmama yardım etsin."

40

Biz onunla savaşırken fırtına nefesimi kesiyor. Ben önden gidiyorum, telefonum bize rehberlik ediyor.

Simone ve Denny Alexis'i aralarında taşıyorlar. Korkunç bir şekilde topallıyor. Arkama bakmamaya çalışıyorum çünkü baktığımda çenesinden damlayan canlı kanı görüyorum.

Blake'i hala bulamadık.

Işığım ilerideki kulübemizin karanlık hatlarını seçiyor. Neredeyse kapıya koşacaktım. Kapı kapalıydı. Bu beni şaşırttı; kaçarken hepimiz çok korkmuştuk. Kimsenin kapıyı arkasından kapatmak için zaman ayırdığını düşünemiyorum.

Tabii kasap dışarı çıkan son kişi değilse.

Tahta, ahşap zemin üzerinde erimeye başlayan ince bir kar tabakasını kazıyarak açılıyor.

"Masayı boşaltın." Nefes nefese kalan Simone, az önceki çılgınca korkusunu kaybetmiştir. Onun yerine, sesini net ve kırılmış bırakan keskin bir odaklanma var.

Kulübenin ışıkları hâlâ sönük. Telefonumu masanın köşesine yerleştiriyorum, ışığı tavana dönük ve uyuşmuş ve hiç hareket etmeyen bir elimle kitap yığınlarını ve kirli tabakları sürükleyebildiğim kadar sürüklemeye başlıyorum.

Hutch, arkamda, en yakın lambanın yanında duruyor. Düşmenin tıkırtıları karanlıktaki kızgın böcekler gibi. Işığı bırakıyor ve bana katılıyor.

Masanın üzerindekipleri birlikte sürükleyerek yere bırakıyoruz. Denny ile birlikte yanımdan geçip Alexis'in bez bebek halini temizlenmiş yüzeye yatırırken Simone'un omzu beni itiyor.

Yüzüne bir göz atıyorum. Yüzü parlak kırmızı çizgilerle kaplanmış, sanki damarları dışarı çekilmiş ve derisinin üzerine bindirilmiş gibi. Hem ağzı hem de gözleri bir parça açık. Hareket etmiyorlar.

Mide bulantısı çabucak geliyor ve ben de yapılması gerekenlere odaklanarak arkamı dönüyorum. Alexis'in köşesinde bir battaniye vardı. Başını yastıklamak iyi olacak. Battaniyeyi almak için odayı geçiyorum ama küçük eşya yığınının yanında diz çöktüğümde yavaş, hırıltılı bir ses duyuyorum.

Oda o kadar az aydınlatılmıştır ki, dar kesitlerin ötesini görmek neredeyse mümkün değildir. Hutch, Simone'un yanında duruyor, kendi telefonunun ışığını Alexis'in kafasına doğrultmuş, Simone da onu nazıkçe manipüle ediyor. Etrafımızdaki duvarlar loş gölge kümelerinden başka bir şey değil.

Biri nefes alıyor, sonra alçak bir iç çekiş olarak bırakıyor. Sesi kanepeye doğru takip ediyorum.

"Blake." Kelime, nefes almakla çığlık atmak arasında bir şey olarak ağzımdan kaçıyor.

Orada oturuyor, karanlıkta neredeyse görünmez, elleri dizlerinin üzerinde gevşek bir şekilde duruyor. Gölgeler örümcek ağıları gibi üzerine yapışmış. Sesimi duyunca başını hafifçe çeviriyor, soğuk, etkilenmemiş gözleri değerlendiriyor.

Dudakları eskisinden daha mı kırmızı? Biz yokken rujunu yeniden mi sürmüş?

Simone, Alexis üzerinde çalışmaya dönmeden önce Blake'e sadece bir bakış atar. Steve ise bir ünlemle boğulur. "Ne zamandır oradasın?" "Hiç ayrılmadım." Sesi umursamaz, hatta biraz sinirli geliyordu. "Senden sonra Kim bilir ne için panikledin ve beni burada terk ettin. Ben de senin dönmeni bekleyeyim dedim." Alexis'e doğru başını sallıyor. "Görünüşe göre doğru seçimi yapmışım."

Midem bulanıyor. Gerçekten tüm zaman boyunca burada mı kaldı, yoksa aksini kanıtlayamadığımız için mi böyle söylüyor?

Kulübeden çıkarken kaç ceset gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum. En az dört. Ama altısı birden mi? Kaçmaya o kadar odaklanmışım ki yeterince dikkat edemedim.

Kaybettikleri sıcaklığın bir kısmını yeniden kazanmaya başladıklarında uzuvlarımda iğneler ve iğneler dolaşüyor. Battaniyeyi Simone'a geri götürüyorum, Blake'in yanından geçmemek için uzun yoldan gidiyorum.

"O nasıl?" Ben soruyorum.

Sorumun cevabını zaten biliyorum. Simone'un parmakları Alexis'in saçlarına gömülü. Hem saçları hem de elleri kıızıla boyanmış. Alexis'in bir parça açık olan gözleri buğulu ve görmüyor. Bir tanesi kanla doluyor.

"Kafatası çatlamış." Simone'un ağzı buruşuyor. Alexis'in başının arkasını hafifçe yoklayarak çalışmaya devam ediyor. "Biri ona bir şeyle vurmuş. Bir taşla. Bir kürekle. Emin değilim. Ama herhangi bir şansı olacaksa medeniyete geri dönmesi gerekecek, hem de hızlı bir şekilde. Biri bana biraz temiz kar getirsin. Şişmeyi yavaşlatır."

Denny hiç konuşmadan şömine kovanını alıyor ve kulübeden çıkıyor. O dolu kovayla dönene kadar hepimiz sessizlik içinde duruyoruz.

Simone taze karı Alexis'in başının arkasına bastırırken arkamı dönmek zorunda kalıyorum. Acı verici olmalı. Tabii bir şey hissedebiliyorsa. Hiçbir uyarıcıya tepki vermiyor; ne parmakları kıpırdıyor, ne de göz kapakları titriyor.

Bir cesedin kafasına kar bastırıyor da olabiliriz.

Bu doğru bir şey mi? Kar, açık bir yaraya zorla sokulmaması gereken kirleticiler taşımaz mı? Yutkunuyorum ve boğazımda kalın bir yumru hissediyorum. Simone kontrolü ele alıyor çünkü geri kalanlarımızdan hiçbiri ne yapacağını bilmiyor. Ama *o biliyor mu?*

Çenesindeki küçük bir kırmızı nokta tekrar gözüme çarpıyor. Daha akıllıca olup olmadıklarına karar vermeden kelimeler ağızımdan dökülüveriyor: "Çenende kan var."

Ellerini sessizce kaldırmadan önce gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. Parmak uçları soğuktan kirli beyaza dönüyor. Eriyen kar ve seyrelmiş kan etin üzerinde iz bırakıyor. Demek istediği açık: Her yerde kan var.

"Hayır." Sesim boğuk çıkıyor. Sanki üzerimde binlerce böcek geziniyormuş gibi derim karıncalanıyor. "Daha önce oradaydı. Biz Alexis'i aramaya başlamadan önce gördüm."

Çenesindeki kırmızı lekeyi temizlemek için birkaç temiz parçadan biri olan bileğinin arkasını kullanıyor. Çoğunlukla kurumuş ve basınç altında pul pul dökülüyor. "Kulübeden çıkarken biri beni yakaladı. O zaman olmuş olmalı."

Ben de öyle bir şey gördüm. Kapının hemen dışında karda kavga eden iki beden. Bir saniye sonra birbirlerinden ayrıldılar, her ikisi de diğerinden uzaklaşmak için can atarak zıt yönlere doğru koşmaya başladılar.

"Birinin bıçağı vardı," diyor Steve. Geride, ısıtıcılardan birinin ve hâlâ yaydığı sıcaklığın yakınında duruyor. "Bana doğru bastırdığını hissettim. Öleceğimi sandım."

"Oh," diyor Hutch. Sessizdi, çoğunlukla Simone için ışığını sabit tutmaya odaklanmıştı, ama şimdi arkamızdaki köşeye doğru başını sallamak için çenesini kaldırdı.

Simone'un ışıklar sönmeden önce uyuduğu köşe. Kilitli olmayan dolabı sırtıyla kapalı tutuyordu. Şimdi kapı açık duruyor.

Yaklaştığımda içindeki küçük biblolar ışığının altında parlıyor. Alexis'in çakısı ön tarafa yakındı. Acaba onu saklamasına izin verilseydi, güvende olur muydu? Katil onun yerine yüzünde bir yara izi taşıyor olur muydu?

Hoş olmayan bir düşünce. Hutch ışığını eğiyor. Çakının arkasında tornavidam, oyma çatalı, soyma bıçağı ve paslı mutfak bıçağı var. Ama hepsi bu kadar.

Balta kayıp.

41

"Bu ışıkla göremiyorum," diye hırlıyor Simone.

"Doğru," diye mırıldanıyor Hutch, telefonunu tutuşunu ayarlarken.

Dolaptan uzaklaşırken kalbim acı verici bir hızla çarpıyor. İçimizden biri baltayı aldı. Ve karanlığın değerli birkaç dakikasında onu saklayacak bir yer buldular.

Nereye?

Küçük odaya göz gezdirirken belli etmemeye çalışıyorum. Dağınık ve kısıtlı ışıkla görmek zor ama balta ne küçük ne de dikkat çekici. İçeride saklandığını sanmıyorum. Dışarıda bolca yer var.

-Ağaçların arasına, kulübenin yanına saklanmış olabilir. Boğazıma doğru gelmediği sürece onu bir daha göremeyeceğime dair korkunç bir his var içimde.

Simone yemin ediyor. "Zar zor görebiliyorum."

"Işıkları geri getirmeliyiz." Steve ceketini yavaş yavaş kollarının üzerine çekiyor, belli ki ağrıyor. "Belki de jeneratörün yakıtı bitmiştir."

"O zaman git bir bak." Simone'un kanlı parmakları ilk yardım çantasını açıp içindekileri incelerken çantanın her yerinde iz bırakıyor.

"Yardım edeceğim," diyor Denny.

"Şey, ben gitmiyorum." Blake başını arkaya yatırdı, dudaklarını büzdü. "Buraya geldiğimizden beri hiçbiriniz bana yardım etmek için tek bir şey yapmadınız, bu yüzden

karşılığında bir şey beklemeyin."

Kanım, uzuvlarımın arasından akan bir dalga gibi. Çok azımız kaldık. Kasap şimdiye kadar temkinli davranmak zorundaydı, bizi teker teker avlayıp fırsat kolluyordu. Ama azalan sayımız onlar için her zaman avantajlı bir senaryo sunuyor.

Ayrılmak zorundayız. Başka yolu yok. Simone burada Alexis'le kalmalı; başka biri jeneratöre gitmeli.

Güvende kalmak için ne yapmamız gerekiyor?

"Altı kişiyiz," diyorum. "Eğer ayrılacaksak, üçer kişilik takımlar halinde olmalıyız."

Simone zar zor dinliyormuş gibi hissetmesine rağmen başını sallıyor. "Birinin ışığı benim için tutması gerekiyor."

"Bunu yapmaya devam edebilirim," diyor Hutch.

Blake zaten uzak durma niyetini belirtti. Bu da varsayılan olarak benim de jeneratöre giden grubun bir parçası olmam gerektiği anlamına geliyor.

Ceketimi çekerken göğsüm çok daralıyor. Denny ve Steve çoktan kapının yanında duruyorlardı. Burnunun kenarını ovuşturan Steve'in yüzü ağır ve ekşi. Sarhoşluk mide bulandırıcı bir akşamdan kalmaya dönüşüyor. Denny de en az Steve kadar içmişti ama sarhoşluğun herhangi bir aşamasını yaşıyorsa bile bunu belli etmiyordu.

Masanın kenarından telefonumu alıyorum. Sonra tekrar karanlığa ve soğuğa gömülüyoruz.

Görüş mesafesi berbat. Şafak saatlerce sökmeyecek ve fırtına ne kadar yoğun olursa olsun, bunun bile yardımcı olacağından emin değilim.

Kar yığınlarının arasından ağrıyan uzuvlarımı zorlayarak ilerliyorum, ışığım kulübenin duvarında sallanıyor ve karanlık her taraftan bastırıyor.

Jeneratör kulübenin arka tarafında. Grayson'ın asıldığı yerden çok uzakta değil. Karanlıkta kendimi tehlikeli bir şekilde savunmasız hissediyorum ve

Ağrıyan uzuvlarımın izin verdiği kadar hızlı. Kar, soluk soluğa ağzıma akıyor ve sıcak dilimde eriyor.

Bir şekil belirliyor. Uzun, ince, neredeyse karla kaplı. Grayson'ın bedeni. Babasının onun için seçtiği poz -sırt üstü yatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş- şimdi doğal gelmiyor. Özellikle de bacakları hâlâ bağlıyken. Sanki birinin ipi tutup onu sürüklemesini bekliyormuş gibi.

Kulübeye geri dönmeden önce sahneden kaçınmak için bizi geniş bir yay çizerek yönlendiriyorum.

Gri metal jeneratör hâlâ binanın duvarına monte edilmiş durumda. Daha önce hiç jeneratör kullanmak zorunda kalmamıştım. Denny metalin üzerindeki karı temizleyip incelerken ben geride durup ışığı tutuyorum.

Bir süre sonra "Yakıtım bitti," dedi. Sonra bir homurtu. "Sabaha kadar yetecek kadar verdik."

"Bitmedi," diyorum. Makinenin altında koyu bir leke var. Yakıtımız, karın derinliklerine sızıyor.

"Sızıntı mı?" Steve belli ki mücadele ediyor. Gözlerini kırıştırıp duruyor ve gözlerinin kenarları kulübeye vardığımızda olduğundan daha fazla kan çanağına dönmüş durumda. "Vidalamayı falan mı unuttun?"

Denny'nin omuzlarının kırılğan açısı bu suçlamaya ne kadar içerlediğini gösteriyor ama karşılık vermiyor. Hiçbirimizin kayıp yakıtın kazara olduğuna gerçekten inandığını sanmıyorum. Grayson'ın cesedi bulunduğu berde kilit altındayız, ama herhangi biri gelip daha önce bir vanayı gevşetmiş ve gecenin bir yarısına kadar fark edilmeyecek yavaş bir damlama yaratmış olabilir.

"Biraz daha yakıt alabilir miyiz?" Ben soruyorum.

"Belki." Denny eldivenli ellerini pantolonuna silerek iç geçiriyor. "Kartonda kalan son şeyi de kullandık. Yine de kulübede daha fazlasını bulabiliriz."

Kulübeye dönme fikri hoşuma gitmiyor. Karısını ve oğlunu öldürmüş olabilecek dev bir adamla değil. Ama şafağa kadar bizi güvende tutacak tek şey telefonumuzun ışıklarıyken kulübeye geri dönmek de pek akıllıca gelmiyor.

"Orada mum bulabiliriz," diye mırıldandı Steve. "Ya da pille çalışan bir fener. Bir şeyler."

Başka ne yapacağımı bilemediğim için başımı salladım. Benim onayımı beklemiyorlardı; ağaçların kulübenin etrafında toplandığı yere doğru küçük patikayı takip ederek ilerlemeye başladılar bile.

Yol arkadaşlarıma ayak uydurmak için mücadele ederken buz yüzümü yakıyor. Işığımın giderek azalamayacağını biliyorum ama sanki azalıyormuş gibi hissediyorum. Günlerdir bu küçük vadideyim, bu yolu defalarca yürüdüm, ama çevre bana çok acımasızca yabancı geliyor. Sadece yabancı değil, saldırgan da. Sanki görüş alanımızın hemen dışında, arkamızda dişlerini göstermiş kurtlar varmış gibi. Sanki zeminin kendisi parçalanmaya hazırlanıyor ve bizi çılgılık atan yüzlerimizin üzerine kapanan boşluklara sürüklüyor.

Titriyorum, dişlerim sıkılı.

Daha ışığım dokunamadan kulübenin sesini duyuyoruz. Ahşap yapı fırtınanın baskısı altında inliyor. Kapı titriyor, iki tarafına yığılmış kar tarafından yerine sıkıştırılmış.

Girişte duruyoruz. Telefonumu ileri uzatıp dağınık, kalabalık alanı görmek için mücadele ediyorum. Steve kapının pervazına yaslanıyor. Soluk soluğa aldığı her nefes, hemen uzaklaşan bir yoğunlaşma patlaması olarak ondan kaçıyor.

Denny sadece bir saniye tereddüt ediyor, sonra öne doğru atılıyor, depoya ilk giren o oluyor. Steve'in gözleri bana doğru kayıyor ve zayıf ışıktaki boncuk gibi ve hesapçı görünüyorlar. Daha birkaç gün önce otobüste bir sıra arayla oturmuş, sanki bir dostluk kurmanın eşiğindeymişiz gibi konuşuyorduk. Şimdi ise ikimiz de diğerine sırtımızı dönmek istemiyoruz. Sıcaklığın ve dostluğun her kırıntısı çıplak bir çaresizliğe dönüşmüş durumda.

Eldivenini kırmızı burnuna sürtüyor ve sonunda öne doğru adım atıyor. Geniş paltosu karanlığın içinde kaybolmaya başlayana kadar bekliyorum, sonra onu takip ediyorum, klostrofobik kulübeye girerken kısa, panik nefesler alıyorum.

Çılgılık atan rüzgâr bir nebze azalıyor. Kulübe belli belirsiz toz, odun ve yağ kokuyor ama yazın keskin olacağını tahmin ettiğim kokular bu dondurucu soğukta zar zor algılanıyor.

Dikkatim sola, baltayı bulduğum yere çekildi. Bir parçam neredeyse katilin baltayı yerine geri koymasını bekliyor. Gittikçe cesaretleniyorlar, bizimle alay ediyorlar, bizi kışkırtıyorlar. Bu kadar küstahça bir şey beni şaşırtmazdı.

Köşede başka bahçe aletleri duruyor ama balta hâlâ yok. "Işık," diyor Denny ve ben de telefonumu başımın üzerine kaldırıyorum.

Kulübenin en karanlık girintileri ortaya çıktıkça gölgeler düzensiz bir şekilde sıcıyor. Denny raflar arasındaki dar geçitte ilerliyor, içindekileri ararken hareketleri yavaş. Omuzları her iki raf setine de degecek kadar geniş, bu da onu sığacak bir açıyla yürümeye zorluyor.

Steve kulübenin diğer tarafını tutuyor, kapları alıp etiketlerini inceledikten sonra yerlerine yerleştiriyor. Ben ortada kalıyorum, elimde telefonum, iki adama da ışık sağlamaya çalışıyorum.

Bunu önerdiğimde üç kişi yeterli görünüyordu.

Denny omzunun üzerinden bana bakmak için duraklıyor. Kısa bir bakış ama hesaplı bir bakış. Ağzım kurudu.

Artık yeterli gelmiyor.

Steve'den de benden de çok daha iri. Steve'in de dikkati dağınık. Eğer isteseydi, Denny muhtemelen onu tek bir darbeyle yere serebilirdi. Endişelenmesi gereken tek şey, ben gelmeden önce kapıyı engellemek.

Kulübeden çok uzaktayız ve fırtına amansız. Sesim kısılana kadar bağırabilirim ama duyulmayabilirim.

Steve, "Görünüşe bakılırsa sonunda ışıklarımız olacak," diyor. Yarısı beyaz, tombul mumlarla dolu bir karton kutuyu kaldırırken yorgun ve gergin bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Biraz da potpuri kokulu yağ buldum."

Denny homurdanarak rafından ayrılıp odanın etrafında dönüyor ve Steve'le buluşuyor. "Orada yakıt var mı?"

"Henüz bir şey bulamadım. Ama burası bir hurdalık."

Buraya her şeyi saklayabilirsin.

Gözlerim kulübenin arka duvarına doğru kayıyor. Bir yığın kutu ve eski bir çalışma tezgahı arasında, garip şekilli bir şeyin üzerine bir branda örtülmüş. Yeterince sıradan ve telefonumun ışığının parlak mavi malzemeden yansıma şekli dışında gözlerimin farkına bile varmadan geçip gideceği kadar girintinin içine sıkışmış. Yarım saniyeliğine, sanki altındaki şekil hareket etmiş gibi göründü.

"Kırmızı ya da siyah kapları arayın," diyor Denny. Alt rafları görebilmek için eğiliyor. "Kimse bu kadar uzak bir yere *sadece bir* kutu yakıt getirmez."

Hayır. Olmazlardı. Ama bu hala burada oldukları anlamına gelmez. Kulübenin etrafında fark edilmeden yakıt boşaltılabilecek pek çok yer var. Plastik bidonlar çoktan karın altına gömülmüş olabilir.

Düşünceler aklımdan geçerken bile gözlerim brandada sabit kalıyor. Malzeme seğiriyor.

Bu ışık. Gölgeleeri zıplatıyor, garip şekillerde yansıtıyor. Bu gerçek değil.

Kendimi yakalamadan önce yarım adım ilerledim. Şimdiye kadar sırtımı kapıya dönmüştüm, ilk tehlike işaretinde kaçmaya hazırdım. Steve ve Denny

sağımda, rafları mıncıklıyorlar. Bir adım daha atarsam onları geçmiş olacağım ve kapıya ilk onların ulaşip beni içeri almalarını mümkün kılacağım.

Tek gereken bir saniye.

Onlara doğru bakıyorum. Sırtları bana dönüktü. Steve özensiz hareket ediyor, arkalarında avlanırken eşyaları itip kakıyor. Denny çok daha düzenli.

Tekrar duraklıyor ve omzunun üzerinden bana bakacak kadar başını eğiyor.

Nabzım sıcak ve hızlı bir şekilde tenimde dolaşüyor.

"Hafif," diyor Denny ve farkına varmadan aşağı doğru sarkıttığımı fark ediyorum. Tekrar kaldırıyorum, kol kaslarım şikayet ediyor ve o da raflara geri dönüyor.

Plastik brandaya doğru bir bakış daha. Kulübedeki başka hiçbir şey böyle örtülü değil; masaların ve aletlerin üzerinde toz birikmesine izin verilmiş. Hangi eşya özel koruma gerektiriyor?

Ve tozdan mı yoksa meraklı gözlerden mi koruyor?

Riskli ama bir adım daha atıyorum. Bir şey duyduğuma yemin edebilirim. Büyük ihtimalle arka duvarı döven rüzgâr. Ama rahatsız edici bir şekilde fısıltılı bir sese benziyor.

Metal bir şey arkamdan yere çarpıyor ve irkilmeme neden oluyor. Steve küfrediyor. Gözlerimi mavi plastikten ayıramadan bir adım daha atıyorum, sonra ona doğru bir adım daha.

Kenarına yakın bir yerde bir leke var, gevşek etek ucundan zar zor görünüyor.

Koyu kahverengi. Baltanın etrafında bulduğum renkten farklı değil.

Yine de gizli şekil bir baltadan daha büyük. Çömelmış bir insandan bile daha büyük. Sadece belime kadar geliyor ama en az bir metre genişliğinde. Yaklaştıkça, plastiğin kenarına onu yerinde tutmak için küçük taşlar yerleştirildiğini görüyorum.

Işığımı hâlâ arkama, Denny ve Steve'in olduğu yere yönlendiriyorum. İlerideki köşeyi karanlığa boğuyor. Zemine sızan sıvı her neyse, muşambanın üzerine de sıçramış gibi görünüyor. Uzaktan görülecek kadar değil ama ben yaklaştıkça kırılan ışıktaki küçük damlalar göze çarpıyor.

"Bu kadar yeter," diyor Denny, sesi alçak ve ürpertici derecede soğuk.

Dönüyorum. Kısmen rafın arkasına gizlenmiş, bana dönük bir şekilde duruyor. Uzamış sakalları, yüzünün ihanet etmiş olabileceği duyguları gizliyor. Tek seçebildiğim gözleri: buz grisi ve kırışmayan.

Kalbim acıyla çarpıyor. Kendimi hiç istemediğim kadar uzağa bıraktım. Şimdi Denny benimle kapı arasında. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım, ne kadar şans benden yana olursa olsun, ondan önce davranmamın hiçbir yolu yok.

Bir kalp atışı boyunca sessizlik içinde donup kaldım. Seçenekler için çabalarken zihnim acele ediyor, adrenalin ve korku birbirine karışıyor.

"Yakıt yok," diyor Denny ve sonra yana dönüyor. "Hadi geri dönelim."

Dev kapıya doğru ilerlerken kıpırdamaya cesaret edemiyorum.

Steve de onunla birlikte gidiyor, mum kutusu bir kolunun altında. Tehdidin gerçekleşmesini bekliyorum. Denny'nin hamlesini yapmasını. Steve'in düşmesini, kafasının yarılmasını.

Kapı aralığına ulaşırlar. Denny önce adım atar ve tam diğer tarafta duraklar. Steve durur ve döner, kaşları çatıktır, kızgınlık ve yorgunluk yüzünde çizgiler halindedir.

"Geliyor musun?" Steve arıyor. "O ışığa ihtiyacımız var."

"Evet." İkisinin de fısıltıyla onayladığını duyup duymadığını bilmiyorum. Onlara doğru tökezleyerek iki adım attım, sonra durdum.

Işığımı brandaya doğru çevirdiğimde, tekrar hareket ettiğini gördüğüme eminim. Sadece bir parça.

Bu sadece ışıktan kaynaklanan bir bozulma, kendime söz veriyorum. Ama bu sözler pek doğru gelmiyor.

Emin olmak zorundayım.

Üç uzun adımda kambur, örtülü şeklin yanından geçiyorum.

Malzemenin altından sızan sıvı, ışığım doğrudan ona yöneldiğinde daha kırmızı ve daha hasta görünüyor. Çömelip telefonu tutan elimle lekeye hafifçe dokunuyorum. Kuru bir leke. Ama yeni. Odadaki diğer her şey gibi üzerinde toz birikmemiş. Geçen ay içinde yapılmış.

"Kız. Chrissy." Steve'in sesi kenarlardan çatlıyor. "Elinde ne var?"

Sesi, çatıda sürüklenen rüzgâr ya da fısıldanan bir kelime olabilecek bir şeyi bastırıyor.

Geri dönemeyecek kadar uzağa geldim. Brandanın kenarlarından tutuyorum. Ve çekiyorum.

43

Kanım ağır bir davul gibi, *boom-boom-boom*, kafamın içinde vuruyor. Duyabildiğim tek şey bu. Hissedebildiğim tek şey. Damarlarımın gerginliği, basınç, sonsuz, durdurulamaz vuruş.

Arkamdaki kirli zeminde ayak sesleri çıkırdıyor. Steve'in sesi tekrar geliyor: "Bir şey mi buldun?"

Ağzım bir parça açılıyor ama ses çıkmıyor. *Saç*, demek istiyorum, ama gerçekten öyle değil. *Kemik mi? Et ama bükülmüş?*

Boom. Boom. Boom. Boom.

Branda elimden gevşekçe sarkıyor, yerde iz bırakıyor. Üstünde birkaç damla kan var ama altı tamamen sırlıklam. Sadece şu anda baktığım şekilleri saklamak için değil, onları buraya sürüklemek için de kullanılmış.

İp. Kumaş gibi gevşek deri şeritleri. Kıkırdak, ilik ve bağırsaklar.

Steve nihayet görebileceği kadar yaklaştığında keskin bir çığlık atıyor. Tepki veremeyecek kadar yerimde sayıyorum. Denny yetişirken daha ağır ayak sesleri bize doğru geliyor.

"Ne..." diye söze başlıyor, ama sözcük bir anda yok oluyor.

Tek yapabildiğim kutularla masa arasındaki dar boşluğa sıkışmış iki bedene bakmak.

Yüzleri tanınmaz halde. Neredeyse tamamen yarılmışlar, burun boşlukları ve yontulmuş kafatasları ortaya çıkmış. Her iki çene kemikleri de kayıp.

Saçlar aşağı sarkıyor, kanlı ve keçeleşmiş ama çoğunlukla altındaki hasarı gizliyor. Erkek için gri ve yaka uzunluğunda. Kadınınki ise açık kahverengi ve dalgalı. Başka pek çok şey kayıp olduğu için, saçlar gerçekten doğru bir şekilde tanımlayabileceğiniz ilk şey.

Kolları kesilmiş. Et parçaları eksik, beyaz kemikler ışığında parlıyor. Kadının bir ayağı yok. Adamın iki eli de yok. Boğazları yeterince derin kesilmiş - testereyle kesilmiş, parçalanmış kas ve siniri serbest bırakarak omurgalarının parçalarını ortaya çıkarmış.

Sırt sırta vermişler ve iplerle yerlerine bağlanmışlar. Dizleri göğüslerine kadar çekilmiş. İlk bakışta hasarın en kötüsünü gizlemeye yetiyor, ama elim titredikçe, ışık tatsız gerçeği daha net bir şekilde ortaya çıkarıyor.

Göğüsleri kırılarak açılmış. Göğüs kafesleri ya çökmüş ya da tamamen çıkarılmış. Keskin, dikenli kaburga kemiği parçaları dizlerinin etrafında çıkıntı yapmış. Bağırsaklar midelerinden serbestçe dökülmüş ve k a b a c a tekrar yerlerine yerleştirilmiş.

Çürümüyorlar. Henüz çürümüyorlar. Sıcaklık onları bu şekilde donduracak kadar düşük: birbirine kaynaşmış ve kulübenin arka köşesinde saklanmışlar. Soğuk o kadar sert ki neredeyse kokmuyorlar bile.

"Sahipler," diyor Denny ve haklı olduğunu anladığımda dehşete düşüyorum.

Tur grubu ilk geldiğinde kulübenin kapısı kilitli değildi. Açık bırakılmış kitaplar ve sandalyelerin üzerine örtülmüş battaniyeler de dahil olmak üzere eşyalar etrafa saçılmıştı.

Ev sahiplerinin ortada olmaması dikkat çekiciydi, hepimiz kış için ayrıldıklarını düşündük.

Yanılmışız.

Steve arkasını dönüp kapıya doğru koşarken omzu omzuma çarpıyor. Hava ciğerlerimde donuyor: Neden gidiyor? Neyin farkına vardı? Barakada

Denny ile yalnızım ve Steve'in kendini kurtarmak için beni feda edebileceğine dair keskin bir korku var, ama sonra kapının dışında öğürdüğünü duyuyorum.

Denny kıpırdamadan cesetlere bakıyor, ancak yüzünde hâlâ duygudan eser yok.

Bir saniye bile daha orada kalmak istemiyorum. Kulübenin girişine doğru ilerlerken kamburumu çıkarıyorum. Steve orada, dizlerine kadar kara batmış, dengesiz bir şekilde sallanıyordu. Mum kutusunu yakınlara düşürmüştü. Hasarlı elimi kullanarak kutuyu beceriksizce göğsüme doğru çekiyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, keşke bu şekilde ayrılmayı hiç önermemiş olsaydım.

Bu iki adamla yalnız kalmak güvenli değil. Kulübedeki katledilmiş, kesilmiş cesetlerin, bu kulübede yaşamış ve bu kulübeyi sevmiş olan çiftin son kalıntılarının yakınında olmak güvenli değil.

Neredeyse çıplak bir şekilde savunmasız hissediyorum. Mide bulantısı ya da uluyan sefalet yok.

-Dışarıda dişleri bulduğum ya da Kiernan'ın cesedini keşfettiğim zamanki gibi değil. Onun yerine, kendimi boş hissediyorum. Sarsılmış ama neredeyse rahatsız edici derecede uyanık. Eminim bu şok ve adrenalinin birleşimi. Gerçek duygular, yoğun, yoğun ve ezici, beni daha sonra yakalayacak. Şu anda bedenim hayatta kalmaya odaklanmış durumda. Gruba geri dönmeye. Sayıların güvenliği. Tabii artık buna inanabilirsem.

"Geri dönmeliyiz," diyorum.

Steve mırıldanıyor ama kelimeler o kadar bulanık ki tam olarak ne söylediğinden emin olmak zor.

Işığımı bedenimin önünde tutarak ilerliyorum, değerli mumların bulunduğu kutuyu göğsüme bastırıyorum. Uğuldayan rüzgârda bile arkamdan gelen yol arkadaşlarımı duyabiliyorum: botlarının altında sıkışan karın ağır çıtırtısı ve nefes nefese, ıslak nefesler.

Kulübe göründü. Steve öne atılıyor ve binaya ilk ulaşan olmak için beni geçiyor. Kapıyı iterek açıp loş odaya dalmadan önce şişkin gözlerini ve gıcırdayan dişlerini bir an için görebiliyorum.

"Haklıydın," diye bağılıyor, sesi çatlıyor, rüzgâr hâlâ sırtına kar vuruyor. "Haklıydın, lanet olsun. *Bunların hepsi planlanmıştı.*"

"Ne?" Simone sorar.

Masanın üzerinde duruyor, görünüşe göre Alexis üzerindeki işini bitirmiş. Yanında elindeki kanı yıkamak için kullandığı eski bir bez ve bir tabak su var.

Blake hâlâ kanepede, arkasına yaslanmış, gölgeler arasında zar zor görülebiliyor. Hutch şöminenin yanında, yeni bir ateş yakmaya çalışıyor. Çıra yakmaya çalışırken küçük alevler püskürüyor.

"Bunu her kim yapıyorsa vaktinden önce buraya gelmiş ve kulübenin sahiplerini doğramış." Steve bağılıyor, her ne kadar farkında olduğunu sanmasam da. "*Bu* yüzden biz geldiğimizde burası boştu. Gittikleri için değil. Çünkü birisi kulübeyi gözetlemiş ve boş kalacağından emin olmak için onları parçalara ayırmış. Kapı kilitli değildi! *Kapı kilitli değildi.*"

"Bu hiç mantıklı değil." Sesim hiçbirinin duyamayacağı kadar kısık. Yutkunuyorum ve safranın yakıcılığını tadıyorum. "Burada durmak zorunda kalacağımızı bilmiyorduk. Planımız Blackstone Lodge'a gitmekti."

Burada olmamızın tek sebebi yolun karşısındaki ağaç ve kar fırtınası. Bu normal bir insanın kontrolü dışındaydı.

Öyle değil miydi?

Zihnim koşturuyor. Birisi ağacı kasıtlı olarak kesmiş olabilir. Yolculuktan önceki geceyi en yakın kasabadaki bir otelde geçirdik. Birisi

bir araba kiralamış ve yolumuzu kapatan ağacı kesmek için gece yarısı yola çıkmış olabilirler. Kar fırtınasını tahmin edemezlerdi, ama belki de bizi kulübeye yönlendirecek kadar uzun süre oyalayabileceklerine güveniyorlardı.

Fantezinin pençesinden kurtulmak için başımı sallıyorum.

Çok uzak bir ihtimal. Katilin varlığı beni gölgelerde seğirtiyor. Davranışları -yarattıkları gösteri- dehşet uyandırmak için tasarlanmış. Evimizin dışındaki ağaçtaki kafalar. Dişler. Gece ışıkların kesilmesi. Sakatlamalar.

Ve ben de tam olarak onların istediğinden emin olduğum şeyi yapmaya başladım. Onları insandan öte bir şey olarak görmeye başladım. Biz daha hamlelerimizi yapmadan onları tahmin edebilen doğaüstü bir şey. Kaçınılmaz bir şey.

Öyle değiller.

Onlar da benim gibi insan. Yanılabilirler. Planlama, pratik ve eminim ki şansa güvenirlerdi.

Yolculuk da hesaba katıldığında ağacı kesmek bütün gece sürerdi. Ve bunun bizi kulübeye götürmeye yeteceğinden emin olmaları mümkün değildi. Fırtına bu kadar ani ve şiddetli bir şekilde bastırmasaydı, planladığımız gibi kulübeye ulaşmış olacaktık.

O zaman bu ne anlama geliyor?

Bunca zamandır yanılıyor muyduk? Katil bizim sayımızda değil de, başlangıçta korktuğumuz gibi dışarıdan biri mi?

Muhtemelen bölgede yaşayan biri. Kulübe sahipleriyle kan davası olan biri.

Onları kim
öldürdü? Ya
sonra?

Sallanırken dudağımı çiğniyorum. Bir cinayet mahalline rastladık da farkına mı varmadık? Katil yakınlarda bir yerde saklanıyor ve olası tanıkları ortadan kaldırmak için bizi mi seçiyor?

Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Kulübenin sahipleri geçen ay içinde öldürülmüş olmalılar; hava sıcaklığı cesetlerini çürümeden donduracak kadar düşüktü. Ve gizlenmişlerdi - özellikle iyi değil, ama bir otobüs dolusu insanın, sahiplerinin öldüğünü fark etmeden evlerinde günlerce kalmasına yetecek kadar. Cesetlerin üzerine örtülen branda ve kulübenin arkasına itilme şekilleri, eninde *sonunda* bulunacaklarını ama *hemen* bulunamayacaklarını gösteriyordu.

Eğer bu cinayetlerin bizimle bir ilgisi yoksa, katil neden onları saklamak için çaba sarf etti? Geleceğimizi biliyor olamazlar. Neden cesetleri kulübenin ortasına ya da kapının önüne bırakmadılar? Muhtemelen çift kayıp olarak bildirilene kadar bulunamayacaklardı. Ve bu da aylarca sürmeyebilirdi.

Beklenmedik gelişimiz dışında.

Uykusuzluk, kafatasımın içinde kayan sert bir taş gibi, beynimin katmanlarını kazıyormuş gibi hissettiriyor. Hiçbir şeye doğru düzgün odaklanamıyorum. Yapabilmem gerektiği gibi bir şeyleri bir araya getiremiyorum. Sanki tüm cevaplar avucumun içindeymiş gibi hissediyorum, ancak aşırı öfkeli bir çocuk gibi onları etkisiz bir şekilde birbirine vuruyorum.

"Şu lanet telefonu bir dakikalığına kapatabilir misin?" Steve bağılıyor. Kanepede, minderlerin arasında konyak şişesini arıyor ve bana bağırmadığını anlamam bir saniyemi alıyor.

Hutch şöminenin yanında durmuş, sözde genç alevlerle ilgilenmektedir ama yüzü telefon ekranıyla aydınlanmış. Steve'in sözlerini kabul etmiyor.

Ekrana bakarken başparmağı ekranın üzerinde geziniyor. "Eskiden çocukların teknoloji bağımlısı olmasıyla ilgili şakalar yapardım. Değil mi? çok *doğru* olduğunu fark ettim." Steve şişeyi buluyor ve kapağını açıyor. Elinden alıp kırmak, durması için yalvarmak istiyorum ama o çoktan şişeyi geriye yatırıp yutmaya başlamış bile.

"Bunu bana açıkla." Simone mum kutusunu kollarımdan alıyor. Sesi kırılmış, etkili ve bu neredeyse mumların

yorgunluk akıntısı. "Sahipleri öldü mü? Onları buldunuz mu?"

"Kulübede." Hâlâ düşüncelere dalmış, hiçbir yere varmayan ipleri çözmeye çalışıyorum. "Bir muşambanın altında saklı."

"Tüm zaman boyunca orada mıydılar?"

"Evet." Toz toplayacak kadar uzun değil. Ama yerlerinde donacak kadar uzun. Henüz yeni ölmüşken bu şekilde desteklenmişlerdi ve sıfırın altındaki sıcaklıklar bir süre daha hareket edemeyeceklerini garanti ediyordu.

"Geldiğimiz gece içimizden birinin onları öldürmüş olması mümkün mü?" Simone soruyor. "Bazılarımız dışarıda sizi ve ortağınızı aramak için zaman harcadı, hatırlayın."

Fikrin zihnimde dolaşmasına izin verdim. Görüntüler birbirine karışıyor, her biri küçük ipuçlarıyla dolu. Cesetlere verilen hasarın kapsamı, yerleştirilme şekilleri. Brandayı yerinde tutmak için özenle yerleştirilmiş kayalar bile. Bu da katilin istediği kadar zamanı olduğunu gösteriyor. "Ben öyle düşünmüyorum. Her şey saatler sürmüş olmalı. Ve çok fazla kan akmış olmalı - diğer cinayetlerden daha fazla. Kısa sürede yıkayabileceğinizden ya da saklayabileceğinizden çok daha fazla."

Kulübenin sahipleri kulübede öldürülmüş olamaz, yoksa yerdeki ve duvarlardaki lekeleri daha önce fark ederdik. Büyük olasılıkla dışarıda saldırıya uğramışlar ve daha sonra içeri sürüklenip saklanmışlardı.

Acaba katliam yeri yakınlarda bir yerde karın altında mı saklı? Karın yumuşatıcı, birleştirici katmanları tarafından örtülmüş, araziye işaretleyen kanlı izler. Üzerinden geçtik mi? Üzerine bastık mı? Kar fırtınası biraz daha az şiddetli olsaydı kemik parçaları ve kayıp eller bulabilir miydik?

Simone kulübeyi adımlıyor, mumları yerleştiriyor ve kararsız bir elle yakıyor. Gözlerindeki ateşli parlaklık geri geldi. Bizi tehdit edecek herhangi bir karanlık izi bırakmamaya kararlı görünüyor. O zaten

Bir düzine mum yaktı, onları kitaplığın üstüne, masaya ve yere yerleştirdi ve durmuyor.

"Dikkatli olmalıyız," diyorum ve onun keskin bakışları altında solma isteğimle savaşıyorum. "Bulduğumuz tek mum kutusu bu. Bitmesini göze alamayız."

Simone neredeyse rahatsız edici bir süre boyunca bana bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama kibritleri kalan mumlarla birlikte kutuya yerleştirip bir kenara koyuyor.

Sonrasını düşünmek istemiyor; sadece şu ana ve buraya ve bizi kör etmekle tehdit eden karanlığa odaklanmış durumda. Hepimizin bunun kulübedeki son gecemiz olacağı hayaliyle hareket ettiğinden eminim. Yarın, öyle ya da böyle, çıkış yolunu bulacağız.

Bu tür bir umuda ihtiyacımız var. Hepimizi ayakta tutan tek şey bu.

Ama sadece bu. Umut.

Ve umuda güvenilemez.

Şimdiye kadar masaya ve üzerinde sırtüstü yatan cesede bakmaktan kaçındım. Göreceklerimden korkuyordum.

Simone, Alexis'in alnına temiz bir havlu örtüyor ve kaşlarından yukarıya kadar her yeri kapatıyor. Bu, hasarın en kötüsünü gizliyor. Yanağında birkaç kan lekesi var ama kafatasındaki feci hasara dair hiçbir iz yok.

Hâlâ nefes alıyor ve ben de kendi nefesimi alıyorum, rahatlama ve sefaletin karışımı aşağı inerken yanıyor.

Yüzü pek doğru görünmüyor. Her zaman tetikteydi, niyetliydi. Etkileyici. Yüzünü nötr tutmaya çalıştığında bile esnek dudakları ve kaşları ona karakterini veriyordu.

Şimdi, onunla ilgili her şey gevşemiş durumda. Çenesi gevşemiş, yanakları çökmüş, gözlerinin altındaki çukurlarda renk değışikliği çiçekleri oluşmuş. İnce, sığ nefesler ayırık dudaklarından girip çıkıyor. Kırılgan hissediyorlar. Gibi

Sert bir rüzgârda yanmaya çalışan bir mum gibi her an bitebilecek olsalar da.

Bilinçsiz insanların, siz duyamadıklarını düşünseniz bile duyabildiklerine dair bir teori var. Simone kulübenin diğer tarafında, eskiden altında uyuduğum pencereden bakıyor. Hutch hala şöminenin yanında. Denny koltuğunda, başı eğik. Steve ve Blake kanepeyi paylaşıyor, ikisi de konuşmuyor. Kimse beni duyacak kadar yakın değil.

Alexis'in kulağına yaklaşıp fısıldıyorum, "Bizimle kal. Seni buradan çıkaracağım. Bunu düzelteceğim. Sadece biraz daha dayan."

Hayal mi görüyorum bilmiyorum ama sanırım kirpiklerinin hafifçe titrediğini gördüm. Kendime bunun titreyen mum ışığı olduğunu ya da görmek istediğim her şeyi görebilecek kadar yorgun olduğumu söyleyebilirdim. Ama göremiyorum.

Umuda güvenilemez.

Ancak bazen hayatta kalmak için yine de buna ihtiyaç duyarız.

"Hey," diyor Hutch. Hâlâ ateşin başında ama onu ihmal ediyor. Genç alevler, onları devam ettirecek yeterli yakıt olmadan soluyor. Fark etmemiş gibi görünüyor. Bizimle konuşurken bile gözleri telefonuna sabitlenmiş durumda. Dilini ağzının içinde gezdirirken yanağındaki bandaj hafifçe dalgalanıyor. "Sanırım bir şey buldum."

45

Hutch'a bir adım daha yaklaştım. Yüzü gergin, kaşları düşük. Bir parmağı telefona dokunuyor, bir şeyleri ayarlıyor.

"Sinyal var mı?" Steve koltuktan fırlar, sonra da dengesizce sallanır. "Nasıl-"

"Hayır. Sinyal yok." Hutch'ın gözleri hâlâ ekrandan ayrılmıyor. "Bu daha öncesiyle ilgili. Işıklar kesildiğinde. Zar zor düşünebiliyordum. Daha yeni uyanmıştım; insanlar bağıırıyordu ve ben hiçbir şey göremiyordum. Tek bir şey dışında düşünemiyordum: Eğer bu gece öleceksem, arkamda bazı kanıtlar bırakacağım."

"Ve?" Soruyorum.

"Telefonumun video kamerasını açtım."

Yanına geçiyorum ve ekranı görmek için yanına bastırıyorum. Misk kokuyor; günlerin yağı, vücut kokusu ve yıkanmamış saçları burun deliklerime doluyor. Birbirimizi iterken ceketlerimiz kırışıyor. Arkamdan başka bir beden yaklaşıyor, iri bir el beni sabit tutmak için omzuma bastırıyor. Denny, beni görmek için başını eğiyor. Ondaki uzaklaşmak istiyorum. Ama bu videoyu görmem gerek.

Simone ve Steve Hutch'ın diğer tarafındalar. Blake bile içeri çekilmiş, boynunu uzatırken yüz hatlarında hastalıklı bir merak beliriyor. Telefon bulanık ve bozuk bir şeye açık. Bir videodan hareketsiz bir kare.

Bana ne gösterdiğini tam olarak anlayamıyorum. Bunun yerine, dikkatim ekranın sağ üst köşesine çekiliyor. Tek bir kırmızı çizgi pil sembolünü dolduruyor.

Simone, "Pil zayıf," diyor.

"Biliyorum. Sadece yüzde on uyarısı aldım." Hutch ustalıkla ekrana dokunur ve videoyu geri kaydırır. "Ama bak."

Video oynamaya başlıyor. Kulübenin tavanının açığındaki ahşap kirişlerinin flaşlarını tanıyorum. Kamera dönüyor ama o kadar hızlı hareket ediyor ki görüntüler bulanıklıktan başka bir şey değil. Bozuk bakışlar, yarı unutulmuş anılar gibi. Bir hareket yakalıyorum, sonra kamera tekrar dönüyor. Yerde iki ceset var. Alttakinin koyu kahverengi saçlarını tanıyorum.

Sanırım bu benim.

Ve sanırım bu da Blake, üzerime çömelmiş.

Ona bakıyorum. Ağzı seğiriyor ama videodan başını kaldırmayı reddediyor. Kulübede onunla yeniden bağlantı kurduğumuzdan beri eldiven takıyor. Eldivenleri çıkarırsa avuç içlerinden birinde kırmızı, ısırık şeklinde bir yara olacağından giderek daha emin oluyorum.

Kameranın görüntüsü spiral çiziyor. Büyük bir gürültüyle durur ve ekranda büyük ahşap damar çizgileri belirir. Hutch onu yere düşürmüş olmalı. Ya da elinden düşmüş. Sekiz saniye boyunca öylece kalır, sonra tekrar kaldırılır ve sert, beyaz ışığı boş şöminenin ve yağlı ısıtıcılardan birinin üzerinde yanıp söner.

Tüm bunlar olurken, ses kaotik bir gürültüden başka bir şey değildi. Ara sıra bağırarak sesler duyuyorum ama ayak sesleri ve cesetlerin itiş kakışı altında kelimeler kayboluyor. Kamera kapıya doğru ilerliyor. Hutch'ın benden sonra çıktığını hatırlıyorum: Kapı aralığında onun ışığını gördüm. Sahne hareket etmeyi bırakmıyor. Bulanık sahnelerin bu kadar çabuk birbirine karışması neredeyse mide bulandırıcı.

Aslında kapıdan geçerken kapıyı göremiyorum ama dışarı çıktığında anlayabiliyorum çünkü ışık değişiyor. Artık ahşap tonları yok, sadece pikseli karanlık ve kar tanelerinin aceleci bulanıklığı var.

Kamera, ayak izlerimizle dolu zeminin flaşlarını yakalıyor. Hutch'ın ceketi. Kulübenin dış duvarına kısa bir bakış. Daha fazla karanlık, daha fazla kar. Hepimiz birbirimizden uzaklaşmaya çalışırken uzaktaki figürler hareket ediyor.

Birbirimizden uzaklaştıkça sesler azalıyor, ta ki sadece Hutch'ın nefes nefese kalışını ve botlarının sıkıştırılmış kara basarken çıkardığı sesi duyan kadar. Uzaktan, gergin bir ses sesleniyor: "Işığa doğru gelin!"

Videoyu durduruyor. "İşte o zaman Christa bizi tekrar bir araya çağırdı. Kaydı birkaç dakika daha durdurmadım ama o kısımda kayda değer bir şey yok."

Birbirimize o kadar sıkı kenetlenmişiz ki vücut ısımız neredeyse boğucu bir hal almış. Denny'nin eli hâlâ omzumda, ağır, sert ve rahatsız edici.

"Bize ne gösteriyorsun?" Simone soruyor.

"Sadece bekle." Videoyu geri sarar, ama bu sefer kabinden çıktığı andan itibaren oynatmaya başlar. Birkaç ayara dokunuyor ve video yavaşlayarak çeyrek hızda oynatılıyor. Bu bulanıklığı düzeltmeye yardımcı olmuyor. Bunun yerine, her bir kare daha da uzuyor, hepsi birbirine karışıyor. Hutch parmağını ayarlar düğmesinin üzerinde tutuyor ve kamerası kabinin duvarından sıyrılıp karanlığa doğru dönerken daha da yavaş bir hıza geçiyor. Artık kareler birbirinden net bir şekilde ayrılmıştır ve her biri ekranda okunabilecek kadar uzun süre kalmaktadır.

Uzakta, kulübeden kaçmak için yarışan bedenlerin uzaklaştığını görüyorum. Kar, bazen görüntüyü kapatarak, bazen de kamerayı tamamen engelleyerek akıp gidiyor.

Hutch videoyu durdurur. "Gördün mü?" diye soruyor.

Ekrana kaşlarımı çatıyorum. Uzakta iki figür görünüyor ama siluetten öteye geçmiyorlar. Kulübenin köşesinin bir kısmı sağ tarafta görülebiliyor. Sadece karı kesen koyu bir çizgi olarak görülebiliyor. "Bu da ne?"

"Şu paltoya bak." Figürlerden birini, en uzaktakini işaret ediyor. "Yakayı görüyor musun? Bu Alexis."

Hızlı bir nefes alıyorum. Hâlâ masanın üzerinde yatan Alexis'in üzerinde o palto var. Kulübeden kaçmadan önce onu giymiş olmalı, ki bu çoğumuzun başarabildiğinden daha fazla. Sahte kürkten yapılmış yakası boynunun altında gevşek bir şekilde asılı duruyor. Tekrar ekrana bakıyorum. Figür o kadar uzakta ki, durağan karın ardında yarı gizlenmiş bir siluetten başka bir şey değil. Ama evet, yakayı görebiliyorum, eminim: başının arkasındaki yırtık pırtık bir saçak.

"Kaçıyor," diyor Hutch, sesi alçak, hızlı ve gergin. Parmağıyla biraz daha yakındaki ikinci figürü işaret ediyor. "Ve bu da onu takip ediyor."

46

Zar zor nefes alabiliyorum. Hepimiz ekranı görmek için savaşırken, diğlerleri daha da yaklaşıp göğüslerini sırtıma, omuzlarını benimkilere dayadıkça üzerimdeki baskı artıyor.

"Kim o?" Steve sorar. Sesi boğuk, neredeyse saygılı.

Hutch'ın çenesi çalışır. "Emin değılim. Bu yüzden geri kalanınıza da göstermek istedim."

"O kısmı tekrar oynat," diyor Simone. "Nasıl hareket ettiklerini görmek istiyorum."

Geri sarar ve hızı normale ayarlar. İki figürün görüntüsü bir saniyeden az sürer. Kameranın görüntüsü tekrar dönüp uzaklaşmadan önce bir anlık bir bakıştan başka bir şey değıldir.

Ama sanırım haklı olabilir. En uzaktaki figür Alexis. Ve ikinci ceset onun peşinden gidiyor gibi görünüyor. Kulübenin diğler tarafındaki sivri kayalara doğıru gidiyorlar, Alexis'i birkaç dakika sonra bulduğumuz yere.

Simone küfrediyor. Bir elini terden kabaran alnında gezdiriyor. "Tekrar. Ama daha yavaş."

Geri sarıyor ve sekizde bir hıza ayarlıyor. Kareler geçerken gözümü bile kırpmaya cesaret edemeyerek eğiliyorum.

"Kısa boylular," diyor Denny.

"Hayır." Steve bir elini uzatarak ekranı işaret ediyor. "Bu kar. Dizlerine kadar geliyor. Göründüklerinden daha uzunlar."

Sonra Simone, diğerlerinin önüne geçti: "Durdurun."

Hutch üçüncü kez geri sarar, ardından karelerden birinde sahneyi dondurur. Alexis odak dışı bir kar tanesi tarafından kısmen gizlenmiştir ama muhtemelen onu takip eden figürün en net görüntüsü budur.

"Bu bir erkek," diyor Blake, inançla. "Bu bir sürpriz değil." "Hâlâ bir kadın olabilir," diye karşı çıkıyorum. "Elimizde sadece silüetleri var. Saçlarını arkadan kestikleri sürece..."

Sözümü kesiyorum. Simone'un saçları yolculuğun başında olduğu gibi yine sıkı bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış. Gerçi önceki gece gevşek olduğuna eminim. Ne zaman geri bağladı? Gece nöbetine başladığımızda mı? Yoksa Alexis'i aramaya başladığımızda hâlâ aşağıda mıydı? Hatırlayamıyorum.

Gözlerimi üzerinde hissediyor ve bana hızlı, affetmeyen bir bakış atıyor. Tekrar gözlerimi kaçırıyorum, kalbim boğazımda.

Gözlerim figürün üzerinde geziniyor, bulanıklığın, karın ve karanlığın içinden ayrıntıları seçmeye çalışıyorum. Hantal kıyafetleri, başının alt yarısı da dahil olmak üzere vücudunun büyük kısmını gizliyor. Dizlerine kadar gelen kar yığınları yüzünden boylarının ne kadar olduğunu kestirmek neredeyse imkânsız.

Yine de tanıdık geliyorlar. İliklerime kadar hissediyorum. Bilinçaltım yorgun gözlerimin kaçırdığı bir şeyi yakalıyor; keşke ne olduğunu bilseydim.

Bakışlarım figürden onları çevreleyen manzaraya kayıyor. Alexis, en fazla on ya da yirmi adım önlerinde. Güvenliğe çok yakın. Bu görüntüyle saldırıya uğradığı an arasında sadece bir ya da iki dakika var.

"Bekle." Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kulübenin duvarı çerçevenin içinde. Ve bilinmeyen figür yakınlarda. Emin olmak zor ama az önce yanından geçmişler gibi görünüyor. Daha önceki karelerde görünmüyordu, ama bu karede

Saniyelik bir zaman diliminde, dışarı doğru çıkıntı yapan bir şeyin üzerinde bir ışık şeridi yakalandı. "İşte pencere. Tam orada."

Simone'un başı öne eğilir. "Emin misin?"

"Öyleyim." Neredeyse buradaki tüm zamanımız boyunca o pencerenin altında oturdum. Ahşap pervazındaki dişlere o kadar yoğun baktım ki, görüntüler kafama kazındı. Ve belki -sadece belki, eğer şanslıysak- bu yeterli olabilir. Kelimeler sel gibi aktı içimden. "Kendimizi ona karşı ölçebiliriz. Bu kişinin ne kadar uzun olduğunu bulabiliriz. Sadece ihtiyacımız olan-"

Telefonun ekranı kararıyor.

Son sözlerim - *sahneyi canlandırın ve videoyla karşılaştırın* - onunla birlikte ölün.

Steve ve Blake'in sesleri telefonda bağırırken birbirine karışır. Simone geri çekildi, yüzü hayal kırıklığıyla çarpılmıştı. Denny sonunda elini omzumdan çekti.

"Evet," diyor Hutch ve emin olmak için güç düğmesine iki kez dokunuyor. Telefon kapanıyor ve Hutch onu şöminenin yanındaki sandalyeye bırakıyor. "İşte bu kadar."

"Yine de yapabiliriz," diyor Steve hevesle. "Dışarı çıkıp pencerenin yanında kendimizi ölçebiliriz, değil mi?"

Arkamı döndüğümde ağzım ekşimişti. Cevap verecek enerjim kalmadı. Simone benim yerime konuşuyor. "Sadece karşılaştırabileceğimiz orijinal görüntüler varsa işe yarar."

Görüntü zihnimde donmuş durumda ama şimdiden eriyor, kayıyor, değişiyor. Hesaba katılması gereken çok fazla tuhafılık vardı: videonun o bölümü çekilirken kameranın yüksekliği, figürün evden ne kadar uzakta olduğu, vücutlarının açısı.

Deneme yanılma yöntemiyle ve doğruluğa sıkı sıkıya odaklanarak sahneyi yeniden yaratabilirdik, ancak referans olarak orijinali olmadan elimizde hiçbir şey yok.

Kendimi masanın başında Alexis'e bakarken buluyorum. Nefes almakta zorlanırken göğsü korkutucu derecede küçük aralıklarla inip kalkıyor. Ağlamak istiyorum. Bir köşeye oturup sesim kısılana kadar feryat etmek istiyorum. Bunların hiçbirini yapmaya gücüm yetmiyor.

"Bir güç bankası," diyorum ve diğerleriyle yüzleşmek için geri dönüyorum. "Güç bankası olan var mı? Ya da şarjını Hutch'ın telefonuna aktarabilecek başka bir şey?"

"Bu güzel tatile dikkatimizi dağıtacak elektronik aletler getirmememiz söylenmişti," diyor Steve, ağzı buruk bir şekilde.

"Yaptık ama, değil mi?" Hutch'ın sesi hızlanır. "Şarj kablom yanımda. Tek ihtiyacımız olan enerji verebilecek bir şey -herhangi bir şey-. Jeneratör-"

"Hiç yakıtı yok," diyor Denny.

"*Emin* misiniz?" Simone sırtını duvara yaslamış, ellerini kalçalarına dayamış. Çok yorgun görünüyor. Hepimiz öyleyiz. Ama benim yoğunluğumu fark etmiş ve narin yüz hatları sert, istekli açılarla belirlenmiş. "Kulübenin her köşesini aradınız mı, yoksa mumları bulunc a pes mi ettiniz?"

"Oraya geri dönmeyeceğim," der Steve. "O cesetleri görmedin. Orası yer kabuğunu kırmadan cehenneme en fazla yaklaşabileceğin yer."

"Sen gitmezsen ben giderim," diye tersliyor Simone. "Ve *hiçbirimiz bir* güç bankası getirmediğimiz diye, bu diğer konuklardan birinin getirmediği anlamına gelmez. Bavulları dışarıda. Arayın."

Ölü yoldaşlarımızın eşyalarını karıştırma düşüncesi tatsız bir düşünce, ancak alınganlık eşiğini çoktan geçtik.

Simone kapıya doğru ilerliyor. Eğer tekrar ayrılacaksak, kimsenin kasapla yalnız kalma riskine girmemesi için üç kişilik gruplar halinde olmalıyız. Her şeye ilk gönüllü olan Denny, Simone'un arkasından yaklaşıyor. Diğerlerini yakından izliyorum. Hutch ölü telefonuyla oynarken göz temasından kaçınmaya çalışıyor gibi görünüyor. Blake hiçbir şey için gönüllü olmaz. Steve zaten geri dönmeyeceğini açıkça belirtti. Geriye ben kalıyorum. Kapıya doğru ilerlerken ağızma acı bir tat doluyor.

Sürpriz bir şekilde Blake önümü kesti. "Ben giderim," diyor. Sesi kayıtsız, hatta sıkılmış ve ifadesi de neredeyse buna uyuyor. Neredeyse. Gözlerinde tam olarak saklayamadığı bir heves, bir beklenti parıltısı var.

Cesetleri görmek *istiyor*.

Ona geçiş hakkı vererek geri çekiliyorum. O anda, amacının ne kadar tatsız olabileceği umurumda bile değil. Sadece bir binanın klostrofobik, tıkırtılı kabuğuna geri dönmek zorunda kalmayacağım için minnettarım.

Simone eşarbını yüzünün alt yarısına sararak, "Yirmi dakikadan fazla sürmez," diyor. Yanmayan mumlardan birini

ve kulübenin içini aydınlatmak için cebine bir kutu kibrit koydu. "Bu arada burada ne bulabileceğine bir bak."

Simone, Denny ve Blake kulübenin dışında kaybolup kulübeye giden patikaya doğru döndüler ve beni, Hutch'ı ve Steve'i bavulları aramak üzere bıraktılar.

Sabahın erken ışıklarının izleri uzaktaki sırtların üzerinden yükselmeye başladı. Çok az ama nereye gittiğimizi görmeye yetiyor. Şarjdan tasarruf etmek için telefonumu kapatıp cebime geri koyuyorum.

Çantalarımız kulübenin öne bakan duvarından bir düzine adım ötede sıralanmıştı. Karla kaplı arazide sadece kabarık topraklar olarak tanımlanabiliyorlar. İsim etiketlerini ararken kaplamaları kazıyoruz.

"Miri'ninkini aldım," diyor Steve. Ses tonundan bir şey bulmayı beklemediğini anlayabiliyorum. Miri, dikkatini dağıtacak teknolojik unsurların olmadığı bir iki hafta geçirme fikrine kendini adamıştı.

"Alexis'in," diyor Hutch, mavi ve altın rengi bir çantayı karların arasından çıkarırken.

Grayson'inkini bulana kadar aradım. Parlak siyah ve ağır, onu taşımak için zorlanmam gerekiyor.

Kayıp arkadaşlarımıza ait diğer iki çanta -Kiernan'ın ve Brian'ınkiler- hâlâ otobüste. Oraya gidip gelmek en az bir saat sürer. Bu son çare olmalı.

Grayson'ın çantasının fermuarını açıyorum. Kapağı çevirip açtığımda, erkek vücudunun uzak kokusu bir saniyeliğine hissediliyor, sonra rüzgâr onu tekrar alıp götürüyor. Bagajın kapağındaki fermuarlı bölmeye dönmeden önce içindekileri -günlük kıyafetler, termal katmanlar, yedek bir çift ayakkabı- şanssız bir şekilde karıştırıyorum.

Pili bitmiş bir el oyun konsolu, birden fazla şarj kablosu, kulaklıklar ve yarım düzine USB içeren bir poşet var. İçindekileri metodik bir şekilde sıralıyorum, bir kenara koymadan önce her birini olasılıklar açısından inceliyorum. Grayson'ın teknolojiye olan bariz ilgisine rağmen

güç ve her türlü Wi-Fi çekimi için Blackstone Lodge'a güveniyor gibiydi.

Bavulun yan ceplerini karıştırırken bir gözüm Hutch'ın üzerinde. Yanımda, Alexis'in çantasını metodik bir şekilde arıyor. Eğer bir şey bulacaksak, orada olmalı. Bu onun için asla bir tatil olmadı. Bu yolculuğa kendi ölümüyle karşı karşıya olduğunu bilerek çıkmıştı. Ve bunu engellemek için dışıyla tırnağıyla mücadele ediyordu.

Hepsinin dışında.

Alexis bu işe bir katille karşılaşmaya hazırlıklı olarak gelen tek kişiydi. İlk günden beri tetikte olan tek kişi oydu.

Giysi demetlerini yere bırakıyorum. Steve tepki vermiyor ve ben kulübeye doğru koşarken Hutch başını zorlukla kaldırıyor.

Kapıdan içeri girerken nefesim daralıyor. Alexis masanın üzerinde korkunç bir şekilde açıkta duruyor, bir bez bebek gibi gevşek ve neredeyse renksiz. Belki hisseder diye geçerken elini sıkıyorum.

Kitaplığın yanında, benim duvarımdan çok da uzak olmayan bir yerde kendine küçük bir yuva yapmıştı. Battaniyeler ve ceketler, yastık oluşturacak şekilde sarılmış, yürüme yolunu boş tutmak için tahtaya yığılmış. Gözünün önünden nadiren ayırdığı küçük eşyayı ararken battaniyeleri silkeleyerek onları karıştırıyorum.

Ceketlerden birini salladığımda buldum. Defter, kız kardeşi Janet'in fotoğrafı ve bu kader yolculuğunun biletini içeren kartın üzerine saçılarak serbest kaldı. Eşyaları dikkatle, neredeyse saygıyla alıyorum ve dişlerimi kullanarak sağlam parmaklarımdaki eldiveni yırtarken defteri hasarlı elimde tutuyorum.

Kitabı çevirip açıyorum. Her sayfanın sağ üst köşesinde bir tarih var. Sayılar sol taraftan aşağıya doğru uzanıyor, küçük, sıkı bir karalamanın yanında sıralanıyor.

13.46; 14.12. Bunların zaman damgası olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor. "Alexis," diye nefes alıyorum. "Teşekkür ederim."

Grubun hareketlerini takip ediyordu. Ve sadece her önemli olayı not etmekle kalmamış, aynı zamanda zamanı dakikasına ve bazı durumlarda saniyesine kadar işaretlemiş.

Alexis *cerrahın* katilimiz olduğuna ikna olmuştu ya da neredeyse ikna olmuştu. Bu Blake demek olmalı, parmaklarımı kesmeleri için ısrar eden kadın. Ve ben Alexis'e inanmak istiyorum.

Blake iri yarı değil. Genç de değil ve hareketsiz masa başı çalışma yıllarını hareketlerinin sertliğinde gösteriyor. Sırtının kötü olduğunu iddia ediyor. Dışarıdan bakıldığında, kasabın eylemlerine fiziksel olarak uygun görünmüyor: ağaçlara tırmanmak, cesetleri iple asmak, baltayı şok edici bir vahşet ve isabetle sallamak.

Ama Alexis tek başına kanıt topluyordu. Kimsenin bakmayı akıl edemediği şeyleri görmüştü. Ve eğer haklıysam, hepsini belgeledi.

Grubumuzun hayatta kalan diğer üyelerini bir araya toplayabilmek ve katili kaçamayacağı bir şekilde ortaya çıkarmak istiyorum. Şafak sökmeden bu işi bitirmek istiyorum.

Kitaplığın üstündeki saat sabahın beşini gösteriyor. Zaman daralıyor. Bunu özel olarak, kasabın gözlerinden uzakta yapmam gerekiyor ve kulübenin uzun süre boş kalmayacağını biliyorum. Uyuşmuş parmaklarımla günlüğün ilk sayfasına geri dönüyorum.

Simgeler görüş alanımı dolduruyor. İlk bakışta Alexis'in bilmediğim bir dil kullanıyor olması gerektiğini düşünüyorum. Ama eğer öyleyse, gördüğüm herhangi bir yazı dilinden çok hiyerogliflere yakın.

Göz kırpıyorum. Bir dizi rakamın yanında bir at kafası var. Bir balık. Bir *t* bir kutu içinde.

Şifre kullanıyor.

Sessizce küfrediyorum, sonra kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin ve hızlı bir şekilde nefes alıyorum.

Simone yirmi dakikadan kısa bir süre içinde döneceklerini söyledi. Diğer yoldaşlarım pencerenin hemen dışındalar ve bavulları aramayı neredeyse bitirmiş olmalılar.

Şifreyi çözmek için zaman yok.

Denemekten başka seçeneğim yok.

İlk sayfadan başlıyorum. Dokuzu biraz geçte bir zaman damgası var. Semboller iki sıra halinde dizilmiş, ancak çizgileri tamamen düz değil; bazıları sallanıyor. Bazı satırlarda iki yerine üç sembol var. Onlara eşlik edecek ya da şekillerin ne anlama gelebileceğini açıklayacak hiçbir kelime yok. İlerliyorum.

Yine bir kutunun içinde, bir yoncanın yanında *t harfi* var. Bir ok, *NE* notasyonu ile onlardan uzağı işaret ediyor.

Kuzeydoğu mu? Nebraska mı? Anlayabileceğim yazı parçaları ararken sayfaları çılgınca çevirerek ilerliyorum.

Alexis'in üzerinde ne kadar çalıştığına bakılırsa, günlük çok uzun değil. Son yazıya ulaşıyorum - ışıklar sönmeden ve Alexis kulübemizin arkasındaki sivri kayaların arasında saldırıya uğramadan sadece bir ya da iki saat önce yazılmış bir yazı

-Altı sayfa içinde.

Zaman damgası 11:43. Sadece *saat yazıyor*, ardından bir kutu içinde *t harfi* ve at başı geliyor.

Bunu çözebilmeliyim. Alexis'in yazdığı bu olaylarda ben de vardım. Onları kendi gözlerimle izledim. Tek yapmam gereken bu olayları kodla eşleştirmek.

Semboller kelime yerine mi kullanılıyor? Her sembolün ilk harfini alalım...? Hayır. Kelime oluşturacak kadar çok değiller. Bu kayıta sadece iki tane var. Ve bunlar günlük boyunca tekrar eden aynı ikisi-

Nefesim ıslık çalarak dışarı çıkıyor. Tabii ya. Semboller *biziz*. Alexis'in izini sürdüğü on kişi için on sembol. O son *giriş* saati, ardından kutuya konmuş *t* ve at, Simone ve beni o geceki nöbetin ilk yarısı olarak belirledi.

Kitabı yüzüme yakın tutuyorum ve kodlar yerine oturmaya başladığında mum ışığında okumaya çalışıyorum. Bir kutunun içindeki şekil - bu bir *t* değil; bir haç. Christian. Christa. Bu da benim.

O zaman at Simone olmalı. Anlamak bir saniye daha uzun sürüyor. O bir at değil; bir midilli. Otobüste tanıştığımız ilk gün Simone saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmıştı.

Günlüğün ilk girişine geri dönüyorum. İki sıra halindeki semboller kafamı karıştırmıştı ama şimdi onları tanımak için aralarındaki haçı ve midilliyi bulmam yeterli. Alexis otobüsün bir haritasını çıkardı ve her birimizin oturduğu yeri işaretledi. İki sıra koltuk: aralarına yerleştirilmiş on bir kişi. Bununla birlikte, kalan sembolleri grubumuzdaki diğer kişilerle eşleştirmek zor olmadı.

Kiernan yonca, haçımın yanında oturuyor. İrlandalı bir Amerikalıydı ve ailesi ona İrlandalı bir isim verecek kadar miraslarına değer verse de, ne kendisi ne de ailesi İrlanda'yı hiç ziyaret etmemişti. Ama Alexis onunla tanıştığında bunu bilmiyordu; muhtemelen sadece adını duymuş, saçlarındaki kıvılcık rengi görmüş ve hiç düşünmeden yoncayı ona vermişti.

Kulübenin dışından ağır ayak sesleri geliyor. Sesler duyuyorum ve başımı kaldırıyorum ama kimse odaya girmeye çalışmıyor. Günlüğe geri dönüyorum, nabzım sıcak ve acil bir şekilde atıyor.

Otobüsün önünde bir yıldız var. Bu Brian olmalı. Rehberimiz. Rehber yıldız mı?

Denny ve Grayson'ın yerleri sallantılı bir üçgen ve bir kuşla işaretlenmiş. Hayır, herhangi bir kuş değil; gagasının özel bir şekli var. Bir karga. Bu Grayson olmalı: siyah saç, ekşi ifade. Bu da üçgenin Denny olduğu anlamına geliyor. Dağ gibi bir adam.

Steve balık; Blackstone Lodge'da balığa çıkmayı umuyordu. Miri bir çift okuma gözlüğü. Otobüsün diğer tarafında ortasında bir delik olan bir daire var, kalın bir çörek ya da aşırı detaylı bir sıfır gibi. Net düşünemeyecek kadar bitkinim ve orada kimin oturduğunu hatırlamam biraz zaman alıyor. Hutch. Bu bir vinyl disk; o bir DJ. Fırtınadan sonra kabinde uyanıncaya kadar onun işini öğrenmemiştim, bu da Hutch ve Alexis'in otobüse binmeden önce kendilerini tanıtmış olmaları gerektiği anlamına geliyor. Bunu kolayca anlayabilirim. Sosyal biri olan Hutch, Alexis'in kendi yaşında olduğunu görmüş ve erken bir arkadaşlık kurmaya çalışmış olabilir.

Son sembol -Blake'inki- alt ucunda daha kalın olan ve uca yakın bir yerde garip bir şekilde bükülen bir çizgidir. Neredeyse bir sopaya benziyor. Çünkü tam olarak öyle olduğunu fark ettim. Blake'in parlak kırmızı ruju renksiz teninde keskin bir şekilde göze çarpıyor. Ve böylece ruj sadece bir *çubuğa* dönüştü.

Daha önce uğraştığım girişe bakıyorum. Haç ve yonca, NE ile birlikte uzağı gösteren bir ok. İşte o zaman

Kiernan ve ben otobüsten ayrıldık. Kuzeydoğuya doğru gidiyor olmalıydık. O sırada ne yöne gittiğimize dikkat etmeyi düşünmemiştim. Ama Alexis dikkat etti. Çünkü dikkat etmek zorundaydı. Bir tatilin ilk gününde olduğumuzu sanıyordum. Hayatı için savaşmaya hazırlanıyordu.

Artık ne anlama geldiğini bildiğime göre karmaşık bir kod değil. Ama Alexis bunu anlaşılmasız yapmaya çalışmıyordu. Sadece kasap günlüğüne bir göz atarsa ya da dikkati dağılmışken günlüğü açmayı başarırса hemen anlayamayacak bir şey yaratmaya çalışıyordu.

Birbirimizin eşyalarını aramak zorunda kaldığımız günü hatırlıyorum. Hutch, Alexis'in defterini çevirip açtı. "Tuhaf bir günlük," demişti. Hutch defteri tekrar atmadan önce Alexis'in yüzünde beliren rengi hatırlıyorum.

Odaya dağılmış mumlar çırpınıyor. Alexis nefes almak için çırpınırken masadan sığ, acı dolu soluklar yükseliyor. Hararetle sayfaları çeviriyorum. Kum saatinden fırlayan kum gibi zamanımın tükendiğini hissedebiliyorum. Yine de cevaplar burada. Alexis'in Blake'in kasabamız olduğuna inanmasının sebebi. Bulmacanın kayıp parçası. Sadece onu bulmam gerekiyor.

Blake'in sembolü sopa. Gözlerim küçük, sıkışık yazının üzerinde dans ederken onu arıyor. Blake'in ormanın kenarında sigara içmek için ayrıldığı zamanı buluyorum. Steve ve Miri'ye acil çağrı merkezi çalışanı olarak yaptığı işi anlattığı zamanı. İlk gece nöbetimiz sırasında nasıl uyuyakaldığını.

Alexis *her şeyi* kaydetmiş. Ve yine de, onu neyin alarma geçirdiğini göremiyorum.

Gözlerim bulanıklaşıyor ve sanki küçük iğneler batırılıyormuş gibi ağrıyor. Elimin topuğunu bir tanesine sürterek rahatlamak için mücadele ediyorum. Alexis'in nefesi paslı bir kapı gibi hırıldıyor.

Hadi ama. Alexis çözdü. Bu senin de yapabileceğin anlamına geliyor.

Günlüğün sonuna dönüp zaman damgalarını tarıyorum ve Alexis'in bana sırrını açıklamasından birkaç dakika önce yazılmış olan son yazıdan geriye doğru gidiyorum. Burada olmalı. Bu-

Kapı çarparak açıldı. Günlüğü üstümün altına sokuyorum, dilimde acı bir korku parlıyor.

Önce Simone içeri giriyor, ayakkabılarında ve paltosunda kar kümeleri taşıyor. Kolları kablolarla ve tanımadığım bir tür elektronik aletle dolu.

"Hepiniz içeri girin," diyor ve çıplak dişleri umutsuz bir gülümseme ile vahşi bir hırıltı arasında bir yerde. "Bir şey bulduk."

49

Bedenler Simone'un arkasından içeri giriyor. Önce Blake, kanepeye doğru eğiliyor. Yüz ifadesi düz. Esnek değil. Kulübedeki cesetlerin onda kalıcı bir iz bırakıp bırakmadığını söyleyemem.

Steve, Denny ve Hutch takip ediyor. Yüzleri soğuktan benek benek olmuş. Denny kapının yanına bıraktığı turuncu plastik bir yakıt kartonu taşıyor, sonra ateşin yanına geçip sönmesine izin verdiğimiz çırayla çalışmaya başlarken ayağını yere vuruyor.

Tepkileri izliyorum ama hiçbiri bana pek dikkat etmiyor ya da neden Alexis'in köşesine çömeldiğimi sormuyor. Onlar için görünmez de olabilirim.

Eminim hepimiz aynı zihinsel hesaplamaları yapıyoruzdur. Birbirimizi olası tehditlere göre sıralıyoruz. Zihnimizin sanal tiyatrosunda olasılıkları ayarlarken her sıradan yorumu ve doğal olmayan ifadeyi lehte ve aleyhte puanlar olarak kullanıyoruz.

Ve hepsi beni aşağı görüyor olmalı. Muhtemelen Alexis'le aynı sebepten: kararan, esnek olmayan parmaklarım.

Dikkatler başka yerdeyken kendi alanıma geçiyorum ve günlüğü görünmeyecek şekilde yatağın altına koyuyorum.

"O bavullarda hiçbir şey bulamadık," diyor Steve. Kanepeye bir göz atar ve yüz ifadesi ekşir. Orada oturmayı planlamıştı. Blake'in

devraldı ve kendini alana yayararak misafir istemediğini açıkça belli etti.

Simone Steve'i görmezden geliyor. Yanında getirdiği bir kucak dolusu kabloyu çözmeye çalışıyor. Kablolar sarmalanmış, demet eski, rengi solmuş bir iple tutturulmuş ama kablolar yeterince uzun olduğu için ilmekler serbest kalıyor ve yerde birikiyor.

İçlerine sarılmış üç şekli tanımlamaya çalışarak yaklaşıyorum. Kirli beyaz renkteler; ilk piyasaya sürüldüklerinde şık ve modern görünüyor olmalı, ama şimdi boyutları ve şekilleri bana en az on yıllık olmaları gerektiğini düşündürüyor. Nesnelerden ikisi dikdörtgen şeklinde ve bir tanesi garip bir şekilde mikrofona benziyor.

"Ne oldu?" Hutch yanımda, ne gördüğünü anlamaya çalışırken başı öne eğik. Kaşları havaya kalktı. "Bir dakika. Bu-"

"Bir hücre güçlendirici," diyor Simone. Dizlerinin üzerine çöküyor ve az miktardaki boş zeminde eşyaları birbirinden ayırmaya başlıyor. "Ordudayken telefon çekmediğinde kullanırdık."

Bir güçlendirici. Umut ve şüphe damarlarımda çift akıntı gibi akıyor, birbirlerini bastırmaya çalıştıkça çalkalanıyorlar. Bir güçlendirici, telefonlarımızın bile ulaşamadığı bir cep telefonu sinyalini alabilir ve onu güçlendirebilir. Bu yeterli olabilir. Fazla bir şeye ihtiyacımız yok -dış dünyayla bağlantı kurup koordinatlarımızı göndermeye yetecek kadar- ve birileri bizim için gelecektir.

Kulübenin sahipleri de bizim şimdi ihtiyaç duyduğumuz aynı nedenle satın almış olmalı: acil durumlar için.

Yine de sistemin üzerinde toz birikmesine izin verilmesini sevmiyorum. Yıllardır kulübede unutulmuş gibi duruyor. Hiç çalıştı mı? Yoksa kulübenin asıl sahiplerini de hayal kırıklığına mı uğrattı?

"Biraz yakıt bulduk," diye devam ediyor Simone. "Kulübenin arkasındaki bir kartonda. Muhtemelen sahipleri boş olduğunu düşündükleri için atmışlar ama çok az bir şey kalmış. Çok fazla değil. Sadece jeneratörü birkaç dakikalığına çalıştırabilecek kadar."

Kapının yanındaki turuncu kaba bakıyorum. Denny getirdiğinde rahatsız edici derecede hafif görünüyordu.

"Bu konuda elimizi çabuk tutmamız gerekecek," diyor Simone. "Hızlı ve dikkatli. Eğer işi berbat edersek, geri dönüşü olmaz."

Karışık kabloları bozmamak için dikkatlice hareket ederek dizlerimin üzerine çöküyorum. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Bu kısım"-dikdörtgenlerden birini işaret ediyor-"telefona bağlanıyor. Bu parça"-ikinci dikdörtgen-"güçlendiricidir. Sinyali güçlendirir. Kapalı bir alanda tutulması gerekiyor, böylece aslında bir yankı odası oluşturabilir. Bu kabin mükemmel olacak. Ve hepsi buna bağlanıyor." Mikrofona benzeyen kısmı gösteriyor. "Başlangıçta sinyali alan şey bu. Dışarıda olmalı. Alabildiğimiz kadar yüksek ve net."

Kabloları bakıyorum. Uzunlar ama yine de sınırlılar. Otobüse yürümek ya da etrafımızdaki sırtlardan birine tırmanmak için yeterli değil.

"Kulübenin çatısı," diye öneriyorum.

Simone başını sallar. "Planım buydu. Biri oraya tırmanacak ve tutabildiği kadar yüksekte tutacak. Sonra kabini kapatırız, böylece güçlendirici mümkün olan en iyi çekimi yapar ve jeneratörü çalıştırır. Eğer çalışırsa, burada sinyal fısıltısı bile olan herhangi bir ağa bağlanabileceğiz."

Hutch, "Jeneratörü çalıştıırırsak telefonumu da biraz şarj edebilirim," diyor.

Simone ağzını çalıştırır. "Fazla yakıtımız yok. Sadece kırıntılar var. İsraf etmeyi göze alamayız."

Denny, "Sadece jeneratörü çalıştırmak bile çok fazla yakacaktır," diyor. "Aynı anda bir telefonu şarj etmek de pek bir fark yaratmayacaktır."

"Tamam o zaman. Telefonunu prizlerden birine tak. Ama diğer her şeyi kapat. Lambaları. Isıtıcıları. Daha fazla masrafı karşılayamayız."

Hutch, Steve ve ben kabinde dolaşıyoruz. Binanın her iki yanında birer tane olmak üzere sadece iki elektrik prizi var ve etraflarındaki ekipmanın fişini çekmek hızlı bir iş. Bir şey kaçırmış olabiliriz diye mobilyaların arkasını aramak için fazladan bir dakika harcıyoruz, ama işimiz bittiğinde, güçlendirici ve Hutch'ın cep telefonunun aktif olan tek elektronik cihazlar olacağından oldukça eminim.

"Denny, jeneratörü sen çalıştıracaksın," diyor Simone. Neredeyse tüm kabloları çözmüş durumda ve gözleri hızlı ve keskin bir şekilde üzerimizde geziniyor. "Sana sinyal verilene kadar çalıştırma. Ben buradaki ekipmanla çalışacağım. Christa, telefonunun hâlâ şarjı var, değil mi?"

Cebimden çıkardım ve güç düğmesine dokundum. Kabinde geçirdiğim günler şarjımı azalttı ama hâlâ yüzde on beş civarında geziniyorum. "Evet."

"O zaman arama yapmak için bunu kullanacağız." Elini uzattı.

Eşyalarımın vazgeçmeyi sevmiyorum ama bu şansı kaybetmeyi göze alamayız.

Telefonu uzatıyorum.

Simone cep telefonunu yerdeki yükselticinin yanına yerleştirirken "Doğru," diyor. "Hutch, teknolojiyle aran iyi, değil mi?"

"Dört büyükannem ve büyükbabam söz konusu olduğunda ücretsiz bir bilişim uzmanıyım, yani elbette. Eğer bu sayılırsa." Adam kıkırdıyor ama Simone planlarına o kadar dalmış ki gülümsemeye bile zorlayamıyor.

"O zaman benimle kalacaksın. Güçlendiricilerin nasıl çalıştığını biliyorum ama telefonla ilgili bir sorunla karşılaşarsak yardıma ihtiyacım olacak." Yavaşça nefes alıyor. "Son olarak, tüm bunların işe yaraması için iki kişiye daha ihtiyacımız var. Biri kulübenin dışında duracak ve mesajları iletecek. Biri de çatıya tırmanıp alıcıyı mümkün olduğunca yüksekte tutacak."

Bir süre sessizlik olur. Denny jeneratörün yanında olacak; Hutch ve Simone içeride. Kalan üç kişiden -Steve, Blake ve ben- tırmanışı kimin yapacağını beklediği açık.

"Ben çatıya çıkacağım," diyorum ve içimde hissettiğim titremenin sesime yansımadığına şükrediyorum.

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" Steve parmaklarıma doğru başını sallıyor. Blake'in onları daha iyi görebilmek için öne doğru eğilmesinden nefret ediyorum.

Daha fazla incelemeye maruz kalmasınlar diye ellerimi ceketimin altına sokuyorum. "Hala merdivene tırmanabilirim."

Steve omuz silkiyor. "O zaman röle ben olacağım," diyor. "Hadi bunu gerçekleştirelim."

50

Üzerime fazladan kıyafet almak için acele etmiyorum. İkinci kat pantolon. İkinci kat çorap. Hutch'tan ödünç aldığım eldivenler - kalın ve soğuk havayı dışarıda tutmak için bilekleri kıvrımlı. Kiernan'ın atkısını boynuma doladım.

Kat kat giyinmek beni kulübenin içinde bunaltıyor ama dışarı çıktığımda hayati önem taşıyacaklar. Çatıda ne kadar kalmam gerektiğini bilmiyorum ama ne kadar gerekirse o kadar kalacağım.

Simone'un hazırlıkları çok titiz. Önce dahili kurulumun her parçasını hazırlıyor: amplifikatörü duvara takıyor ve yayıncıyı telefonumun yanına kuruyor. Alexis masadayken, onun çalışması zemindeki tek açık alanda, şöminenin önünde gerçekleşmek zorunda.

Hutch kendi telefonunu Simone'un hemen arkasındaki prizlerden birine takar. Denny kapının yanında, karton ve içindeki değerli yakıt artıkları ayaklarının dibinde beklemektedir.

Günlerdir kendimizi bu kadar birlik içinde hissetmemiştik. Artan korku ve güvensizlik, çaresizliğimizin katıksız gücü altında yok oldu.

Bu işe yaramalı. Alexis'in iyiliği için. Hepimizin iyiliği için.

"Tamam," diyor Simone. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, nefes alış veriş sığ ve hızlı, gözleri yüzüncü kez kurulumunda geziniyor,

Zihinsel olarak tekrar tekrar kontrol etti. "Tamam. Başla."

Denny, Steve ve ben ayrıldık. Üçümüz kulübenin etrafında dönerken birbirimize yakın duruyoruz ve bir merdiven almak için kulübeye dönüyoruz. Kulübenin uzak duvarına dayanmış ahşap bir merdiven var. Denny onu inceliyor, ahşabı test etmek için sallıyor. Gözlerimin açık kulübenin kapısına kaymasına izin vermemeye çalışarak bekliyorum.

Ya da içerideki şeyleri düşünün.

Denny merdiveni kaldırıp bir omzunun üzerine koyarken nefes nefese kalıyor. Steve ve ben arkasından takip ediyoruz, sadece kurcalamaya karşı bir koruma olarak orada bulunuyoruz.

Bir sonraki aşama için ayrılmamız gerekecek. Başka yolu yok. Ben çatıda olacağım. Steve yerde. Denny kulübenin arkasında, jeneratörün yanında.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum. İçlerinden birinin tüm ilişkiyi sabote etmesinin ne kadar kolay olacağını.

Tek umudumuz, işlerimiz bu kadar net bir şekilde sınırlandırılmışken, herhangi bir kurcalanmanın açık olması. Katili kontrol altında tutmak için tek umudumuz bu.

"Nereye koymamı istersin?" Denny sorar.

Sarmal düşüncelerime o kadar dalmışım ki sorusuyla irkildim.

"İşte," diyor Steve benim yerime, kulübenin arka duvarını işaret ederek. "Zemin burada oldukça sağlam olmalı."

"Tırmanması gereken kişi Christa." Denny merdivene tutunuşunu ayarlıyor, homurdanıyor. Koyu gri kasketinin üzerinde biriken kar taneleri uzun sakalına yapışıyor. "O seçmeli."

Yutkunuyorum ve ekşi korkuyu tadıyorum. "Kulübenin önünde.

Pencerenin yanında." Sözsüzce dönüyor ve yürümeye devam ediyor.

Pencereye yakın olmanın benim için neden önemli olduğunu açıklamak zor ama öyle. Biraz daha az kopuk hissettiriyor. Biraz daha az izole.

Ben hala çatıdayken merdivenin alınıp kırılma ihtimali biraz daha düşük.

Denny merdiveni indirirken tahta basamaklar karın derinliklerine gömülüyor. Uzun bir merdiven değil; en yüksek çubuklar çatının çıkıntısına ancak ulaşıyor.

"Bundan emin misin, kızım?" Steve bana soruyor. Konuşabileceğimden emin değilim, o yüzden başımı sallıyorum.

Üçümüz kulübenin kapısına dönüyoruz. Denny yakıt kartonunu alıyor ve binanın arkasındaki jeneratöre doğru ilerliyor.

Simone beni açık kapı aralığında karşılıyor. Düzeneğin mikrofon şeklindeki kısmını bana uzatıyor. Ağırlığı bir kilodan fazla olamaz. Üzerinden uzun bir kablo geçiyor ve kabinin içinde kaybolup amplifikatöre bağlanıyor.

"Mümkün olduğunca yükseğe çıkmak gerekecek." Kolumu kavıyor ve kat kat paltoların arasından bile baskının sızısını hissedebiliyorum. "Tam tepeye kadar. Ve sonra kolunun ulaşabildiği kadar yukarıda tut. Anlaşıldı mı?"

Yine tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Yavaşça nefes veriyor, gözleri gözlerimi arıyor, sonra beni hafifçe itiyor. "Git. Ve iyi şanslar."

Steve merdivenin yanında duruyor ve ben tırmanırken bana destek olacağını belirtiyor. Aklımdan görüntüler geçiyor: Neredeyse tepesine geldiğimde Steve merdiveni çekiştiriyor, desteğimi altımdan çekip alıyor ve beni tekrar yere düşürüyor.

Düşüncelerimi bastırmaya çalışıyorum. Kendi zihinsel risk değerlendirmelerimde Steve alt sıralarda yer alıyor. Ama bu ona güvenebileceğim anlamına gelmiyor. Hele ki küçük bir muhakeme hatasının sonuçları felaket olabilirken.

"Sanırım Simone seni kapıda bekliyor," diyorum.

Gözleri bir parça kısıldı. Onu merdivenden uzaklaştırmak için bir bahane kullandığımı tahmin ediyor ama yanımdan geçerken tartışmaya çalışmıyor.

Alıcıyı göğsüme bastırıyorum. Ağır değil ama taşıyabileceğimden emin olmadığım mecazi bir ağırlığı var. Yaşam hattımızı taşıyorum. Ve umarım daha başlamadan ölmez.

Merdiven rüzgârın etkisiyle titriyor, basamakları çatıya çarpıyor.
Sabahın erken saatlerinde hava tenime acı veriyor ama atmosfer de
günlerdir olmadığı kadar berrak. Renk çizgileri görebiliyorum

güneş doğarken ufukta. Kırmızılar. Portakallar. İnce altın şeritleri. Etrafım bomboş beyazdan ve ağaç gövdeleri ile kayaların koyu, çukurlu siyahlarından başka bir şeyle çevrili olmadığından, renklerin görüntüsü göğsümü acı veren bir ağrıyla dolduruyor.

Kiernan buna bayılırdı.

Merdiven tam önümde. İki elimi de serbest bırakmak için alıcıyı ceketimin içine sokuyorum. Kablosu arkamdan geliyor ve kendimi uzay gemisine tek bir kabloyla bağlanmış bir astronot gibi hissediyorum.

İyi parmaklarım esniyor. Kötü olanlar zar zor seğiriyor. Hutch'ın eldiveninin altına saklandıkları için memnunum. Ne kadar hasarlı olduğumu hatırlamak istemiyorum.

En yakın basamaklara tutunuyorum ve tırmanmaya başlarken vücut ağırlığımı onlara yaslıyorum.

51

Rüzgar kulaklarımda. Çığlık atıyor. Vınlıyor. Buz parçacıkları açıkta kalan tenime çarpıyor ve arkalarında yakıcı sıcaklık çukurları bırakıyor.

Hasarlı elimle yukarı uzanıyorum. Kavrayamıyor ama bileğimi bükerek kendimi tutacak bir kanca görevi görmesi için basamaklardan birinin üzerine sarkıtıyorum.

Merdiven titriyor. Yerden sadece dört basamak yukarıdayım ama çok daha yüksekte hissediyorum. Dengesizlik dehşet verici. Bakışlarımı yukarıya, merdivenin ucuna ve kulübenin çatısına doğru sabitliyorum ve bacağımı bir basamak daha yukarı kaymaya zorluyorum.

Ahşap gıcırdıyor. Merhum sahiplerinin kulübede depoladığı diğer her şey gibi merdiven de eski. Yıllardır ya da on yıllardır orada durduğunu, kara ve yağmura maruz kaldığını, yavaş yavaş çürüdüğünü düşünmemeye çalışıyorum.

Bir basamak daha, sonra bir basamak daha. Kulübenin çatısı ulaşabileceğim yerin hemen dışında. Kendime aşağı bakmamamı söylüyorum. Merdiven bir parça kayıyor, tehlikeli çıkıntısına doğru kayıyor, dengesini kaybedip geriye devrilmekle tehdit ediyor ve beni de kendisiyle birlikte aşağıya düşürüyor.

Daha hızlı hareket ediyorum. Nefes alışım düzensiz ve acı verici. Pervasızlaşıyorum ama kendimi durduramıyorum. Sağlam elim kulübenin çatısını kavramak için yukarı uzanırken, kötü kolum merdivenin etrafına dolanıyor ve vücudumu sıkıca tutuyor.

Tutacak bir şey yok. Buzlu kapağıyla bembeyaz olan sivri çatı, kar ve

yağmuru dışarı atmak için tasarlanmış kütüklerden yapılmış. Elim etrafı düzeltiyor

ama geri kaymaya başlar.

Dişlerimi sıkmaktan dişlerim ağrıyor. Körlemesine ayağımı basamağından çekip daha yukarı tırmanıyorum. Merdiven tekrar devriliyor. Çatıyı daha sıkı kavriyorum, kendimi irademin gücüyle ona sabitlemeye çalışıyorum. Tekrar devrilirim diye derin nefes almaktan korkuyorum. Bir basamak daha yukarı. Sonra son bir adım daha ve gövdem merdivenin tepesinde, eldivenli ellerim vücuduma yer açmak için karı tırmalıyor.

Hala bir şey yok. Ve artık merdiveni bile tutamıyorum. Artık kulaklarımda rüzgârdan daha fazlası var; korku, diğer tüm sesleri bulanıklaştıran tiz bir ısıklık bırakıyor.

Zorla ilerlemeye çalışırken kar kümeleri kenarda dönüyor. Merdivenden inip çatıya çıktım, orada kalmak için savaşıırken dört ayak üstündeyim. Açı çok dik. Vücut ağırlığının beni aşağı çekmeye, sürüklemeye çalıştığını hissedebiliyorum. Hasarlı elim bir tutamağı ıskalıyor ve kayıyorum. Dehşete kapılıyorum. Karnımın üzerine düşüyorum ve vücudumu tahtaya bastırıyorum, kabuk bağlamış kar yüzüme buz gibi geliyor, anten kaburgalarımı acımasızca sıkıştırıyor.

Sözcükler ısığın içinden geçiyor. Bulanık ve parçalanmışlar. Zihnimde yokuşun ne kadar dik, buzun ne kadar kaygan olduğuna ve kenara ne kadar yakın olduğuma odaklanmaktan başka yer yok.

Kelimeler tekrar geliyor, bu sefer daha yüksek sesle. Bu Steve'di, sesi soğukta çatlıyordu. "Yukarıda iyi misin?"

"Peki," diyorum ve sonunda uzuvlarımı hareket etmeye zorluyorum.

Karda ilerlemek için kolumu önümde kaydırarak adım adım ilerliyorum. Her birkaç santimde bir elim ya da dizim bir buz parçasına takılıyor ve kendimi tekrar kayarken buluyorum ve aşağı düşüp yapıya tutunmak zorunda kalıyorum. Ama durmuyorum. *Duramam*. Eğer durursam, tekrar hareket edecek gücüm olacağını sanmıyorum.

Ellerim çatının zirvesine sabitleniyor. Ciğerlerim yanıyor ve kendimi son esnemeye doğru çekerken uzuvlarım titriyor. Bir bacağımı üzerine atıp dönüyorum, böylece kabinin uzunluğu boyunca bir omurga gibi uzanan kirişe tutunabiliyorum.

Elimden gelse burada bir saat oturur, hem gücümü hem de cesaretimi yeniden kazanırdım. Ama diğerleri bekliyor. Ciğerlerime ince bir hava çekiyorum ve "Hazırım!" diye bağıyorum.

"Duydum!"

Sanırım Steve Simone'la konuşurken kabin kapısının bir aralık açıldığını duyabiliyorum. Sonra tekrar bana sesleniyor. "Sadece bir dakikaya ihtiyaçları var!"

Rüzgar çok şiddetli. Burnumu ve kulaklarımı örtmek için atkımı - Kiernan'ın atkısını- çekiyorum. Sonra anteni ceketimin altından çekip çıkarıyorum. Soluk gri kordonu, karda açtığım kanalı takip ederek uzayıp gidiyor ve çatının kenarında gözden kayboluyor.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Bu yeterli olsun.

Başımı kaldırıyorum, daha önce bana cesaret veren şafak ışığını arıyorum. Gün doğumu arkamda; ileride, arazi hâlâ sade, soğuk ve boş görünüyor.

Ağaç hariç.

Sol tarafımda devasa, ölmekte olan bir çam var. Kar, kurumuş dallarını kabuklandırıyor. Rüzgârın sürüklemesiyle hareket ediyorlar ve Brian Hernandez'in ölü gözlerine bakarken kalbim boğazıma doluyor.

Kulübedeki ilk gecemizde onu kaybettiğimizden beri ona en çok bu kadar yaklaşmıştım. Erken gelen ışık, kesik boynunun etrafındaki sert, kanlı buz sarkıtlarını yakalıyor. Ağzından çıkan tahta parçalanmış, gözleri geniş, ağarmış ve boş.

Brian'ınki tek kafa değil. Aşağıda, Grayson zar zor tanınabiliyor. Uzun saçları yüzünü sarmış, buz kabuğuyla oraya yapışmış. Saçların arasından deri parçalarını ve açık ağzını görebiliyorum.

Bir de Miri var. Otobüsteki ilk günümüzde bana karşı çok nazikti. Ondan geriye kalanları görmek derinden ve acı verici bir şekilde canımı yakıyor. Buruşuk cildi artık gevşek ve renksiz. Göz kapakları zar zor açılıyor ve beyaz şeritler ortaya çıkıyor. Etkileyici yüz hatları neredeyse tanınmaz hale gelene kadar bozulmuş.

Lanetliler ağacı.

Dehşet, uykusuzluk ve keder hepsi bir arada. Görüşüm bulanıklaşıyor. Dengemin kaydığını hissediyorum ve çatının tepesini ağrıyan kalçalarımın arasında kavriyorum.

Bulanık görüşüm ve alçak, açılı ışık arasında ağacın formu yüzüyor. Bir an için kendi başımı gördüğümü sanıyorum, bir dalın ucunda sallanıyor. Kendi ölü gözlerim bana bakıyor. Beni uyarıyor.

Hepimiz burada öleceğiz.

Kan tadı alıyorum ve yanağımın içini ısırdığımı fark ediyorum. Öne doğru eğildim, bir ön kolumu tavana dayadım, diğer elimle anteni tuttum.

Sonra, uzaktan, derin bir gümbürtü yükseliyor. Titreşimler kulaklarıma ulaştığında baş dönmesi ve mide bulantısını kırıyor.

Jeneratörü çalıştırdılar.

"Tamam!" Steve bağılıyor. "Durun!"

Zaten öyleyim. Antenin tabanını iki elimle kavrayıp başımın üzerine kaldırıyorum, başarabildiğim her santim yüksekliği vermek için zorlanıyorum.

Rüzgar acımasız. Anteni, kollarımı çekiyor, beni sürüklemek istiyor. Kafalar çevresel görüşümde hareket ediyor. Sallanıyor, neredeyse bağıyorlar, geniş açık ağızları ve beyaz gözleri doğrudan bana bakıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve bir santim daha geriliyorum.

"Çalışmıyor," diye bağıyor Steve. Sesi son kelimede kesiliyor. "Başka bir aç den!"

Yemin ederim. Sonra bacaklarımı çatının tepesinde durduğum yerden çözmeye zorluyorum.

Önce bir diz kalkıyor. Sonra diğeri. Binanın tepesine çömelıyorum, bacaklarım titriyor, ciğerlerim nefessiz kalıyor, motorun uzaktan gelen gürültüsü ve temsil ettiği saatin tik takları beni ileriye doğru itiyor.

Ayağa kalkıyorum.

Ayakkabılarım kavisli ahşap kirişlere ve onları kaplayan buz tabakasına takılıyor. Düşmek üzere olduğumu hissediyorum ve dik durmak için çabalıyorum. Anten başımın üzerinde sallanıyor, ben onu yukarıda tutmak için mücadele ediyorum. Topuklarım sert ahşabı kazıyor ve bir santimlik yer buluyor. Az kullanılmış kaslarım çığlık atarken bile onları orada sıkıştırıp kendimi tutuyorum. Tüm tendonlarım

Kolumu uzatabildiğim kadar uzatırken vücudumun sağ tarafı geriliyor, anten üzerimde tehlikeli bir şekilde sallanıyor.

"Başardık!" Kulaklarımdaki teneke korkusundan kelimeleri zar zor seçebiliyorum ama Steve'in sesindeki çılgınca, çılgılık atan notayı hâlâ yakalayabiliyorum. "Bir şey bulduk! Orada dur!"

Topuklarımdan biri bir santim kayıyor. Nefes nefese kalıyorum ve onu kırışların arasına sıkıştırıyorum. Anteni tutuşum hiç sarsılmıyor. Elimden geldiğince yüksekte tutuyorum, alabildiğim her milimetre yükseklik için savaşıyorum.

Altımda, kulübenin çatısından süzülen sesler var. Sesler. Hevesli, aceleci. Gürültüden hiçbir kelime anlaşılmıyor ama yine de umutlarını ve sevinçlerini duyabiliyorum.

Sonra motor ölür.

Kalbim küt küt atıyor. Dilimi dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Uzaktaki gümbürtü kaybolup giderken bile hareket etmeyi reddediyorum, anteni gökyüzüne doğru tutuyorum, sanki sadece irademle onu çalışır halde tutabilirmişim gibi. Altımda biri sert sözler bağırıyor. Bir kapı çarpıyor. Sesler birbirini duymak için savaşıyor. Artık içlerinde sevinç yok, sadece öfke var.

Yavaşça anteni indiriyorum.

Sağımda, gün doğumunun çizgileri soğuk gökyüzünde kanıyor. Dağ zirveleri ufukta keskin çizgiler oluşturuyor, taze güneşin kırmızı ve turuncularına karşı silüetlenmiş bir dizi bıçak gibi.

Ufukta farklı görünen bir kısım var. Daha küçük ve daha dar olan ve daha az organik hissettiren küçük bir parça - ancak iki tepe -. Gözlerimi kısarak bakıyorum, yükselen güneş onları aydınlatırken bacaklarım titriyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Simone bana sesleniyor, sesi rüzgârdan duyulacak kadar gür çıkıyor. "Aşağı gel, Christa."

Kendimi tekrar çatının tepesine indiriyorum ve bir kez daha üzerine çıkıyorum. Vücudum o kadar kötü titriyor ki henüz merdivene güvenemiyorum. Anteni bırakıyorum, kulübenin çatısından aşağı kaymasına ve kenardan yuvarlanmasına izin veriyorum,

Sonra öne doğru eğiliyor, titremelerin ve çarpıntıların durmasını beklerken nefesimi kontrol etmeye odaklanıyorum.

Sonunda bacağımı tekrar çatıya kaldırdığımda, merdivene doğru kayışımı durdurmanın neredeyse hiçbir yolu olmadığını fark ediyorum. Vücudumu düz bir şekilde yatırıyorum, kendimi tahtaya bastırırken zor nefes alıyorum ve yavaşça sürünmeyi başarıyorum. Önce ayağım merdiveni buluyor. Botumu basamaklardan birine geçirecek kadar bükülene kadar kendimi alçaltırken, yanlışlıkla tekmeleyeceğimden korkarak temkinli hareket ediyorum.

O kadar dikkatli olmama gerek yokmuş, vücudumu merdivenden aşağıya bakabilecek kadar sağlam bir şekilde indirdiğimde fark ettim. Hutch altımda duruyor, merdiveni yerinde tutarken yüzü gri ve sıkışık. Yere inmek için can atarak pervasız bir hızla aşağı iniyorum. Ne Hutch ne de ben konuşuyoruz ama kulübeye dönerken birbirimize yorgun gülümsemeler atıyoruz.

Simone yerde oturuyor, ekipman dizisi -telefonum, güçlendiricinin kutusu ve kablolar- bacaklarının önünde dağılmış durumda. Sırtını duvara dayamış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Sorarsam bana bağıracaktı gibi hissediyorum ama yine de sorumu tahmin ediyor. "İşe yaradı mı bilmiyorum."

"Yani..."

Kollarını açmadan omuzlarını silkiyor. "Ulaştık. Bir acil durum operatörü cevap verdi. Onlara nerede olduğumuzu söylemek için elimden geleni yaptım ama elektrik kesildi. Gerçekte ne kadarını duyduklarını bilmiyorum."

"*Rocky Dağları'ndayız,*" diyor Hutch ve Simone'un sözlerini tekrarladığını fark ediyorum. "*Blackstone Lodge yakınlarında. İnsanlar ölmüş.* Son cümlede bir ara kesildi."

Zihnimizdeki ifadeleri gözden geçirirken bir an sessiz kaldık.

"Yeterli olabilir," diyor Steve. Burnu ve yanakları soğuktan kızarmış.

"Bu yerdeki son yakıt bu," diyor Simone. "Seslenmek için başka şansımız olmayacak. Bunun yeterli olması *gerekıyor*."

Odanın diğer sakinlerine göz gezdiriyorum. Blake kanepede. Denny çoktan karşı duvarın yanındaki yerine dönmüştü. Steve kapının yanında. Hutch ateşin yanında, içine taze odun parçaları atıyor. Normalden daha içine kapanık. Telefon etmek için Simone'un yanındaydı; motor bozulduğunda Simone'un tüm öfkesine maruz kalacağından şüpheleniyorum.

Görüşme hazırlıklarının bir parçası olarak Simone ve diğerleri Alexis'in oturduğu masanın yerini değiştirdiler. Artık arka duvara yaslanmış durumda, eskiden oturduğu yere. Bu onu doğrudan benim yuvamın önüne koyuyor. Bir yanım yanımda ölmekte olan bir kadın olduğu düşüncesiyle büzülüp gitmek istiyor. Ama hemen ardından bunun *doğru* olduğunu hissediyorum. Bu şekilde ona göz kulak olabilirim. Ona göz kulak olabilirim. Elimden geldiğince onu koruyabilirim.

Simone hâlâ kaynıyor. Hayal kırıklıklarını gidermeye çalışırken botlarından biri sallanıyor. "Belki de diğer telefonu fişe takmasaydık, motor daha uzun süre dayanırdı."

"Hayır." Denny duvarın yanındaki yerinden başını kaldırıp bakmadı bile. "Önemsiz bir yükü. Bir fark yaratmazdı."

Hutch'ın telefonunu neredeyse unutmuştum. Onu en son gördüğüm yere, şöminenin yanına doğru baktım. Zeminin o bölümü artık boştu. "Nerede o?"

Hutch sonunda ateşten başını kaldırıyor. Benim baktığım yere doğru bakarken yüzü kararıyor. Sonra elektrik prizine ulaşmak için sandalyenin arkasına doğru ilerliyor. Kolunu geriye doğru kaldırdığında telefonun şarj kablosunu bulduğunu görüyorum. Telefonun kendisi ortaya çıkana kadar onu olta gibi çekiştiriyor.

Ekran kırılmış. Camda örümcek ağı gibi çatlaklar var. Metal çerçevenin bir kısmı serbest kalmış ve rahatsız edici bir şekilde bükülüyor.

Aklıma Kiernan için bıraktığımız fener geliyor. Camın ve metalin nasıl kırıldığını. Sanki biri ona taşla vurmuş gibiydi,

ışığı söndürmek için sopayla vuruyor.

Bu kazadan daha fazlası. Telefona yanlışlıkla basılmasından daha fazlası. Hasar kasıtlı ve kapsamlı.

Hutch g düğmesine basıyor ama telefonundan yanıt gelmiyor. Sesi bir fısıltı olarak kaçıyor. "Bunu kimin yaptığını gören oldu mu?"

Steve kaşlarını kaldırarak sessizce başını sallar. Blake sanki her an saldırmaya hazır bir yılanmış gibi telefona bakar. Denny hiçbir tepki göstermiyor. Simone'dan yayılan sessiz öfke, kabinimizi bir miasma gibi doldurana kadar iki katına çıkıyor gibi görünüyor.

"Bunu kimin yaptığını gören varsa," diyor, sesi ölümcül bir fısıltıya dönüşüyor, "şimdi konuşsun."

Bir anlık korkunç bir sessizlik oldu. Her birimiz arkadaşımızın tepkilerini değerlendirirken gözlerimiz dalıyor.

"Ben dışarıdaydım," diyor

Denny. "Ben de yleydim,"

diye ekliyor Steve.

Hutch başını sallar. "Tüm zaman boyunca değil. Jeneratör biter bitmez hepiniz içeri daldınız. İnsanlar sağa sola koşuşturuyor, cevaplar istiyordu; biz dikkatimizi dağıtırken herhangi biriniz üzerine basıp tekmeleyerek gözden uzaklaştırabilirdi."

Masanın ve Alexis'in zar zor nefes alan bedeninin yanında yere çökerken midemin bulandığını hissediyorum. Bu en azından bir şeyi doğruladı. Kasap bizden biri olmalı. Dikkatleri üzerlerine çekmeden telefon görüşmesini sabote edemediler ama Hutch'ın cep telefonunu devre dışı bırakmak için bir fırsat gördüler ve bunu değerlendirdiler.

Bu fikrin doğrulanması şok edici değil - kalan beş yoldaşımdan birinin katil olması. Bir süredir buna inanıyordum. Ama yine de bunun bir dış g olabileceğine dair son umudumu da kaybetmek canımı acıtıyor. Bu beni 8 Ağustos gecesinin ardından evime kapandığımдан beri hissetmediğim bir şekilde soğuk ve yalnız bırakıyor.

Yine de küçük bir umut ışığı var. Tıpkı kulübenin çatısına tırmandığımda gördüğüm sabah ışığı şeridi gibi: küçük ve soluk, ama manzaranın geri kalanı bu kadar kasvetli bir şekilde karanlık ve boşken, bu ışık şeridi - mantıksız umut - yeterli olabilir.

Başımı kaldırıyorum ve sesimin çatlamasına izin vermeden konuşmaya çalışıyorum. "Çatıdayken bir şey gördüm. Sanırım Blackstone Lodge'a yürüme mesafesindeyiz."

Hepsi hâlâ Hutch'ın telefonuna odaklanmış durumdadır. Steve bir şeyleri tamir etmekte iyi olduğuna dair bir şeyler söyleyerek telefonu ondan almaya çalışıyor ama Hutch vermek istemiyor.

Daha yüksek sesle konuşuyorum, sesim sinirden değil yorgunluktan ve soğuktan titriyor. "Çatıdayken bir şey gördüm. Sanırım Blackstone Lodge."

Sonunda Simone bana döndü. "Ne?"

Ondan -liderimizden- gelen tek bir kelime diğerlerini susturuyor. Yavaşça, yüzler bana doğru dönüyor. Hâlâ yerdeyim, derme çatma yatağımın üzerinde oturuyorum, bacaklarım kararsız ve kalbim çok hızlı atıyor.

"Hâlâ çok uzakta," diyorum. "Ve onunla aramızdaki arazinin yürüyerek geçilebilir olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama dağ zirvelerinin arasında siluet halinde çatısını gördüm. Buranın kuzeydoğusunda."

"Blackstone olduğundan neden bu kadar eminsin?" Steve sorar.

Sadece omuz silkebiliyorum. "Fırtına yolları kapattığında Brian oraya ulaşmaya çalışıyordu. Bu da yakınlarda bir yerde olması gerektiği anlamına geliyor. Ve bu bölgede çok fazla başka bina olabileceğini sanmıyorum."

Simone öne doğru sallanıyor, düşünürken bir elini çenesine dayıyor. "Blackstone Lodge olmasa bile, *bir* tür yerleşim yeri olduğu sürece, bize yabancılarla iletişim kurmanın bir yolunu vermelidir."

"Çoktan bir arama yaptık." Steve başını sallar. "Yapabileceğimiz en kötü şey, tam da şu anda bizi kurtarmaya gelen biri varken ıssız bir yerde dolaşmak olur."

Hutch, "Ancak mesajımızın ne kadarını duydukları ya da ne kadar ciddiye alacakları konusunda hiçbir fikrimiz yok" diyor. "*Rocky Dağları'nda olmamız* kimsenin yerimizi tam olarak tespit etmesi için yeterli değil. Şu anda birileri bizi arıyor olsa bile, bize ulaşmaları günler alabilir."

"Ne kadar uzaktaydı?" Simone bana soruyor.

Dilimi çatlamış dudaklarımda gezdiriyorum. Bu benim de kendime sorduğum bir soru. "Emin değilim. Güneş arkasındaydı ve diğer tepelerin arasında zar zor görülebiliyordu. Belki birkaç saat? Belki yarım gün?"

Blake, "Sırtımla o kadar uzağa yürüyemem," diyor.

Denny, "Yolda vadiler olabilir," diye belirtiyor. "Ya da tırmanılamayacak kaya duvarları."

Simone'un gözleri daha da kararır. "Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyorum ama o haklı. Tek bir büyük engel bile yarım günlük bir yürüyüşün gece vakti açık havada kaybolmaya dönüşmesine yetiyor."

"Yine de en azından denememiz gerek, değil mi?" Hutch soruyor. "Tabii, belki çağrı yerine ulaşmıştır. Ya da belki kimse gelmiyordur ve oturup beklersek kaderimizi mühürlemiş oluruz."

"Onu burada mı bırakacaksın?" Blake başını masaya ve Alexis'e doğru salladı. Bunu düşünmekten nefret ediyorum. Kulübeden uzaklaşıp Alexis'i sessizce ölmesi için geride bırakma fikrinden nefret ediyorum. Ya da daha kötüsü, uyandığında hareket edemeyecek durumda olması, kendini soğuk, acı içinde ve tamamen yalnız bulması.

Ama Alexis'i taşımak konusunda bir sorun yok. Onu kayalık ve kaygan arazide taşıyacak gücümüz olsa bile, gereksiz herhangi bir hareket başındaki yaraya felaket getirebilir.

"Hayır, onun burada kalması gerekiyor," diyor Simone, benim düşüncelerime katılarak. "Yine de takımlara ayrılabiliriz. Yarımız Blackstone'a yürür. Yarısı burada kalır."

Burada. Böl ve fethet, tabiri caizse. Yardımla ilk kim temas kurarsa diğer yarısı için bir kurtarma ekibi gönderebilir."

Bu iyi bir plan. Bir kısmı hariç. Kimsenin katille teke tek kalmamasını sağlamak için bir süredir üçer kişilik gruplara ayrılıyor. Ancak bu işe yarıyor çünkü iki ekip birbirinden asla uzakta değil ve bir şeyler ters giderse koşacak güvenlik ve sayılar var.

Vahşi doğada, kasabın şansını eşitlemek için tek bir hata -bir saniyeliğine arkasını dönmek- yeterliydi. Gruptaki en güçlü kişiyi ortadan kaldırmak için sürpriz unsurunu kullanabilir ve hayatta kalan grubu onlarla tek başına savaşmak zorunda bırakabilirlerdi. Kaçacak hiçbir yer yok. Kaçış yok. Sadece karanlık kaya ve soğuk kardan oluşan sonsuz kafes içinde alçakça bir ölüm ve muhtemelen cesetleri bir daha asla bulunamayacaktı.

"Blackstone'a sadece bir kişi gönderebiliriz," diye önerdim. "Diğer herkesi burada bırakırız. Aynı şeyi başarır ama daha az hayatı riske atar."

Steve'in gözleri yukarı doğru döner. "Evet, sonra katil yürüyüşü yapmaya gönüllü oluyor ve Kanada sınırında ortadan kayboluyorlar ve bir daha hiç görülüyorlar."

Hayal kırıklığını sesimden uzak tutmak için mücadele ediyorum. "Ne var biliyor musun? Bana uyar. En azından onları kulübeden ve zarar vermeye çalıştıkları insanlardan uzaklaştırmış oluruz."

Steve'in yüzü lekeli ve çarpıktır. "Ve bütün cevaplar sende, öyle mi? Neden ağzından çıkana dikkat etmeyi öğrenmiyorsun?"

Simone, "Yeter," diyor ama sert sesi bile Steve'in yükselen öfkesini bastıramıyor.

"Karım öldü." Pürüzlü kelimeleri zorla çıkarırken dişlerinden tükürükler saçılıyor. "Bu bizim evliliğimizi yeniden rayına oturtma zamanımız olmalıydı ama şimdi o *öldü*. Kimsenin de umurunda değil gibi görünüyor, hatta söyleyeceklerimi dinlemek bile istemiyor."

Hayal kırıklığı içimde bir cehennem gibi ama dilimi ısıyorum. Viski şişesini sadece birkaç saat önce bitirdi. Onu tam anlamıyla, korkutucu bir şekilde sarhoş etmeye yetecek kadar kalmamıştı ama tamamen ayık da değildi.

Simone gözlerini kapattı. O da benimle aynı pazarlık sürecinden geçiyor gibi görünüyor. Bir süre sonra şöyle diyor: "Burada birini kaybeden tek kişi sen değilsin Steve. Yorgun, korkmuş ve aç olan tek kişi de sen değilsin. O yüzden bağırmayı bırakıp bir tür çözüm üzerinde çalışmaya başlayabilirsin."

Denny, arka duvarın yanında, konuşma boyunca büyük ölçüde sessiz kaldı. Yine de şimdi bir nefes alıyor ve bu nefes kabindeki havayı boşaltıyor gibi görünüyor. Konuştuğunda sesi alçak, ılımlı ve neredeyse rahatsız edici derecede yoğun. "Sorunu kökünden ele alalım. Çağrının yanıt alıp almayacağını bilmemiz gerekiyor. Bu da kulübeye ulaşmaya çalışıp çalışmayacağımıza ve eğer ulaşırsak kaç kişi göndereceğimize karar verecek. Tamam mı?"

"Evet," diyor Simone.

"Burada eski bir dedektifimiz var." Blake'e doğru başını sallayarak koltuğa geri oturdu. "O bilir."

"Oh." Hutch öne doğru eğildi, hevesliydi. "Daha yeni emekli oldunuz. Ve çağrı için de buradaydın. Ne düşünüyorsun? Bu bizi aramaya başlamaları için yeterli miydi?"

Hepimiz Blake'i görmek için hafifçe öne doğru çekiliyoruz. Hepimiz gibi o da kulübeye geldiğinden beri darmadağın olmuş. Dikenli gri saçları hacmini kaybetmiş ve başının üstünde düz bir şekilde duruyor. Cildi hepimizin gittiği gibi solgun ve hafif yağlı görünüyor. Yine de bir yanı değişmemiş: koyu kırmızı ruj, yüzünde cesur bir renk çizgisi. Çoğumuz her türlü düzenli bakımdan vazgeçmiş olsak da o rujunu korumaya devam ediyor.

O kırmızı dudaklar büzülür. "Bana sorman çok uzun sürdü."

"Yorgunuz, bizi biraz rahat bırak," diyor Steve. "Bugünün hangi gün olduğunu zar zor hatırlıyorum."

Hafifçe omuz silkiyor, sonra kollarını kavuşturarak sandalyede arkasına yaslanıyor. "Şey. Bu, çağrınızı kimin aldığına bağlı. Birçok sevkiyat görevlisi protokol konusunda çok titizdir. Protokole göre her şey kayıt altına alınmalı ve incelenmeli."

Hutch derin bir nefes alır. Yüzünde umut var. "Sence burada böyle bir şey olabilir mi?"

"Belki." Başını arkaya yatırıyor. "Aramanız ancak beş saniye sürdü. Cevap veren kişi muhtemelen geri aramaya çalışmış ve ölü bir hat almıştır. Bu olduğunda, genellikle adrese birini göndeririz. Bunun yanlışlıkla yapılmış bir arama olduğunu düşünsek bile."

"Yine de bizi bulabilirler mi?" Simone öne doğru eğildi. Dikkatle dinliyor. "Cep telefonundan bir adresin izini süremezler, değil mi?"

"En yakın kulelere kadar üçgenleme yapabilirler. Yeterince zamanları varsa tabii." Blake elini salladı. "Beş saniye bunun için yeterli bir süre değil."

Denny yüzünü buruşturur ve arkasını döner. Hutch elini yüzünde gezdirerek bandajı tutan bandı buruşturur. "Yine de onlara bir yer verdik. Onlara Blackstone Lodge yakınlarında olduğumuzu söyledik. Bu, etrafındaki bölgeyi aramaya başlamaları için yeterli olmalı, değil mi?"

"Elbette." Blake yavaş bir nefes alır. "Olabilir. Eğer protokole uyarlarsa." Kulağa hoş gelmiyor. "Uymama ihtimalleri nedir?"

Bana bakıyor ve bakışlarında hem manyetik hem de dehşet verici bir derinlik var. "Yapmazdım."

Hutch görünüyor İnanılmaz. "Bu senin iş,
Yine de! Sen bir acil durum görevlisi. Sizi
arayan insanların acil durumları olacak-" "Elbette. Bu ve diğer her şeyin bir
karışımı. Popo tuşlamaları, sürekli bir akış var. Ebeveynlerinin telefonuyla
oynayan küçük çocuklar ya da 911'in nasıl çalıştığını yeni öğrenen bir
çocuk. Eve bırakılmak isteyen sarhoşlar. Akli dengesi yerinde olmayanlar.
Ya da komşusundan şikayet etmek isteyen, çöpte gördüğü rakunu anlatan
ya da parmağını soyma bıçağıyla kestikten sonra ne yapması gerektiğini
soran sıradan insanlar. Bazı geceler
gerçek acil durumlar *dışında* her şey."

"Ne olmuş yani?" Hutch'ın sesi çatlar. "Sen sadece... hoşuna gitmeyen
aramaları görmezden mi geldin? Sorunun ortadan kalkmasını mı umdun?"

"Bazen," diye karşılık veriyor. "Ve biliyor musun? Çoğu zaman önemli *değildi*. Ve *gerçek* sorunlar için hattı boşaltmam gerekiyordu."

"Ve kimsenin hayatına mal olmaman bir mucize," diye tersliyor Hutch. İki elini yüzüne bastırarak arkasını dönüyor. Hızlı hızlı nefes alıyor, kendini sakinleştirmeye çalışıyor.

Blake koltuktaki pozisyonunu ayarlıyor ve sırtındaki baskıyı azaltmaya çalışırken hafifçe iç çekiyor. Onun sözlerinden büyük ölçüde etkilenmemiş görünüyor. "Bakın, size dürüst bir cevap vermeye çalışıyorum. Eğer telefonuna çıkan kişi doğru şeyi yapıyor olsaydı, bunu kaydedirdi. Rapor ederdi. Bizi arayan birilerini bulmaya çalışırdı. Sana sadece gördüğüm gerçeği söyleyebilirim: çağrı onlara devam etmeleri için fazla bir şey vermedi ve herkes her zaman kural kitabına bağlı kalmadı."

Bir an için duyduğum tek ses şömineden gelen çatırtı ve patırtılar ile rüzgârın saldırısı altında titreyen pencerenin gıcırtısı. Hepimiz kendi zihinlerimizde kaybolmuş, Blake'in değerlendirmesinin ne kadar dürüst olduğuna karar vermeye çalışıyoruz. Kurtarılma ihtimalimiz ne olabilir.

Sonra Blake boğazını temizler ve Hutch'a hitap eder. "Ne olursa olsun, haklısın. Pek pişman değilim. O aramaların çoğu çöptü ve zamanımı hak etmiyorlardı. Ama bir hata *yaptım*. Bir kez. Ve bu bir hayata mal oldu."

"Şaka yapıyorsun," diye mırıldandı Steve.

Blake'in dudakları kıvrılır. "Bu da işin bir parçası. Ne kadar iyi olduğunuzu düşünürseniz düşünün, herkesi kurtaramazsınız."

"Huh." Steve yanaklarında oluşan kirli sakalları kaşıdı. "Ne oldu?"

"Arabası yoldan çıkan bir çocuk beni aradı. Bir nehirde olduğunu söyledi. Bunun bir şaka olduğunu düşündüm. Ya da sarhoştı." Yavaş ve derin bir nefes alıyor. İnerken tıkırdıyor. "Gece yarısını geçmişti ve onu zar zor anlayabiliyordum. Bağırıyordu ve ona ne zaman sakin olmasını söylesem daha yüksek sesle bağırmaya başladı. Ben de telefonu yüzüne kapattım. Bunu birçok kez yapmıştım.

Daha önce. Birisi çok kavgacı olduğunda ya da benimle dalga geçmeye çalıştığında. Ama bu sefer... Sanırım arama gerçektir."

Ürkütücü, mide bulandırıcı bir sessizlik var. Blake yarattığı etkinin farkında değil gibi görünüyor. Uzaklara bakıyor, ifadesi gevşek ve belirsiz ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez kaybolmuş.

"Ertesi gün cesedini sudan çıkardılar. Bir soruşturma yapıldı. Çocuğun arama kayıtları alındı ve mahkemede dinletildi. Beni ihmalden dava edeceklerini, telefonu yüzüne kapatarak çocuğun ölümüne neden olduğumu söyleyeceklerini sanıyordum ama hiçbir şey olmadı. Yine de kariyerimin sonu oldu. O andan itibaren tüm aramalarım izlendi ve geçen yıl patronum beni erken emekli olmaya zorladı. Ben de öyle yaptım."

Tenim yanıyor. Nefesim daralıyor, sıkışıyor, acı veriyor.

Öyle

değil.

Değil.

Ama...

Dilim hareket etmiyor. Dişlerini içime geçirmeye hazır sarmal bir yılan gibi yoğun, mide bulandırıcı ve zehirli bir soruyla ağırlaşıyor.

Onun yerine başka biri sorar.

"O çağrı..." Hutch'ın rengi ölümcül derecede solgun. "Şu boğulan çocuk... İki yıl önce Ağustos ayında oldu, değil mi?"

Blake'in kaşları kalkıyor.

Hutch'a bakıyorum. Nasıl bilebilir ki? İkisinden biri
Biliyor *olabilir* misin?

Burası cehennem. Düşünce zihnimde bir döngü halinde dönüyor,
korkunç bir yankı, içimde kırık ve ağırlı bir his bırakıyor. *Cehennemdesin.*
Bu senin cezan. *O gün için ödemen.* Bu şekilde *biliyorlar.*

Odanın diğer tarafından garip, boğuk bir ses geliyor. Steve'in yüzü zaten
alkolün etkisiyle hafifçe gevşemişti ama şimdi tamamen açıldı. Çenesi
sarkıyor, dudakları seğiriyor. Blake'e bakarken kulaklarında ve gözlerinde
kırmızı bir renk beliriyor.

"Fırtına vardı," diyor. "Miri ve ben eve dönüyorduk. Yorulmuştuk.
Yolda pek kimse yoktu... Çok hızlı gidiyordum..."

Kamyon. Köprüye girerken ışıkların bana doğru geldiğini görüyorum.
Çılgılık atan kornayı duyuyorum.

"Sen oradaydın." Kelimelerim boğuldu.

Gece o kadar karanlıktı, yağmur o kadar şiddetliydi ve yaşadığım şok o
kadar yoğundu ki hiçbir anım net değil. Ama kamyon şoförünün kabininden
indiğini, kırık korkuluklara doğru sendeleyerek ilerlerken farlarının silüetini
gördüğünü hatırlıyorum.

Başka, daha yeni bir anı yeniden su yüzüne çıkıyor. Miri, otobüste şöyle diyordu.

Tanıdık gelen bir yüzün var.

Kamyonun içindeydi. Her şeyi gördü. Ve beni hatırladı. Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmese bile.

Hutch'a doğru döndüm. Gözlerime bakıyor ve aramızda aniden bir bağ oluşuyor. Sanki bir anda yabancından samimi bir tanıdığa dönüşmüşüz gibi.

"Bir DJ konserinden dönüyordum." Sesi titriyordu. "Gece yarısından sonraydı. Kazayı görmedim ama duydum. Yolun kenarına çektim. Arabanın olduğu yere inmeye çalıştım ama..."

Hatırlıyorum. Takım elbiseli adam bağıırıyordu. *Yapabileceğimiz bir şey yok mu?*

Yüz hatlarını göremeyecek kadar uzaktaydı ama yarı yolda pes etmeden önce suya ulaşmaya çalışarak keskin eğimden aşağı inişini izledim.

"O sendin," diye fısıldadım.

Başını işaret ediyor. "O zamanlar saçlar boyalı değildi."

Blake. Hutch. Steve. Miri. Ve ben. Birbirimize 8 Ağustos gecesi bağlandık.

Bu bir tesadüf değil.

Simone'a bakmak için döndüm. "Sen orada değildin."

Bana bakıyor, ifadesi granit gibi sert, gözleri geniş ve vahşi, çenesi sıkı sıkıya sabitlenmiş. Bir an için sessiz kalacağını düşünüyorum. Sonra sesi ancak fısıltıya dönüşerek şöyle diyor: "Ordudan ayrıldıktan sonra yeteneklerimi kullanabilmek için pek çok işte çalıştım. Bunlardan biri de kurtarma görevlisiydi. İki yıl önce, kaza yaptıktan sonraki sabah bir arabanın nehirden çıkarılmasına yardım ettim. Pek fazla detay bilmiyordum. Ama sahibinin öldüğüne dair söylentiler vardı."

Kalbim kurşun gibi atıyor, sanki kanın uzuvlarıma pompalanmasını sağlamak için verdiği mücadeleyi kaybediyor. Hepimiz Denny'ye bakmak için döndüğümüzde zar zor nefes alabiliyorum.

"Sen mi?" Ben soruyorum.

Duvara yaslanmış, tüylü, iri yarı ve çekingen. Dikkatimiz ona yöneldiğinde sadece başını sallıyor. "Ben hiç böyle bir şeye karışmadım."

Bu ne demek oluyor? Akraba değil mi? Ama geri kalanımız...

"Sen bir tamircisin, değil mi?" Steve sorar.

Denny başını hafifçe sallayarak onaylar. "Ne tür araçlar? Arabalar mı?"

"Hayır. Ağır vasıtalar. Çoğunlukla ticari kamyonlar ve minibüsler."

Steve küfreder. Ateşin yanındaki koltuğa doğru sendeleyerek ilerliyor ve içine kayıyor. "Bahse girerim Armadale'in kamyon filosuna hizmet vermişsindir, değil mi?"

Bir duraksama oldu, sonra "Evet." dedi.

"Bir Armadale kullandım. O gece mi? 8 Ağustos mu? Acil durum frenleri bozuldu." Steve elinin tersiyle ağzını sildi. Dudakları kıpkırmızı oldu. Ağlamamaya çalıştığını fark ediyorum. "Normal frenler kamyonumu yaklaşık üç yüz adımda durdurur. Ama acil durum frenleri? Bunun çok az bir kısmı. Ve... ve başarısız oldular. Soruşturmanın bir parçası olarak bana bunu söylediler. Benim hatam olmadığını söylediler." Blake'e döner. "Bu senin de katıldığın soruşturma olmalı."

Ve benim de bir parçası olduğum. Arabanın önünü kesen sürücü, karşı yönden gelen kamyon, aramayı kapatan 911 operatörü. Hepimiz bir mahkeme tarafından suç işlediğimiz gerekçesiyle yargılandık ve sonuçta hepimiz aklандık.

Ve arabasından kaçmaya çalışırken boğulan bir çocuğun cesedi sulara gömüldü. Kimse bundan sorumlu bulunmadı.

Burası cehennem değil.

Başımı kaldırıp etrafımda hayatta kalanlara bakıyorum. "Bu bir intikam."

Alexis'in masasının yanında yürüyorum, yorgun zihnim her şeyi bir araya getirmeye çalışıyor. "Biri bizi buraya getirdi. O geceyle bağlantılı biri. O kazayla."

Kaybettiğimiz diğerlerini düşünüyorum. Miri. O gece Steve'in kamyonunda bir yolcuydu. Grayson. Denny'nin oğluydu, eğer bu yeterli bir bağlantıysa.

Peki ya tur rehberi Brian? Kiernan mı?

Onların da kazayla bir bağlantısı olabilir. Ya da sadece ikincil hasar olabilirler.

Kiernan olmasaydı bu yolculuğa çıkmazdım. Belki de ben olmasaydım şu anda hayatta olacaktı.

Bu düşünce o kadar canımı yakıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

Dönüyorum. Alexis yanımdaki masada yatıyor. Solgun. Gevşek. Sığ nefes alıyor, alnına örtülen bezin arasından kırmızı lekeler görünüyor.

"Alexis burada çünkü birinin kız kardeşini öldürdüğünü düşünüyor," diyorum. "Arada bir bağlantı olmalı. Postayla inzivaya bir bilet gönderilmiş ve katilden onu buluşmaya davet eden bir not almış."

Blake dişlerinin arasından sertçe nefes verir. "Ben de biletimi hediye olarak aldım. *Uzun yıllar süren hizmetiniz için teşekkür etmek amacıyla* imzalanmış bir kartla birlikte geldi. Düşündüm ki

Belki de diğer memurlardan biriydi, beni özleyeceklerini göstermeye çalışıyorlardı."

"Biletlerimizi çekilişle aldık," diyor Steve. Gözleri geniş ve görmez halde yere sabitlenmiş. "Bir gün bununla ilgili bir telefon aldım. Ne Miri ne de ben yakın zamanda bir çekiliş katıldığımızı hatırlamıyorduk. O zaman bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Ama kim bedava bir geziyi geri çevirebilir ki?"

"Biletler arkadaşımda vardı," diyor Simone. "Nereden ya da nasıl aldığını bilmiyorum. Ama son anda vazgeçmek zorunda kaldı. Mide gribi. Ben yine de gitmeliyim diye düşündüm. Bir molaya ihtiyacım vardı." Boğuk bir kahkaha attı. "Sanırım şaka benim üzerimde."

Denny basitçe, "Kapının altındaki zarf. Karım öldükten sonra benim ve oğlum için iyi bir şey yapmaya çalışan bir komşu olduğunu düşündüm."

"Bir düğün için Blackstone Lodge'u araştırmam gerekiyordu." Hutch sessizce afallamış görünüyor. "Damatlardan biri sırf ışıklandırma ve müzik sistemini çözebilmem için tüm bu seyahatin parasını ödedi."

"Onlardan biriyle tanıştın mı?" Bastırıyorum. "Görüntülü arama mı, telefon görüşmesi mi?"

"Bir telefon görüşmesi. Sesi arkadaş canlısı ve profesyonel geliyordu. Ama yüzünü hiç görmedim, hayır." Zayıf bir gülümseme oluşuyor, sonra hemen kayboluyor. "Sanırım düğün hikâyesi beni buraya getirmek için bir bahaneydi."

"Bunların hepsi planlanmıştı," diyorum. Bacaklarım çökecek gibi oluyor ama yine de volta atmayı bırakamıyorum. "Birisi kaza gecesiyle ilgili. Bu asla bir geri çekilme değildi. Mezarlarımıza doğru yürümeye davet ediliyorduk. Çünkü 8 Ağustos'ta olanlar yüzünden."

"O çocuğun kim olduğunu bilen var mı?" Blake soruyor. "Çok uzun zaman oldu, adını hatırlayamıyorum."

"Liam." Ölümü hayatımın o kadar temel bir parçası oldu ki, bunu asla unutabileceğimi sanmıyorum. "Bana soyadını hiç söylemediler."

"*Liam* ismi buradaki herhangi biri için başka bir şey ifade ediyor mu?" Simone sorar. Sorusu sessizlikle karşılanır.

Rüzgar kulübenin etrafını sarıyor, pencereleri ve kapıları tıkırdatıyor. Kat kat giyinmeme rağmen buz gibi üşüyorum.

"Hutch." Yüzümü ona döndüm. "Telefonda konuştuğun adam. *Kesinlikle* bir erkek miydi? Ve sesini tekrar duysan tanıyabilir misin?"

"Yani..." Kaşlarını çatıyor. "Elbette bir adamdı. Ama sesini tanıyabilir miyim bilmiyorum. Bir aksanı ya da çok belirgin bir konuşma tarzı olduğunu hatırlamıyorum ama o zaman da hat bulanıktı."

Tekrar arkamı dönerken başımı sallıyorum. Konuşan Denny olsaydı Hutch muhtemelen tanırdı; adamın sesi derin ve çakıllı ve unutulması kolay değil.

Ama sonra, sonuçlara atlıyorum. Kasap bu yolculuğu o kadar sistematik ve mükemmel bir şekilde planlamış ki muhtemelen işi şansa bırakmamışlar. Bir arkadaşlarından arama yapmasını istemiş olabilirler. Ya da bunu yapması için birini tutmuş olabilirler. Eğer durum buysa, kasap herhangi biri olabilir, hatta kadınlardan biri bile.

Yine de kazayla alakalıdır. Nasıl? Liam'ın ailesinden biri mi? Ortağı mı? Çok yakın bir arkadaşı? Ölümü onları o kadar derinden ve geri dönülmez bir şekilde yaralamış olmalı ki bu intikamı planlamak için yıllarını harcamışlar.

Ve bunun için her şeylerini ortaya koymaya hazırdılar. Ömür boyu hapse girmeyi, hatta ölümü bile göze aldılar. Bu hafta başladığında, diğer taraftan çıkamama ihtimalleri olduğunu biliyor olmalıydılar.

Ve yine de onlar için buna değdi.

Boynumun arkasını ovuyorum. Kaslarım ağrıyor, neredeyse yorgun gözlerimin sızlaması kadar kötü. Kulübedeki herkes o geceki kazada parmağı olduğunu iddia ediyor, ya benim gibi isteksiz bir katılımcı ya da bir seyirci. Yine de herhangi biri bu konuda yalan söylüyor olabilir. Şüpheyi dağıtmak için bir bağlantı olduğunu iddia ediyorlar.

En azından iki kişiyi hesaba katabilirim. Steve, kamyonetinden inip korkuluktaki deliğe bakıyor. Ve Hutch, aşağıya inip

yardım etmeye çalışırken dik bir şekilde eğildi. İkisi de Liam'ı o geceden önce tanımıyor olabilir, bu da kasap olma ihtimallerinin düşük olduğu anlamına geliyor.

Yine de... söylediklerine gerçekten güvenebilir miyim?

Yağmur yoğun ve gece karanlıktı. Otobüste karşılaştığımda ne Steve'i ne de Hutch'ı onları tanımamı sağlayacak kadar net görebildim. Bu da şu anda konuştuğum iki adamın da o gece gördüğüm kişiler olduğundan tam olarak emin olamayacağım anlamına geliyor.

Kasap çok kolay bir şekilde başka birinin kimliğine bürünebilir. İhtiyacı olan tek şey, seyircilerden biriyle benzer boy ve vücut ölçülerine sahip olmak ve aslında bu pandomimdeki rolünü üstlenebilir, geri kalanımız gibi intikam hedefiymiş gibi davranabilir. Bu onlara güçlü bir mazeret sağlayacaktır.

Kes şunu. Kes şunu. Bu paranoya.

Ama belki de böyle bir durumda paranoyak olmak gerekir. Kasabın plan yapmak için ayları vardı. Kendilerine sağlam bir kılıf uyduracaklarını düşünmek mantıksız değil.

Ağrılı bir inilti kaçıyor benden. Zihnim düğüm düğüm. Diğerlerinin durumu iyi değil. Steve, ateşin yanında oturmuş, başını ellerinin arasına almış. Yumuşak, neredeyse duyulmayan hıçkırıklar çıkarıyor. Blake kararlı bir şekilde tavana bakıyor, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış.

Denny ne demişti? Sorunu temellerine indirgemek mi?

Buradan çıkmamız gerek. Hayatta kalmalıyız. Bütün mesele bu.

"Blackstone Lodge," diyorum ve sonunda volta atmayı bırakıyorum. "Oraya yürüyerek gitmeyi deneyeceğim. Yalnız gideceğim. Geri kalanınız bizi arayanlar olması ihtimaline karşı burada beklemeli."

"Bu iyi bir fikir değil," diyor Simone. Yere oturuyor, uzun bacakları önünde eğrilmiş, ifadesi bomboş. Sanki içinde bir şeyler kırılmış gibi görünüyor.

Sesi o kadar yumuşak ve ılımlıydı ki sözlerini anladığımdan bile emin değilim. "Pardon?"

"Bak." Bakışlarını pencereye doğru kaydırıyor. Dönüyorum ve kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Çatıdan döneli bir saatten fazla olmamıştı ama bu süre zarfında doğan güneş giderek yoğunlaşan bulutların altında kayboldu. Cama yaklaşıyorum, nefesim soğuk havada buğulanıyor ve kar parçacıkları kapılıp görüş alanıma doğru savrulurken çaresizce bakıyorum.

Bu sabah hava açıktı ve gökyüzü görünüyordu. En kötüsünü atlattığımızı sanıyordum.

Ama yeni kötü hava tahmin ettiğimden daha hızlı geliyor. "Birkaç saat burada kal," diyor Hutch. Yanıma geldi, bana bakmak için. pencereden benimle birlikte. "Tekrar solacak. Sadece zaman ver."

Zaman bizim sahip olmadığımız bir şey. Kasabın bizim için planını anlamaya başladıkça, bu planın ne kadar karmaşık ve kasıtlı bir şekilde -Bu tuzak kuruldu. İşleri şansa bırakmak istemeyeceklerdir. Eğer elimize bir fırsat geçerse, hem de hiç geçmezse, bunu değerlendirmeliyiz.

"Bir günden fazladır uyumadın," diyor Simone. Hâlâ kulübenin karşı duvarına yaslanmış, elleri kucığında gevşek, yüzü ağır. "Doğa sana, vahşi doğada yürüyerek kendini öldürmeye çalışmadan önce dinlenmen için bir şans veriyor. Bunu değerlendirmeni öneririm."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Arkamda Alexis hırıldıyor. Etrafımızdaki duvarlara çarpan rüzgârdan onu zar zor duyabiliyorum.

Haklılar. Başka bir fırtınada fazla uzağa gidemem. Kar fırtınasında kaybolduğum o ilk günün yorgunluğunu ve giderek artan beyhudelik hissini hatırlıyorum. Hangi yöne yürüdüğümü bile anlayamamıştım. Şimdi gitmeye çalışırsam yine aynı şekilde kaybolacağım.

"Tamam." Sonunda pencereden uzaklaşıyorum. "Ama yer işaretlerini görebilecek kadar hava açılır açılmaz gideceğim."

Kimse benimle tartışmıyor. Dağınık yatak malzemesi yığınının içine düşüyorum. Eğer kulübeye ulaşacaksam uyku çok değerli olacak. Ama ondan önce, daha da acil bir mesele var.

Alexis'in kitabını ararken elimi battaniyenin altına kaydırıyorum. Parmaklarım sert ahşap zemin ve gevşek kumaşlardan başka bir şeye dokunmuyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Günlük gitmiş.

Yavaşça odaya dönerken duygularımı yüzümden uzak tutmak için mücadele ediyorum. Steve hâlâ başını ellerinin arasına almış. Simone yere bakıyor. Hutch ateşin üzerine çömelmiş, ortak tenceremizi otobüsteki kuru yiyeceklerle doldurmaya çalışıyor.

Hiçbiri beni dikkate almadı. Ama
içlerinden biri günlüğü aldı.

Bende olduğunu nereden biliyorlardı? Kimsenin görmemesi için çok dikkatliydim... Tabii...

Katil günlüğü Alexis'in köşesinden kendisi almaya çalışmış olabilir. Günlüğün kayıp olduğunu fark ettiklerinde, oraya önce başka birinin geldiğini ve eşyalarımızı karıştırdığını tahmin etmişlerdir.

Bunun olabileceği çok dar bir pencere var. Anteni çatıya taşımak için kulübeden ayrılmamla geri dönmem arasında geçen süre. Bu süre yirmi dakikadan fazla olamazdı ve kabinin içinde her zaman en az üç kişi vardı.

Günlüğü her kim aldıysa hızlıymış. Ve ihtiyatlıydı. Ve bunu arkadaşlarına hiç soru sormadan yapmayı başarmış.

Telefon görüşmesi yapmadan önce, Hutch enerji tüketebilecek başka prizleri aramama yardım etti. Ben ayrıldıktan sonra bir tur daha atmış olabilir. Bu çok da olağandışı görünmezdi.

Sonra, Blake tüm bu süre boyunca yatağımın yanındaki kanepedeydi. Hutch ve Simone jeneratörün çalıştığı birkaç saniye boyunca tamamen çağrıya odaklanmış olacaktı. Blake'in eşyalarımı aramak için kanepenin kenarına uzandığını fark etmemiş olabilirler.

Ve aşağı inmeden önce çatıda birkaç dakika daha geçirdim. O sırada gürültüler vardı: bağırışmalar, tartışmalar. Hutch odanın kaos içinde olduğunu söyledi. O kadar meşguldü ki kimse telefonunun kırıldığını ve mobilyaların arkasına tekmelendiğini fark etmedi. Günlüğün alındığını da fark etmemiş olabilirler.

Yaygara koparabilirim. Kayıp defterin kasabın kimliği hakkında ipuçları içerdiğini ve katilin elinde olduğunu duyurun.

Eşyalarımızın tekrar aranması için yeterli olabilir. Ama katilin tam da bu nedenle onu üzerinde tutacak kadar aptal olacağından şüpheliyim. Onu saklayacak başka bir yer bulurlardı: bir köşe, bir dolap. Raflardan indirilmiş kitap yığınlarının arasına.

Bunun yerine sırtımı duvara yaslayıp oturuyorum ve yüz ifademi nötr kalmaya zorluyorum. Bekleyerek daha fazla ipucu elde edilebilir. İzleyerek. Kasabın azıcık bile merakı varsa, Alexis'in ne kadarını bir araya getirmiş olabileceğini bilmek için günlükte ne yazdığını bilmek isteyecektir. Yalnız kalmak için fırsat kollayacaklardır: belki biraz fazla uzun süren bir tuvalet molasına çıkmak ya da kulübede alet aramak için bir bahane bulmak gibi. Sadece işaretlere karşı tetikte olmalıyım.

"İşte." Hutch yiyecekleri mevcut kaplarda dağıtıyor. Benimki küçük bir tencerede. Yulaf ezmesine benzeyen bir şeyin içine bir kaşık saplanmış. Hutch bana acımasızca gülümsüyor. "Bu sonuncusu."

Yüzümü buruşturuyorum. Kurtarılan kadar son yemeğimiz bu olacak. Ve doyurucu olmaya yakın bile değil. Yine de minnetle yiyorum, mümkün olduğunca tadını çıkararak ve tenceredeki son kalıntıları sıyırarak.

Dışarıda fırtına bizi kasıp kavuruyor. Yatağıma uzanıyorum, yüzüm odaya dönük, Kiernan'ın atkısını yastık olarak başımın altına koyuyorum. Öğle vakti yaklaşıyor ve pencereden soğuk, boğuk bir ışık geliyor. Güvenli bir görüntü veriyor ve diğerleri dinlenmek için uzansa da kimse nöbet tutmaya çalışmıyor.

Genelde en uyanık olan Simone, sırtı odaya dönük ve üzerinde ağır bir palto olduğu halde yerde yatıyor. Parlayan gözleri üzerimizde dolaşırken onu duvara yaslanmış görmeye o kadar alışmışım ki, arkasını dönmüş olması rahatsız edici.

Kontrolü her şeyin üstünde tutuyor, ancak son birkaç gün güç yanılmasını bile ortadan kaldırdı. Ne kadar çok saat ve ne kadar çok plan yaparsa yapsın, ölmeye devam ediyoruz. Kontrolü yeniden ele geçirmek için yeni taktiği bu olabilir: umursamayı bırakmak.

Denny sandalyesinde ağır ağır oturuyor, kollarını dizlerine dayamış, başı öne eğik. Oğlunun cesedini dışarıda bulduğunda yaşadığı kısa süreli duygu patlaması dışında, olayın etkilerini neredeyse hiç göstermedi. Bu sadece onun yaşama şekli olabilir, diye hatırlatıyorum kendime. Çok fazla erkek, ne pahasına olursa olsun duygularını saklamalarını bekleyen aileler tarafından yetiştirildi. Oğlu için yas tutacak fiziksel kapasiteye sahip olmayabilir.

Hutch ateşin sıcaklığına yakın duruyor. Şarjı bitmiş ve ekranı umutsuzca kırılmış olmasına rağmen telefonunu elinde tutuyor. Parmaklarını bir dizi tuşun üzerinde gezdirmesini izliyorum, sanki soğuk ve benekli birine inatla kalp masajı yapıyormuş gibi telefona yeniden hayat vermeye çalışıyor.

Blake koltuktan kalkıyor ve kitap yığınlarına doğru ilerliyor. Dinlenme yerimin yanından geçerken tüm vücudum geriliyor, ama kulübenin sanduklarını karıştırırken bana zar zor bakıyor. Her ne arıyorsa bulamıyor ve kanepeye geri dönerken derin bir iç çekiyor.

Steve uykunun kıyısındadır. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir köşede oturuyor. Başı her öne düştüğünde nefes almasını engelliyor ve

sarsılarak uyanıyor. Bu üçüncü kez olduğunda, ona düzgünce uzanmasını söylemek istiyorum ama bunu konuşmaya başlamak için bir davet olarak algılayacağını biliyorum ve şu anda konuşmayı kaldıramıyorum.

Bir anda dalıp gidiyorum, ancak diğerlerinden biri boğazını temizlediğinde ya da pozisyonunu değiştirdiğinde kendime geliyorum. Vücudum düzgün ve derin bir uyku için yanıp tutuşuyor ama buna gücüm yetmiyor. Sinirlerimi sıkı ve farkındalığımı yüzeye yakın tutuyorum. Dinliyorum. İzliyorum. En ufak bir harekette uyanıyorum. Bu acı verici. Ama gerekli.

Bazen insanlar tuvaleti kullanmak için çıkarlar. Ne zaman gittiklerini ve ne kadar çabuk geri döndüklerini takip ediyorum. Kimse şüpheli olarak göze çarpmıyor, ancak saatler geçtikçe isimler ve zamanlar birbirine karışmaya başlıyor.

Kısa bir süre önce Simone kulübeden ayrılan ve tekrar giren herkesi aramakla tehdit etmişti. Görünüşe göre bundan vazgeçmiş. Sırtını hâlâ odaya dönmüş durumda, nefes alıp verirken omzu yükselip alçalıyor.

Steve sonunda duvara yaslandığı yerden uyanır. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak kapıya yönelir. Dışarı çıkmaya zorlanırken soğuk bir rüzgâr ve kar seli içeri doluyor.

Başka bir beden hareket ettiğinde uyku beni tekrar aşağı çekiyor. Simone duvara yaslandığı yerden kalkıyor. Yarı çatlak göz kapaklarının ardından onu izliyorum. Kapıya doğru ilerleyip çıkarken hareketleri yumuşak ama hızlı.

Yarı bilinçsiz zihnim tepki verirken rüyalar ve gerçeklik birbirine karışıyor. İki kişinin aynı anda dışarıda olması güvenli değil. Gerçi başka kimse fark etmedi. Hepsi kendi dünyalarında kaybolmuşlar. Zihnim, hapsoldüğü rüya gibi puslu ortamda tedirgin edici düşünceleri döndürürken halsizleşiyor.

*Doğru olmayan bir
şeyler var. Doğru değil.
Doğru değil.
Hepimiz öleceğiz.*

Ne olduğunu anlayamadan ayağa kalkıyorum, nefesim kesiliyor ve başım dönüyor. Doğru olmayan bir şeyler var.

Steve çığlık atmaya başladı.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, tökezleyerek kapıya gittim ve açmaya çalıştım.

Buz kristalleri küçük jiletler gibi yüzüme çarpıyor. Onlara karşı ırkiliyorum, başımı eğiyorum ve öne doğru yalpalıyorum. Kar yığınları uyluklarımın ortasına kadar geliyor. İçlerinde ilerlemek çamurda yürümek gibi. Tökezliyorum ve sendeliyorum, zihnim enerjinin nereye odaklanması gerektiğini belirleyemeden önce bile panik uzuvlarımı harekete zorluyor.

Uyanık kalmaya çalıştım. Denedim! Bu tekrar olamaz.

Dondurucu hava ciğerlerimi yakıyor ve soluduğumda boğazımı kavuruyor. Hiçbir şey göremiyorum. Yaşlı çam ağacını ve onun ürkütücü görüntüsünü değil. Etrafımızdaki dağları da. Yarı uykulu zihnimi çalışmaya zorlarken gözlerimi korumak için bir elimi kaldırıyorum.

Steve'in çılgınlığını duydum, bundan neredeyse eminim. Ses uzak ve boğuktu ve ben kapıya ulaşamadan kayboldu ama bunun bir rüya olduğunu sanmıyorum. Şimdi ise havada uğuldayan rüzgâr ve benim davul gibi atan kalbimden başka bir şey yok.

Ayak izleri. Ayak izleri bırakmış olacaklar. Onları takip et.

Başımı eğip etrafımdaki zemini araştırıyorum. Aradığım şeyi bulmam sadece bir saniye sürüyor. Karın içinde bir kanal açılmış: aynı beyaz örtünün üzerinde iki ayak sürüyerek sağıma doğru ilerliyor.

Arkamda sesler var. Denny ve Hutch, sanırım. Sorular soruyorlar, ne duyduğumu bilmek istiyorlar. Cevap verecek enerjim yok. Onun yerine izleri takip ederek ilerliyorum. Yarattıkları vadide yürümek daha kolay. Sendeleyerek koşmaya başladım.

Kırık, sivri kayalardan oluşan bir alan boşluktan yükseliyor. Gördüğümde midemde korku sarmalları oluşuyor. Keşke başka bir yere gidebilseydik. Ağaçlar. Kulübeye. Ama benim için bırakılan izi takip etmek zorunda kalıyorum ve bu iz beni hatasız bir şekilde hain, çukurlu araziye doğru götürüyor.

Seslenmeye çalışıyorum. Cevap yok. Önümdeki araziye araştırırken fırtınanın saldırısı altında gözlerim acıyor. Fazla bir şey göremiyorum. Keskin kaya tepeleri beyazın içinden yükseliyor, ancak kar patlamaları görüş alanıma girerken kayboluyor.

Yine de bir hareket var. Sadece bir parıltı. Kaya oluşumlarından birinin arkasında yarı gizli. Kendimi ileri doğru zorluyorum, nefesim kesiliyor, nabzım kafamın içinde çiğ bir ısı seline dönüşüyor.

Önce kanı gördüm. Sadece bir damlası, önümdeki karı lekeliyor.

Sonra başka damlalar.

Sonra bir sıçrama, kaba taş yüzeylerden birine doğru yaylanıyor. Oluşumun etrafından dolanıyorum, sesim boğazımda boğuluyor.

Steve sırt üstü yatmaktadır. Kollarını iki yana açmış, avuç içleri yukarı bakıyor, sanki bir an dinlenmek için uzanmış gibi.

Simone onun göğsüne yaslanıyor. Ellerin arasında bir taş tutuyor. Neredeyse kafası kadar büyük ve keskin, sivri kenarlarla kaplı. Dişlerini ilkel bir hırıltıyla açarak taşı yukarı kaldırıyor, sonra da aşağı indiriyor.

Kendimi ona doğru fırlatırken sesim kesiliyor. Çarpmayı durdurmak için çok geç kaldım. Taş Steve'in yüzüne çarpıp yok oluyor.

Geriye ne kaldıysa.

Bu, kayanın onun üzerine ilk düşüşü değil. Etrafımızdaki katliamın farkına vardığımda dizlerim karın derinliklerine batarak yere yığılıyorum.

Kan, kemik ve beyin parçacıkları bir zamanlar Steve'in kafasının olduğu yerde bir hale şeklinde yayılıyor. Simone taşı tekrar kaldırdığında kırmızıya bulanmış olduğunu görüyorum. Kan izleri kollarından aşağı damlıyor ve yüzüne yapışıyor. Kanın tadını çıkarıyor, damlalar çıplak dişlerini süslerken korkusuzca tadına bakıyor.

Steve'in kafasından geriye hiçbir şey kalmadı. Buruşuk bir macun çemberi ve kemik parçalarından başka bir şey yok.

Büyük bir figür hızla yanımdan geçti. Simone, Denny'nin geldiğini hissedince dönüyor, yüzü heyecandan öfkeye dönüşüyor. Taşı kaldırıp ona doğru çeviriyor ama adam daha hızlı. Ona çarptı ve Steve'i yere düşürdü. İkisi de gevşek kar ve keskin kayalardan oluşan bir yığının içine yığılır.

Hutch yanıma yaklaşıyor, Steve'den geriye kalanları görünce sendeliyor, sonra Denny'ye yardım etmek için koşarken hızını tekrar artırıyor. Simone bir şeyler bağılıyor ama uğuldayan rüzgârın ve kulaklarımdaki uğultunun arasında kayboluyor.

O ve Denny güreşiyor ve Denny cüssesi sayesinde avantajlı olsa da Simone'un sıırım gibi kasları ve keskin refleksleri onu beklediğimden daha tehlikeli kılıyor. Taşı bıraktığı gibi yuvarlanıyor. Kanlı ellerinden biri Denny'nin boynuna doğru hamle yapıyor ama Denny öyle bir dönüyor ki parmakları derisi yerine ceketinin yakasına saplanıyor.

Ayağa kalkıyor, ağzı çığlık ya da nefes alma gibi bir şeyle açık. Onu ısırmaya çalıştığını fark ediyorum. Dişleri kulağını, burnunu, hassas ve savunmasız herhangi bir deri parçasını hedef alıyor.

Denny onu geri itti. Nefesi kesilmiş ve yüzü kızarmıştır. Hutch, kendini savunmasız bırakmadan Simone'u kavramanın yollarını arayarak yan tarafa girip çıkıyor.

Bacaklarım çalışmak istemiyor. Yine de onlara tırmanıyorum ve elimden geldiğince katliamdan kaçınarak Steve'in etrafında sendeliyorum.

Mücadele aniden sona erer. Denny bir kolunu Simone'un göğsüne dayamış, onu yere sabitlemiştir. Hutch diğer omzuna bastırarak onu sabit tutmayı başarıyor.

Bir anda, sanki bir düğmeye basılmış gibi, Simone gevşiyor. Başı geriye düşer, gözleri gökyüzüne çevrilir, ağzı gevşerken öfkeli sırtışı kaybolur. "Şey," diyor. Sözcükler soluk soluğa söyleniyor. "Sanırım bu kadar."

Simone kasap.

Düşünce gerçek gibi gelmiyor. Hiçbir şey hissettirmiyor. Ne soğuk, ne kan, ne de fırtına. Tüm bunların ortasında durmuş, az önce Steve'i öldürmesini izlediğim kadına bakıyorum ve buna hâlâ inanamıyorum.

Artık korkutucu görünmüyor. Sadece üzgün. Kırılmış. Saçları sıkıca bağlandığı yerden çıkmış ve yüzündeki kana yapışmış. Hutch ve Denny'nin uyguladığı baskıyla uzanan parmakları seğiriyor. Kanla kaplanmışlardı. Sadece Steve'den değil, daha önce Alexis'ten de.

Sana güvenmiştim.

Bunu yapmamalıydım. Birine çok fazla güvenmenin tehlikeli olduğunu biliyordum, ama Simone, lider, her zaman bir planı olan kadın, mümkün olduğunca çok sayıda insanımızı hayatta tutmak için savaşıyor gibi görünen kadın...

Gözleri bana doğru kayıyor. Kanla kırmızıya boyanmış ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum.

"Bana onu bağlayacak bir şey getir," diye homurdanıyor Denny. Yüzünün altında kaynayan bir öfke var ve biliyorum ki o da benimle aynı şoku hissediyor olmalı.

Ceketimi kurcalıyorum. Belinde bir bağ var, ipini çekip çıkarıyorum ve Denny'ye uzatıyorum. Simone'u ceketinden çekip çıkarırken hiç nazik değildi.

öne çıkarır ve ellerini arkaya doğru çeker. Ne irkiliyor ne de direnmeye çalışıyor.

Denny bileklerini birbirine bağlayıp düğümleri kontrol edene kadar Hutch onun gitmesine izin vermez. Sonra arkasına yaslanıyor, bir eli kendini desteklemek için dizinde, diğeri yanağındaki bandaja hafifçe dokunuyor. Simone yapmıştı, hatırlıyorum. Günler önce, Grayson'la kavgasından sonra.

"Neden?" Hutch, Steve'in cesedine doğru bakarak sorar. Simone'a döndüğünde gözleri kıpkırmızıdır. "Bunu neden yaptın?"

"Fark etmez." Gözlerini kapatıyor. Bu kadar sakin olmasına inanamıyorum. Az önce tanık olduğum pervasız öfkeden sonra, sanki içindeki tüm öfke onu terk etmiş gibi. Rahatlamıştı. Hatta... mutlu.

Omzumun hemen arkasından bir ses geliyor ve irkiliyorum. Bu Blake, kalın ceketinin içinde büzülmüş, yüzü çökmüş. "Onunla ne yapacağız?"

Bir süre sessizlik oldu, sonra Denny dedi ki, "Baraka. Onu oraya kilitleyeceğiz."

"Yine de donacak." Üzerimize kar yağarken Hutch hızla göz kırpmıyor. Sesi titriyor. "Bırakın polisi, bir kurtarma ekibinin buraya gelmesi bile günler sürebilir."

"Donmayacak." Denny'nin yüzü Simone'a bakarken buz gibi soğuktur. "Yalıtımlı giysiler giydiği sürece donmaz. Kulübenin içinde rüzgâr yok. Üşüyecek ama bu yüzden ölmeyecek."

Beni şaşırtan bir şekilde Simone kıkırdıyor. "Elbette. Bu iyi bir plan. Hadi yapalım şunu."

Denny'nin çenesinde bir damar seğiriyor. Acaba şu anda kaç düşüncesi Grayson'a takılıp kalmıştır? Ve yumruğunu Simone'un kafasına indirmemesi için ne kadar irade göstermesi gerektiğini. Hutch ve bana döndü. "Onu arayın."

Hutch ve ben ceplerini karıştırırken Denny Simone'u hareketsiz tutuyor, her iki omzuna birer el koyarak onu yere bastırıyor. Hutch boğuluyor

Alexis'in çakısını, Simone'un onda kalmasına izin vermediği çakıyı çıkarırken gülüyor. "Evet, tamam," diyor çakıyı bir kenara koyarken.

Ceketinin altında, karnının üzerinde katı bir Şey var. Dış katmanın fermuarını açmak için kendimi Simone'a rahatsız edici derecede yaklaştırmam gerekiyor. Kanın kokusunu alabiliyorum, tatlı ve metalik. Sıcak nefesini ensemdede hissedebiliyorum. Ona dokunmaktan ekinmemeye çalışıyorum ama ona bu kadar yakın olmak beni ürpertiyor ve tiksindiriyor. Ceketinin altına uzandığımda, elimi zehirli yılanlardan oluşan bir yuvaya uzatıyormuşum gibi hissediyorum.

Fermuar açılır ve küçük bir kitap karın içine düşer. Günlük. şoku zar zor atlattım. Onu geri aldığım için minnettarım. Kitabı göğsüme bastırıyorum, sonra onu ve Alexis'in bıçağını kendi ceketimin içine sokuyorum. Arkadaşlarımdan hiçbiri itiraz etmiyor.

Üzerimize garip bir hava çöktü. şok, dehşet, öfke ve ihanet var. Ama aynı zamanda bir arınma hissi de var. Sanki günlerdir midemiz bulanıyordu ve sonunda midemizdeki hastalığı attık.

Denny. Hutch. Blake. Ve ben. Ölümül yolculuğumuzun son dört bilinçli, hayatta kalan üyesi. *Arkadaş* kelimesi şimdiye kadar yasaklanmıştı, ama sessizce, kendi kafamın içinde bunu dile getirmeme izin verdim. Arkadaşlarım.

Simone'un diğer ceplerinde ya da kat kat ceketlerinin ve termal pantolonlarının altında başka bir Şey yok. Kıyafetlerini eski haline getirip montların fermuarlarını çekiyoruz. Hutch haklı. Dağlardan çıkmak için daha kaç güne ihtiyacımız olacağını bilmiyoruz. Ve ne kadar sürerse sürsün, o zamana kadar hayatta kalmak zorunda.

Tutuklanmak için. Yargılanmak. Hüküm giymek.

Hâlâ adaletten çok uzaktayız. Kiernan'ın cesedini düşünüyorum, karda kaskatı ve parçalanmış. Brian'ın kafasını, gerilmiş çenesine saplanan dalı. Arkamda, Steve karda hızla soğuyor, kollarını kucaklanmayı bekler gibi uzatmış.

Hiçbir mahkeme süreci ya da müebbet hapis cezası anlamlı bir şekilde *adalet* sağlayamaz. Ama cevaplar getirebilir. Ölenin ailesi ve arkadaşları için bir tür kapanış.

Bir şeyler.

Bu durumdan elde edilecek çok az şey var. Alabileceğimiz kısıntıları kabul etmek zorundayız.

Denny, Simone'u ayağa kaldırır. Hiçbir direniş ya da tartışma göstermedi. Masumiyetini savunmaya çalışmasını, bizi bir hata yaptığımıza ikna etmeye çalışmasını, güvenilmeyi hak ettiğini söylemesini beklerdim. Ama yapmadı.

Cinayetlerin onun için bir oyun gibi olduğundan şüpheleniyorum. Kurallar koydu. Roller. Rolünü o kadar mükemmel oynadı ki, bizi oyun tahtasının etrafında kontrol ettiği parçalar gibi zorlayabildi: silahlarımızı elimizden aldı, bizi aramaya tabi tuttu, bize görevler verdi. Hayal kırıklığına uğramış, güçsüz görünüyordu. Hiç de öyle değildi.

Ama şimdi, kendi koyduğu kurallara göre kendi oyununu kaybetti. Bunu biliyor. Ve bunu kabul ediyor.

Yalvaracak, ağlayacak ya da kaçmaya çalışacak türden biri değil. Her türlü duygusal manipölasyon ona itici geliyor olmalı. Bu yüzden Denny onu fırtınanın içinden kulübeye doğru zorlarken başını dik tutuyor.

Takip ediyorum, ellerim uyuşmuş ve başım dönüyor.

İşte bu kadar.

Biz kazandık. Yaşadık.

Memnun olmalıyım. Ya da hiç değilse rahatlamalıyım. Tek hissettiğim hastalıklı, yoğun bir korku.

Bir şekilde biliyorum.

Bu iş daha bitmedi.

Fırtına o kadar yoğun ki kulübenin arka tarafında yolumuzu zar zor bulabiliyoruz. Önceki tüm izler silinmiş. Fırtınanın varlığımızı ne kadar hızlı ve kolay bir şekilde gözden sileceği korkutucu.

Doğru yolda olduğumuzdan ancak Grayson'ı asmak için kullanılan ağaçtan sarkan donmuş ip parçalarının yanından geçerken emin oluyorum. Tek sıra halinde ilerliyoruz, başımızda Simone, arkasında Denny. Denny bir elini Simone'un omzunda, diğer elini de sırtının alt kısmında bağlı ellerinin üzerinde tutuyor, kaçmaya kalkarsa diye hazırlıklı. Kaçmıyor. Baraka nihayet görüldüğünde bile kaderini sakince ve kararlılıkla kabul ediyor.

Kulübeye girdiğimizde uğuldayan, çığlık atan rüzgar kayboluyor. Onun yerini gevşek kapının alçak gıcirtısı, çevremizin ani loşluğu ve şimdi en azından kısmen arka duvara yaslanmış cesetler tarafından yaratılmış olması gerektiğini anladığım küflü, nemli koku alıyor.

Simone onları da mı öldürdü?

Yapmış olmalı. Bu, resmi geziden önceki haftalarda buraya gelip bir arabayla dağlara çıkmak, her iki sahibini de pusuya düşürmek, öldürmek ve sonra cesetlerini saklamak için kulübeye geri sürüklemek anlamına geliyordu.

Simone'un yapacağı ve yapabileceği bir şey gibi geliyor. Detaylara önem veren, fevri hareketler yerine derin planlama ve hazırlıklara güvenen biri. Bu düzeyde bir öngörü -kabini hazırlamak, varışımız için boş olmasını sağlamak- onun zevkle yapacağı bir şeydi.

Ama hala anlayamadığım bir kısım var: bizi Blackstone Lodge'dan nasıl kaçırabildi ve ilk etapta bizi kulübeye girmeye zorladı. Bir gece önce, hepimizin en yakın kasabadaki otelde dinleniyor olması gerekirken, dağın yamacından yukarı çıkıp ağacı kesmiş olması mümkün. Ama fırtınayı tahmin edemezdi. Ya da Kiernan ve benim kaybolacağımızı. Ya da Brian'ın devrilen ağacı kaldırmakta zorlanacağını.

Tüm bunlar Simone'un rahat edebileceğinden daha kaotik ve tepkisel geliyor.

Kulübenin dağınık depoları arasında sandalyeler var. Denny, Simone'u Hutch ve benimle bırakırken en ağır, en sağlam sandalyeyi çıkarıp yere koydu.

Simone kendisine söylenmeden yerine oturur. Gözleri puslu ve uzak. Saçları gevşek topaklar halinde yüzüne dökülüyor. Denny raflardan ek ipler alıp Simone'u yerine bağlamak için kullanırken hiçbir şey onu endişelendirmiş gibi görünmüyor.

İşini şansa bırakmıyor. Ayak bileklerine düğüm atıp birbirine bağlıyor, sonra onları sandalyenin ayaklarına sabitliyor. Daha fazlası zaten bağlı olan ellerini sandalyenin arkasına bağlıyor. Ve sonra daha fazlası beline ve göğsüne bağlanıyor. Son bir önlem olarak, sandalyeyi iki rafın arasına bağlayarak devrilmesinin bile mümkün olmamasını sağlıyor.

Simone hepimizi şaşırtarak, "Aşırı ölüm," diyor. Dudakları kıpırdarken dişlerinin Steve'in kanı yüzünden hâlâ kırmızıya boyanmış olduğunu görüyorum.

Denny sadece homurdanır ve ipleri daha sıkı bağlar.

"Sık sık kontrol edeceğiz," diyor, bizim için bir planlama olduğu kadar ona bir uyarı olarak da. "Birkaç saatte bir. Dışarı çıkmaya çalıştığına dair işaretler görürsem,

daha fazla ip alırsınız. Ve uzuvlarınıza çok daha az kan akışı olacak. Anlaşıldı mı?" "Hiçbir yere gitmiyorum," diyor ve gözlerini kapatarak başını eğiyor.

Başını geri çek.

Denny burnundan bir nefes verir, sonra döner ve kulübeyi terk eder. Blake onu yakından takip eder ve Hutch sadece bir an daha oyalanır, Simone'un yüzüne tiksinti ve hastalıklı bir merak arasında bir şeyle bakar, sonra o da dışarıda kaybolur.

Ayak sesleri fırtınanın içinde kaybolurken, Simone'la yalnız kaldım. Kasapla.

"Anlat bana." Ağzım kurudu ve sıcak havaya rağmen tenim çok sıcaktı. Tam önünde durmak için hareket ediyorum. Tam olarak ulaşma mesafesinde değil ama Steve'in kanla ıslanmış giysilerine yapışmış saç tellerini görebilecek kadar yakın. Ağzının ve gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklıkları görebilecek kadar yakın.

"Sana ne söyleyeyim?" Sesinde tembel bir çekiklik var. Benden hiç korkmuyor. Ve bunu değiştirebilecek bir gücüm olduğuna inanmıyorum.

Bunu neden yaptınız? Ne amaçla? Ölen çocuk Liam'ı nereden tanıyordunuz ve bu kadar insanı soğukkanlılıkla katletmek için onu ne kadar derinden önemsiyor olmalıydınız?

Bunların hepsi hakimiyet için savaşıyor sorular ama bir tanesi öne çıkıyor. En acil olanı. En acı verici olanı. "Bana Kiernan'a ne olduğunu anlat."

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. Yavaş, tembel kıkırdamalar ondan kaçıyor. Kıyafetlerinde ve teninde hala sergilenen şiddet olmasa neredeyse dostça bir gece sohbeti yapıyor olabilirdik. "Sana bir kapanış yapacağımı düşündüren nedir, küçük kuzu?"

Küçük kuzu, kurttan cevaplar için yalvarıyor. Hayal kırıklığı içimde fokurdayan lav gibi birikiyor. Stres, soğuk ve yorgunluktan bacaklarımın nasıl titrediğini görmemesi için kollarımı kavuşturuyorum. "En azından şunu söyle. O

her zaman kurbanlarından biri olmayı mı amaçladı? Yoksa... sadece ben burada olduğum için mi öldü?"

Gülümsemesi kaybolur. Gözleri açıldı. Bana yavaş ve değerlendirci bir bakış attıktan sonra şöyle dedi: "Yaptığımız çağrıya kimsenin cevap vereceğini sanmıyorum. Blackstone Lodge'a yürümek istedin. Bu iyi bir plan. Bunu yapmalısın."

Yalvarmak insanlık dışı, aşağılayıcı geliyor. Ama bunu öğrenmek için son şansım olabilir. "Lütfen."

Gözlerini kapatıyor ve başını tekrar arkaya yatırıyor, konuşmayı bile reddediyor.

Gözlerimden akan yaşları görmeden önce dönüp gidiyorum.

Hem bedenim hem de zihnim uyuşmuş durumda. Sanki hayat içimden çekilip alınmış gibi. Kiernan'a söz verdiğim şeyi yaptım: Katilini buldum. Onu durdurdum.

Hiç haz yok. Sadece içi boş bir boşluk. Bir amaç kaybı. Umut kaybı.

Kulübenin kapısından içeri girerken ılık hava tenimi yakıyor. Dışarıda hâlâ gün ışığı var ama soluk ve biri içeriye daha fazla ışık getirmek için mumları yakmış. Duvarların üzerinde titreyen, korkmuş hayvanlar gibi uçuşan gölgeler gönderiyor.

"İşte orada!" Hutch beni görünce seslendi. Kollarını açarak beni öne davet ediyor, gülümsemesi geniş. "Günün kadını."

Aklım hâlâ barakanın karanlığında ve soğüğünde, Simone'da. Tam olarak anlayamadığım için göz kırpyorum. "Pardon?"

"Simone'un gittiğini duydun. Hiçbirimiz yapmazdık." Hutch elini omzuma koyuyor ve beni kulübenin derinliklerine doğru yönlendiriyor. Simone yakalandığından beri birbirimize bu kadar yakın ve aşına olmamız çok tuhaf. Biri bana kasten dokunmayalı uzun zaman olmuştu. "Uyuyordum," diye devam ediyor. "Sadece bana kalsaydı, ikisinin de bana dokunduğunu fark etmezdim."

Sola. Steve'in kaybolduğunu muhtemelen saatlerce öğrenemeyecektik. Ölümünün orada durması sizin sayenizde oldu."

Denny konuşmuyor ama omzuma hafifçe vuruyor ve yanımdan geçerken bana bir bardak ılık su uzatıyor. Blake kitap yığınları arasında bir roman bulmuş ve kanepeye oturmuş okuyor, ama Hutch ona anlamlı bir bakış attığında yine de bana başıyla hızlıca bir selam veriyor.

Hutch'a teşekkürlerimi mırıldanıyorum, sonra da köşeme çekiliyorum. Övgüde beni huzursuz eden bir şey var. Belki de saldırının güpegündüz gerçekleşmiş olmasındandır. Daha önce her ölüm geceleyin ya da ayrı düştüğümüzde veya kafamız karıştığında gelirdi. Fırsatlar dikkatlice seçildi. Akıllıca. Bu sefer mi? Sanki Simone saklamaya bile çalışmıyordu.

Durun. Artık paranoyak olmaya gerek yok.

Simone daha hızlı davranmak için kendini baskı altında hissetmiş olabilir. Günlüğün en azından bir kısmını okuduğumu biliyordu; belki de kimliğini bir araya getirmeye yakın olduğumu düşündü. Bu onu normalde hiç düşünmeyeceği riskleri almaya itmiş olabilir.

Kendime bunu söyleyebiliyorum ama bu midemdeki batma hissini değiştirmiyor.

Alexis masanın üzerinde yatıyor. Birisi -Hutch, sanırım- bacaklarının üzerine fazladan bir battaniye eklemiş. Soluyor. Nefes alışındaki ince, tıkırtılı kaliteyi duymadan önce bile anlayabiliyorum.

Ve bu bir şekilde yanlış görünüyor. Ne kadar mantıksız olsa da, Simone'u yakalamak her şeyi düzeltmeliymiş gibi geliyor. Bizi kurtarmalıydı. Ama Alexis hâlâ tepki vermiyor. Kiernan hala ölü.

Ve hepimiz hâlâ bu küçük kulübede sıkışıp kalmış durumdayız. Bu bir zafer gibi hissettirmiyor.

Simone'un sözleri kafamda yankılanıyor. *Blackstone Lodge'a yürümek istemiştin. Bu iyi bir plan. Bunu yapmalısın.*

Katilimizden tavsiye almak tehlikeli bir kumar gibi geliyor. Ama Simone'un sesinde kötü niyet ya da kurnazlık izi yoktu. Fiziksel oyunlar oynuyor, akıl oyunları değil.

Ve çok fazla alternatif seçeneğimiz olduğundan emin değilim.

"Oylama yapmalıyız," diye idare ediyorum. "Bugün Blackstone Lodge'a yürüyüp yürümeyeceğimizi. Ve eğer yürüyeceksek, kaç kişi gitmeliyiz?"

61

Küçük grubumuz gözlerini pencereye çeviriyor. Dışarıda beyazdan başka bir şey yok. Buranın bir tür araf olduğu, gerçek dünyanın varlığının sona erdiği, gerçekliğin kendini bu küçük kulübeye, arkasındaki barakaya ve içerdikleri işkencelere indirgediği fikrine tekrar kapılıyorum.

Ama öyle değil. Çatıdaydım. Etrafımızdaki dağ zirvelerinin arasından zar zor görünen bir binanın keskin kesitini gördüm. Orada bir hayat var. Eğer ona ulaşabilirsek.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor Blake. Dudakları kıvrılıyor. "Bu sırtla yürüyemem. Sadece seni yavaşlatırım."

Denny boğazının derinliklerinden belli belirsiz bir ses çıkarır, sonra iç çeker. "Fırtına hâlâ çirkin. Christa, kulübenin ne kadar uzakta olduğunu düşünüyordun?"

"Belki birkaç saat." Gözlerimi pencereden ve ötesindeki boşluktan ayıramıyorum. "Belki yarım gün. Bunu söylemek kolay değildi."

Hutch, "Eğer sadece iki saat süreceksen, gün ışığı varken oraya varabiliriz," diyor. "Daha uzun sürerse karanlıkta yolculuk edeceğiz. Ayrıca sadece iki telefonumuz var ve biri çalışmıyor."

Kendi cep telefonumu cebimden çıkarıp güç düğmesine dokunuyorum. Yüzde ona düştüm. Bu tehlikeli derecede az ama bekledikçe daha da azalacak.

"Ben sabaha kadar beklemekten yanayım," diyor Denny. "Çağrı yeterli olabilirdi. İnsanlar bize ulaşmaya çalışıyor ama hava şartlarından dolayı ulaşamıyor olabilirler. Biraz daha beklemeliyiz."

"Evet, ben de bu oylamaya katılıyorum," diyor Hutch. "Fırtına sabaha kadar dinmiş olabilir. Beklemekle kaybedecek pek bir şey yok. Şafağa kadar kimse bizi bulamazsa, üçümüz Blackstone Lodge'u hedefleyebiliriz. Blake burada Alexis'le kalabilir."

Yavaşça başımı sallıyorum. En güvenli plan buymuş gibi geliyor. Simone geceyi kulübede geçirmek zorunda kalacak ama ona çok az acıyorum. Blackstone'a aç karnına yürüyeceğiz ama yapacak bir şey yok. En iyi başarı şansımız mümkün olduğunca uzun süre gün ışığında kalmamıza bağlı. Ve geceyi beklemek bize umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz dinlenmeyi sağlayacak.

Ayrı köşelerimize çekildik: Denny karşımdaki duvara dayalı sandalyesinde, Hutch ateşin yanında kalan son odunlardan bazılarını alevlere atabildiği yerde, Blake kanepede ve ben de yerde Alexis'in masasının yanında. Hutch birkaç kez neşeli bir konuşma yapmaya çalışıyor ama hiçbirimizin buna ayak uyduracak duygusal enerjisi kalmadı ve kısa süre sonra sessizliğe gömüldük.

"Sanırım artık sana söyleyebilirim." Blake'in sesi beni hayallerimden uyandırıyor. Kanepede arkasına yaslanmış, kucağındaki kitabı ihmal etmiş, gözlerini odanın karşı köşesine dikmiş uzaklara bakıyor. "Telefonu kırdım."

Bir saniye duraksadıktan sonra Hutch'ın kuşkulu "Ne?" sorusu duyuldu.

"Bir kazaydı." Omuzlarını kaldırıp gönülsüzce omuz silkiyor. "Üzerine bastım. Sonra hepinizin beni kanıtları yok etmeye çalışmakla suçlayacağınızı bildiğim için sandalyenin altına tekmeledim. O yüzden beni dava edin."

Hutch bağırsa mı gülse mi bilememiş gibi görünüyor. Sonunda bir sırtıma galip geliyor ve parmak eklemlerini gözlerinin kenarlarına sürtüyor. "Her neyse. Sanırım artık bir önemi yok, değil mi?"

Yalan söylüyor olabilir, diye fısıldıyor kafamın içindeki küçük karanlık bir ses. Belki de söylediği gibi ışıklar söndüğünde kanepede oturmak yerine,

Blake dışarı koştu ve video görüntülerine yakalandı. Yüzüme bastırıp beni boğanın da onun eli olduğundan oldukça eminim.

Bunların hiçbirisi onun birini öldürmeye çalıştığının kanıtı değil. İkisi de kazara olmuş olabilir. Ancak paranoyamız felaket seviyelerindeyken, bu iki küçük olay bile onu suçlu göstermek için yeterli olurdu. Blake'in telefonu kırdığını ve kendini spot ışıklarından uzak tutmak için ısırılan elini eldivenle kapattığını çok kolaylıkla görebilirim.

Ama sonra, Hutch'ın dediği gibi, artık gerçekten önemli değil.

Kiernan'ın atkısını boynuma doluyorum. Kabin fazladan bir katmana ihtiyaç duymayacağım kadar sıcak, ama bu ona yakın hissetmek için küçük bir yol. Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum ve kokusundan bir iz yakalamaya çalışıyorum. Çok uzun zaman oldu ve atkıyı çok fazla taktım. Artık onun gibi değil, benim gibi kokuyor. Bu acı verici bir farkındalık.

Uzanıp uyumam gerektiğini biliyorum ama adrenalin hâlâ geçmedi. Simone'u düşünmeden edemiyorum. Başının üstündeki kaya. Çıplak dişleri. Bir zamanlar Steve'in yüzü olan posaya vahşi ve yoğun bir şekilde odaklanması. Kaşlarımı çatıyorum.

Neden balta yerine taş kullandı?

Çünkü çaresizdi. Çünkü gündüzdü ve Steve'e saldırmak için sınırlı bir zaman vardı ve baltayı geri almak değerli zamanını boşa harcayacaktı.

Bu bir açıklama. Ama kusurlu bir açıklama. Taş vahşiydi. Daha kanlıydı. Denny onu yakaladığında her yerine kan sıçramıştı. Bunu temizleyip kulübeye dönmenin hızlı bir yolu olamazdı.

Bir balta da kan sıçramasına neden olabilir. Ama taşın yaptığı gibi değil. Daha kontrollü, daha sınırlı. Öldürme işlemi kol mesafesinde yapılabilir. Dikkatli olunursa, temizlik gerekmez.

Ve diğer kafaların neredeyse cerrahi bir hassasiyetle çıkarılmasıyla kıyaslandığında, kaya neredeyse barbarca hissettiriyor. Kasap bu gösteriden büyük keyif alıyordu: Kafalar ağaçta durmuş, bize bakıyordu. Mükemmel

Yarılmış boyunlar. Cesetlerin poz verışı. Pencere kenarındaki dişler. Her şey yaratacağı şok için neredeyse sanatsal bir gözle hazırlanmış ve sergilenmişti.

Simone onunla işini bitirdiğinde Steve'in kafasından geriye çok az şey kalmıştı. Poz verecek, sergileyecek hiçbir şey yoktu. Neredeyse daha önce gelen her şeye ihanet ediyordu.

Bu düşünceleri durduracak bir şeye ihtiyacım var. Katilimizin elimizde olduğunu doğrulamak için. Bir şekilde yanılmadığımızı.

Kaburgalarımın hemen altında, mideme bir yumru oturuyor. Ceketimin altına uzandım ve Alexis'in günlüğünü aldım. Çatıya çıktığımda Simone kulübenin içindeki üç kişiden biriydi. Sadece bu da değil, aynı zamanda iki dahili bileşeni de kuruyordu: güçlendiriciyi duvarlara monte ediyor ve kabloları odanın her tarafına döküyordu. Kendi kurulumunu kontrol etme bahanesiyle önce Alexis'in sonra da benim eşyalarımı aramak için birkaç saniyesini kolayca çalabilirdi.

Sayfaları çevirip açıyorum. Önceleri Blake'in cerrah olduğuna ikna olmuşum. Ne de olsa parmaklarımı kesmeyi teklif etmişti. Ama ben buna *ameliyat demesem de* Simone yaralarımızın tedavisinde aktif rol oynamıştı. Hutch'ın yüzünü yamaladı. Donmuş elimi sarıyordu.

Alexis'in kastettiği bu olmalı.

Kesinlikle.

Sayfaları çevirip Simone'u simgeleyen at başını arıyorum. Tekrar tekrar karşıma çıkıyor ve her girdinin izini sürerek zaman damgalarıyla ve kendi anılarımla karşılaştırıyorum. Günlüğün sonuna ulaşıyorum, sonra az sayıdaki sayfaya geri dönüyorum, aynı girişleri ikinci kez ve sonra üçüncü kez okuyorum.

Ortada bir delil yok. Simone'un suçluluğunun kanıtlanabileceği açık bir nokta yok. En azından benim görebildiğim kadarıyla.

Bir şeyler *olmalı*. Alexis *şüphelerinden neredeyse emindi*. Fark ettiği *her neyse günlüğün içinde olmalı... ve ben bir şekilde onu kaçırıyorum*.

İlk sayfaya geri dönüyorum. Bu kez sadece Blake'in ya da Simone'un yazılarına atlamıyorum, hepsini kronolojik sırayla okuyorum.

Kendi faaliyetlerimin dakikası dakikasına kaydedildiğini görmek garip bir duygu. Alexis'le Grayson'ın şüpheleri hakkında konuştuğum zaman. Dışarıda diğerlerini aramaya gittiğim zaman. Başarısız olan dağlardan çıkma girişimine katılmam.

Ve sonra onu buldum. Dumanı tüten silah. Alexis'in odağını tek bir şüpheliye sabitleyen kanıt parçası.

Kanım buza dönüştü.

Grayson'ın öldürüldüğü öğleden sonra, kasabın saldırması için çok dar bir zaman dilimi vardı.

Yürüyüş ekibi yeni dönmüştü. Hepimiz Grayson'ı jeneratörün yanında canlı görmüştük. Alexis, Grayson'ın ona anlattıklarını ve babasının annesinin ölümüyle bağlantılı olduğuna dair şüphelerini paylaşmak için beni bir kenara çekmişti.

Sonra kulübeye geri döndük. Steve viski şişelerini bulmuştu. İçiyordu; ortam kötüydü. İnsanlar ayrıldı. Blake ormanda sigara içerek biraz zaman geçirdi. Simone, Denny ve Hutch sözde kulübeye gitmişlerdi ama dışarı çıktıklarında biraz boşluk ve sessizlik istedikleri için ayrıldıklarını hissettim. Geri dönmediklerinde onları aramaya çıktım, Alexis'i kulübenin kapısında, Steve'i de sarhoş bir halde içeride bıraktım.

Tüm ayrılışlarımızın dakikasına kadar günlüğe not edildiğini görüyorum. Geri döndüğümüz ve Grayson'ın cesedinin kulübenin arka duvarına çarpma sesini ilk duyduğumuz zaman damgalarının yanı sıra.

Bu olaydan sonra uzun bir süre hem Steve'i hem de Alexis'i potansiyel tehditler arasında daha alt sıralarda değerlendirdim. Steve hem gittiğimde hem de döndüğümde kulübenin içindeydi. Alexis ise kapıda duruyordu. O değerli zaman aralığında birbirleri için mazeret yaratmışlardı.

En azından ben öyle düşünmüştüm.

Zaman damgasında kayıp arkadaşlarımızı aramak için ayrıldığım yazıldıktan iki dakika sonra Alexis yeni bir kayıt giriyor. Bir balık resmi- Steve'in simgesi- ve ardından şu not var: *Sol. Sarhoş değil misin?*

Sağlam parmaklarım kitabı sıkıca tutmaktan titriyor.

Tüm bunlar Miri'nin ölümünden sonraki öğleden sonra oldu. Simone'un, Steve'in karısının cesedinin başında ağlarken yasının ne kadar *performatif* görüldüğüne dair yorumunu hatırlıyorum. Ve o bunu not ettiğinde, bunu görmeden duramadım. Karısının ölümünün ona getirdiği ilgiden neredeyse zevk alıyor gibiydi.

Hiçbir insan aynı şekilde yas tutmaz ve bir erkek karısını öldürmemiş olsa bile ölümünden sonra dikkat çekmeye çalışabilir.

Ama o zaman damgası ve yanındaki not endişe verici. Steve benden sonra ayrıldı. Davranışlarındaki bir şey Alexis'i görüldüğü kadar sarhoş olmadığına inandırdı.

Dönüş zaman damgası otuz altı dakika sonra geri geldiğini söylüyor. Ve diğer notlarımızın aksine, ayrılış için bir neden belirtilmemiş.

O otuz altı dakika boyunca dışarıda ne yapıyordu? Neden geri kalanlarımızdan hiçbiri o süre boyunca onu görmedi? Steve kabindeki herkesten daha sosyal biriydi. Blake ya da Simone gibi bir dakika bile yalnız kalmak istemezdi. Hutch gibi zehirli bir ortamdan kaçmaya çalışmıyordu. Eğer herhangi bir nedenle ayrılacaksa, bunun nedeni kulübenin çok sessiz olması ve bir arkadaş istemesiydi.

Ama hiçbirimizi bulamadı. Ne seslendi, ne bizi kulübeye kadar takip etmeye çalıştı, ne de döndüğümüzde bizi aramaya gittiğinden bahsetti.

Yavaş ol. Başka açıklamalar da var.

Tuvalet ihtiyacını gidermek istemiş ve kısa süreliğine kaybolmuş olabilir. Ya da iç çamaşırlarını değiştirmek istemiş olabilir. O sırada bavullarımız kabinin dışına dizilmişti ve hiçbirimiz günlerdir üstümüzü değiştirmemiştik; etrafta daha az göz varken bu fırsatı değerlendirmiş olabilir. Bu sağlam bir teori.

Ama sonra o iki kelimeyi tekrar gördüm ve midem bulandı. *Sarhoş değil misin?*

Kanım kulaklarıma hücum ederken günlüğün geri kalanına göz gezdiriyorum. Bu sefer balık simgesine odaklanıyorum. Tekrar ve tekrar, grubumuzdan birinin öldürüldüğü zamanlarda hesaba katılmamış. Brian'ın öldürüldüğü ilk gece Alexis kulübeden üç kişinin ayrıldığını not ediyor. Onlardan biri Steve'di. Ve dönüş zamanı belirtilmeyen tek kişi o.

Uyanık kalmak için elinden geleni yapmasına rağmen uyuyakalmış olması muhtemeldir. Günlüğün kayıtları ertesi sabah Brian'ın cesedi bulunana kadar devam etmez.

Ama bu düşünüldüğünde bile.

Zihnim, Alexis'in o gece şüphelerini benimle paylaşmaya çalışırken kulağıma fısıldadığı kelimeye geri dönüyor. *Cerrah.*

Bu Steve'le hiçbir şekilde örtüşmüyor. O bir kamyon şoförüydü. Hiç kimseyi bandajlamaya ya da tedavi etmeye çalışmadı. Parmaklarımın kesilmesini öneren Blake'ti, Steve değil.

Alexis bana o ipucunu verirken ondan bahsediyor olamazdı.

Tabii...

"Oh, Alexis, hayır," diye fısıldıyorum nefesimin altında, gerçeği fark ettiğimde. Beni bir cerrah hakkında uyarmaya çalışmıyordu.

Mersin balığı dedi.

Steve otobüste işlemeli bir yelek giymişti. Arkasındaki çıkartmada sudan sıçrayan bir balık, ağzında bir kanca ve kıyıda duran uzak bir balıkçı görülüyordu. Ama bu sıradan bir sazan ya da alabalık değildi. Uzun gövdesi ve sırtındaki çıkıntılar bir mersinbalığına aitti. Kitaptaki balık simgesinin nedeni de buydu. Alexis'in ona verdiği kod buydu.

Sturgeon.

İstese de ipucunu daha zor ya da karmaşık hale getiremezdi. Ama o gece saldırıya uğrayacağını da bilmiyordu,

ve masanın üzerinde savunmasız ve sessiz bıraktı. Teorisini bana açıklamak, bir plan yapmak için zamanı olacağını düşünmüştü.

Sadece o kadar ileri gitme şansı olmamıştı.

Bu ne anlama geliyor?

Yol arkadaşlarıma bakıyorum. Hepsi sessiz, katilin artık kulübede olmadığından emin oldukları için uyumaya çalışıyorlar. Denny sandalyesinde arkasına yaslanmış, başını duvara dayamış. Blake kendini kanepeye atmış. Hutch sırt üstü yatmış, göğsünde yedek bir ceket, bir kolu başının arkasında tavana bakıyor.

Yanılıyor muyduk?

Günlük Simone'daydı. Ve onu okudu. Sırtını odaya, yüzünü duvara dönmüş bir şekilde yattığını fark ettim. O zaman pek mantıklı gelmemişti ama şimdi anlıyorum ki, battaniye olarak kullandığı ceketinin altından hiçbirimiz fark etmeden kitabı okuyabilmek için o şekilde konumlanmıştı.

Steve hakkındaki yazıyı görmüş. O da benimle aynı sonuçlara vardı.

Ve adam tuvalete gitmek için ayrıldığında, kadın da onu takip etti.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," diyerek aniden ayağa kalkıyorum. Kapıya en yakın olan Hutch bana küçük bir gülümseme ve başıyla bir selam veriyor. Paltomu giyip dışarı adımımı atarken beni onaylayan tek kişi o oldu.

Buz yüzüme batıyor. Sert ve hızlı nefes alıyorum ama sanki ciğerlerime oksijen girmiyor gibi hissediyorum.

Steve kasaptı.

Bu nasıl mümkün olabilir? Simone.

Adamın kafasına taşla vurmasını izledim. Günlerce süren öfke, hüsrân ve dehşet, hayatta kalan arkadaşlarını güvende tutmanın tek yolunun sorumlu adamı öldürmek olduğuna karar verene kadar devam etti.

Yine de bunların hiçbirini paylaşmaya çalışmadı. Günlüğü okumamızı söyleyebilirdi. Alexis'in saldırıdan önce bizi Steve hakkında uyarmaya çalıştığını açıkladı.

Ama hayır, bu Simone değil. O yalvarmaz. Bahane üretmez.

Kurtarılanâ kadar onu kulübeye kilitlemeyi seçtik. O da bu kaderi kabul etti.

Ne de olsa bir adam öldürmüştü.

Simone'un gözünü budaktan sakınmayan bir ahlak anlayışı vardır. Yaptıkları adalet arayışı içinde olsa bile, ana gruptan ayrılması gerektiği yönündeki kararımıza muhtemelen katılıyordu. Ellerinde hem mecazi hem de gerçek anlamda kan vardı. Polis onu diğer cinayetlerden aklamak için gerekli adli testleri yapana kadar kilit altında tutulmayı kabul edebilirdi.

Kasabı öldürdüğüne inanıyordu. O anda bilmesek de bizi kurtarmıştı. Dağlardan kaçtığımızda durumu düzeltmek ve kırılan güveni onarmak için pek çok fırsatımız olacaktı.

Blackstone Lodge'a yürümek istemiştin. Bu iyi bir plandı. Bunu yapmalısın.

Kırık kayalardan oluşan alanın hemen içinde durduğumda neredeyse nefes nefese kalıyordum. İleride Steve'in kalıntıları yatıyor. Simone'u yakalamaya o kadar odaklanmıştık ki cesedini düşünmeye bile gerek duymadık; onu burada, beyaz tarlada öylece bıraktık.

Şimdiden fırtına tarafından neredeyse örtülmüş durumda. Koyu renk giysi parçaları ve küçük kan lekeleri beyazın taze katmanları arasından görünüyor. Bir elin kalkık parmaklarını görebiliyorum. Daha fazlasını değil.

Steve kasap mıydı?

Alexis öyle düşünüyor gibiydi. Simone da onun sözüne inanmaya hazırdı.

Ama Alexis titiz notlarına rağmen tam olarak ikna olmamıştı. Kim olduğunu bildiğinden *neredeyse tamamen emin* olduğunu söylemişti. Ama o noktada bile, o gece geç saatlerde sırlarını kulağıma fısıldarken, bunları grubun geri kalanına duyurmaya hazır değildi.

Steve'i izlemesine yardım etmem için beni işe almak istemişti. İki kişi onu gözetlerken, arkadaşlarımıza saldırmak için neredeyse hiç şansı olmazdı... en azından kendini ele vermeden. Muhtemelen ya kulübenin geri kalanını ikna etmek için yeterli kanıt toplayabileceğimizi ya da yardım alana kadar hepimizi hayatta tutabileceğimizi umuyordu.

Sadece çok az ve çok geç olmuştu.

Ya yanılıyorsa?

Taze kardan çıkıntı yapan ağarmış beyaz parmaklara bakıyorum ve midemin döndüğünü hissediyorum. Bu yolculuk boyunca peşimi bırakmayan aynı tedirginlik. Yanlış hesap yaptığım korkusu. Ne kadar küçük olursa olsun, herhangi bir hatanın hepimizin hayatına mal olabileceği bilgisi.

Alexis muhtemelen haklıydı. Kız kardeşinin ölümü ve olası katili üzerinde durmak için bir yıldan fazla zamanı olmuştu. Bizimle otobüsün dışında karşılaştığı andan beri tetikteydi. Katili teşhis edebilecek biri varsa, o da oydu.

Neredeyse tamamen ikna olmuştu.

Neredeyse yeterince iyi değil.

Steve'in cesedinden uzaklaşıp karda koşmaya başlıyorum. Bu konuda konuşabileceğim bir kişi daha var. Simone. Steve'in Miri için ağladığını gördükten sonra onun hakkındaki şüpheleri zaten artmıştı. Ama daha fazlası da olabilirdi.

Kadın onu öldürmeden bir an önce bir itirafta bulundu.

Ya da önceki günlerde toplanan ve ona karşı su götürmez bir dava oluşturan diğer ipuçları.

Sadece günlüğünden daha fazlasına sahip olması için dua edebilirim.

Fırtına parça parça hafifliyor ama hala istediğim kadar hızlı değil. Rüzgârın şiddetine karşı hareket etmek bir mücadele. Gözlerimi kısarak ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum. Güneş batmak üzere olmalı. Vadinin ürkütücü, beyaz boşluğu giderek daha az kör edici, daha ağır ve acımasız hale geliyor. Bu da çevremdeki işaretleri bulmamı zorlaştırıyor. Kendimi bir ağaç çıkıntısında buluyorum ve kulübeyi ararken geri dönmek zorunda kalıyorum.

Lütfen, Simone.

Bilmek zorunda. Yardım edebilmeli. Eğer onu konuşmaya ikna edebilirsem.

İleride, ağaçların arasında karanlık, bloklu bir şekil görüyorum. Simone'u orada bırakmadan önce kulübenin kapısını mümkün olduğunca kapatmıştım, ama rüzgârda serbest kalmış olmalı. Menteşeleri üzerinde gıcırdayarak sallanıyor, kulübenin duvarlarına her çarptığında çarpıyor.

Kapıya yaklaşırken eldivenli elimi uzatıyorum, kapıyı yakalıyorum ve öfkeli ivmesini durduruyorum.

Güneşin açısı çok düştü. Artık içeriyi göremiyorum. Kapının ötesinde karla kaplı zeminin bir kısmını ve en yakın raflardan birkaçını seçebiliyorum. Onun ötesinde sadece karanlık bir duvar var.

"Simone?"

Sesim istediğimden daha ince ve tiz çıkıyor. Simone beni duyuyor olmalı ama cevap vermiyor.

Kulübeye girip kapının arkamdan gıcırdayarak kapanmasına izin veriyorum. "Simone, günlüğü okudum."

Hala cevap yok. Cebimden telefonumu çıkarıp güç düğmesine dokunuyorum. Yüzde dokuz pil. Onu boşa harcamayı göze alamam ama LED ışık da fazla kullanmıyor. Ve karanlıkla konuşmaya daha fazla dayanamıyorum.

Düğmeye basıyorum. Işık yanıp sönüyor, sert, parlak ve soğuk. Mumların sarı ışıltısına alışmışım. LED, kıyaslandığında neredeyse acı verici geliyor.

Işık önümdeki zeminde sert bir daire oluşturuyor. Yavaşça kaldırıyorum. İşte Simone'un sandalyesi. Bacaklarını saran ipler onu yerinde tutuyor. Daha fazlası sandalyeyi en yakın raflara bağlıyor.

Işığı daha da yukarı kaldırıyorum. Kıyafetleri hâlâ parlayan kanla kaplı. Daha da yükseğe, omuzlarını geçti.

Boğazımda boğuk bir çığlık düğümleniyor. Son gücümü de kaybediyorum ve yere düşüyorum.

Simone'un kafası kesilmiş.

64

Sandalyede dimdik oturuyor, iplerle orada tutuluyor. En yüksek bağlar, omuzlarını saranlar, boynunun çiğ ve kırmızı kütüğünden sadece birkaç santim uzakta.

Temiz bir kesik, diğer tüm düşünceleri bastıran acele dehşetin içinden düşünüyorum. Tek bir darbe.

Kesik boynundan akan kan elbiselerine, iplere ve yere dökülmüştü. Damlalar oturduğu yerin etrafında bir hale oluşturuyor, şimdiden donmaya başlayan küçük havuzlar.

Sağlam elim telefonu önümde tutuyor, odaya odaklamaya çalışırken ışık titriyor. Diğer kolumu yüzüme bastırıp ağzımı kapatırken midemin bulanmasına karşı savaşıyorum.

Son anlarının nasıl olduğunu hayal etmek bile istemiyorum. Kasap benim girdiğim kapıdan girmiş ve şu anda bulunduğum yerde durmuş olmalı. Simone ölümün yaklaştığını biliyor olmalıydı. Baltayı gördüğü anda bunu fark etmiş olmalı.

Ve kulübe kulübeden o kadar uzakta ki çığlığını bile duyamazdık.

Gözlerim yanıyor. Kalbim garip bir şey yapıyor, ağır ağır çarpıyor, sonra bir sonraki atışını kaçırıyor.

Simone'un kafası odada yok. Yine de nereye gittiğini biliyorum.

Çam ağacı.

Koleksiyon için bir tane daha.

Bu düşünce beni sarsıyor. Kulübeden çıkalı çok olmamıştı. Steve'in yattığı yerde durdum ama beş ya da altı dakikadan fazla değil.

Yerdeki kan taze. Çoğunlukla hala sıvı. Kasap yakınlarda.

Çaresizce telefonumu karıştırıyorum ve ışığı kapatıyorum. Konumumun reklamını yapmayı göze alamam. Katilimiz büyük ihtimalle beni arıyor. En mantıklısı bu. Ben kulübeden çıkana kadar beklemek, sonra da hayatta kalan küçük grubumuz ayrılmış ve en savunmasız durumdayken saldırmak.

Alexis hatalıydı. Simone hatalıydı. *Ben yanılmışım*. Sonuçta Steve değildi. En büyük suçu, yanlış zamanlarda yanlış yerlerde olmak ve günlüğe devamsızlığının not edilmesi idi, başka bir şey değil.

Kulübenin dışında bir ses var. Yaklaşan ayak sesleri. Kalbim tamamen donuyor.

Beni arıyorlar.

Açık kapıdan uzaklaşmak için geriye doğru çabaladım. Sırtım kulübenin köşesindeki aletlere çarpıyor - baltayı bulduğum köşeye. Çarpmanın etkisiyle tıngırdıyorlar. Fırtına çoğu sesi gizliyor; şimdi sadece beni gizlemeye yeteceğini umabilirim.

Sesler yaklaşıyor. Ağır botların altında çıtırdayan kar. Yavaş adımlar. Ölçülü. Kasabın bu gece hiç acelesi yok. Gardımızı düşürmemizi sağladılar. Artık bizi istedikleri gibi avlayabilirler.

Kapı paslı menteşeleri üzerinde sallanarak vınıyor. Kulübenin açık kapısından çıtırdayan son bir ayak sesi geliyor ve gümbürdeyen kapı aniden hareketsiz kalıyor.

Oradalar. En fazla dört adım ötedeler. Kolumu ağzıma bastırıp nefesimi kesiyorum ve kendi içime daha da büzülüyorum.

Üst üste yığılmış kutular ve aletler kapı ile aramda dayanıksız bir bariyer oluşturuyor. Kıyafetlerimin hepsi dağınıklığa uyum sağlayan nötr renklerde. Katil kulübeyi ciddi bir şekilde aramaya karar verirse bunların hiçbirini beni saklamaya yetmeyecek.

Üç acı dolu kalp atışı boyunca ikimiz de hareket etmedik. Sonra yumuşak bir klik sesi duyuldu. Bir ışık yanıyor, kapıdan başlayıp doğrudan Simone'un vücuduna bir ışık dairesi çizen bir ışın.

Şimdiye kadar elimizde kalan tek ışığın telefonum olduğunu düşünüyorduk. Tabii ki yanılmışız. Kasap, ölüm alanlarının etrafına sakladıkları kaynakları getirmiş olmalıydı. Balta. Şu anda kullandıkları el feneri.

Işın Simone'un üzerinde çok uzun süre kalıyor. Yaptıkları işe hayran kaldıklarını fark ediyorum. Etrafında biriken, yavaşça donan kanı. Vücudu bir santim bile çökmemiş. Yeterince zaman verilirse, onu sıkıştırdığımız ve ölüme terk ettiğimiz o koltukta kaskatı donacak.

Sonra el feneri hareket eder. Sağa doğru kayıyor, rafların, kırık mobilyaların ve dağınık kutuların üzerinde parlıyor. Arıyor. Beni arıyor.

En sağa kayıyor, sonra geri dönüyor. Simone'un vücudunda tekrar parlıyor. Kendi saklanma yerime yaklaşmadan önce.

Kalbim boğazımda. Işık çemberi yaklaştıkça kaskatı kesiliyorum, hareket edemiyorum. Aklıma gelebilecek her türlü silah gözümün önünden geçiyor. Tornavidalar mı? Çok uzakta. Kırık mobilyalar? Hantal. Etrafım tarım aletleriyle çevrili. Onlar benim tek gerçek seçeneğim. Büyük, hantal, bir darbe indirebilsem bile zarar verme olasılığı düşük.

Ve kasabın bir baltası var.

Işık benden bir metre ötede duruyor. Ayakkabılarımdan kenarını aydınlatmaya yetecek kadar olduğuna eminim. Kolum ağzımın üzerine o kadar sıkı bastırılmış ki dişlerim baskıdan ağrıyor.

Sonra bir klik sesi duyulur ve ışık söner.

Beni görmediler.

Ya da belki de yaptılar ve yapmamış gibi davranıyorlar.

Hareket etmeye cesaret edemiyorum. Bir santim bile. Kolumu ağzımdan çekip nefesimi açmak için bile. Hâlâ oradalar, kapının önünde bekliyorlar. Dinliyorlar.

Kim o?

Denny, memnuniyetsiz karısını öldürmekle suçlanan adam mı?

Beni yere yatırıp elini ağzıma bastıran Blake mi?

Ya da boğulmakta olan bir çocuğu taşan bir nehirden kurtarmaya çalışan ama yarı yolda vazgeçen Hutch?

Hutch bana karşı sıcak ve yardımsever olmaktan başka bir şey yapmadı. Ama o zaman kasap, sosyal oyunun planları için kusursuz hazırlıkları kadar önemli olacağını bilirdi. Size güvendiklerinde insanlara yaklaşmak daha kolaydır. Fikirlerini etkilemek ve zihinlerini değiştirmek daha kolaydır. İki kez Blackstone Lodge'a yürümek istedim. Her ikisinde de, önce dinlenmem için beni nazikçe ikna eden Hutch oldu.

Gözlerimi kapatıyorum. Hutch olduğuna inanmak istemiyorum. Onlardan *biri* olduğuna inanmak istemiyorum. Bunun bitmiş olması gerekiyordu. Biz *kazanmıştık*.

Nasıl oluyor da hâlâ ölüyoruz?

Kapı aralığındaki figür sonunda geri adım atıyor. Ayak seslerini duyuyorum. Sabit, ağır, kar ağırlıkları altında çıtırdıyor. Ses, çok uzağa kadar takip edemeden kayboluyor ve sonunda sert kaslarımın bir kısmının gevşemesine izin veriyorum.

Ben hayattayım.

Ama kasap yine harekete geçti ve sanırım nereye gideceğimi biliyorum. Kulübede hayatta kalanlar.

65

Elim bir tırmığın tahta direğinin etrafında sabitleniyor. İyi bir silah değil; bir balta darbesi onu ikiye böler ve beni savunmasız bırakır. Tek elle tutmak zor ama diğer parmaklarım sert ve esnek değil. Sabit tutmak için göğsüme bastırmak zorunda kalıyorum.

Daha iyi bir şey bulmak için zaman yok.

Kulübenin çıkışına doğru sürünüyorum. Kapı yine rüzgârda sallanıyor, her çarpışında çarpıyor. Aklımın bir köşesinde katilin gerçekten gitmemiş olabileceğine dair bir korku var. Botlarımın kenarlarındaki ışık beni ele vermiş olabilir. Kasap sadece gitmiş gibi yaptı ve şimdi görüş alanımın dışında duruyor, baltasını bana doğru kaldırmış.

Neredeyse beni felç etmeye yetiyor. Adım adım ilerliyorum, kapı her açıldığında boşluğu izliyorum. Kar rüzgârları geçiyor. Güneş sıradağların ardına düştükçe hava daha da kararıyor. Yönümü bulmama yardımcı olacak görünür bir gölge yok. Risk almak zorundayım.

Başımı eğip omuzlarımı kamburlaştırarak ileri atılıyorum ve boş karda tökezliyorum. Kulübenin duvarına dayanmış bir figür yoktu. Beni bekleyen bir katil yok.

Bu da demek oluyor ki diğerlerini kurtarmak için zamanım azalıyor.

Tırmığı göğsümde tutarak ağaçlara doğru koşuyorum. Karda bir kanal var: Simone'u kilitledikten sonra izlediğimiz yol. Kulübeye giden yol. Solan ışıktaki emin olmak zor, ama karda yeni izler var gibi görünüyor.

Kanaldan kaçınıyorum, bunun yerine ağaçların arasından dalarak ilerliyorum. Bu şekilde pusuya düşürülme riskim azalıyor. Ama kar daha kalın, beni yavaşlatıyor. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. Arkamda kırılan bir çubuğun sesini duyduğumu sanıyorum ve içgüdüsel olarak tırmığı sallıyorum ama tek görebildiğim, kar ve kasvetin içinde kaybolan sıra sıra karanlık, eğri büğrü çam gövdeleri.

Hızlı. Daha hızlı!

Bu bir yarış ve kasabın bana karşı bu kadar avantajlı olmasından nefret ediyorum. Ağaçların arasından fırlayıp açıklığa çıkıyorum. Fırtına kulaklarımda çınlıyor. Kulübeden çok uzakta olamam ama tanıdık patikadan uzaklaşmam beni tanımadığım bir alana götürdü.

Işığımı kullanabilseydim daha iyi görürdüm ama bu tür bir görüş mesafesi beni sadece hedef haline getirirdi. Beyaz tarlada kulübenin olduğunu bildiğim alana doğru ilerlerken alçakta kalıyorum. Düşündüğümde daha fazla yoldan sapmışım; kulübenin sivri çatısı bir yana, tanıdık işaretlerin hiçbirini göremiyorum.

Boş dünyada garip bir ses çınlıyor. Kendimi yönlendirmeye çalışırken dişlerimi sıkarak donup kalıyorum. Önümden mi geliyordu? Yoksa arkadan mı? Sönmeden önce yankılanıyor gibi. Bir insan sesiydi, neredeyse eminim, ama her türlü kelime rüzgâr tarafından karıştırıldı ve bir bulanıklığa dönüştü.

Vücudumu karda alçakta tutuyorum. Kıyafetlerim beyaza karışamayacak kadar koyu renk, ama dik durmadığım sürece uzaktan hemen fark edilmeyeceğim. Kar yığınları arasında bir kaya ya da ağaç kütüğü, hatta bir gölge olarak görünmem yeterli olabilir.

Hareket etmemek için savaşıyorum. Rüzgâr yüzüme doğru esiyor, gözlerimi kısımaya zorluyor ve tenimi yakıyor. Yavaşlamak istiyorum. Nefes almak için bir saniye durmak. Bunun yerine kendimi daha hızlı itiyorum.

Kasabın ağacı görüş alanıma giriyor. Bu da kulübeye yakın olduğum anlamına geliyor. Yanından geçerken ağacın yüksek boyuna bakmamak mümkün değil. Yeni bir kafa eklenmiş. Simone'un. Dalları fırtınanın etkisiyle sallanıyor. Yüz ifadesini ya da çenesinin tahta şiş tarafından ne kadar zorlandığını görecektir kadar yakın değilim, ama bu herhangi bir rahatlık.

Daha da kötüsü önümdeki manzara. Kabin orada, bana doğru bakıyor.

Kapısı ardına kadar açık. İçeride tek bir mum titriyor, açıkta kalan ahşap üzerinde altın sarısı bir ışık dansı. İçeriye çok iyi göremiyorum ama yoldaşlarımdan hiçbir iz yok.

Koş, diye fısıldıyor içgüdülerim. Durma. Bakma. Sadece koş.

Ama yapamam.

Onları terk etmeyeceğim.

Kulübenin kapısı rüzgârın şiddetiyle sallanıyor, karı kazıyarak kulübenin ürkütücü bir taklidini yapıyor. İçeride hiçbir yaşam belirtisi yok. Kimse kapıyı kapatmaya çalışmıyor; hiçbir ses seslenmiyor. Sadece tek bir mum var, gözden uzakta, küçük odaya ince sarı bir parıltı yayıyor.

Tırmığın sapını kavrayışımı ayarlıyorum. Ellerim uyuştı. Vücudum sanki tamamen kontrolüm altında değilmiş gibi hissediyorum.

Bacaklarımı ileri doğru zorladıkça sürükleniyorum. Kulübenin kapısının dışındaki kar, günlerce ayakların üzerinde tepinip sıkıştırarak buz haline getirmesinden sonra çalkalanıyor. Günlüğün içeriğiyle başa çıkmak için ayrıldığım zamandan kalma kendi ayakkabı izlerim de oraya karışmış. Günlük artık *bende* bile değil. Sanırım ışığım Simone'un üzerinden geçerken kulübede düşürdüm ama olaylar çoktan bulanıklaştı.

Kabinin içinden gelen herhangi bir ses duymak için zorlanıyorum. Döşeme tahtasının gıcirtısı. Telaşlı nefes alış verişler. Rüzgârın uğultusundan tek bir ses bile çıkaramıyorum. Kasabın orada olabileceğinin, hatta benim dönüşümü *bekliyor olabileceğinin* tamamen farkında olarak körlemesine gidiyorum.

Başka seçeneğim yok. Eğer diğerleri hala hayattaysa, sadece bir tanesi bile.

-Onları burada bırakamam.

Açık kapıya yaklaşırken vücudumu daha da alçaltıyorum. Bu beni savunmasız yapıyor, sırtımı açığa çıkarıyor, ama herhangi bir saldırının

kafama nişan alacak. Alçak olmak bana bir saniye kazandırabilir. Belki iki. Ve bu tüm farkı yaratabilir.

Eşikteyim. Kabinin içinde bir fısıltı var ama hâlâ net olarak duyamıyorum. Bir ses olabilir, mırıldanıyor. Oluk oluk yanan ateş olabilir. Ya da arka duvara sürtünen ağaç dallarından biri bile olabilir.

Gözlerimi kırpmadığım için gözlerim yanıyor. Girişten öne doğru eğilip görmek için zorlanıyorum.

Denny'nin oturduğu yerin yanındaki duvarda kan var. Kalbim küt küt atıyor. Desen bir yay şeklinde püskürtülüyor, kalın damlacıklar tahtaya yapışıyor ve yere doğru akıyor.

Gözlerimi kandan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Mobilyalar bozulmuş; kanepe kenara itilmiş, ateşin yanındaki sandalye devrilmiş. Ateşin yanına yığılmış kirli fincanlar ve kâseler devrilmiş. Birçoğu kırılmış. Figürlerin güreşirken onları çiğnediğini hayal ediyorum.

Ama şimdi, yoldaşlarımdan hiçbir iz yok. Denny koltuğundan kalkmış. Hutch kapı ile şömine arasındaki yerini terk etti. Ve Blake artık kanepede değil.

Sadece bir figür kaldı. Arka duvarın yanındaki masada Alexis yatıyor. Onu iyi göremiyorum. Yaralanıp yaralanmadığını bilmiyorum. Hala nefes alıp almadığını söyleyemem.

Çömeldiğim yerden kalkıyorum ve tırmığı tuttuğum yerden kaydırıyorum. Bu kulübe günlerdir benim evim. Mobilyalar, kaba duvarlar, kitap yığınları ve tuhaf biblo koleksiyonları bana neredeyse acı verecek kadar tanıdık gelmişti. Şimdi ise her yer darmadağın. Baktığım her yerde tanıdık düzenler bozulmuş. Kendi yatağımın yeri değiştirilmiş. Pencerenin camında büyük, kızgın bir çatlak var. Baktıkça daha fazla kan lekesi görüyorum. Yere damlamış. Duvarlara dağılmış. Atılmış giysilerin içine işlemiş.

İşte yine o ses. Kapı aralığındayken duyduğumu sandığım ses. Nefes alma, kaba ve hastalıklı. Uzak köşeden geliyor, Alexis'in masasının arkasına gizlenmiş.

Yavaş ve dikkatli hareket ediyorum. Ses çıkarmamak için her ayağımı dikkatlice yerleştiriyor, sırtımı duvara yaslıyor ve kapıya erişimimi açık tutuyorum. Masanın etrafını görmeye çalışırken başımı eğiyorum. Kan damlaları duvarın o kısmında daha bol. Yerde bir şey sürüklenmiş gibi bir leke var. Bir çift bacak ortaya çıkıyor, gerilmiş ve eğilmiş. Ses tekrarlandıkça titriyorlar. Son bir adım attığımda ve form ortaya çıktığında asidik korku dilimi kaplıyor.

Hutch odanın köşesinde, masanın arkasına sıkışmış bir şekilde oturuyor. Sırtı duvara dönük oturuyor. Kollarından biri yanında gevşek bir şekilde durmaktadır ve kolundan kan akmaktadır.

Diğeri göğsünün üzerinde. Bir arada tutmaya çalışıyor.

Alçak, tıkrıtlı bir nefes daha çekiyor ve ön tarafının yarıldığını fark ediyorum. Elinin altından koyu kırmızı bir yara uzanıyor ve hem ceketini hem de vücudunu yarıyor.

Ona doğru koşarken pek de insani olmayan bir ses çıkarıyorum. Tırmıkla yaklaşamıyorum, bu yüzden tırmağı bırakıyorum, sonra ellerim ve dizlerim üzerinde köşeye tırmanıyorum. "Hutch, çok özür dilerim, çok özür dilerim."

Başını bir parça kaldırıyor. Solgun, nefes almak için savaşıırken çenesi açık. Tam olarak orada değil.

Yakınlara atılmış bir battaniyeye uzanıyorum. Kabindeki diğer her şey gibi o da kirli ama gelecekteki olası enfeksiyonlar endişelerimin en küçüğü. Battaniyeyi yaraya bastırıyorum, elinin etrafına itiyorum ve baskı uyguluyorum. Seğiriyor ve ben de yumuşak, özür dileyen sesler çıkarıyorum.

"Sorun yok. Kanamayı durduracağız. Yapacağız..."

Bu düşünceyi nasıl bitireceğimi bile bilmiyorum. Yaralanma korkunç. Muhtemelen kaburga kemikleri kırılmış, muhtemelen ciğerlerinde delikler var. Kesik

neredeyse ön kolum kadar uzun.

Bir baltanın kafasının uzunluğu.

Blake ve Denny kayıp. Dışarıda bir yerde, karda olmalılar. İçlerinden biri çoktan ölmüş olabilir. Çaresizce damlayan kırmızıyı durdurmaya çalışarak battaniyeye tutunuşumu ayarlarken bunu ya da aynı kadere ne kadar yakın olduğumu düşünemiyorum.

"Bunu kim yaptı?" Cevap beklemediğim halde soruyorum.

Hutch'ın göz kapakları titriyor. Beni görür gibi oldu. Islak ve kırmızı eli ileri uzandı. Ceketimin yakasını, yapabileceğini düşündüğümünden daha sıkı kavradı. Konuşmak için mücadele ederken dudakları kıpırdıyor.

Daha yakına eğilip onunla yarı yolda buluşuyorum. Teni benimkine değdiğinde korkunç derecede nemli ve soğuk.

Tek bir kelime

fısıldıyor. "Kaç."

Arkamda bir döseme gıcırıyor.

Dönüyorum.

Kulübenin açık kapısı doldurulmuştur. İri y a r ı , hantal bir adam orada durmaktadır, vahşi gri saçları yüzüne dağılmıştır.

Denny.

Elleri kayıyor ve hınzır balta mum ışığında parlıyor.

Sesim boğazımda düğümleniyor. Yerimde donup kaldım, yırtıcı bir hayvanın bakışları karşısında donup kalmış bir av hayvanı gibiydim. Hutch'ın eli yakama yapıştı, ıslak ve çaresiz.

Onu bırakamam.

Ama kalmanın tek bir olası sonu olacaktır. Ölüm.

Denny mümkün olabileceğini düşündüğümde daha hızlı hareket ediyor. Alanı üç uzun adımda geçiyor. Tırmığa doğru hamle yaptım. Denny önce davranıyor, ayakkabısıyla bir hamlede tırmığı uzaklaştırıp kırık kâse ve fincanların arasına savuruyor.

Balta havaya kalktı. Hutch'la birlikte köşeye sıkıştım, kanlar içinde konuşmaya çalışırken umutsuzca nefes alma sesleri çıkarıyordu.

Son sözü zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor.

Koş.

Kendimi geriye doğru atıyorum.

Balta aşağı iniyor. Kafamı kıl payı ıskaladı. Onun yerine, keskin köşesi Hutch'ın yanındaki duvara saplanmadan önce üst kolumu, omzumun hemen altından kesiyor.

Ateş gibi, yakıcı bir acı koluma saplanıyor. Kırmızı kan akıyor, parçaları yüzüme çarpıyor ve arkamdaki tahtaya sıçrıyor.

Saf dehşet acının önüne geçiyor. Kendimi Alexis'i tutan masanın altına atıyor, sıkıştığım köşeden kurtulmak için kıvranıyorum.

Denny baltayı çekip çıkarırken kısık bir gırtlak sesi çıkardı. Neredeyse masanın diğer tarafından dışarı çıkıyordum, kolumdan ve parmaklarımdan kırmızı bir iz akıyordu. Eğiliyor, kocaman eli ayakkabımı yakalamak için hamle yapıyor. Derinin etrafında sabitleniyor. Tüm bedenimin geriye doğru sürüklendiğini hissettiğimde dehşete kapılıyorum. Tekme atıyorum. Ayakkabım onun elinden kurtuluyor. Tırnaklarımla ilerleyip masanın altından çıkıyorum ve kendimi eskiden dinlenme yerim olan yatak yığınının içinde buluyorum.

Solumda kanep  ve onun ötesinde de açık kapı var.

Mantığıma karşı gelerek Hutch'a doğru bakıyorum.

Zar zor hareket edebiliyor ama Denny'nin pantolonunu kavırıyor. Kalan az gücüyle onu tutmaya  alışıyor. Bana biraz zaman kazandırmak için.

Denny sanki onu hissetmiyormuş gibi ellerinden kurtuluyor. Gözleri bana dikilmiş karanlık çukurlar gibi: boş, duygusuz. Bir köpekbalığının gözleri.

Koşuyorum.

Kanepenin üzerinden atlarken bacaklarım sanki bir yabancıya aitmiş gibi hissediyorum. İçeri süzülürken dirseğim kapının pervazına çarpıyor. Denny hemen arkamda. Kulağımın birkaç santim ötesinde havayı kesen baltanın ıslığını duyuyorum.

 ne doğru eğiliyorum, ağzım açık bir şekilde uzuvlarımı beslemek için hava çekmeye çalışıyorum. Daha önce hiç olmadığım kadar hızlı uçuyorum, karları yarıyorum, gün batımının yakın karanlığında ve fırtına r zgarlarında k r oluyorum.

Denny sözlü bir ses çıkarmıyor ama botlarının arkamdaki karı dövdüğünü duyuyorum. Balta neredeyse bir  ocuk kadar ağır olmalı, ama o

sanki hiçbir şey değilmiş gibi kullanıyor.

Hutch'ı koruyamam.

Alexis'i koruyamam.

Blake'i koruyamam.

Ama hepimize biraz zaman kazandırabilirim.

Denny'i onlardan ve kulübeden uzaklaştırabilirim.

Bu çağrının yardımın gelmesiyle sonuçlanacağına dair çok az umudumuz var. Ama buna tutunmak zorundayım çünkü o olmadan elimizde hiçbir şey yok.

Eğer bir kurtarma ekibi varsa, onlara buraya gelmeleri için bir şans verebilirim. Onlar gelene kadar Hutch'ın çok fazla kan kaybetmemesi için dua et. Alexis hala nefes alıyor olsun.

Kasabın ağacı, altından geçerken üzerime uzun bir gölge düşürüyor. Uzun saçları rüzgârda savrulan, gözleri donmuş bir şekilde açık bana bakan hortlak kafalı pano tıkırdıyor.

Büyük ihtimalle son görüşüm olacak.

Bacaklarım yanıyor. Ciğerlerim ağrıyor. Kolumun üst kısmındaki acı çizgisinden sıcak kan sızmaya devam ediyor. Tek yapabildiğim öfkeyle, umutsuzca ilerlemeye devam etmek, çünkü bir saniyelik duraksama bile kaderimi belirleyecek. Denny benden daha iri ve ağır, ama bu onu yavaşlatmıyor.

Steve'in cesedinin bulunduğu sivri kayalıkların olduğu alana doğru koştuğumu geç de olsa fark ediyorum. Zemin çok dengesiz. Onun yerine ağaçlara doğru gitmek için rotamı düzeltiyorum.

Korkudan boşalmış zihnimden bir düşünce geçiyor.

Blackstone Lodge'a yürümek istemiştin. Bu iyi bir plandı. Bunu yapmalısın.

Denny beni yakalamadan kulübeye kadar gidebileceğimden şüpheliyim. Ama deneyebilirim. En azından bir hedefim var ve bu, dağlarda amaçsızca uçarken kapana kısılmaktan daha iyi.

Kulübeye doğru gitmek için kırılğan, keskin kayalardan oluşan bir alandan geçmem gerekiyordu.

Ben de öyle yapıyorum.

Ayak bileğim ilk dengesiz zeminde dönmekle tehdit ediyor. Zihnim bana bağılıyor, yavaşlamam, adımlarımı test etmem için yalvarıyor. Ama yapamıyorum. Denny'nin ağır nefes alışını omzuma yaslanacak kadar yakından duyabiliyorken olmaz.

Kırık tarlada uçarken gözlerimi yere sabitliyorum. Üzerinden geçtiğim zemini izlemek için ancak yeterli zaman var. Yolumu planlamak için yer yok, önlem almak için yer yok. Kayıyorum. Ayağım iki kayanın arasındaki boşluğa düşüyor. Kayalar yalıtımlı pantolonumun altındaki deriden bir şerit koparırken bileğimin acımasına aldırmadan ayağımı kurtarıyorum. Ve ilerlemeye devam ediyorum.

Denny ile aramdaki uçurumun giderek arttığını fark ettim. Kaybedecek bir şeyim yok. Hata yapma lüksü yok. Dengesi benimki kadar sağlam değil; yavaşlamak zorunda.

Avantajımı kullanıyorum, kayaların üzerinden pervasızca tırmanıyorum. Hâlâ Hutch'ın eldivenlerini ve Kiernan'ın atkısını takıyorum. Onlara ihtiyacım olacak. Güneş neredeyse tamamen kayboldu. Manzara gittikçe bulanıklaşıyor, kararıyor. Çaresizlik içinde cebimden telefonumu çıkarıp el fenerini açıyorum. Şarjına bir göz attıktan sonra -yüzde yedi- ışığı ileri doğru tutuyorum.

Kırık kayalardan oluşan alan sona eriyor. Önümüzde, kulübenin bulunduğu vadiyi çevreleyen dağlara doğru uzanan bir ağaç sırası var.

Uzuvlarım titriyor ama dinlenemiyorum. Denny ile arama biraz mesafe koymayı başardım ama ihtiyacım olanın yanına bile yaklaşamadım. Saniyeler kazandım, dakikalar değil. Yolumu kesen bir uçurum duvarı beni bitirebilir.

Bulabildiğim en geniş boşluğu hedefleyerek karların arasından ağaçlara doğru uçuyorum. Eğer şanslıysam, etrafımda yükselen dağ duvarları arasında bir yürüyüş yolu ya da doğal bir geçit keşfedebilirim. Şansım yaver gitmezse ne olacağını düşünmemeye çalışıyorum. Kasabın ağacı büyük olasılıkla bir baş daha kazanacak.

Telefonumun ışığı derinleşen alacakaranlıkta bir fener gibi yanıyor. Yine de kapatmaya çalışmıyorum. O olmadan kör olurdum. Ve ayak izlerim onu doğruca bana getirecekken Denny'den saklanma şansım da yok.

Ağaçlar, ben aralarından geçtikçe daha da sıklaşıyor. Dallardan yağan kar kümeleri omuzlarıma ve sırtıma çarpıyor. Rüzgârın uğultusu en azından gövdeler arasında yumuşuyor. Takipçimi duymamı kolaylaştırıyor. Sadece botlarının sabit gümbürtüsüyle duyulabiliyor.

Işığım etrafımdaki düzinelerce buzla kaplı gövdede parıldıyor. Burası bir labirent ve hızla yönümü kaybetmeye başlıyorum. Sıradağları göremiyorum ve bu olmadan kulübeye ulaşmak için hangi yöne bakmam gerektiğini de bilmiyorum.

Duracak zaman yok. Yönümü bulma şansım yok. İleriye doğru atılıyorum, alçak dallar yüzüme ve uzanmış koluma çarparak onları yırtıyor.

Solumda uçurum duvarları yükseliyor. Onlardan uzaklaşarak kendimi ayarlıyorum, ancak sağımda daha fazla duvarın belirdiğini fark ediyorum. Dağın yüzündeki doğal bir kamaya doğru sürükleniyorum ve geri çekilmek için artık çok geç.

Adımlarımı yavaşlatırken hırıltılı nefes alıyorum. Zihnim dönüyor, öfkeyle herhangi bir kaçış, sahip olabileceğim herhangi bir şans arıyor. Geri dönebilir miyim? Hayır. Denny kazandığım boşluğu çoktan kapattı. Ağaçlara tırmanabilir miyim? Alt dalların hiçbiri ağırlığımı taşıyamaz. Saklanacak yer yok. Adrenalinle bile dik duvarlara tırmanma şansım yok.

Işığım ilerideki garip bir şekle düşüyor. Karanlık ve karın içinde bir kaya gibi büzülmüş, ancak yüzeyi şiddetli rüzgârın altında titriyor.

Hayır, taş değil. Bu kumaş. Tanıdık bir ceket: Blake'in. Karda yatıyor, kımıldamıyor ve kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Arkamda bir dal kırılıyor. Zamanım kalmadı. Blake'e doğru koşuyorum.

Açılı uçurum duvarları birleşerek bir köşe oluşturuyor gibi görünmektedir. Blake o daralan bölümde yüzüstü yatıyor. Kolları önünde gerilmiş, elleri neredeyse birleşik, kelebek kulaçlarının ortasındaki bir yüzücü gibi. Bu poz sırtına acı veriyor olmalı, diye düşünüyorum.

Ama sonra bariz olan şey kafama dank etti. Acı çekmiyor. Şimdi değil. Başı gitmiş. Kollar, olması gereken yerin etrafında uzanıyor, artık sadece beyaz kar ve başıboş kan damlaları olan bir yer.

Ancak etrafına ne kadar az kan saçıldığını fark ettiğimde neden böyle durduğunu anlıyorum; muhtemelen kulübeden ve Denny'den kaçmaya çalıştıktan sonra intikam almak için cesedi sürüklenmiş. Ardında uzun, kanlı bir fırça darbesi bırakmış olmalı, kar ve azalan ışık altında artık neredeyse görünmez olan bir fırça darbesi.

Telefonumu kaldırıyorum. LED'i ilerideki uçurum duvarlarında hayalet gibi görünüyor. Ve...

Bir boşluk.

Uzaktan görmek mümkün değildi ama daralan uçurum duvarları tam olarak birleşmiyordu. Aralarında bir geçit var: dar bir geçit, ancak bir insanın sığabileceği kadar geniş.

Blake'in uzanmış kollarının tam önünde. Vücudu neredeyse ona doğru bakan bir ok oluşturuyor.

Ve açıklıkta küçük, çok tanıdık bir şekil var.

Denny, Blake'in kafasını uçurumun girişinde bıraktı. Karın içine gömülmüş, yüzü yukarıya dönük, çenesi düşük ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bana bakıyor. Geçmek istiyorsam doğrudan onun üzerinden geçmem gerekecek.

Kısa gri saçları karda birbirine dolanırken gevşemiş. Canlı kırmızı ruju ağzının etrafına bulaşmış, ölmeden önce mücadele ettiğini gösteriyor. Kesik boynundan akan taze kanla karışıyor.

Tam olarak aynı tonda değil. Ama çok yakın.

Denny yine neredeyse üstümde, avantajım boşa gitti. Seçeneklerim tükendi. *Zamanım* kalmadı. İleri atılıyorum, son saniyede Blake'in kafasının üzerinden atlamak için sıçırıyorum.

Yere inerken omuzlarım uçurumun sert duvarlarına değiyor. Ne kadar derin olduğu ya da bir çıkmaz sokağa girip girmediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Tek yapabildiğim, önümdeki manzarayı okumak için mücadele ederken telefonumu uzatmak.

Boşluk karla doldu ama korktuğum kadar çok değil. Açık alanların yarattığından daha az çabayla iterek geçebiliyorum. Uçurum sadece bir an dar kalıyor, sonra genişliyor ve bana tam hızla ilerlemem için yer açıyor.

Denny hala takipte. Geriye bir tek ben kaldım, sarsılarak fark ettim. Simone öldü. Blake öldü. Hutch ve Alexis yaraları yüzünden oldukları yerde kilitlenmiş, ya işlerinin bitmesini ya da soğuğa ve kan kaybına yenik düşmeyi bekliyorlar.

Ben sonuncusuyum.

Ve beni bırakmak istemiyor. Sona bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Tehlikeli ve pervasızca ilerliyorum. Uçurum tekrar tekrar dönüyor, yolunu keskin köşelerin ardına saklıyor. Sesler boşlukta yankılanıyor. Kesik kesik nefeslerim. Ayaklarım. Kalbim.

Denny.

Onu göremiyorum. Dar duvarlar sesi bozuyor ve **a r k a m d a** ne kadar yakın olduğunu bilmiyorum. Ama orada, sessiz, vahşi bir takipçi.

Acımasız. Gözlerinin ne kadar boş, ne kadar soğuk olduğunu hatırlıyorum.

Bir adamın bu kadar kötü kırılması için ne gerekirdi? Nehirdeki çocuk Liam'ı nereden tanıyordu?

Diğer oğlu muydu acaba?

Karısını öldürdüğünde evliliği dağılmanın eşiğindeydi. Zamanından önce kaybedilen bir çocuk için iki yıl yas tutmak her ilişkiyi zorlayabilirdi.

İki yıl intikam planları yaparak geçti.

Denny bu hafta yaşananlardan sonra evine ve ailesine geri dönemeyeceğini biliyor olmalıydı. Belki de burada, bizimle birlikte karda ölmeyi planlıyordur. Ya da belki kaçmayı planlıyordur, sınırı geçip Kanada'ya gitmeyi. Tanınmayacağı bir yere.

Her iki durumda da eski banliyö hayatı sona erecekti. Ve Denny gibi katı bir adam ne karısını ne de oğlunu geride bırakmaktan hoşlanmazdı. Yarım kalmış işleri tamamlamak isterdi.

Belki de Grayson'ın karısının öldüğü araba kazasında ölmesi gerekiyordu. Ya da daha büyük olasılıkla, Denny her zaman Grayson'ı bu yolculuğa getirmeyi planlamıştı. Bu bir test bile olabilir. Grayson'ın kendisiyle birlikte kaçmasını, birlikte yeni bir hayata başlayabilecekleri bir yere gitmesini istemiş olabilir. Sadece önce oğlunun bu geleceği hazmedebileceğinden emin olmak istemişti.

Ama Grayson ona ihanet etmişti. Grayson onun sırlarını açığa çıkarmıştı.

Ve böylece Grayson, yeni öldürülmüş bir hayvan gibi kanlar içinde bir ağaca asılı kalmıştı.

Düşünceler kafamın içinde, kanalın duvarlarının üzerinde ıslık çalan fırtınayla aynı hızda ilerliyor. Yoruluyorum. Adrenalin beni ancak bir yere kadar taşıyabilir. Ve yol da artık düz değil. Geçit genişlemeye devam ediyor -artık arabaların geçebileceği kadar geniş- ama yukarı doğru da meyletmeye başladı. Hala nereye çıktığını göremiyorum. Ya da çıksa bile.

Duramıyorum. Yavaşlayamıyorum.

Denny'yi ilerletebildiğim her adım, kabinden bir adım uzaklaşmak ve içerideki iki ruha birkaç saniye daha lütuf satın almak demek.

Ama yamaç artık o kadar dik ki, kendimi ileriye doğru çekmek için bacaklarım kadar ellerimi de kullanarak tırmanmak zorundayım. Karın içinden kayalar çıkıyor, kulübenin arkasındaki tarla kadar yırtık pırtık ve hırçın.

Ne kadar uzağa geldim? Vadiyi geride bırakalı ne kadar oldu?

Saniyeler gibi geliyor. Aynı zamanda sanki saatler sürmüş gibi geliyor. Zaman algım bozuldu. Yön duygum da öyle. Uzaktaki çatı çizgisinin nerede olduğuna dair bağlamımı kaybettim; kendimi yönlendirecek bir işaret bulamazsam -ki artık derin gece çöktüğü ve bana rehberlik edecek sadece telefonumun ışığı olduğu için bu neredeyse imkânsız hale geliyor-fırtınanın ilk gecesinde Kiernan'dan ayrıldığımda düştüğüm duruma düşeceğim. Kaybolmuş. Kör olmak üzereydim. Karda tökezleyerek ilerlerken kurtarılmaya umudum çok azdı.

Fırtına tekrar şiddetleniyor. Bu, yarığın sonuna yaklaştığım anlamına geliyor olmalı. Bir saniyemi riske atıp dönüyorum, ışığı arkama atıyorum. Karda ayak izlerimi görebiliyorum, yamaçtan aşağıya doğru yuvarlanan, düzensiz bir karmaşa.

Bir an için Denny'nin pes etmiş olmasından hem korkuyor hem de umutlanıyorum. Onu duyamıyorum. Onu göremiyorum da. Sonra, tam ışığımın kenarında, bir metal parıltısı yakalıyorum. Balta, peşimde adımlarken acımasızca sallanıyordu.

Bu manzara bende yeni bir adrenalini patlaması yarattı. Bundan faydalanıyorum, tırmanışın son ve en dik bölümüne kendimi sürüklüyorum, ciğerlerim yanıyor ve vücudum yorgunluk ve stresten titriyor.

Denny beni takip etmek için el fenerini kullanmıyor. Sanırım buna ihtiyacı yok, çünkü kendi ışığım hem yol gösteriyor hem de yerimi işaretliyor.

Yine de karanlıkta hareket etmek için muhtemelen başka bir nedeni olduğunu fark ettim.

Geldiğini göremezsem yetişmesi daha kolay olur.

Kendimi yukarı çekerken uyuşmuş, hasarlı ellerim taşlara takılıyor.

Yıılmama çok az kaldı. Güç içimden su gibi damlıyor

ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Yakın ölüm tehdidi bile bana enerji kazandıramaz artık.

Ama sonra, aniden, uzattığım elim boş havaya indi. Tırmanış sona erdi. Tekrar başladığım vadinin çok yukarısında, açık bir arazideyim.

Sert rüzgârlar beni savuruyor. Kar tanecikleri ve dondurucu hava gözlerime çarparak beni kör ediyor, ama dış dünya artık tamamen geçilmez değil. Fırtınada bir boşluk var. İnce, mücadele eden ay ışığı kırıntıları içeri giriyor.

Önümde açık bir kara parçası var. Karanlığın, buzun ve sisin içinden görmek için mücadele ederken görüntüler kayboluyor.

Kenarlarını çevreleyen ölü bitkilerden oluşan bir halka ile düz ve geniş bir şey var. Bir göl. Sağımda, solumda ve uzaklarda kulübeyi çevreleyenlere çok benzeyen ağaç parçaları var.

Ve ileride.

Zar zor görülebiliyor. Ancak ay ışığı kenarlarından süzülerek keskin düzlemleri ve uzun, çok yönlü bir çatı çizgisini ortaya çıkarıyor. Karanlıkta bile, bu kadar uzaktan bile, birkaç gün önce elimde tuttuğum broşürdeki ana hatları tanıyorum.

Blackstone Alpine Lodge'u buldum.

Sesler yankılanıyor. Yerden kopan kayalar, arkamdaki dik geçitten aşağı yuvarlanıyor.

Nefesim kesildi. Kırıldım. O kadar yorgunum ki zar zor hareket edebiliyorum.

Ama loca yakın. Ve onunla birlikte yeni, hayati bir vaat geliyor. Telefonlar.

Wi-Fi. Dış dünya ile bağlantı.

Ay bana ilerideki yolu gösterecek kadar parlak. Gücünün son kırıntılarını kurtarmak için telefonumu kapatıyorum, sonra da koşmaya başlıyorum.

Blackstone Alpine Lodge ilk olarak seksenli yıllarda inşa edilmiştir. O zamanlar gerçekten sadece küçük bir binaydı: dört yatak odası, kendi yiyecek ve yatak takımlarını getirmeleri beklenen en fazla on misafiri barındırıyordu.

Sonraki yıllarda dağa giden yollar iyileştirildi. Blackstone, pitoresk manzarası, yakındaki gölü ve yaz aylarında yapılan avcılık sayesinde kendine bir isim yaptı. Bir müteahhit potansiyeli gördü.

Kulübe genişletildi, iyileştirildi. Yatak odalarına lüks çarşaflar eklendi. Bir çamaşır odası ve endüstriyel mutfak, alanların çevrilebilmesini ve konukların mümkün olan en verimli şekilde beslenebilmesini sağladı. Yürüyüş yapmak, kano kullanmak ya da balık tutmak isteyenler için ekipman kiralama hizmeti sunuldu.

Bu devasa, rustik temalı inziva yeri ilkbahar ve yaz aylarında en yoğun dönemini yaşadı. Kış aylarında dağlarda kayak ve snowboard için gereğinden fazla kar olmasına rağmen, manzara yeni başlayan sporcular için dostça değildi ve hava durumu kalıcı bir altyapı kurmak için çok öngörülemezdi. Kış geldiğinde, endüstriyel mutfak kapatıldı ve temizlik personeli işten çıkarıldı ve pansiyon daha sonra sadece özel tur gruplarına kiralandı.

Bizimki gibi.

Manzaranın içinden yükselen silüete doğru ilerlerken bu bilgiler aklımdan geçiyor.

Dağlara doğru otobüsle giderken elimdeki broşürde bunları okudum. Kendimi en son o zaman normal hissettiğimi hatırlıyorum. Güvende. Kiernan yanımdaydı ve endişelendiğimi hissettiğinde elimi tuttu. Etrafımdaki insanlar yabancıydı ama kaba değillerdi. Dört gözle beklediğimiz bir şey vardı. Bu nefes kesici yerde, doğayla iç içe ve en uzun günleri bile dolduracak kadar konfora sahip iki hafta. Bir kütüphane. Oyun odaları. Sinyal zayıflığını telafi etmek için DVD'li devasa televizyonlar.

Kış aylarında avlanma ya da balık tutma yoktur. Göl donar ve yaban hayatı, hala yiyecek bulunabilecek dağların aşağısına göç eder. Ama kar altında bulabilirseniz sonsuz yürüyüş parkurları var. Birini işaret eden bir tabelanın yanından geçiyorum. Sanırım iki mil ötedeki bir gözetleme noktasının reklamını yapıyor, ama ahşap yüzeye yapışan dikenli kırığa altında emin olmak zor.

Bunun yerine ileriye odaklanıyorum.

Bina taştan yapılmış, köşelerde ve çatının etrafında bulunan büyük ahşap destek kirişleri vahşi atmosfere katkıda bulunuyor. Yaklaştığım her adımda bina daha da büyüyor. Soğuk ışığı bana geri yansıtan pencerelerin sayısını bile sayamıyorum. Üç kat yüksekliğinde ve yayılıyor, kanatların veya uzantıların hiçbirisi tam simetrik değil.

Binanın gölgesi üzerime düşerken durup arkama bir göz atıyorum.

Denny boş tarlada yürüyor. Ay arkasındadır ve yüzünü gizlemektedir. Gri saçları arkasında dalgalanıyor. Artık acele etmiyor ama aramızdaki mesafeyi yedikçe istikrarlı ve metodik bir şekilde ilerliyor.

Ana girişe giden yokuşu tırmanıyorum. Ancak kapıya doğru uzandığımda aklıma geliyor: kabin kilitli olacak.

Brian'ın yanında bir dizi anahtar olmalıydı. İçeri girmek için tek umudum bir şeyleri kırmak olacak; eğer yeterince alçak bir pencere bulabilirsem.

Yine de giriş tam önümde. Çift kapı, başımın üzerinde bir noktaya doğru kemerli, bir manastırınkinden farklı değil. Kapı koluna uzanıyorum. Ve mandal klik sesi ile içeri girmemi sağlayınca şok oluyorum.

Kulübenin kış boyunca kapalı olması gerekiyordu. Yanlış mı anladım? Burada biri mi var?

Bunu sorgulayacak zaman yok. Zorla içeri giriyorum, sonra da kapıyı çarparak kapatıyorum.

Binada bir misafirin olup olmadığı sorusu ortadan kalkıyor. Mekanda tek bir ışık bile yok. Hava durgun, rahatsız edilmemiş ve buz gibi soğuk. Rüzgârın uğultusu kalın duvarlar tarafından bastırılıyor ve içerisi neredeyse ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor.

Burada çok yalnızım.

Brian uzak bölgelerdeki binaların kapılarının açık bırakılmasıyla ilgili bir şeyler söyledi. Ölüm kalım durumlarında kayıp yolculara barınak sağlamak için. Misafirperverlik yasası. Bu yüzden ilk geldiğimizde kulübenin boş olduğunu düşündük.

Kulübenin sahibi olsaydım, hırsızlar için endişelenirdim. Ama uzaklığı, kolay yoldan para kazanmak isteyenleri caydırırdı. Doğanın kendisi, yağmalama için herhangi bir kilitten daha güçlü bir engel olabilirdi.

Bu fuayede olmalı. Zar zor görebiliyorum; pencerelerden ışık parçaları geliyor, ama tek görünen ahşap zemin parçaları ve bir tür mobilyanın köşesi. Bir elimi yan tarafımda oluşan dikişe bastırırken telefonumu çıkarıyorum.

Yüzde dört pil. Sinyal sıfır.

Kulübede bir çeşit Wi-Fi sistemi olmalı. *Olmalı*. Dağlarda sinyal olduğunu biliyoruz çünkü

birkaç değerli saniye için güçlendirilmiş çağrı. Ancak pansiyonun kendi sistemi olacak ve bu da güce bağlı olacak.

Dağlardan geçen elektrik hattı yok. Bu da Blackstone'un jeneratörü olacağı anlamına geliyor.

Sadece onu bulmam gerek.

70

Telefonumun şarjı tehlikeli derecede azaldı. Ama o olmadan, tamamen körüm.

El fenerinin düğmesine basıyorum ve ampulün etrafı aydınlatmasına izin veriyorum.

Ben.

Şüphelendiğim gibi bir fuaye. Işığım istediğim kadar uzağa ulaşmıyor, Ama aynı anda hem tanıdık hem de yabancı hissettiren şekilleri sırlıyor.

Sağ tarafımdaki büyük şöminenin etrafına büyük berjer koltuklar dizilmiş. İleride ve solda, birkaç ay içinde yeniden açılmaya hazırlanmak üzere temizlenmiş ve düzenlenmiş bir resepsiyon masası var. Zeminin bazı bölümlerine serilmiş kürk halılar rustik-av köşkü temasını güçlendiriyor. Yine de mekân daha önce gördüğüm tüm pansiyonlardan daha büyük. Boynuzlardan oluşan bir çelenkle çevrelenmiş bir avize başımın üzerinde asılı, soğuk ve ölü bir şekilde elektrik bekliyor. İleride, resepsiyon masasını geçince, devasa, kavisli bir merdiven üst katlara çıkıyor.

Işığımı arkamdaki çift kapıya doğru çeviriyorum. Misafir geldiğinde açık tutmak için tasarlanmış bir mekanizmaları var: duvarlardaki tutuculara sabitlenen metal mandallar.

Ve umduğum gibi, kapıları kapalı tutmak için büyük, metal bir sürgü de var.

Ağırlığımı cıvataya verip yerine oturtuyorum. Tatmin edici bir yankıyla yerine oturuyor.

Denny'yi kalıcı olarak dışarıda tutmanın bir yolu yok. Hiçbir şey yapamazsa, tıpkı benim planladığım gibi camı kıracaktır.

Ama bu bana fazladan bir iki dakika kazandıracak.

Jeneratör nerede depolanacak?

Gözlerim resepsiyon masasına doğru dönüyor. Oraya doğru koşuyorum, gergin kaslarımın her türlü harekete direnişine karşı dişlerimi sıkıyorum.

Masanın yüzeyinde neredeyse hiçbir şey yok: kalem tutucular, ölü bilgisayar monitörleri ve klavyeler, kağıtlar için tepsiler. Bunun altında anahtarları kilitlerinde bırakılmış çekmeceler var. Onları açıyorum, bir elimle telefonu başımın üstünde tutarken bir yandan da karıştırıyorum.

İkinci çekmecedeki şansım yaver gitti. Kalem büyüklüğünde üç el feneri bir tepsinin içinde, gevşek ataçların ve lastik bantların arasında yuvarlanıyor.

İlk el fenerinin düğmesine tıkladığımda ve fener açıldığında nefesimin altında teşekkür mırıldanıyorum. Sonra telefonu kapatıp bataryasından geriye kalanları kurtarıyorum.

Kulübenin dışından sesler yankılanıyor. Denny açmaya çalışırken ana kapılar şiddetle titriyor. Donup kalıyorum, dilim dişlerimin arasında, ahşap yapıya bakıyorum. Bir duraklama oluyor ve sonra bir şey tahtaya çarparken gümbür gümbür bir ses duyuluyor.

Kapılar kış aylarında kilitlenmiyorsa, sürgü en son ne zaman kullanıldı? Ne kadar güvenli? Ne kadarını dışarıda tutabilir?

Kalbim göğsüme çarpıyor. Gözlerimi kapıya sabitleyip izlerken, beklerken gözlerim yanıyor. Bir saniye sessizlik oluyor, sonra ağır patlama sesi tekrarlanıyor. Kapılar sallanıyor, menteşeleri takırdıyor. Kar parçaları alttaki boşluktan içeri kayıyor.

Sürgü tutuyor.

Denny'nin kenara çekilip başka bir girişi denemek için çıkıp çıkmayacağını görmek için bekliyorum. Kapının iki yanında iki pencere var -neyse ki dar, bir insanın sığamayacağı kadar ince- ama arkalarında herhangi bir hareket belirtisi yok.

Sonra ağır çarpma sesi üçüncü kez sağır edici bir şekilde geliyor. Yankıları kemiklerimi sızlatıyor.

Tahtanın içinden bir şey geldi. Soğuk bir metal parçası. Bir santimden daha az. Işığım üzerinde parıldamasaydı onu göremezdim bile.

Omzunu kapılara çarpmaya ya da onları tekmelemeye çalıştığını düşünmüştüm. Yanılmışım.

Baltayı kullanıyor.

İçeri girecek.

Ve bu işe yarayabilir. Cıvatanın kendisi sağlam metal, ama desteğı tahtadan yapılmış. Denny sadece bunu kırmak zorunda.

Dilimi yapış yapış bir korku kaplıyor. Masanın çekmecelerine odaklanırken başımı tekrar eğiyorum. İçimden çılgınca bir çaresizlik geçiyor. Her şeyden sonra, tüm bu mücadeleden sonra, şimdi tereddüt edemem.

Bam! İçim ürperdi. Yukarı bakma dürtüsüne karşı savaşıyorum.

Çekmeceleri sürükleyerek açıyorum. Dikkatli olmak için zaman yok. İçindekileri yere döküyorum, onları ayıklıyorum, umutsuzca ihtiyacım olan tek şeyi ararken gevşek kağıtları bir kenara itiyorum.

Bam! Bir çekmeceyi daha deviriyorum. Kalın kalemler her yere saçıldı. Küçük el fenerini sabit tutmak için dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Eldivenler gevşek kağıtları karıştırmayı zorlaştırıyor, ben de onları yırtıyorum.

Sol elimin parmakları artık tamamen siyah, renk parmak eklemlerime kadar akıyor. Öldü.

Çalışmaya devam ediyorum. Bir *patlama* daha oldu ve bu sefer tahtaların kırıldığını duydum. Başka bir çekmeceyi sürüklüyorum.

Orada, yığının tam üstünde bir cilt var. Üzerine bir etiket yapıştırılmış: *Operasyon Kılavuzu*.

Dosyayı açarken ağızımdaki fenerin etrafındaki hava ıslık çalıyor. Sayfalar dolusu metin, irili ufaklı başlıklar ve yer yer diyagramlar var.

Bam. Çevirmeye devam ediyorum. Ve sonunda buldum. Kitabın arkasına yakın bir yerde. Dört sayfa, köşeden birbirine zımbalanmış, kenarları onlarca yıl kullanılmaktan aşınmış.

Blackstone Alpine Lodge'un kat planı.

Balta tekrar eve çarparken ahşap titriyor. Başımı kaldırıyorum. Kapıdaki hasar artık görülebiliyor. Baltanın ne kadar derine indiğini gösteren kıymıklar içeriye doğru yaylanıyor. Birkaç saniye daha kıpırdamadan durursam, açtığı dar delikten Denny'yi görebileceğimden eminim.

Bunun yerine, kat planını ciltten çıkarıp koşuyorum.

Fazla uzağa gitmiyorum. Sadece fuayeden çıkacak kadar ve umarım ışığımı gizleyebilecek kadar.

Hırıltılı bir sesle duvara yaslanıyorum ve kat planını incelerken feneri dışlerimin arasında tutuyorum.

Her sayfa kulübenin katlarından birine ayrılmış. Dolambaçlı koridorların etrafında kümelenmiş uçsuz bucaksız yatak odaları görüyorum. Kütüphane. Oyun odası. Kupa odası. Yemek salonu. Hatta küçük bir çatı bahçesi.

Sert ışınlar mürekkebin ince çizgilerini akıtıyor ve çizimlerin okunmasını zorlaştırıyor. Zemin katı bulana kadar sayfaları geri çeviriyorum. Orada, kulübenin önünde, fuaye var. Kağıtların tarihi geçmiş. Resepsiyon masası artık farklı bir yerde.

Jeneratör herhangi bir yerde olacaksa, zemin katta, çalışanların çalıştığı ve kaldığı yere yakın bir yerde olacak. Basitçe *bakım olarak* adlandırılan bir alan bulana kadar mutfakları ve çamaşırhane alanını belirleyerek odaları araştırıyorum.

Bu bir garanti değil. Ancak sayfanın başka bir yerinde jeneratörü gösteren açık bir işaret olmadığından, bu benim en iyi şansım.

Ağır, vahşi patlama sesleri arkamda çınlıyor. Dar koridorda ilerlerken ışığı tekrar elime alıyorum. Personel bölümüne, misafirlerin görmemesi gereken yerlere giriyorum. Kapılarda bunu belirten işaretler var: *yasak bölge, özel*. Kollarının yanındaki parlak altın kilitler gösteriyor ki

kapalı tutulmaları amaçlanmış. Ama şimdi hepsi açık ve önümde uzanan koridorlar var.

Büyük olasılıkla bu personel alanları, pansiyon kış için kapandığında en son boşaltılacak ve yeniden açıldığında yaya trafiğini ilk görecektir alanlardır. Kapılar kolaylık sağlamak için açık tutulacak ve kilitlerle uğraşarak fazla zaman kaybetmeden elektriğin tekrar açılmasına olanak tanıyacaktır.

Haritayı ve ışığı sağlam elimde beceriksizce tutup yolu takip ediyorum. Kağıt üzerinde görüldüğü kadar net değil. Geri dönmek zorunda kaldığımda kalbim bir çentik daha atıyor.

Sonra, sonunda, ihtiyacım olan kapıyı buldum: *Bakım odası*. Tıpkı diğerleri gibi açık bırakılmış, herhangi bir cereyanda kapanmasını önlemek için duvara bir kanca ile tutturulmuş.

Aletler duvarlar boyunca kancalara asılı. Basınçlı temizleyiciler. Tıkalı boruları açmak için teller. Alet kemerleri, makaslar ve levyeler.

Ve odanın arka yarısının tamamını kaplıyordu...

Devasa, inanılmaz derecede güçlü bir jeneratör.

Çok sayıda odaya elektrik, klima ve sıcak su sağlamak için büyük olması gerekiyordu. Yine de *bu kadar* büyük olmasını beklemiyordum. Ya da karmaşık. Bir dizi düğme içeren bir gösterge paneli ve şu anda uykuda olan bir ekran var.

Dehşet midemin derinliklerinde dolaşıyor. Nasıl çalıştıracağımı bilmiyorum. Ya da yakıta ihtiyacı olup olmadığını. Ya da gösterge paneliyle ne yapacağımı.

Ve o olmadan, hiçbir şeyim yok. Telefonum yok. Yardım çağırmanın bir yolu yok. Sadece ben ve Denny, bir binanın ışsız labirentinde kapana kısılmış olacağız. Avcı ve av, yüzleşmemizin kaçınılmaz tek bir sonucu var.

Antreden gelen çarpma seslerini artık duyamadığımı fark ediyorum. Baltanın darbeleri o kadar düzenliydi ki, arka plandaki gürültüler arasında kaybolmaya başlamışlardı. Şimdi ise sessizleştiler.

Denny's içeride.

El fenerini kontrol panelinin ve devasa makinenin üzerinde gezdirip ne yapmam gerektiğine dair herhangi bir ipucu ararken ellerim titriyor.

Diğerlerinden ayrı duran bir düğme var: büyük, yuvarlak ve siyah, etiketsiz ama önemli görünüyor.

Kaybedecek bir şeyim kalmadı. Bastırıyorum.

Ağır bir gümbürtü, ardından bir titreme. Derin, mekanik bir uğultu odayı doldurur, daha kontrol edilebilir bir seviyeye inmeden önce bir saniyeliğine neredeyse sağır eder.

Ve mucizevi bir şekilde, tepedeki ışıklar yanar.

Nefes nefese kahkahalar atıyorum. İşe yaradı. Bir düğme ve jeneratör çalıştı.

Kapıya dönüp baktığımda sevincim azalıyor.

Şimdiye kadar sadece kalem büyüklüğünde bir el feneriyle yolumu bulmaya çalışıyordum. Etrafımdaki boşluğa dair bir şeyler gösteriyordu ama asla çevremi net bir şekilde görmeme yetmiyordu.

Kapı aralığında, canlı kırmızı bir kan damlası karo zeminde parıldıyor. Bir diğeri çok uzakta değil, koridorda duruyor.

Ve daha fazlası, ayaklarımın dibinde.

Koluma baktım. Soğuk, stres ve korku yüzünden yarık, yorgun bedenimdeki başka bir ağrıya dönüştü. Katlanmam ve görmezden gelmem gereken bir şey daha.

Ama kanıyor. Hızlı değil, ama kan izi bırakacak kadar.

Denny'i bana doğru yönlendiriyor.

Vücudum uyuşuyor. Jeneratör arkamda gürlüyor - yüksek değil, ama bakım odasının dışındaki sesleri gizleyecek kadar yüksek.

Duvarlarda sıra sıra aletler var. İnşaat planları ve el feneri arasında zaten tek çalışan elime fazla yük binmiş durumda ama elimdeyken savunma şansını kaçırmak aptallık olurdu. Görebildiğim en sert ama en hafif nesneye uzanıyorum. Çekice.

Aklımdan görüntüler geçiyor. Metali Denny'nin kafasına tekrar tekrar batırıyorum. Her seferinde küçük bir delik açarak, alçıpanı delmek gibi.

Düşüncelerimle savaşıırken kendimi hasta ve nemli hissediyorum. Zamanı geldiğinde bunu yapabileceğimden emin değilim. Ama bununla ölmek arasında bir seçim yapmak gerekirse...

Denny hala fuayede olabilir. Ya da bakım odasının kapısının hemen dışında olabilir. Onu duyamadığım için ne kadar yakında olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama kan damlacıkları yolumu işaretlerken kalamam.

Başımı eğdim ve fırladım. Açık kapıdan içeri dalarken sağlam kolum çekici uzatıyor ve dışarıda kalan herhangi bir şekle savurmaya hazırlanıyor. Koridor boştu. Geldiğim yöne dönüp körlemesine koşuyorum, ciğerlerim çiğ ve soluk soluğa.

Geçitleri çılgınca kullanıyorum, tahmin edilemez olmaya çalışıyorum. Kendimi mutfakta bulana kadar hareket etmeyi bırakmıyorum.

Alan, sıcak mevsimlerde pansiyona akın eden yüzlerce turiste hizmet vermek üzere tasarlanmış devasa bir yer. Konağın geri kalanı rustik, ahşap ve taş dekoruna sadık kalsa da burada parlayan paslanmaz çelik ocaklar ve titizlikle temizlenmiş hazırlık istasyonlarından başka bir şey yok. Ortadaki masanın etrafına bir düzine şefi rahatlıkla sığdırabilirsiniz.

Kolum damlamaya devam ediyor. Kan nemli kolumdan ve bileğimden aşağı akıyor. Bunu durdurmam gerekiyor. Dönüyorum, ayaklarım hafifçe mutfığa dalıyor, bir havlu, bir bez ya da herhangi bir şey arıyorum. Oda bomboş. Pansiyon kapanmadan önce hepsi çamaşırhaneye götürülmüş olmalı.

Kiernan'ın atkısını başımdan çıkarıyorum. Tüm yolculuk boyunca benim tılsımım oldu, onun bir anısı, değerli bir şey, kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlayan bir şey. Ve kalın. Kolumdaki kesiğin etrafına sarıyorum, dayanabildiğim kadar sıkı bağlarken bir ucunu dişlerimin arasına alıyorum.

Kanamayı durdurmaz. Ama damlamasını engeller. Bir süreliğine. Uzaklarda bir yerde bir ses var. Kapanan bir kapının çarpma sesi. Tüylerim diken diken oluyor. Tekrar hareket etmeye başladım. mutfığın diğer çıkışları.

Personel bölümlerindeki ışıklar yanıyordu ama kendimi içinde bulduğum yeni geçit zifiri karanlıktı. Işığa daha iyi bir açı verebilmek için çekicin yerini değiştiriyorum. Işık, her biri devasa ahşap plakalardan oyulmuş ve en az yirmi sandalyeyle çevrelenmiş sıra sıra yemek masalarının üzerinde parlıyor. Yemek salonu.

En yakın duvara karşı zemin planını düzeltirken nefesimi sessiz tutmak için mücadele ediyorum. Işığımı ona doğrultuyorum ve ince, çapraz çizgilerdeki mevcut konumumu bulana kadar araştırıyorum.

Denny'nin bir kat planı yok. Bu benim avantajım, ne kadar zayıf olsa da. Saklanacak bir yere ihtiyacım var. Uzak bir yere, özel bir yere. Denny duymadan ve beni bulmadan aramamı yapabileceğim bir yer.

Metal metalin üzerinde çınlıyor ve yanağımın içini ısıırıyorum. Bu sese neyin sebep olduğunu tam olarak hayal edebiliyorum. Paslanmaz çelik mutfak aletleri üzerinde kazınan bir baltanın başı.

Haritayı ceketimin içine sokuyorum ve vücudumu alçakta tutarak yemek salonuna doğru dalıp gidiyorum. El fenerim bir merdivenin en alt basamaklarına göz kırptıyor: misafirlerin katlar arasında geçiş yapabileceği bir başka erişim noktası. İlk içgüdüm ondan uzak durmak; üst katlardan birine çıkmak beni köşeye sıkıştırıyor ve her türlü çıkıştan uzaklaştırıyor.

Ama belki de ihtiyacım olan şey tam olarak budur. Denny aptal değil. Ön kapıyı uzun süre korumasız bırakmak istemeyecektir.

Yemekhanenin bir duvarında uzun, dar pencereler var. Muhtemelen gündüzleri bol miktarda doğal ışık sağlarlar, ancak geceleri ve gökyüzü kapalı olduğunda, zar zor bir parıltı geçirirler.

Merdivenin dibine ulaştığımda el fenerimi kapatıyorum. Adımlarımı olabildiğince hafif tutarak, öne doğru eğilerek ve elimi ilerideki zemini hissetmek için uzatarak merdivenleri çıkıyorum.

Merdivenler kıvrılıyor. Yemekhanenin görüş alanından çıkacağıma emin olana kadar onları takip ediyorum, sonra çömeliyorum.

Sadece saniyeler sürer. Yavaş, ağır ayak sesleri altımdaki eskimiş ahşaba basıyor. Duraklıyorlar, sonra bir el fenerinin tıkırtısını duyuyorum. Sığ ışık yukarıdaki tavanı aydınlatıyor. Denny'yi göremiyorum, ki bu iyi bir şey, çünkü bu onun da beni göremediği anlamına geliyor. Hiç kıpırdamadan duruyorum. Tamamen sessiz. Ve Kiernan'ın koluma doladığı atkının kan izi bırakmamı engellemiş olmasını umuyorum.

Işık hareket ediyor ve ben ne olduğunu anlıyorum. Denny masaların altını arıyor. Bu onu sadece birkaç saniye meşgul ediyor, sonra bir klik sesi duyuluyor ve yemek salonu tekrar neredeyse mükemmel bir karanlığa gömülüyor.

Kalbim boğazımda. Merdivenler kalçama ve omzuma baskı yapıyor, acı veriyor ama yer değiştirmeye cesaret edemiyorum. Onun yerine bekliyorum. Zaman uzuyor gibi görünüyor. Acı verici. Ve sonra, sonunda, ayak sesleri tekrar hareket etmeye başlıyor. Yavaş yavaş.

Ağır. Benden uzaklaşıp yemekhanenin diğer girişine doğru gidiyor.

Altmışa kadar sayıyorum, sonra kendimi dikkatlice merdivenlerden kaldırıyorum ve hareketlerimi olabildiğince sessiz tutarak tırmanmaya devam ediyorum.

İkinci kata ulaştığımı anlamamın tek yolu, elimin bir sonraki basamağı hissetmesi ve sadece havayı bulması. Yine de ışığımı açmaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine, duvarı bulana kadar elimi yanıma doğru uzatıyorum, sonra ilerlerken onu bir rehber olarak kullanıyorum.

Kapıların önünden geçerken duvar tekrar tekrar iğer girip çıkıyor. Yatak odalarına açılıyor olmalılar. Işığımı yakmadan önce bir köşeye varıp etrafından geçene kadar bekliyorum ve o zaman bile ışığını susturmak için ceketimin yakasının altında tutuyorum.

Parlayan bronz oda numaraları gölgelerin arasından ışıldııyor. Kulplara bakıyorum ve binanın geri kalanının eski moda temasına rağmen modern anahtar kartı okuyucularını görünce kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Sessiz ve تنها bir yer bulmak istemiştim. Denny'nin koridorlarda dolaşmaya devam etse bile aramaya vakit bulamayacağı bir yer. Ama anahtar kartlarının hepsi aşağıda, resepsiyon masasının yanındaydı ve anahtar kartım olmadan buradaki odalardan herhangi birine girmem pek mümkün değildi.

Koridor bir dönüş daha yapana kadar ilerlemeye devam ediyorum, sonra dikkatlice kendimi aşağı indiriyorum, çekici yanımda yere koyuyorum. Oturduğum yerden, sırtım köşeye sıkışmış, her iki geçidi de görebiliyorum. Denny'nin gelip gelmediğini anlayabileceğim. Ve kaçacak bir yerim olacak. Tam olarak güvenli değil, ama en fazla bu kadar yaklaşabilirim.

Telefonum soğuk. Eldivenlerim hâlâ aşağıda, kat planını ararken attığım eldivenler ve sağ elimin parmakları uyuşmaya başladı. Telefonumu açarken doğru tuşlara basmakta zorlanıyorlar.

Ekran canlanıyor. Gözlerim sağ üst köşeye kayıyor. Dört yüzde batarya. Ve iki servis çubuğu.

Telefonu kulağıma götürürken elim kontrolsüzce titriyor. Çalışıyor, sonra bir klik sesi ve ardından bir kadın sesi geliyor. Hayatımda duyduğum en güzel seslerden biri.

"Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?"

Zamanımın kısıtlı olduğunu bildiğim için hızlı konuşuyorum. Temel şeylerle başlıyorum. Bulduğum yer. İnsanların öldüğü gerçeği. Eğer acilen yardım gelmezse daha fazla ölüm olabileceği.

Yolun yarısında ağlamaya başladım. Elimde değil. Her şeyden sonra - her başarısız kaçış girişiminden, daha fazla ölümü engelleyemeyen her gece nöbetinden, zaferin ardından yenilginin geldiğine inanılan her andan sonra - bir parçam asla kaçış olmayacağını düşündü.

Hepiniz burada öleceksiniz, demişti önsezi ve ben de buna inanmaya başlamıştım.

Ama şimdi.

Kulübeden hiç çıkamasam bile -Denny kazansa bile- en azından bedenim burada kaybolmayacak, unutulmayacak. Birileri ne olduğunu biliyor. Ve bu en azından bir şey sayılır. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, çenemden damlayıp dizlerime ve aşağıdaki halıya düşüyor.

Sevk memurunun adı Natasha. Kulübenin yerini onunla birkaç kez teyit ettim. Sonra elimden geldiğince çok detay vermeye başlıyorum. Ve

Ölenlerin isimleri: Brian Hernandez. Miri ve Steve Peltz. Grayson Olstead. Simone Wall. Blake Shorey. Kiernan Marshall.

Ona Hutch ve Alexis'ten bahsediyorum, hâlâ kulübedeler ve en azından birinin hayatta olma ihtimali var.

Ve ona kasabın kimliğini veriyorum: Denny Olstead, iki yıl önce Liam adında bir çocuk öldü diye karısını, oğlunu ve bir tur otobüsündeki yabancıları öldüren adam.

Tüm bu süre boyunca sesimi fısıltının biraz üzerinde tutmaya çalışıyorum ve gözlerimi önümdeki iki koridorun her birinde bir hareket olup olmadığına dikkat ederek gezdiriyorum. Kulübede sesin ne kadar uzağa gideceğini bilmiyorum. Ya da Denny beni çoktan duymuş olabilir mi?

Natasha ara sıra sorularla araya giriyor. Sesi net ve sakın, onu anlayabilmem için sabit bir şekilde konuşuyor. Yine de beni ciddiye aldığını söyleyebilirim. Arka planda öfkeyle yazarken bir klavyenin takırtısı duyuluyor.

"Yardım yolda, Christa." Sürekli benim adımı kullanıyor. Beni sakinleştirmek için bir teknik olmalı, yine de kısık sesimi yükseltmedim. "Benimle hatta kal, tamam mı?"

"Yapacağım," diye söz veriyorum, sonra yüzümü buruşturarak gözlerimi kapatıyorum. "Elimden geldiğince uzun süre. Şarjım neredeyse bitmek üzere."

"Tamam. Anlıyorum. Ulaşabileceğiniz başka bir telefon var mı?"

"Hayır." Odalardan birine girmeden ya da pansiyonun personel bölümlerine geri dönmeye çalışmadan olmaz.

"Şu anda güvenli bir yerde misin, Christa?" Klavyede daha fazla yazı. "Binanın neresindesin?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama sesim boğazımda düğümleniyor. Solumdaki koridordan bir ses geliyor. Belli belirsiz. Hala uzakta. Ama kesin. Bir döşeme tahtasının gıcırtısı.

Sessizce ayağa kalkıp Natasha'nın sesi boğuk çıksın diye telefonu göğsüme bastırırken kalbim hızla çarpmaktan acıyor. Göremiyorum.

Koridorda herhangi bir şey olsa, küçük el fenerim bir düzine metreden fazla uzağa ulaşamaz.

Bir süre sessizlik oldu, sonra ağır botların ahşap zemine hafifçe sürtünme sesi duyuldu.

Karşı koridorda ilerlemeye başlarken telefonu ve el fenerini göğsüme bastırıyorum, ayaklarımı olabildiğince hızlı ve sessiz tutuyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Sadece koridorun çıkmaz bir sokağa dönüşmemesini umuyorum.

Natasha kurtarmanın ne kadar süreceğini söylemedi. Yollar umutsuzca tıkanmış durumda; bana ulaşacaklarsa helikopterle ulaşmaları gerekecek. Ama rüzgâr hâlâ şiddetli ve gece karanlığı yol bulmayı zorlaştırıyor. Natasha yardımın yolda olduğuna dair söz verdi, ama sadece bunu *söylemiş* olabileceği ve hiçbir şey yere inmeden sevkiyatın iptal edileceği gibi korkunç bir düşünceye kapıldım.

Natasha'ya sorabileceğimi umarak telefonu göğsümden uzaklaştıracak kadar duraklıyorum ama ekran kapanıyor. Güç düğmesine dokunmak onu geri getiremiyor. Işığı daha kolay tutabilmek ve yoluma devam edebilmek için telefonu cebime sokuyorum.

İşte o zaman fark ettim: Çekici geride bırakmıştım. Telefon görüşmesi yapmak için yere bırakmıştım ve bir daha elime almamıştım. Dişlerimi sıktım, sessizce küfrettim.

Kat planım var ama iyice inceleme şansım yok. Herhangi bir saklanma girişimi -bir dolapta, bir personel odasında- Denny beni bulmayı başarırsa beni kapana kısılmış ve savunmasız bırakacaktır. En iyi şansım hareket etmeye devam etmek, sonsuz koridorlarda dönüp durmak ve ne pahasına olursa olsun Denny'nin önüne geçmeye çalışmak. Ve yorgunluk tamamen bunaltıcı hale gelmeden önce yardım gelmesini ummak.

Geçit dönüyor ve kapı sıraları devam etmeden önce bir pencerenin önünden geçiyorum. Camlara don yapışmış, fenerimde hastalıklı bir kirli beyaz. Göremiyorum

Bunun ötesinde bir şey yok, ama manzara muhtemelen güneşli bir günde nefes kesici olurdu.

Tereddüt ediyorum, çılgın adımlarım yavaşlayarak durma noktasına geliyor. Kurtarma gelene kadar gerçekten içeride kalmam gerekiyor mu? Dışarısı acımasızca soğuk ve acımasız. Ama en azından dışarıda kendimi köşeye sıkıştırma tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacağım.

Kulübenin etrafı ağaçlarla çevrili. Tek yapmam gereken yeterince sık bir kümenin içine girip orada çömelerek beklemek. Yerimi dikkatle seçersem, kulübenin ön kapılarını izleyebilirim, böylece Denny'nin ayrılmaya çalışıp çalışmadığını anlayabilirim. Fırtınaya geri dönme düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Acı verici olacak. Ama görebildiğim en güvenli seçenek bu. Neredeyse karanlıkta yabancı bir binanın düzeninde gezinmeye çalışmaktan daha güvenli. Ve bu, kurtarma geldiğinde, *yanından* geçmek zorunda kalmadan doğrudan ona doğru koşabileceğim anlamına geliyor.

Önce Denny.

Bu da zemin kata geri dönmem gerektiği anlamına geliyor. Tercihen fuayeye. Ceketimin altından kat planını çıkarıyorum.

Sayfaları açarken kağıt kırışıyor ve yüzümü buruşturuyorum. Nerede olabileceğime dair bir fikir edinmeye çalışırken ışığı yükseltiyorum.

Sonra duydum.

Ayak sesleri. Sırtımda. Artık yumuşak ve dikkatli değil, gümbür gümbür, her adımda yere çarpan bir balyoz gibi.

Doğruca bana doğru geliyor.

Nefes almaya bile fırsat bulamadan bacaklarım hareket ediyor. Artık sessiz kalmaya değil, sadece *hareket etmeye çalışarak* ileri atılıyorum.

Denny'nin nefesleri derin, düzensiz ve fkeli. Bu sesler geçitte yankılanıyor, onun gürültülü ve hızlı adımlarının arka planını oluşturuyor.

Arkama bakmıyorum. Gz kırpmaya bile cesaret edemiyorum. Sadece koşuyorum.

İleride, koridor ikiye ayrılıyor. Seeneklerimi değerlendirecek zamanım yok; dönüm noktasına ulaştığımda sola dönüyorum.

On adım sonra geçit bir kapıyla son buluyor. Soluk soluğa bir çığlık boğazımda düğümleniyor.

Geri dönme şansım yok. Ben daha ulaşamadan Denny ayrılmış olacak. Ama nmdeki kapı konuk odalarına benzemiyor; çift kanatlı, eski moda kulpların üzerinde cam bölmeler var.

Çaresizce elime aldığım kat planlarını dşryorum. Kapı kilitli değil. Kendimi içeri atıp kapıyı arkamdan kapattım.

Bir balta tam orta sırtımın olduğu yerdeki tahtaya çarptı. Bütün kapı titriyor ve açılmaya başlıyor. İtiyorum ve mandal tekrar kapanırken kilitlemek için kadranı çeviriyorum.

Sonra geri çekildim, zar zor nefes alabiliyordum.

Denny'nin devasa formu opak camın hemen ötesine kayıyor. Korkunç bir gölge, bana bakıyor.

Döndüm. Sinema odasımdayım. Kanepeler büyük bir plazma televizyona bakacak şekilde sıra sıra dizilmiş, altında DVD'lerle dolu bir kitaplık var. Arka duvarda katlanır bir masa ve atıl bir patlamış mısır makinesi bile var.

Ve odanın karşı tarafında bir kapı var. Kendimi köşeye sıkıştırmadım. Henüz değil.

Camlar arkamdan kırılıyor. İzlemek için durmuyorum ama bir kolun kırık camdan uzanıp kapının kilidini açtığını duyabiliyorum.

Yine de çoktan karşı çıkışa ulaştım ve arkamdan kapıyı çarparak içeri girdim. Dış kilit yok. Koridor boyunca koşarken bırakıyorum.

Çekiç gitti. Zemin planı da öyle. Çalışan tek elimle kaynaklarımla hokkabazlık yapmak zorunda kaldım ve en hayati olan küçük el feneri hariç hepsini kaybettim. Onunla kendimi savunamam ama en azından karanlık koridorlarda ilerlememi sağlayabilir.

Önümde bir yol ayrımı daha var. Bu sefer tam sinema odasının kapısının arkamdan vurularak açıldığını duyduğumda sağa dönüyorum. Bir kumar oynayarak, hasarlı elimin avuç içini el fenerinin üzerine bastırıp parıltıyı engelliyorum ve körlemesine geçidi takip ediyorum.

Denny beni bulmak için ışığıma güveniyordu. Şimdi, onu sınırlamak için elimden geleni yapıyorum. Koridorda nerede olduğumu unutmaya başladığımda, kırılan ışığın en küçük parçasının dışarı çıkmasına izin vermek için avucumu birazcık geriye doğru sıyrıyorum. Birkaç adım önümü görmeme yetiyor, daha fazlasını değil. Işığı tekrar kapatıyorum ve ilerlemeye devam ediyorum, Denny'nin ne kadar yakın olabileceğini anlamaya çalışırken kulaklarım geriliyor.

Sesler arkamda yankılanıyor. Duvara vurulan bir yumruğun şakırtısı. Bir kapı kırılarak açılıyor ve tekrar çarpılıyor.

Onu kaybettim. Şimdilik.

Görmemenin bir bedeli var. Sürünerek ilerliyorum, ağrıyan ciğerlerimin izin verdiği kadar sığ nefes alıyorum. Bir adım. Sonra bir adım daha. Denny uzaklaşıyor gibi görünüyor, öfkesinin sesleri boğuklaşıyor.

Sonra, karanlık bir saniye bile dayanılamayacak hale geldiğinde, avucumu tekrar kaydırarak bir parça ışık yayıyorum.

Hemen ileride ve sağda bir kapı var. Salona uyum sağlaması ve dikkat çekmemesi için tasarlanmış. Metal, kulübenin rustik temasına uymuyor.

Bunun bir sebebi var. Küçük kırmızı bir üçgen baş hizasına yerleştirilmiştir. *Yangın Merdiveni*.

Işığı tekrar kapatıyorum ve ileri uzanıyorum. Soğuk metal sap uyuşmuş parmaklarımı acıtıyor. Çevirdiğimde vınlıyor ve yüzümü buruşturup nefesimi tutarak dinliyorum. Artık Denny'yi duyamıyorum. Çok uzaklaştığı için mi, yoksa beni takip ederken sessizliğe büründüğü için mi bilmiyorum.

Kapı çok uzun zamandır açılmamıştı. Menteşeleri hareket etmeye zorlandıkça inliyor ve her seste yüreğim ağzıma geliyor. Yine de geri dönüş yok. Kapıyı zar zor açıp içeri giriyorum.

Kapı arkamdan kapanırken ışığım karanlık, sarmal merdiven boşluğunda parıldıyor. Köşelerde ve korkuluklarda tozlar var. Binanın geri kalanında çok az masraftan kaçınılmış, ancak yangın merdiveni hala işlevselken olabildiğince çıplak.

Ama aşağıya doğru gidiyor ve ondan tek istediğim de bu.

Adımlarımı hızla atıyorum. Bir yanım Denny kapıyı açtığında üstümdeki kapının gıcirtısını duymaktan korkuyor; diğer yanım ise planımı tahmin etmiş olmasından ve benimle yer seviyesinde buluşmak için harekete geçmesinden. Her iki kaderi de hızla savuşturabilirim. Cesaret edebildiğim kadar hızlı hareket ediyorum, ayaklarım basamakların üzerinde pervasızca uçuyor, virajlarda yarı koşarken, yarı yuvarlanırken vücudumdaki her kemik sarsılıyor.

Sonra, daha hazır olmadan alt kapıya geliyorum. Tereddüt edersem asla açmaya cesaret edemeyeceğim, bu yüzden bir elimi uzatıp iterek geçiyorum.

Donuk ışık üzerimde yıkanıyor. Karanlık üst geçitlerde o kadar uzun süre mahsur kaldıktan sonra, bu neredeyse kafa karıştırıcı.

Yangın çıkışı fuayeye açılıyor, daha önce geçtiğim personel çıkışlarına yakın. Önümde yağmalanmış resepsiyon masası, yere saçılmış kâğıtlar ve kalemler var. Onu geçince, üst katlara çıkan kıvrımlı merdivenler, sonra boş şöminenin etrafına dizilmiş kanepeler ve sonra...

Ön kapılar. İçlerine oyulmuş bir oyuktan içeri kar taneleri dökülüyor. Baltayla yarılmış tahta parçaları kızgın ve tehlikeli açılarla dışarı fırlıyor. Denny sığıdı ama, bu da benim de aynı yoldan çıkabileceğim anlamına geliyor.

Sürünerek ilerlerken gözlerim yaşıyor. İçimden özgürlüğe koşmak, kapılardan dışarı fırlamak, kaçmak geliyor. Ama güvende olmak için en büyük şansım sessiz kalmam. Denny'nin gittiğimi tahmin etmediğinden emin olursam. Eğer ona takip etme şansı vermezsem.

Fuayede sadece tek bir ışık yanıyor: yüksekte asılı duran avize. Sararmış ampuller karmaşık bir boynuz ağıyla çevrili. Işık vermekten çok gösteriş için yapılmış ve fazla uzağa ulaşmıyor. Mekânı gerçekten aydınlatmak için odanın duvarlarının etrafında aplikler var, ancak jeneratörle birlikte hiçbiri yanmadı.

Odayı gölgeli ve tedirgin bırakıyor. Gözlerim boşlukta geziniyor, herhangi bir hareket belirtisi, Denny'nin pusuya yatmış olabileceği bir ihtimal arıyorum.

Onu göremiyorum. Ya da duyamıyorum. Ve kapı kapanıyor. Buz gibi bir hava esiyor, tenimi acıtıyor. Ona uzanıyorum.

Sonra, yukarıdan ve arkadan, yumuşak, boğuk bir gümbürtü duyuyorum. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Döndüm, ağzım kurudu.

Ses merdivenin tepesinden geldi. Sanırım orada bir şey görebiliyorum, ama boşluk boynuzlardan fırlatılan gölgelerin içine hapsolmuş durumda.

Gümbürtü tekrarlanıyor, sanki uzaktaki bir yumruk kapıyı çalıyor.

Donmuş durumdayım. Denny'nin beni kulübeden çıkarken görmesini istemedim. Ama geri dönemem. Kapıya bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Bir gümbürtü daha. Ve sonra bir tane daha. Şimdi daha hızlılar. Merdivenlerden bir Şey iniyor. Yaklaşık bir futbol topu büyüklüğünde ama daha ağır, her basamakta zıplıyor, korkunç gümbürtü sesleri çıkararak bana doğru yuvarlanıyor.

Nefes alamıyorum. Dşnemiyorum. Spiraller ızıp dönerken, her çarpışta çarparken, yuvarlanarak yaklaşırken gözlerim Şekle sabitleniyor.

Cılalı ahşap zemine çarpıyor ve yuvarlanmaya devam ediyor. Gittikçe yaklaşıyor, sonunda benden altı adımdan daha az bir mesafede durana kadar.

Ağzım açılıyor ama hiç ses çıkmıyor.

Sadece kesik kafaya bakabiliyorum.

Denny's.

Denny'nin gözleri avizeye doğru bakarken görmüyor. Cildi çoktan kansızlaşmış, dudakları solgun ve ayırık. Kır saçları etrafına yayılmış, yerde gevşek bir şekilde duruyor.

Öleli çok olmamış. Yarılmış boynundan taze kan sızmaya devam ediyor ve tahtaya damlıyor.

Merdivenlerde başka bir ses var. Ayak sesleri.

Bir figür yavaşça, sakince aşağı iniyor. Yürüyüş botları Denny'nin kafasında bıraktığı ince kan izinin üzerinden geçiyor. Her adımda şekil gölgelerden sıyrılıyor ve bir şerit daha ortaya çıkıyor. Uzun bacaklar. Soluk eller. Sağlam bir palto ile kaplanmış gövde. Ve nihayet... yüz.

Kiernan bana gülümsüyor.

Bu gerçek olamaz.

Tam olarak hatırladığım gibi. Saçları, kırpılmaya yakın, kahverengi ama bir parça kızılla karışık. Griye yakın soluk bir yeşil olan gözleri benimkilerle buluştuğunda sıcak ve ışıltılı. Yüzü, ince ama etkileyici.

Zayıf bacaklarım beni ileri taşıyor. Konuşamıyorum, düşünemiyorum ama ona doğru uzanırken çaresiz, boğuk sesler çıkarıyorum.

Kiernan'ın gülümsemesi genişliyor ve güzel dişlerini gösteriyor. Merdivenlerin dibinde buluştuğumuzda kollarını uzatıyor. Onunla çarpıştım ve o

Sağlam, sıcak, gerçek.

Kiernan yaşadı. Bir sığınak buldu. Güvende.

Yüzümü göğsüne gömüyorum. Onun kokusuyla çevriliyim. Eşarp son izlerini de kaybettikten sonra bunu bir daha asla yaşayamayacağımı düşünmüştüm.

Bu, söylenen ve söylenmeyen her duanın yanıtlanmasıdır. Her umutsuz umut. Bir anda yatıştırılan her acı kayıp saati.

Ve yine de.

Zihnimin arkasında bir rahatsızlık hissi var.

Kenara itiyorum. Kiernan burada. Kiernan hayatta. Önemli olan tek şey bu. "Öldüğünü sanıyordum," diye fısıldadım.

"Hayır, henüz değil, sevgili Chrissy." Her zaman yaptığı gibi başını eğip dudaklarını başımın üstüne koyuyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Cesedini buldum..."

Kelimeler acı veriyor ama Kiernan'ın kolları hâlâ etrafımda, hâlâ sıcak, hâlâ rahatlatıcı.

"O benim değildi." Kıkırdıyor. "Elbette benim kıyafetlerimi giyyordu. Ama ben değildim. Kim olduğunu tahmin edebilir misin?"

Sancı geri döndü, daha keskin. Ceketine doğru kaşlarımı çatıyorum.

"Arayan Brian Hernandez'di," diye cevap veriyor ben cevap vermeyince. Ellerinden biri sırtımı okşuyor, cesaretlendiriyor. "Birbirimize çok benziyoruz, değil mi?"

Kulübede uyandığım ilk gece, Brian'ı masanın üzerine eğilmiş kağıtları incelerken gördüğümde onu Kiernan sandım. Aynı zayıf vücut tipine sahipler. Neredeyse aynı boydalar. En belirgin fark saç renkleri.

Ama yol kenarında bulduğumuz cesedin hiç saçı yoktu. *Kafası* yoktu. Çünkü Brian'ın kafası kulübenin dışındaki ağaçtaydı. Cesedi başka yerde bulamadığımız tek ceset onunki idi. Ve şimdi nedenini anlıyorum.

Sancı daha yüksek sesle, hissedilmez bir şekilde, zihnimde tekrar tekrar kopan bir lastik bant gibi.

Hayır. Dur. Kiernan burada. Kiernan güvende. Ve beni korudu. Kasap Denny'yi öldürdü. O...

Boğazımda mide bulandırıcı bir yumru var. Başımı Kiernan'ın ceketine gömdüğüm yerden geri çekiliyorum, böylece yüzünü düzgün bir şekilde görebiliyorum. Ona bakarken ağzım kurudu, sesim çatallaştı. "Denny kasap değildi, değil mi?"

Gülümsemesi genişlerken kaşları bir parça kalkıyor. Cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok.

Kollarından kurtulup geriye doğru sendeledim. Korku dalgaları üzerime çökerken ondan uzaklaşıyorum.

"Anlıyorsun, ha?" Sesi çok hafif, çok mutlu.

Geriye doğru yürümeye devam ediyorum. Topuğum bir şeye çarpıyor. Denny'nin başı dönüyor, gri saçları yüzüne dolanıyor ve arkasından kan lekeleri saçılıyor.

Tek dayanabildiğim bu. Bacaklarım beni şimdiye kadar taşıdı, ama şimdi kağıt gibi buruşuyorlar ve soğuk zemine yığılıyorum.

Kiernan hala merdivenin dibinde duruyor, vahyin üzerimde yarattığı etkiye hayranlıkla bakarken duruşu rahat.

"Ama-" Sesim titriyor, çiğ. "Denny beni kovaladı. O-"

Öldürme niyetiyle savrulan balta. Gözlerinde yanan nefret.

Kiernan çömeliyor, ayaklarının üzerinde dengede duruyor, ön kollarını dizlerine dayıyor. Sesi sıcak ve cesaret verici tonunu bir an bile kaybetmiyor. "İyice düşün, Chrissy."

"Hayır-"

"Her şeyin oluşunu izledim. Aslında oldukça mükemmeldi." Başını öne eğdi. "Steve'in cesedini ziyaret etmek ve sonra Simone'u kontrol etmek için kulübeden ayrıldın. Ama çok uzun süre yoktun. Denny endişelendi ve seni aramaya gitti. Kulübede sadece Hutch ve Blake kaldı. Üç kişi çok fazla olurdu ama iki... iki kişiyle başa çıkabilirdim."

Başımı sallıyorum. Ağzından çıkan kelimelere inanmak mümkün değil.

"Denny kulübeye gitti ve Simone'u buldu. Kulübeye geri döndüğünde seni kanlar içinde ölmek üzere olan bir Hutch'ın üzerine çömelmiş halde buldu. Sence bu ona nasıl görünmüştür? Sen ve Denny otobüsten kurtulan son iki kişiydiniz. Ve tıpkı senin onun katil olduğunu düşündüğün gibi..."

Boğazımda bir yumru beni boğuyor.

"Denny *senin* katil olduğunu düşünüyordu," diye bitiriyor Kiernan. "Oğlunu öldürdüğünüzü düşünüyordu. Seni durdurmaya çalışıyordu."

Anılar yeniden su yüzüne çıkıyor. Hutch, kulübenin köşesine yığılmış, ciğerlerindeki kanla konuşmaya çalışıyordu. Denny'nin pantolonunu tutuyordu. Dağ gibi adamı yavaşlatmaya çalıştığını düşünmüştüm. Bana biraz zaman kazandırmak için.

Yanılmışım. İkimizi de uyarmaya çalışıyordu. Dehşet ve panik içindeki kavgamızı, gerçek sorumlunun kim olduğunu söyleyecek kadar uzun süre durdurmaya çalışıyordu.

Ağzımın tadı kül gibi. "Balta-"

"Bunu onun için bıraktım. Kulübenin hemen dışında." Kiernan kıkırdama olabilecek küçük bir ses çıkarır. "Tıpkı Blake'in cesedini seni kulübeye giden geçide yönlendirmek için bıraktığım gibi. Buranın yolunu bulacağını umuyordum. Ne de olsa sana söz verdiğim yolculuk buydu."

Vücudum soğuk ve nemli hale geldi. Kiernan samimiyetle konuşuyor, yalandan eser yok ama yine de söylediği tek bir kelimeye bile inanmak zor.

"Neden?" diye sorabileceğim tek şey bu.

Derin, yavaş bir nefes alıyor, sonra bırakıyor. "Çıkmaya başladıktan yaklaşık bir ay sonra seni annemle tanıştırmaya götürdüğümü hatırlıyor musun?"

Konuşmak imkansız geliyor. Kısa, baş döndürücü bir selam veriyorum.

"Sana küçük kardeşimin bir vur-kaç olayında öldüğünü söylemiştim." Hâlâ gülümsüyor ama gözlerinin etrafında gerçek bir hüznün var. Gerçek bir keder. Onu kaybettiğimi düşündüğümde hissettiğim sonsuz acı kadar çığ ve acı verici. "Bu gerçeğe yakındı. Ama bütünüyle değil. Ayrıntıları değiştirdim ki

seninle ne kadar bağlantılı olduğumuzu fark etmezdi. Ama, evet, kardeşim bir araba kazasında öldü."

"Köprüdeki çocuk," diye devam ettim. "Liam."

Kiernan başını sallıyor. Dudakları solgun. "Konuştuğu son kişinin ben olduğumu biliyor muydun? Arabası nehre düştüğünde 911'i aramaya çalışmış ama operatör bunun bir şaka olduğunu düşünmüş. Telefonu kapattığında arabanın içine su fişkırmaya başlamıştı bile. O da beni aramış."

Blake. İhmalkarlıktan soruşturma geçirmişti. Bu onun kariyerini bitirmişti. Ama kulübede hikayeyi tekrar anlatırken bile pek pişmanlık duymamıştı. Sadece nasıl sonuçlandığına dair hayal kırıklığı.

"Kapıyı açmaya çalıştığında hâlâ benimle telefonda konuşuyordu. Yüzeye doğru yüzeceğini söyledi." Kiernan'ın sesi sonunda kesiliyor. Ağır ağır yutkunuyor.

Ondan sonra ne olduğunu anlatmasına gerek yok. Liam'ın bir sonraki görüldüğü zaman cesedinin nehrin aşağısındaki çöplerle dolu otların arasında bulunduğu zamandı.

"Annemi ziyaret ettiğimizde sana hikâyemin geri kalanını anlatmıştım," diye devam ediyor, sesi daha sakin. "Ve bunların hepsi doğruydı. Liam öldükten altı ay sonra babam tüfeğini garaja götürdü ve bir daha geri dönmedi. Annem... çöktü. Konuşmayı bıraktı. Yemek yemeyi bıraktı. Ona bakmak için işimden ayrıldım ama yapabileceğim pek bir şey yoktu."

Annesinin bakımevinde bir sandalyede oturup en az otuz yıllık bir televizyon programını izlediğini hatırlıyorum. Etrafındaki pek çok şeyin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Adımı tekrarlıyordu ama anlamamış gibi görünüyordu. Onunla konuşmak bir gölgeyle konuşmak gibiydi: var ama yok.

"Ona bir söz verdiğimde beni duyduğunu bile sanmıyorum," diye devam ediyor Kiernan. "Kardeşimin kazasını araştırmak için aylar harcamıştım. Kazaya neyin yol açtığını öğrendim. Olaya karışan tüm isimleri. Ve bunun tek bir kişinin hatası olmadığını, kolektif bir suç olduğunu anladım. Bir grup yabancı

Kendi hayatlarında son derece minimal sonuçlar, ailemi paramparça etmişti." Uzun, yavaş bir nefes alıyor. "Ve ben de anneme bir söz verdim."

"Kiernan..."

Bana gülümsüyor. "Ona hepsine acı çektireceğime söz verdim."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. İsteğim dışında, gözlerim yarım düzine adım arkamda yerde soğumaya başlayan Denny'nin kafasına doğru kayıyor.

Kiernan, "Bu uzun zamandır üzerinde çalışılan bir konuydu," diyor. Sesinde öfke ya da çirkinlik yok. Eskiden dairemde bana öykülerinden birinin konusunu anlatırken yaptığımız konuşmalara çok benziyor. Açık ve arkadaş canlısı. Sıcak. "Üniversiteye kayıt yaptırdığımı sanıyordun.

-Ve öyleydim. Ama hiç katılmadım. Senden uzakta geçirdiğim o saatler arka planda bu geziyi bir araya getirmekle geçti."

Zar zor konuşabiliyorum. "Ne kadar..."

"Bir buçuk yıl oldu," diyor. "Liam boğulduktan altı ay sonra. Her zaman bu kadar ayrıntılı değildi; listemdeki isimlerin peşinden teker teker giderek başladım. Ölümlerini kaza gibi göstermeye çalıştım. Ve işe de yaradı. Bir süreliğine. Karim Abadi'yi, dumanlar aracı doldururken silah zoruyla arabasında oturtarak öldürdüm. Onu tanımıyorsunuz. Kardeşimin arabasını nehirden çıkaran acil müdahale ekiplerinden biriydi. Diğeri Simone Wall'du. İşten işe çok atladı, biliyorsunuz, ama sanırım Karim'in ölümü onun *bu* işi bırakmasına neden oldu."

Ağzım çalışıyor ama ses çıkaramıyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Yine de hatalar vardı. Denny'nin arabasının frenlerini değiştirdim ama aylardır ilk kez işe başka bir araçla gitti. Onun yerine karısı öldü. Bu sinir bozucuydu. Aksi takdirde onu ve oğlunu hayatta bırakabilirdim."

Kiernan topuklarının üzerinde sallanıyor. Ellerini birbirine kenetlemiş. Bir başparmağı diğerinin etrafındaki gevşek deriyi karıştırıyor. Düşüncelere daldığı zaman yaptığı bir alışkanlık. "Ve sonra en zor aksilik geldi. Janet Barras."

İsim aklıma takılıyor ve onu yerleştirmem bir saniye sürüyor. "Alexis'in kız kardeşi."

Sesim o kadar ince, o kadar cılız ki Kiernan'ın duyabildiğini sanmıyorum. Ama yine de başını sallıyor. "Barras kardeşler, evet. Nasıl bağlantılı olduklarını biliyor musun? Janet kardeşimle çıkıyordu. Öldüğü gece onu ziyaret etmiş. Bir tartışma yaşamışlar. Ne hakkında olduğunu hiç öğrenemedim... ama eve dönmeye çalışırken çok hızlı, çok dikkatsiz araba kullanacak kadar yaralanmıştı."

Arabalarımız yan yana durduğunda yüzüne bir anlık bakışımı hatırlıyorum. Soluk tenini. Kırmızı, lekeli gözleri.

Alexis bana kız kardeşinden bahsederken, Janet'in ölümünden altı ay önce biten bir ilişkidenden bahsetti. Polisin bunu intihar teorisinin bir parçası olarak nasıl kullandığını.

Alexis ayrıca bir komşusunun, ölmeden saatler önce Janet'in dairesine giren bir adam gördüğünden bahsetti.

"Kiernan şöyle devam ediyor: "Bir silah kullanarak ve daha kötü acılarla tehdit ederek Janet'i bir intihar notu yazmaya ve kendi canına kıymaya zorlayabildim. "Dikkat çekmeyecek kadar temiz olduğunu düşünmüştüm. Ve öyleydi de. Başlarda öyleydi. Ama sonra kız kardeşi bir blog açtı. Ve ilgi çekmeye başladı. Onu yalnız bırakmayı reddetti. Ve fark ettim ki, isimler üzerinde teker teker çalışmaya devam edersem, eninde sonunda bir şeyler kırılacaktı. Alexis'in blogu olmasa bile, bir olay yerinde bırakılan DNA ya da ailemin adının birden fazla ölümle ilişkili olduğunu fark eden dikkatli bir memur. Buna devam edemezdim. Kesinlikle listeyi tamamlayacak kadar uzun süre değil."

Rüzgar kulübeyi dövüyor. Soğuk hava Denny'nin açtığı delikten içeri girerken arkamdaki kapı tıkırdıyor. Kiernan ve ben büyük olasılıkla herhangi bir yönde yüz milden fazla bir mesafede yaşayan tek ruhlarız.

Bir nefes daha alıyor ve yavaşça bırakıyor. Hâlâ yolculuktan önce bana duyduğu sevgiyle beni izliyor. Bu acı verici bir uyumsuzluğa neden oluyor. Onun güzel, nazik yüzü. Dudaklarından dökülen çiğ dehşet.

"En iyi şansımın tek seferde olabildiğince çoğunu alt etmek olduğuna karar verdim. Ve böylece bu yolculuğu planlamaya başladım."

Sesim hâlâ fısıltı gibi. "Otobüsün kulübede sıkışıp kalacağını nereden biliyordun?"

"Ha!" Parmaklarını şıklatır. "Eğlenceli kısmı da bu! Ben yapmadım. Yılın bu zamanını seçtim çünkü fırtınalar kötüleşmeye meyillidir, ama diğer her şey tesadüftü. Plan her zaman geri kalanınızın kulübeye ulaşmasıydı" - bir elini etrafımızdaki boşluğu göstermek için uzatıyor - "ben kulübede kalırken, sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde ama başka türlü görünmezdim. Sonunda rolleri tersine çevirmiş olduk. Şikayet etmeyeceğim. Çocukluğumda babamla birlikte bu kulübeyi ziyaret ederdik. O zamanlar çok küçüktü - sadece bir barakaydı - ama bölgenin benim için güçlü bir nostaljisi var. Son birkaç gündür burada kalmaktan keyif alıyorum."

İnanmayarak başımı sallıyorum.

"Hazırlıklarımın bir kısmı da kulübenin sahiplerinden kurtulmaktı," diyor. "Geçen ay hafta sonu kuzenimin düğünü için gittiğimi hatırlıyor musunuz? O aslında kampımı hazırlamak içindi. Kennedy'leri gönder. İsimleri buydu, Grant ve Lucy Kennedy. Bu kulübenin de bir bekçisi vardı. Kış aylarında boruların akmasını sağlayan biri. Onu da uzaklaştırmak zorunda kaldım. Ama bu zor olmadı." Omuz silkiyor. "Şaşırtıcı derecede iyi sonuç verdi."

Bu, geldiğimde kapının neden açık olduğunu açıklıyor. Bekçinin cesedinin nerede saklandığını merak ediyorum. Misafir odalarından birinde mi? Dışarıda

Orman mı?

"Planı burada yapmamın nedeni sadece nostalji değildi," diye devam etti. "Birkaç nedenden dolayı uygun bir yerdi. Medeniyetten o kadar uzak ki, güçlendirici olmadan cep telefonu sinyali yok. Otobüsün motoru bozulduğunda dışarı çıkmanın kolay bir yolu yok. Ve kulübeden pansiyonu göremiyorsunuz ya da tam tersi, ama düşündüğünüzden daha yakınlar. Dağların arasından takip ettiğiniz o dar kanal, yolculuğu bir buçuk saate indiriyor. Bu sayede yakınlarda kalmak ve fırsatlardan yararlanmak nispeten daha kolay oldu."

Fırsatlar. Brian, kulübeden kısa bir süreliğine dışarı çıkıyor. Miri, sigara içmek için dışarı çıkıyor. Grayson, yarım saat yalnız kalmak istiyor.

Jeneratörü sabote etti, gece boyunca ışıklarımızı kesti. Kafaları ağaçlarda bıraktı. Kurbanlarını sahneledi.

Çünkü acı çekmemizi istedi.

Kiernan, "Bir yılın çoğunu planlayarak ve hazırlanarak geçirdim," diye devam ediyor. "Ailemin evini sattım. Bunun büyük bir kısmı annemin bakımına gitti. Ama geri kalanı... Brian'ın şirketini tuttum ve Blackstone Lodge'u özel bir tur için kiraladım. Sonra da biletleri listeme dağıttım."

Tek yapabildiğim "Steve ve Miri".

"Peltze'ler, evet. Liam'ı köşeye sıkıştıran ve ona gidecek başka yer bırakmayan kamyon. Sonra Denny Olstead, kamyonun bakımını yapan ve acil durum frenlerindeki sorunları fark etmeyen tamirci. Olay yerinde olan ama suya ulaşmadan vazgeçen Hutch Huang. Blake Shorey, kardeşimin yüzüne telefonu kapatan 911 memuru. Simone Wall, arabayı nehirden çıkarmak için zaman harcayan acil müdahale görevlisi. Ve Alexis Barras, soruşturmaları aylardır başıma bela olan kız kardeşim."

"Brian," dedim. "Grayson."

"Kaçınılmaz ikincil hasar." Kiernan sanki bunu düşünüyormuş gibi başını öne eğiyor. "Brian'ın yolculuğu ikna edici hale getirmesine ve

Ama bölge hakkındaki bilgisi ondan sonra çok fazla sorumluluk yükledi. Denny de Grayson olmadan gelmezdi."

"Başından beri biliyordun," diye idare ediyorum. En çok bu noktaya odaklanmak aptalca, bencilce ve çocukça geliyor, ama gerçekten acı veren de bu. "Çıktığımız süre boyunca kardeşinin ölümüne karıştığımı biliyordun."

"Oh, Chrissy," diye mırıldanıyor. "Evet. Sen benim en büyük hedefimdin. En önemli hedefim. Liam'ı yoldan çıkaran araba sendin. Ama aynı zamanda en hilelisi de sendin. Burada olmanı istiyordum - canının yanmasına ihtiyacım vardı - ama sana bilet hediye edilse bile dağlara doğru spontane bir yolculuğa çıkmayacağını biliyordum. Gitmeni sağlayacak tek şey kişisel bir şeydi." Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Hayatındaki önemli birinden gelen bir davet."

Benden bir ses kaçıyor. Kahkaha olabilir. Boğuk bir inilti de olabilir. Emin değilim.

"Seni uzun süre takip ettim. Rutinini biliyordum; ilgi alanlarını biliyordum. Bu şekilde tanıştık. Kütüphanede, hatırladın mı? Senden kurgusal bir ödev için yardım istemiştim, sonra sen bana cevabı açıklarken kahve parasını ödemiştim. Sonrası kolay oldu. Altı ay boyunca mükemmel bir ortak olabileceğime karar verdim. Ve öyleydim, değil mi? İstedğin her şeydim. İhtiyacın olan her şeydim. Büyüdüğüm dağları ziyaret etmeni istediğimde tereddüt bile etmedin."

Ben yapmadım. Benim her yönümü doğru bir şekilde özetledi:
Blackstone Alpine Lodge'a gitmeyi asla kabul etmezdim... Kiernan istemeseydi.

Karnımdaki ağrı tekrar artıyor. Bu her şeyden daha kötü. Kar fırtınasında kaybolmaktan daha kötü. Kiernan'ın öldüğünü düşünmekten daha kötü.

"Bunu gerçekten hissetmeni istedim," diye devam ediyor ve hafifçe öne eğilerek ağırlığını değiştiriyor. "Kardeşimin boğulmasını dinlerken hissettiğim acının aynısını. Bunu sana olabildiğince bütünüyle aktarmak istedim. Pencere kenarındaki dişleri sen mi buldun? Onların benim olduğunu mu düşündün?"

Yalan söyleyecek gücüm bile yok. Başımı sallıyorum.

Bundan memnun görünüyor. "Onlar Kennedy'lerdendi. Ve sen bulamamış olabilirsin ama benim olduğunu sandığın cesede bir nişan yüzüğü saklamıştım."

Anılar yeniden su yüzüne çıkıyor, acı verici bir şekilde net. Kiernan'ın kıyafetlerini giymiş cesedi bulmak. Üzerine eğilmek. Üzerinde *ağlamak*. Özümün parçalandığını hissetmek.

Elleri parçalanmıştı. O zamanlar bunun vahşi hayvan yarası mı yoksa nefsi müdafaa yarası mı olduğunu sorgulamıştım. Sanırım şimdi cevabımı aldım. Çünkü bunlar Kiernan'ın elleri değildi. Brian'ın vücudunun geri kalanı, çıkarılması zor kalın kışlık giysilerin altında gizlenmişti ve derinin tonu ölüm nedeniyle gri-beyaza dönmüştü ama Kiernan eldivenleri çıkarmaya çalışabileceğimi ve ellerin sevdiğim adama ait olmadığını keşfedebileceğimi tahmin etmişti.

Onları yakından tanıyordum. Parmak eklemlerinin şeklini. Çillerin yerleşimini. Ve böylece Kiernan cesedin ellerini parçalamıştı, böylece bu son ipucuna sahip olamayacaktım.

Ve yüzüğü buldum. Zihnim ağır ve ağrıyor ama onu nereye koyduğumu hâlâ hatırlayabiliyorum. Ceketimin cebine uzandım. Parmaklarım kadifenin etrafında sabitlenmeden önce metale sürtünüyor.

"Evet! İşte bu!" Kiernan kutuyu gördüğünde benim için gerçekten heyecanlanmış görünüyor. "Aldığına sevindim. Gerçekten alacağını düşünmemiştim."

Her şey bir yalandı. Otobüs devrilen ağacı temizlemek için durduğunda Kiernan bana evlenme teklif etmek için değil, kendi ölümünü taklit etmek için beni gruptan uzaklaştırdı. Bunu yaparken, paranoyamız ve iç çatışmalarımız artarken, istediği zaman içeri dalıp bizi teker teker avlayabilen bir hayalete dönüştü. Ölümcül seviyelere ulaştı.

Dilim ıslak, çatlak dudaklarıma doğru fırlıyor. "Simone Steve'i öldürdü."

"O yaptı. Ben de böyle bir şey olmasını umuyordum." Tekrar topuklarının üzerinde sallanıyor. "İdeal olan, onun yerine Denny'yi seçmesiydi. Denny'ydi.

Onu gafil avladıktan sonra bile alt etmek zordu. Çok büyük bir adam. Yine de. Simone bu son aşamayı kesinlikle kolaylaştırdı."

Çok çabaladı. Bizi güvende tutmak için savaştı. Bizi göremediği bir tehditten korumak için.

"Çalışmalarımın çoğu arka planda, gözlerden uzakta gerçekleşti," diye devam ediyor Kiernan. "Brian'ın Uma adında bir asistanı olması gerekiyordu. Yiyecek ve diğer malzemelerle birlikte yedek bir araçla arkadan gelecekti. Yola çıkmadan önceki sabah otelde onun lastiklerinden birini patlattım. Bu bana Brian'ın telefonunu alıp ona mesaj atarak yolculuğun iptal olduğunu söylemem için yeterli zamanı kazandırdı. Mesajı ciddiye aldığı için şanslı."

Kelimeler, onları tutabileceğimden daha hızlı bir şekilde yanımdan geçip gidiyor. "Ne zaman-"

"Telefonunu ne zaman aldım? İlk gece onu öldürdükten sonra." O kadar sakın, o kadar gerçekçi ki. "Uzakta bir el feneri sallayarak onu dışarı çektim. Beni kurtaracağını düşünmüş olmalı. Cep telefonu ve otobüsün anahtarları cebindeydi, ki bu büyük bir şanstı."

Kiernan'ı aramak istemediği için Brian'a kızdım. Tazminat evraklarını incelemek için zaman harcadığı için. Ama o da en az bizim kadar kurbandı. Belki daha da fazla. O sadece işini yapmaya çalışıyordu.

"Olduğundan daha basitmiş gibi gösteriyorum." Kiernan kıkırdıyor ve başını öne eğiyor. "Hiçbir şey kolay değildi. Listede başka insanlar da vardı. Gabrielle Patel. Kardeşim arabasının kapısını açtığında ve ben sinyalinin kaybettiğimde aradığım acil durum görevlisiydi. Mike Andre: Kaza mahallini gördü ama sürmeye devam etmeye karar verdi. Grant Muller, Liam'ın okul danışmanı. Hepsi ceza aldı ama hiç sahiplenmediler. Sanırım kabul oranını yakaladığım için şanslıydım. Teklifi kişiliklerine uygun hale getirmeye çalışsanız bile insanlar bedava şeylere karşı temkinli olma eğilimindedir."

Hutch bir düğün yeri keşfetmek için tutulmuştu. Telefonda Kiernan olmalıydı, fark ettim: açık havaya ilgi duyan zengin bir damat gibi davranıyordu. Steve ve Miri'ye biletlerini bir yarışmada kazandıkları söylenmiş.

Çekiliş. Simone biletini son anda iptal eden bir arkadaşından almış. Acaba Kiernan'ın bu işte parmağı var mıydı yoksa tamamen tesadüf müydü?

Ve tabii ki Alexis, kız kardeşinin katilinden kişisel bir kart aldı. Liam'ın ölümüne karıştığı için değil, Kiernan'ı ona da zarar vermek isteyecek kadar sinirlendirdiği için.

Sonunda, ben. Yolculuktan önce katilimizle tanışmasına izin verilen tek kişi bendim.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum. Ağzım parşömen gibi kuru, yapış yapış ve hasta. "Beni öldüreceksin, değil mi?"

Kiernan gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Bu bariz bir sonraki adım, değil mi? Sen hayatta kalan son kişisin. Listemdeki son isim."

Balta yakınlarda bir yerde olacak. Bulması kolay değil - tesadüfen bulabileceğim bir yerde değil - ama elimin altında.

"Bu yolculuğun her anını planlamış gibi görünebilirim," diyor Kiernan, "ama çoğu tamamen fırsatçıydı. Sonuna kadar yaşayacağını umuyordum ama bunu garanti etmenin bir yolu yoktu. Ya da varlığımın fark edilmeyeceğinden emin olmanın. Grubu belirli yönlerle yönlendirmek için elimden geleni yaptım -Blake'in cesedini Blackstone'a doğru yolunuzu bulmanıza yardımcı olması için yerleştirmek gibi- ama çoğunlukla fırsat doğduğunda anında seçim yapmak zorunda kaldım." Çenesini çalıştırıyor. "Demek istediğim, nihayet burada olduğumuza göre, bundan sonra ne yapmak istediğimi pek düşünmedim."

"Bu kadar uzun süre hayatta kalabileceğini bile bilmiyordun," diye fısıldıyorum.

"Aynen öyle. Kurbanlarımı öldürmek için onlara yaklaşmam gerekiyordu ve pusu kurmak zordu. Riskliydi. Herhangi biri karşı koyabilirdi. Ve ben buna hazırlıklıydım; annemin bakımı güvence altında ve başka ailem yok. Bu işe sondan önce ölebileceğimi bilerek girdim."

Başını kaldırıp derin bir nefes alıyor. Kar, kapıdaki boşluktan içeri girerek fuayenin sıcaklığını düşürmeye devam ediyor. Küreksiz ellerim

Buz gibi.

"Bundan sonrası için her şey belirsiz. Kanada sınırını geçebilirim. Ya da farklı bir eyalete otostop çekebilirim. Yeni bir isimle yeniden başlayabilirim sanırım. Bu tür durumlarda insanlar genellikle böyle yapmak ister, değil mi?"

Sanki benim görüşümün herhangi bir önemi varmış gibi bana soruyor. Kendimi bıraktım, bitkin düştüm.

Yüz ifadesi yumuşar. "Bu kadar üzgün görünme, Chrissy. Eğer seni rahatlatacaksa, ilişkimiz tamamen yalan değildi. Aslında senden hoşlanmaya başlamıştım, özellikle de son aylarda."

Onunla göz göze gelemiyorum. Sanki hasta olacakmışım gibi hissediyorum.

Kiernan'ın sesi alçalıyor, boğuklaşıyor. "Sen... diğerlerinden farklıydın. Acı çekiyordun. Bunu her gün görüyordum. Kardeşimin ölümü benim kadar seni de yiyip bitiriyordu. Geceleri araba kullanmazdın. Fırtına çıkarsa evden çıkmazdın. İçinde araba kazası olan filmleri izleyemezdin." Dudakları seğiriyor, dişlerinin bir kısmını gösteriyor. "Fark ettim. Ve bunu takdir ettim."

Övgü olarak dile getiriliyor ama zehir gibi geliyor.

Kiernan'ın anlamı, diğerlerinin benim hissettiğim suçluluk duygusunu hissetmedikleri. Aylar süren acı dolu pişmanlığım suçumu affettirdi.

Bu çok yanlış.

Diğerlerinin hiçbirisi - Steve, Blake ya da Simone - ölmeyi hak etmiyordu.

O kulübede gerçekten *iyi* ya da *suçsuz* diyebileceğim tek bir kişi bile yoktu. Her biri kusurlarla doluydu: kindarlık, bencillik, öfke kırıntıları. Bazıları diğerlerinden daha kötüydü.

Ama asla onlara yapılanları haklı çıkaracak kadar değil.

Ve eğer onlar olanlardan dolayı acı çekmeyi hak etmiyorlarsa, ben neden hak ediyorum?

Bu ifşanın sona bu kadar yakın olması tuhaf ve biraz da yürek parçalayıcı. Çünkü *zaten* son. Acil durum görevlisi Natasha

Yardımanın yolda olduğu sözü verildi ama gelmedi. Ve bizi daha fazla oyalayamam.

Kiernan çömeldiği yerden kalktı. Ben hala yerdeyken, o yükseliyor gibi görünüyor. Gözlerinde garip bir duygu var. Uzun bir süre bana bakıyor ve ne düşündüğünü söylemek zor.

Sonra da "Yalvar." dedi.

Sesim çatlıyor. "Ne?"

"Yaşamana izin vermem için bana yalvar." Başını eğiyor, kaşlarını kaldırmış beni izliyor. "İyi bir iş çıkarırsan buradan ayrılırken seni de yanımda götürürüm."

Yapabilir miyim? Kalbimde rahatsız edici bir boşluk var. Ölümle yaşam arasındaki fark anlamına gelse bile yalvarabilir miyim?

Evet, ben karar veririm. Evet. Gururum bana verilen bu şansı geçersiz kılacak kadar güçlü değil. Ne kadar aşağılayıcı olursa olsun.

Nişan yüzüğünü özenle cebime geri koyuyorum.

Sonra Kiernan'a doğru sürünmeye başladım. "Lütfen. Yaşamak istiyorum."

Gülümsüyor ve ilk kez yüz ifadesine çirkin bir duygunun karışmasına izin veriyor. Beni küçük düşürmekten gerçek bir zevk alıyor.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek yaklaşırken yüzümdeki tiksintiyi uzak tutmak için mücadele ediyorum. "Lütfen. Lütfen, Kiernan."

Ayaklarının dibinde durduğumda "İyi iş," diye fısıldıyor. Kendini alçaltıyor ve bir elini çenemin altına koyarak başımı kaldırıyor, böylece gözleriyle buluşmak zorunda kalıyorum. "Çok iyi iş çıkardın, Chrissy. Benimle gelebilirsin."

"Teşekkür ederim," diyorum.

Soğuk çelik elimi yakıyor. Hâlâ fark etmedi.

Nişan yüzüğünün kadife kutusunu ararken parmaklarım cebimdeki metal bir şeye dokundu. O ana kadar Alexis'in çakısını unutmuştum. Steve'in ölümünün ardından onu etkisiz hale getirdiğimizde Simone'dan almıştım. O zamandan beri cebimdeydi ama varlığı aklımdan çıkmıştı. Ta ki şimdiye kadar.

Kiernan beni öpmek için öne eğildi. Gözleri kapanana kadar bekliyorum, sonra yumruğumu yukarı kaldırıyorum, çakıyı göğsüne saplıyorum.

Kiernan'dan kısa ve boğuk bir nefes çıkar. Gözleri genişledi. İnanamayarak bana bakarken yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

Bıçağı içinde hissedebiliyorum. İçine doğru iterken etinin baskısını ve yumuşaklığını hissettim. Kaburgalarını sıyırdığını hissettim.

Alexis kabinde gevşek ve cansız olabilir ama o da bu anın bir parçası. Elimde tuttuğum onun bıçağı. Onun bıçağı şimdi sıcak, sızan kanla kırmızıya boyandı.

Kiernan'ın elleri benimkilere dolanıyor. Güçlüler. Ezici. Yüz ifadesi şoktan öfkeye dönüşüyor. Elimi geri itiyor, bıçağı kendisinden çekip çıkarıyor.

Onu daha önce hiç kızgın görmemiştim. *Altı ay boyunca mükemmel bir ortak olabileceğime karar verdim*, dedi ve bu abartı değildi. Bana hiç sesini yükseltmedi. Asla kısalmadı ya da sinirlenmedi. Onun sadece yeteneksiz olduğunu düşünmüştüm.

Yanılmışım. Soğuk, hesapçı öfke yüzüne akıyor ve bu kadar doğal görünmesi beni şok ediyor.

"Bu bir hataydı," diyor.

Bana doğru itiyor. Sadece boy avantajı değil, aynı zamanda gücü de var. Düşüyorum, sırtım sert zemine çarparken nefes nefese kalıyorum. Acı çiçek açıyor.

Bıçak hala elimde. Kanla kayganlaşmış, kaygan, sadece birkaç santim uzunluğunda. Gizli taşımak için iyi, ama tek bir darbeye onarılamaz hasara yol açacak kadar büyük değil.

Kiernan başımda duruyor. Bir elini göğsüne bastırmış, parmaklarının arasından kan damlacıkları akıyor ama düşündüğüm kadar çok değil.

Botunu kaldırdı ve elime indirdi.

Çılgılık atıyorum. Kiernan ayağını tekrar kaldırdığında bıçak elimden kayıp düşüyor ve zahmetsizce bıçağı kenara fırlatıyor.

"Seni gerçekten yanımda götürecektim," diyor ve yere düşüyor. Dizlerinden biri karnıma saplanıyor ve ben öğürüyorum, acıdan iki büklüm oluyorum. Elleri önleyebileceğimden daha hızlı bir şekilde içeri giriyor ve boğazıma yapışıyor. "Ne büyük kayıp."

Baskı artıyor. Tutuşunu pençelemeye çalışıyorum ama bir elim ne yaptığımı hissedemeyecek kadar acıyor, diğeri ise kararmış ve işe yaramaz halde.

Üzerime eğiliyor, nefesimi keserken görüş alanımı dolduruyor. Alnında damarlar dolaşıyor. Ağır ağır nefes alırken ağzı açık, dişleri ortada ve gri gözleri acı bir öfke ve zalim bir tatminle dolu, beni kıvrandırken izliyor.

Bence bu onun gerçek yüzü. Başından beri altında yatan şey buydu. Maskenin altında.

Nefes alamıyorum. Onun ezici ağırlığının altından kaçamıyorum. Ama hala işim bitmedi.

Kötü elimi kaldırıyorum ve kararmış parmaklarımı açık dudaklarından geçirip ağzına sokuyorum.

Bu onu şok etmeye yetti. Geriye doğru sarsılıyor ama boğazımdaki tutuşunu bırakmadan benden kaçamıyor.

Parmaklarını ısıırıyor.

Baskıyı hissediyorum ama sadece derimin esneme şekliyle. Sinir uçları çoktan yok oldu. Et çürüyor, hala ölüyor

Elime bağlı. Parmaklar siyah. Cansız. Acıya dayanıklı değil.

Onları daha derine, boğazına sokuyorum.

Tıkanıyor. Sıcak ve terli elleri beni bıraktı.

Kiernan yere tükürerek iki büküm olurken ben tekmeleyerek ve sürünerek altından çıkmaya çalışıyorum. Ağzının içindeki hassas deriyi çizmiş olmalıyım; tükürüğüne kan karışmış. Belki de göğsündeki yaradan geliyordur.

Alexis'in bıçağı bir metreden fazla uzakta değil. Avizenin ışığı altında parılıyor, kıpkırmızı kan ve gümüş çelik. Acı vücudumun her yerine yayılıyor. Kendimi bıçağa doğru atarken hisleri bir kenara itiyorum.

Arkamda Kiernan nefes nefese kalıyor. "Acı çekmeyi bitirmedin, değil mi?"

Eli sırtıma iniyor ve beni tekrar yere itiyor. Bıçağa çok yakınım. Kiernan'la dövüşmek yerine kolumu ileri atıp ona uzanıyorum.

Parmakları omzuma, eşarbının katmanları arasından Denny'nin beni kestiği yere giriyor. Çılgılık atıyorum. Ve parmaklarım soğuk çeliğin etrafında kenetleniyor.

"Seni sona sakladığıma sevindim." Kiernan'ın sesi neredeyse tanınmaz haldeydi. Ham, kaba ve bir insanın içinde barındırabileceğini düşündüğümünden daha fazla kötülükle dolu. "Seninle zaman geçirebiliyorum. Ölerken gözlerinin içine bakabileceğim."

Elini üzerime koydu, beni yuvarladı. Tam tepemde. Üzerime çıktı. Ağzından tükürükler damlıyor, çenesine yapışıyor. Gözleri geniş, lanetli ve öfke dolu.

Beni incitmeye çok odaklanmıştı. İkinci kez bıçağı görmedi.

Sallıyorum. Bu sefer bıçaklamak için değil,

kesmek için. Bıçak boğazına saplanıyor.

Doğruca kesecek kadar güçlü değilim. Yine de bıçak keskin ve hayati bir şeyi yaracak kadar derine giriyor. Kan fışkırıyor. Kiernan geri çekilirken nefesi kesildi.

Bu sefer tereddüt etmedim. Onu takip ediyorum, bıçağı tekrar, tekrar ve tekrar saplıyorum.

Arkadaşlarımın kellesini aldı. Şimdi odaklandığım yer orası: boğazındaki ince deri.

Yüzüme kan tükürüyor. Saçlarıma. Dudaklarımın arasına. Tadını alıyorum: hastalıklı tatlı, metal ve mide bulantısı dolu. Göremiyorum. Zar zor düşünebiliyorum.

Bu adamı sevdim. Onun için savaştım. Kimse istemezken onun için dağları aradım. Onun için yas tuttum.

Artık uğruna savaşacağım tek kişi kendimim.

Bıçağı bırakırken ellerim titriyor. Geriye doğru sürünüyorum, zor nefes alıyorum, tüm vücudum kontrolsüzce titriyor. Sıcak kanı yüzümden aşağı damlarken hızla soğuyor.

Kiernan fuayenin ortasında, Denny'nin başından çok da uzak olmayan bir yerde yatmaktadır. Titriyor. Elleri seğiriyor, önce katledilmiş boğazına, sonra da havaya doğru uzanıyor.

Ölmemiş. Ama kanı yardım olmadan uzun süre hayatta kalamayacağı kadar hızlı akıyor.

Sıcak, korkmuş, öfkeli gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor. Yapmak zorunda kaldığım şey için utanç duyuyorum.

Ama bir de rahatlama var. Katartik, sefil, acılı, güçlü bir rahatlama.

Duyularım yavaşça geri dönüyor. Kiernan'ın nefes almaya çalışırken fokurdayan soluklarını yakalıyorum, Hutch'ı bıraktığımdan farklı değil.

Ve başka bir şey daha duydum.

Yavaşça kendimi ayağa kaldırıyorum. Vücudumdaki her kas ve eklem ağrıyor. Sırtımda, karnımda ve kollarımda morluklar var. Kalçam ağrıyor, yürümemi zorlaştırıyor. Ama yürüyeceğim.

Denny'nin kapıya açtığı boşluğa yaklaşırken buz gibi hava sınırlı nefesimi çalıyor. Uzanıp kendimi özenle açıklıktan dışarı çekerken ellerimin etrafından kar akıyor. Bacaklarım karın derinliklerine batıyor.

Yapraklar etrafımda uçuşmaya devam ediyor: artık bir kar fırtınası değil, yumuşak bir toz bulutu, gece havasını nemlendiriyor ve ay ışığını filtreliyor.

Yine de dünya sessiz değil. Uzaktan yavaş, ritmik bir gümbürtü geliyor. Dağların tepesinde çalan davullar gibi. İlk helikopter ağaçların üzerinden yükselirken başımı kaldırıyorum.

Natasha benim için geldi.

Bir spot ışığı Blackstone Lodge'un kapısına sabitleniyor, ben de tam ortadayım. Gözlerimi siper edip kararmış ve ısırılmış diğer elimi onları selamlamak için kaldırıyorum. Helikopter bana doğru alçalırken bir kar kasırgası her yöne dönüyor.

Gözyaşları dökülmeye devam ediyor ve ben onları durdurmaya çalışmıyorum. Ne kadar yorgun, ağrılı ve yaralı olsam da, hala yapılacak işler var.

Kiernan hayatta kalacak mı bilmiyorum.

Eğer yaparsa, mahkemeye yüzleşecek. Yaptıklarının hesabını verecek.

Bu gezide bizimle birlikte dokuz kişi daha vardı. Her birinin ailesi, arkadaşları vardı. Cevapları hak eden insanlar. Bir çeşit adalete ihtiyacı olan insanlar. Kiernan hayatının geri kalanında bu bedeli ödeyecek kişi olabilir.

Kendi iyiliğim için... Onun yüzünü bir daha görmek istemiyorum. Yine de onu asla unutmayacağımdan şüpheleniyorum, tıpkı köprüdeki gecede kardeşinin yüzünü asla unutmadığım gibi.

Ama şu anda önemli olan bu değil, kör edici ışık yaklaşıyor.

Şu anda sadece iki isim umurumda.

Hutch. Alexis.

Hala hayatta olmayabilirler. Kurtarılmaları gereken noktayı çoktan geçmiş olabilirler.

Ama en azından deneyebiliriz.

Okuduğunuz için teşekkürler!

İletişimde kalalım. Sırada ne olduğunu öğrenmek için Darcy Coates'un haber bültenine katılın:

www.darcycoates.com/updates

